

**39. ročník literární soutěže
TRAPSAVEC 2013**

Výsledky 39. ročníku literární soutěže TRAPSAVEC 2013

Zlatý Trapsavec

Noční návštěva – Petr Dollyk Doležal

* **Malý Trapsavec** – čestné uznání pro nejlépe ohodnocenou práci autorů do 23 let

Poezie do 23 let

1. místo: Kapky v písku* – Iva Kawi Kapounová – Malý Trapsavec
2. místo: Spiatočný lístok bez záruky – Bohdan Haluz Mezei
3. místo: Podzim v Loukově – Tereza Žemle Žemlíková

Poezie nad 23 let

1. místo: Drak-pták-??? – Eva Evelína Koubová
2. místo: Zvečera u stáje – Eva Doudová
3. místo: Výměna generací – Zdeněk Crischot Ryšánek

Poezie oldpsavců

1. místo: Jarní sonet – Marek Fenik Kysilka
2. místo: Dojet – Vlastimila Aťka Hlavatá
2. místo: Fosilie – Jaroslav Kutloch Šlejmar
3. místo: Rumovisko – Peter Sancho Košický
3. místo: Jak málo stačí – Marek Fenik Kysilka

Próza do 23 let

1. místo: Strom, nejlepší přítel člověka – Adam Rybanský
2. místo: Nespravedlnost – Eva Štefániková
3. místo: Strašidlo v údolí Říčky – Iva Kawi Kapounová

Próza nad 23 let

1. místo: Chaloupka – Petr Harmonika Soldát
2. místo: Osudová holka? – Martin Šlápi Šlápota
3. místo: Ahoj Hozí – Miroslav Miky Marusjak
3. místo: Setkání, až nečekaně blízké – Petr Harmonika Soldát

Próza oldpsavců

1. místo: Houpání – Jan Jeňýk Valeš
2. místo: Souboj – Marek Fenik Kysilka
2. místo: Lávka přes rozbouřený vody – Jan Hafran Frána
3. místo: Konec května v osadě Ratschin – Miloš Hlávka
3. místo: Vianočná rozprávka – Peter Pedro Benča

Noví oldpsavci:

Zdeněk Crischot Ryšánek
Petr Harmonika Soldát
Bohdan Haluz Mezei
Martin Šlápi Šlápota
Miroslav Miki Marusjak

Porotci:

Věra Strunka Náhlíková
Hanka Hosnedlová
Milan Belmondo Plch
Mirek Valina
Jiří Alva Matěk

Jako už tradičně jsem tenhle sborníček jsem udělal hlavně proto, že nerad čtu z monitoru. Knížka je přeci jenom knížka. Bylo mi líto, že by mi unikla dílka, která si určitě zaslouží pozornost, ač u poroty neuspěla a jinak by byla odsouzena k zapomnění. Nedělal jsem korektury, to nechávám na autorech. Mně tenhle sborníček udělal radost. Doufám, že nebudu sám.

Hafran

PSAVCI DO 23 LET

Kapky v písku

Iva Kapounová – Kawi

1.místo poezie do 23 let+ Malý Trapsavec

*Kapky
v horkém písku mizí,
ťuk – ťuk – odměřují čas.
Okamžik – a jsme si cizí
– temná rokle dělí nás.
Kapky pod převisem –
já – sám, náruč jen skal
– pláču nad dopisem –
já – sám? – kudy mám dál?
Kapky – naděje mé – touhy
– marná přání – vem je d'as!
Krajem bloudím – poutník pouhý,
hledal Tebe,
našel čas.*

Spiatočný lístok bez záruky

Bohdan Mezei – Haluz

2.místo poezie do 23.let

*Prichýlenie staničného brieždenia prebdenej noci
Červené oči, krík v pivnom moči
Hrnotajúci vlak poslušne hlási príchod
Brzdy škřípu ako ústa starej ženy
Nastal ten čas
Trate sa rozchádzajú
Však z niektorých späť už vlak nejazdí*

Strom, nejlepší přítel člověka

Adam Rybanský

1.místo próza do 23 let

Měl jsem jednoho kamaráda a bohužel už nemám. Vlastně tahle příhoda vypráví proč. Ať jsme byli na pivu, na tenise nebo navzájem u sebe doma, když došlo na politiku nebo jiný mizerný téma, tak Hynek vždycky říkal, že chce být stromem. Tak se ten kamarád jmenoval, Hynek. On měl strašně rád přírodu, ale ne že by znal všechny kytky a zvěř, ale že miloval bytí v lese. Chodil rád na houby, rybařil, dokonce i pro ty borůvky ohejbal záda.

Vždycky nadával na tyhlety lidské problémy a v duchu si přál život jako strom. Všem nám říkal, jak se mu líbí jejich klidnost a síla. Nic neřeší, nic jim nevadí a o nic se nesnaží. Hynkův věčný sen, zvláště ve chvílích duševní bezbranosti.

Ještě před půlnocí jsme si dvakrát vyměnili rumové názory za nepostradatelné podpory číšnice, a pak Hynek odešel ven na dvůr. Dvě hodiny v kuse koukal na obrovský smrk, který ozdobil a zároveň přeplnil zahradu hospodské. Chtěl jsem mu něco říct o tom, že stromy neprožívají pěkné životy, ale usoudil jsem, že buď bych zesměšnil sebe, nebo jeho. To bylo úterý.

Hynek nepřišel do hospody a to byl zrovna střeďeční mariáš! Pro ostatní to byl pokyn k tomu mít opravdu strach. Ani po měsíci tělo nenašli. Zda-li nějaké vůbec ještě bylo. Jenomže já Hynka znám jak své boty. Bylo hnusně, tak jsem si ráno přivstal za účelem rybaření. Šel jsem lesem a najednou si všimnu něčeho, k čemu existuje jen jediné vysvětlení. Uprostřed cesty, cesty, kterou znám přes dvacet let, se tyčil strom. Strom, který tam nikdy nebyl. Ostatní by žili v nevysvětlitelném úžasu do konce života, ale já měl hned jasno. Ten na cestě, to je Hynek, který konečně žije svůj sen.

Ted' je asi nejvhodnější chvíle, abych vám řekl, proč nemají stromy dobré životy. Umírají nudou. Za celý život mají jen kus svého teritoria, po kterém se nemohou ani hýbat. Jsou odkázáni k místu a trestání časem. Jediná možnost jiného pohledu na svět je bohužel až posmrtná, a to věřte, že si Hynek moc neužije. Dřevo je stromová mrtvola. Milióny tun stromů má možnost nakouknout do světa. Ty nejlepší mrtvoly se mohou podívat do luxusních vil bohatých celebrit, ale většina končí definitivně, a to kremací.

To jsem bohužel Hynkovi říct nestačil. A možná by to ani nic nezměnilo. Vždyť kam my se podíváme? Většinu života jsme v

jednom bodě a nemáme zájem hýbat, ani se hýbat. Narození určí naši lokaci, která se většinou moc neliší od místa úmrtí. I když oproti stromům máme možnost pohybu, i my máme kořeny, které samovolně díky společenskému životu prorůstají hluboko do země.

Strom jsem chodil navštěvovat každý den. Zatímco lesní kolemjdoucí kroutili hlavami, když jsem Hynkovi četl výsledky krajské fotbalové ligy, já jsem začínal pociťovat, ačkoliv mi Hynkova zpětná vazba chyběla, že jsem z našeho přátelství šťasten jako dříve. Navíc na mě vyzařovala bezstarostná pohoda, kterou, zvláště v posledních letech, Hynek značně postrádal. Moji pohodu narušovalo jen Hynkovo nevhodné umístění. Přeci jen je strom umístěn urpostřed cesty. Není problém Hynka obejít, ale znám lidskou pohodlnost, která se vymluví na nebezpečí nárazu cyklistických hlav. Na úřadě nikdo neřeší, kde se onen záhadný strom vzal. Všichni bezmyšlenkovitě přijímají skutečnost a přemýšlí maximálně nad jejími problémy. Do týdne, maximálně do dvou, určitě Hynka pokácí. Říct jim pravdu o stromu je psychická sebevražda, ačkoliv o kolik je to neuvěřitelnější, než že ze dne na den vyrostе dvacetimetrový strom. Neodpustil bych si, kdyby kamarádova pohádka, které se psala teprve první kapitola, skončila tak tragickým způsobem. Léto už je dávnou minulostí, určitě by všechen Hynek padl na zátok. Můj první plán byl vzhledem k nereálnosti provedení spíše přáním. Mé přání tedy bylo, abych mohl Hynka vyjmout z lesní půdy a přesadit na svoji zahradu vedle angreštu. Nevstřícná manželka by byla kupodivu tou menší překážkou, než je nemožnost transportu. Bylo potřeba jednat rychle a Hynkova další smrt byla nevyhnutelnou podmínkou. Buď to udělají oni, nebo já. Nešlo jenom o vlastnictví nebožtíkova těla, ale také o způsob úmrtí. Když už smrt, tak důstojnou.

Ještě v den nápadu jsem navštívil hospodu, kam má docházka po Hynkově proměně zřídla. Mezi pravidelné návštěvníky se svým vlastním stolem patřilo žesťové kvarteto, které zde trénovalo odolnost svých plic za pomoci kartonu cigaret. Přistoupil jsem ke stolu a vybalil nevšední prosbu. Žádal jsem soukromý koncert. Neviděli problém, dokud jsem nedodal, že by to bylo příští noc v lese. To, že u toho budu sekat strom a ještě k tomu je to převtělený Hynek, jsem takticky nezmínil. Ani alkoholové opojení jim nevykouzlilo pozitivní posunek ve tváři. Velmi pomalu se začli posunky rýsovat do úsměvů, když jsem nabídl, a poté pětkrát zvýšil, finanční odměnu. Nakonec souhlasili. Hynek bude mít pořádně důstojné umírání, jak si zaslouží. Druhého dne v noci bylo kvarteto připraveno. Když jsem došli ke

stromu a já jim pověděl, že budou hrát, když já budu sekat, lesní roh už už odcházel s tím, že jsem blázen, pak ho ale tuba uklidnila vidinou peněz, všichni si zařvali mušketýrské motto a začli Hynkovou nejoblíbenější "Škoda lásky". Tři hodiny jsem zápasil s Hynkovou vytrvalostí. Kvarteto odpadlo po necelých dvou hodinách s návrhem polovičního platu. Souhlasil jsem. Nechtěl jsem, aby mě viděli brečet. Od Hynkova zmizení na mě přišla slabá chvilka až teď, když ho paradoxně zabívám. Než jsem mohl jít spadnout do postele, musel jsem veškeré dřevo schovat, aby ho ty šmejdi nevzali. Žádná kremace nebude! To by si Hynek nepřál, aby po něm nic nezbylo.

Domů jsem nešel já, vleklo se pouze mé naprosto vyčerpané tělo. Manželka by mě mohla nařknout z nevěry, ale osázen tisíci třísek jsem byl snad mimo podezření. Navíc je mi to teď naprosto jedno. Snad bych se i přiznal, jen abych mohl do postele. Slunce se pomalu hlásilo do služby a kohoutí budíky mě udržovaly při vědomí. Před mým domem stálo policejní auto a jeho obsah se bavil s mojí manželkou zabalenou v županu. To měla strach, že nejsem doma? Vždyť spí tvrdě jak beton, ta ani nemohla vědět, že jsem byl pryč. Upřímná zvědavost mi dodala energii a svižnějším krokem jsem šel překvapit konverzační kroužek. Překvapení se konalo, akorát místo radosti se mi dostalo železných pout od mužské části debatujících.

Příjezdem na stanici mi bylo jasné, že si ještě chvíli nelehnu. Přestávalo mi to myslet, ale pořád mě zajímalo, co se stalo. Informovali mě vzápětí.

„Našli jsme ho,” řekli syrově.

Nevím, jestli to bylo tou únavou, ale poprvé od Hynkova zmizení mě napadlo, že žije.

„Hynka?” majíc nejistou naději.

„Spíše kusy Hynka,” pravil policista vyčítavým tónem.

„Kde jste byl dnes v noci?”

„V lese.”

„Co jste dělal v lese?”

„Sekal... sekal jsem Hynka.” Neměl jsem žádnou sílu, natož sílu zapírat. Ani jsem neměl důvod lhát. Co se týče zákona, jsem nevinný, co se týče reálné viny, jsem plnokrevným viníkem. Potřeboval jsem to ze sebe dostat.

„Ano, přiznávám se. Pokácel jsem Hynka, ale udělal jsem to pro jeho dobro. Vždyť oni by to udělali taky, a pak by ho spálili.”

Byla to úleva, i když mě asi nepochopili. Rozhodně mě zatkli.

Později jsem se dozvěděl, že policisté našli v lese lidské tělo. Prý bylo

Hynkovo, ale tomu já nevěřím. Kdo by ho zabíjel? Podle nich já. Aspoň do doby výslechu žesťového kvarteta, které sborovitě odsouhlasilo, že jsem blázen. Byl bych si to skoro také myslel, a dokonce bych i uvěřil, že jsem člověka Hynka zabil já, jenže kvarteto dosvědčilo, že jsem sekal do stromu. Ne do ledajakého stromu. Mého kamaráda. Udělal jsem mu službu. Něco vám řeknu. On se mi odvděčil. Sestřička mi dává každý týden do úst dřevěný špalek a přísahala, že je z Hynkova dřeva. Moc mi pomáhá, aspoň trochu mírní tu bolest elektrického proudu.

Podzim v Loukově

Tereza Žemlíková – Zemle

3.místo poezie do 23 let

*Nad poli bez obilí,
V záři večerních sluncí
Snášejí se děti s draky
Dolů z výšek snů
Ke svým maminkám domů
Domů na večeri.*

*A muži z pily
Usedli pod jeřabiny
A pocestného šimrá
V nose dým
Je unaven, volá jej dálka
Chytí si svého draka...?*

Nespravedlnost

Eva Štefáníková

2.místo próza do 23 let

„Na ty skály ji vezmeme s sebou?“ Zeptala jsem se trochu znepokojeně, když konečně odešla. „Ty seš z ní paf, co? No, seš úplně jasnej. Ale říkám ti, ta holka Alice se mi nelíbí. Smrdí tím starým bezpapírovým buldočkem.“ Dělá, že mě neslyšel. Alice. Pche! Takový otřepaný jméno. Ale už jsem si zvykla, to jo. Holka sem, holka tam, už jich bylo, ale žádná s pořádným vkusem. Však týhle se zbavím taky. To nebude problém. Ještě aby byl radši s ní než se mnou, jeho nejlepší kamarádkou! Takhle jsem si brblala celé odpoledne. Mohla jsem si za to sama. Seznámila jsem je a asi to byla láska na první pohled. Jako z filmu. Pes přiběhne k psovi a páníčci se hned kamarádí.

Navečer už jsme balili ešus, spacák, mattonky, instantní nudle, expresky, lano a buřty-hodně buřtů. Dala bych si, ale to jsem měla zakázáno, prý si je musíme šetřit na cestu. Tsss! A zítra? No zítra už jsme všichni v HISU. Lezou se pětky, šestky. Já pobíhám, pomáhám nosit dříví na oheň.

„Evelíno! Tak sakra, kde seš?!“ Volají na mě hrdličky od skal. To já ale nemám zapotřebí. Neukážu se jim, celej den si připadám jako jejich ocásek. A ještě k tomu ten ošklivej buldoček. Ten se jich drží furt. Já nemám buldočky ráda. Konečně mám klid. Sedím na břehu ledové říčky, která protéká mezi skalami. Je jaro, ptáci cvrlikají, poskakují a neodolatelně přitahují mou pozornost. Kýčovitě prostředí se západem slunce kolem mě ale- žbluňk- „Aaa! To je ledový! Blázníš?!“ Tváří se, jako by mi nerozuměla. Vodu na mě cáká dál. Pak mě Alice shodila do potoka. Jsem celá promočená a voním rybinou. Neváhám se pomstít. Strhávám jí do potoka s sebou a pořádně ji válím v bahně, tu její zmalovanou tvář navíc potěším pár nechtěnými škrábanci.

Tak tohle se dělo před rokem. S kým chodí On, to mě trápilo. Kolem toho se točil celý můj svět. Teď už mě to netrápí. Už Ho nemám. Už mi nepatří. Hrdličky od skal se rozlétly. Alice ještě ten den skončila doma u Martinova kamaráda. Mojí zásluhou. Setkání jako z filmu. A já? Já sedím v útulku pro psy a čekám na páníčka, který nepohrdne žárlivou, ale krásnou a hlavně milující německou dogou.

Strašidlo z údolí Říčky

Iva Kapounová – Kawi

3.místo próza do 23 let

Ve skalnatém údolí Říčky se kdysi dívaly všelike podivnosti. Povídalo se, že se tam za temných nocí zjevuje dobrý duch, strašidlo jakési. Tedy zjevuje – popravdě, nikdo ho nikdy nespatrił, ale historek o něm kolovalo nepočítaně. A pokud by přeci někdo jeho podobu někdy zahlédl, podivným kouzlem se mu obraz v mysli rozplynul.

Míval v oblibě hlavně trampy. Držel nad nimi ochranou ruku, když za bezměsíčné noci klopýtali za chabého svitu baterky přes skály na boudu, neomylně a bezpečně je přes zrádná místa vedl jako maják lodě na moři. Chránil je i před těmi, kdož by se je vydali do údolí pronásledovat. Nejedna nehoda potkala nezvaného návštěvníka, trampovi však nikdy ublíženo nebylo, byť ho duch mnohdy vedl cestami tak podivnými, že když ráno spatřil své stopy ve sněhu, jen nechápavě kroutil hlavou.

Skalní strašidlo si vůbec rádo na účet národa trampského ztropilo kdejaký vtípek a žertík pro obveselení. Tak třeba – byť by byl tramp ochoten přísahat, že v kanadách spořádaně došel až k boudě a po zutí je uložil za hlavu, druhý den se houpaly vysoko v koruně stromu. Jindy na hřebíku visel místo jeho klobouku s liščím ohonem děravý nočník, ač si ani nepamatoval, že by v boudě taková věc vůbec kdy předtím byla. O zauzlovaných rukávech košil či věcech rozsypaných po okolí chaty snad ani nemluvě.

Až jednoho dne nastala náhlá změna – jako by duch z údolí odešel. Ustaly žerty, ticho bylo po kraji a trampy na pěšinách kroutících se po okrajích skal jímali děs a závratě. Dobrého strašidla nebylo více.

Hospoda nad údolím byla totiž zrušena.

Sami v lese

Bohdan Mezei – Haluz

*Topím sa v zeleni lesného machu
zvukom tu vládne len šelest v tráve*

*Zápalku iskrou prebudil život
úsmevom vyhladím reliéf tváre*

*Zadržím dych
a pobožkám zem.
A svoj tieň
pošlem ešte po drevo*

Sonet č. 152 Nesmyslná?

Martina Náhlíková

*Je to růže uprostřed zimy,
ticho, co nahlas v hlavě zní mi,
pravda, kterou vyřkne lhář,
člověk, který nemá tvář.
Je to suchá slza, co spadla na zem,
nesvobody plný ZEN,
upřímný úsměv těžce trpícího,
poklidný spánek bdícího.
Je to neštěstí od kominíka,
pomocná ruka protivníka,
všemi pochopený cvok,
přátelský a vlídný sok.
Je tak nesmyslná, a přece je smyslem mého života,
ta láska, co je mým světlem v temnotách.*

V očkávaní posledného

Bohdan Mezei – Haluz

*Vlním sa predratými podrážkami
Húpam sa v rytme prázdneho dychu
Očami blúdim rýchlo, nech ešte nohy držia smer*

*Čakanie na posledný vander
Nehybné
tiché
tiché
tiché a snivé...*

*A keď už
a do spánku myseľ sa ponára
vyruší
prebudí
bzučanie komára*

Sonet č. 37 Bez smyslu bytí...

Martina Náhlíková

*To, co je slunce bez záře,
to, co je vědec, který nic neví,
to, co je úsměv bez tváře,
to, co je láska bez velké něhy,
to, co je dítě bez nevinnosti,
to, co je šíp bez kuše,
to, co je dívka bez cudnosti,
to, co je tělo bez duše,
to, co je láska bez svobody,
to, co je odpověď bez otázky,
to, co je ryba bez trochy vody,
to, co je život bez lásky,
to, co jsou andělé bez nebe,
to jsem já, když jsem bez Tebe!*

Dámský vandr

Lenka Fránová - Lenucha

Stůl. Čtyři židle, jedna volná. Tři hrnečky s horkými nápoji, vzdálená hudba a mé dvě kamarádky. K tomu si přidejme páteční podvečer a nekuřáckou část restaurace Pod Lípou a máme obrázek pohody. Co si budeme povídat, drbeme. Ostatní kamarády, kolegyni z práce, co je těhotná a nějak moc to řeší, úřednici na poště a její nesmyslně dlouhé nehty, všechno probereme. Kája se právě rozčiluje nad uštěpačnými poznámkami svého milého, který v doprovodu ostatních mužských z naší osady před několika hodinami vyrazil na vandr.

„Prej že slepice, co radši zůstane na hřadle, já mu dám. Když von má vysokej tlak, to se pak hned zahřeje, teď v listopadu už kolikrát v noci i mrzne a to já bych se vůbec nevyspala.“

Souhlasně pokyvujeme. Všechny tři jsme snadno odolaly jejich pozvání. Zejména při vidině volného víkendu, kdy se konečně máme čas slézt dohromady a probrat vše důležité, doma všechno vyprat, v klidu uklidit, něco si přečíst a těšit se, že zase budeme půl hodiny drhnout ešusy, až se nám naši dobrodruzi vrátí. Koneckonců, i pro ně bude teplý domov a večere dostatečným důvodem těšit se v neděli domů. Jen by nám to nemuseli tolik dávat sežrat. Aby vypadali ještě víc hrdinně, metají kolem sebe narážkami na naši pohodlnost a přílišnou zženštilost, přestože nás vlastně na tom vandru ani nechtějí. Co taky s námi, když nám je věčně zima, máme hlad a ta šiška nás tlačí tak že se na ní prostě spát nedá, o bolestech v zádech ani nemluvě. To víš, kotě, tohle je pro tvrdý chlapy, asi jsou i takové, které by to byly zvládly, ale ty mezi ně nepatříš. Shodly jsme se na tom, že tvrdit něco takového je od nich projevem nedospělosti a potřeby honit si triko a vytahovat se nad námi a za každou cenu nám dokazovat svou převahu.

„A to je vyloženě nespravedlivé.“

„Vělice.“

„A nesmí se to tak nechat.“

„V žádném případě.“

„Však my jim ukážem.“

„Zkrátka jsme se dohodly, že abychom vyvrátily tvrzení o drůbeži, vyrazíme o víkendu také. Venku spát nebudeme, to ne, nejsme přece blázni. Každopádně byla stanovena trasa, vytyčen cíl, smluven čas odjezdu a styčný bod. Plny odhodlání jsme se kolem desáté hodiny

rozešly do svých postelí, přičemž jsme škodolibě vzpomínaly na pány dobrodruhy, kteří se patrně po heroickém výkonu s cílem rozdělát oheň právě choulí v těsné blízkosti jeho plamenů. Druhý den vstávám časně, do termosky vařím čaj, do batůžku balím vše potřebné. Náš tým neohrožených žen má sraz na náměstí přesně v devět hodin. Jak je mým dobrým zlozvykem, nestíhám se vypravit včas a nabírám zpoždění asi dvacet minut. Což ale nevadí, neboť mi po nástupu do tramvaje přichází omluvná esemeska od Adél, která je v podobné situaci. Kája bude muset počkat, ale jak ji znám, nebude jí to vadit. Už stojí na zastávce. Adél se žene přes náměstí, vítá nás radostným sdělením, že když si byla koupit svačinu, viděla v Albertu naprosto boží slevy, budou rekonstruovat prodejnu a všechno vyprodávají. Hned se nám chlubí svým úlovkem. Marcipán, sice ho nepotřebuje ale byl za dvacku, sadu barevných brček, čtyři krabice rýže a pět balení těstovin, je toho dost, ale za ty ceny, no nekup to, že ano. Obdivujeme obsah její igelitky a snažíme se ignorovat fakt, že se jí s ní patrně půjde pěkně špatně. Kája projeví touhu také navštívit to slevové království, času máme dost, takže nenamítáme a místo na nádraží nabíráme směr supermarket. On ten hrad počká, stejně už tam stojí bůhvíjak dlouho. Albert je součástí nákupního centra kousek od středu města, vrháme se do davu ve snaze ukořistit také něco neodolatelně levného. V obchodě je spousta lidí, takže nám trvá skoro hodinu, než nás kolos zase vyplivne ven. Každá třímáme svou tašku a zklamaně hledíme ven. Z nebe padá voda a když se otevřou posuvné dveře, ovane nás studený vítr. Díváme se jedna na druhou a na mysl máme totéž. Co teď? Napadne mě spásná myšlenka.

„Holky, tady vedle je Ikea a tam když máš kartičku, dostaneš kafe zadarmo.“

A protože já kartičku mám, shodneme se na tom, že nejlepší bude, když se tam půjdeme na chvíli posadit a přečkat ten nečas. Kdyby něco, můžeme přeci jet až v poledne, vždyť se nic nestane, když půjdeme kratší cestou, tolik té přírody taky vidět nemusíme. O dvacet minut později už se rozvalujeme v pohodlných křesílkách a maličkou vidličkou ukrajujeme kousek švédského dortíku. Zapovídáme se. Průběžně si doléváme kávu a vydržíme takto zhruba další hodinu, během které vyprávím o plánu rekonstrukce našeho obýváku, jehož realizace se zatím tak docela nedaří. Listujeme katalogem a předáváme si dobré rady. Rozhodnutí podívat se i na expozice dokonalých švédských rodinných obydlí na sebe nenechá dlouho čekat, a tak další dvě hodiny trávíme zkoušením gaučů, přikládání různých

barevných látek na komody a diskuzí, zda je lepší barva ořech či barva třešň, případně porovnáváním dvou téměř identických oranžových fleků na zdi, jeden s nádechem meruňkové, druhý lehce do okrova. Objevila jsem báječnou konev na vodu, Adél papírové úložné krabice za polovinu ceny, Kája se jenom dívá. Suneme se k pokladnám a o pár minut později, obtěžkány taškami, opouštíme nákupní středisko. Venku sice přestalo pršet, ale pomalu se začíná stmívat, je už přece listopad. V dobré náladě sedáme na autobus a jedeme domů, čeká nás ještě úklid a skládání prádla.

A tak jsme nedojely ani na vandr, ani na výlet, dokonce ani za hranice města. Tvrzení o slepicích jsme se rozhodly nechat upadnout v zapomnění, ale rozhodně jsme si nenechaly vzít pocit, že jsme to těm našim chlapům pěkně natřely.

Vláček zelenou krajinou

Adriana Müllerová

*Vláček zelenou krajinou
sune se jako rychlý had.
Na lávce nad stříbrnou hladinou
nechci už znovu naříkat.*

*Zlaté kvítky v trávě rozsypané
jak slzy slunce ztracené.
Mám srdce smutkem rozdrásané.
Když změním se k lepšímu, co se stane?
Osvobodím bílé ovce
k nebi přikované?*

*Hladina mě toužebně volá jménem.
Toužím o rakvi se saténem.
Počkám však – a pokud ty zavoláš,
změním se, slibuji:
přestanu psát!*

*Po chvílce ticha tak hladinu
rozčísne v kola
lhostejný pád.*

Zrušená železnice

Lukáš Frána - Luky

„Tak jo,“ řekl jsem Fousovi do telefonu ohledně jarního čundru. Tohle měl být Fousův první vandr, který by sám organizoval. Alespoň nám to tak řekl, že by to chtěl zkusit. Většinu vandrů jsem totiž dosud organizoval já, tak uvidíme.

„Hmm... Žracák, ešák, lžíci, nůž, spacák, celtu a čutoru mám a bez ostatního alespoň částečně přežiji,“ pomyslel jsem si, když jsem dobíhal trolejbus číslo 11 a v duchu si kontroloval věci. Nasedl jsem a jel k hlavnímu nádraží v Plzni. Ve čtvrt na devět potkávám Trundu a jdeme si společně koupit něco na zub do „Malinovky“. V 8:35 jsme už seděli ve vlaku s Fousem a Koblihou a společně jeli vstříc dalším zážitkům.

Fous byl nervózní, asi přemýšlel, jak vandr dopadne a jestli se nám bude líbit. My jsme si zpívali a já jsem jedl Milku. Speciální jahodová edice mě nepotěšila a tak jsem jí nechal kolovat, podal jsem jí Fousovi. Skončila u něj, protože jí celou sežral a na Trundu a Koblihu nezbylo. Dojeli jsme na nádraží, odkud jsme měli jít nahoru do kopce, tam přespát a pokračovat dolů do údolí. V údolí jsme se měli napojit na starou, již nepoužívanou, železnici. Po ní jsme měli jít celý den. A pak by se rozhodlo kam jít dál (nejkratší cestou k hospodě). Nicméně Fous z nervozity zazmatkoval, a tak jsme vystoupili z vlaku o stanici dřív. Už jsme na něho chtěli začít nadávat, ale on nás zastavil včas, že prý z mapy zjistil, že je tu nějaký kopec, na který bychom mohli vyjít, pak pokračovat po hřebenu a dojít až na původně plánované místo.

„Já bych teda šla, ale jak je to vlastně daleko?“ zeptala se Kobliha. Fous jí na to rozpačitě odpověděl: „No, teda, já, no, 25 kilometrů.“

„Cože? To nemáme šanci ujít za 6 hodin,“ vykřikla Kobliha rozčilením. Po 10 minutové debatě jsme dospěli k názoru, že půjdeme po hřebenu co nejdále a utáboříme se tam, kde zrovna tou dobou budeme. Všichni souhlasili, a tak jsme vyrazili.

Cesta probíhala celkem v pohodě, i když Fous byl naprosto zdrcen. Ani v těch nejhorších nočních mřácích si nepředstavoval, že to dopadne takhle. Určitě si v duchu říkal: „Co jsem to za vola? Vystoupit o stanici dřív?“ To se mi nelíbilo. „Hele, Fousi!“ řekl jsem mu, protože jsem mu chtěl pozvednout náladu, „znáš ten vtíp o blondýnkách?“

„Já na tuto nejsem, ale povídej,“ vyzval mě.

„No dobrá. Viš, jak se třeba můžeš zbavit blondýny? Postavíš ji před zrcadlo a řekneš ji, ať hraje s tou druhou blondýnou v tom zrcadle kámen, nůžky, pa...“ povídal jsem, když mě přerušilo houkání vlaku: „Hu-hů!“ Všichni jsme to slyšeli. Jasně jsem slyšel, že ten zvuk pocházel z údolí pod námi, ale z opačné strany, než jsme přišli. Ostatní mi dali za pravdu. Trunda konstatoval: „Neblázněte, lidi, copak jsme se všichni dočista zbláznili? Železnice je v údolí pod námi, ale vlevo, tak proč jsme houkání slyšeli zprava?“

Podivné houkání vyvolávalo více otázek než odpovědí. Bohužel. Už to vypadalo, že jsme se shodli na tom, že zvuk se šířil od leva a pak se odrážel od stromů napravo, a proto se nám zdálo, že vlak jede vpravo. Nicméně do diskuse vstoupil Fous, který ještě nepromluvil od záhadného houkání: „Blbost, posledním vlakem, který tu dnes projížděl, jsme jeli my. A stejně je vaše teorie taková celá nějaká kostrbatá a nepřesvědčivá. Ale na druhou stranu, vpravo je taky železnice, stará a nepoužívaná.“

Podívali jsme se na něho s výrazem, který jakoby říkal: „Ty si ještě dovoluješ mluvit? Po tom všem?“

Dohodli jsme se, že se utáboříme v údolí, odkud bylo slyšet houkání vlaku, a že prozkoumáme okolí kolem staré železnice. Sešli jsme dolů a našli si pěkné místo na přespaní. Bylo tam i dokonce improvizované ohniště, alespoň jsme nemuseli shánět kameny. Zapálili jsme si oheň a společně jsme si uvařili večeři: velký kotel instantní čínské polévky. Po tom, co jsme se najedli, jsme začali diskutovat. Celý dlouhý večer jsme diskutovali o jednom a tom samém tématu: Co to bylo za zvuk?

Po asi dvou hodinách debat se nám začalo chtít spát. Ani jsme se neshodli na tom, co to vlastně bylo. Zalezl jsem si do spacáku, ale přesto jsem nemohl usnout. Vsadil bych se, že ostatní také neusnuli a přemýšleli nad dnešní příhodou. Všichni jsme doufali, že se to ráno vyřeší.

Hu-hů-hu-hů-hů! Probudil jsem se. Byla noc, ani hvězdy vidět nebyly, pouze mlha kolem mě. Hu-hů-hu-hů-hů! Houkání přidávalo na hlasitosti. Teď jsem jednoznačně věděl, že zvuk slyším od železnice. Přemýšlel jsem, co bych měl udělat. Na probuzení ostatních nebyl čas. Vyběhl jsem ze spacáku bez baterky, což se mi stalo osudným, protože jsem neustále o něco zakopával. V té mlze nebylo vidět nic. Ani kořeny, ani stromy, ani větve, nic nebylo vidět. Nakonec jsem zakopl o železnici, upadl jsem na koleje a narazil si hlavu. „Áááá!“ křičel jsem, protože jsem si uvědomil, že se proti mně řítí

stará lokomotiva, pravděpodobně z 19. století, století páry. Nejdříve jsem viděl jen přední světla. Za malou chvíli jsem začal rozpoznávat obrysy. Už byla ode mě tak na 5 metrů. Už jen 2 metry. Z okna vlaku se na mě dívala nějaká holčička. Zbývala ve mně jen velmi malá dušička a najednou... lokomotiva se rozplynula. Poté jsem upadl do bezvědomí.

„Co je? Jsi v pohodě? Co se stalo?“ sesypaly se na mě otázky, jakmile jsem otevřel oči. Neodpověděl jsem, jen jsem tupě zíral. „Víš, docela jsme se o tebe báli, protože jsme tě nemohli ráno najít. A ty si tady vyspáváš,“ pronesl ironicky Fous. Po chvíli jsem se zmátořil jen na jediné slovo: „Vlak!“ Fous se mě neustále na něco vyptával, ale já jsem jen dál potichu opakoval: „Vlak, vlak!“

Bylo po první hodině odpolední. Šel jsem se podívat, co dělají ostatní. „Nazdar!“ vykřikl Fous, když mě uviděl. Jeho pozdrav jsem mu opětoval. Za chvíli přišli s dřívím i Trunda a Kobliha. Vyprávěl jsem jim, jak to všechno bylo do nejmenšího detailu.

„No, myslím, že máš štěstí, že jsi naživu,“ pronesl vítězoslavně Trunda, jako bych přežil jeho zásluhou. „Zůstali jsme tady, protože tě nešlo probudit a nikdo z nás by tě netáhl,“ řekl Fous, zatímco jsem si vařil fazole, „ale je dobře, že jsi v pořádku.“

Když jsem se najedl, všiml jsem si, že jsou všichni zabalení. Zeptal jsem se: „Vy někam jdete? Jste mi to mohli říci.“

„My jsme ti to neřekli? Jdeme zjistit, co tady ten duch železnice dělal. A ty jdeš s námi!“ odpověděl mi rozpačitě Fous.

„No, hele, já nevím, co to bylo. Vím jen, že duchové neexistují, takže se tím nebudu zabývat. Měl jsem jen halucinace. Myslel jsem, že to všichni víte,“ reagoval jsem.

„Jak chceš, nikdy jsem na duchy nevěřil, ale tohle...“ vysvětlil mi Fous.

„Dobře, jdu s vámi. A kam vlastně chcete jít?“ zeptal jsem se.

„Půjdeme dolů do vesnice. Zeptáme se tam místních na tuhle železnici,“ přidal se do rozhovoru Trunda.

„Bezva tak vyrazíme!“

„Železnice říkáte?“ opakoval starší muž, který zde bydlí už přes 40 let, „koluje tady pověst, že při stavbě této železnice došlo k neštěstí. Bylo to prý někdy v 19. století, ztratila se tu jedna holčička. Bylo jí okolo 8 let. 3 dny a 3 noci ji místní obyvatelé hledali, ale marně. Po měsíci ji náhodou našli roztrhanou v lese na železnici. Už si nepamatují, kdo ji našel, ale myslím, že to byl starosta, když šel na houby se svou manželkou. Podle toho co se říká, prý našla sklenici, v níž byl

nitroglycerin. Bylo to, když se tam ta železnice stavěla. Asi ji tam nechali dělníci. Ona nevěděla, že je to nebezpečné, upustila sklenici na zem a bum!!! Roztrhalo jí to na kusy. Dodnes prý jezdí ve vlaku jako duch a zjeví se každému, kdo se přiblíží k železnici,“ dokončil své vyprávění „Strejda,“ jak mu ve vesnici říkají. „Děkujeme,“ řekl na rozloučenou Trunda za náš za všechny. „Mějte se dobře a žijte dlouho,“ odvětil mu na oplátku „Strejda.“ Když už jsme jeli vlakem zpátky do Plzně, tak jsem se otočil na Fouse a rozzlobeně jsem řekl: „Pokud by měly všechny tvé vandry dopadnout takhle, tak tohle byl poslední vandr, který jsi organizoval!“
A měl jsem pravdu...

Vlastní stín

Radka Vinčálková - Atabe

*Mám kamaráda,
on za mnou stále jde
a ptá se,
jen já ho často neslyším.*

*Co máš skutečně ráda?
Nad hlavou mraky i slunce...
Proč zapaluješ ohně?
Snad proto, že člověk je si bližším.*

*Co lidi stále volá?
Volnost, jinak se ptej sebe...
Stíne, přestaň mučit mě,
svět tam je jednodušším.*

No dobře, dobře. Vždyť už mlčím...

Tak trochu sobecky

Anna Melicharová

Ležela v nemocniční posteli. Pod bílou peřinou s kaštanovými vlasy hozenými přes propadlé tváře. Hluboký zelený pohled upírala do zdi. Když vešel, nepostřehla ho. Dveře nevrzly a on vstoupil tiše. V těch třech vteřinách, než si všimla jeho stínu, se mu sevřelo srdce. Pavla se v nemocniční peřině ztrácela jako poloprůsvitný přízrak.

Když se jejich oči přece jen setkaly, stekla jí z koutku oka třpytivá slza. Potom druhá. Jako dva těžké démanty se jí leskly na tvářích. Přistoupil k posteli a opatrně ji objal.

„Nezlob se,“ špitla mu vzlykavě do dlouhých blondátých vlasů.

Poznal jsem ji vlastně náhodou. Pršelo jak z konve a já měl hodinu čekat. Tak jsem zalezl do kavárny. Seděla v koutě u oranžové stěny, hlavu půvabně skloněnou nad sbírkou poezie. Do tváře jí padalo několik pramínek kaštanových vlasů s leskem mírně do zrzava. Měla je nedbale stažené černou čelenkou z krajkových květů.

Kavárna byla maličká a v dešti plná téměř na hranici svých možností. Netvrdím, že jinde nebylo místo, ale k té holce mě to táhlo a tak jsem váhavě pověsil kabát na věšák a sedl si naproti.

Byl to moc příjemný čas. Uvítala mě jemným poloúsměvem a sotva znatelným kývnutím. Slovo dalo slovo a potom bylo velmi těžké se loučit.

Představila se mi jako Pavla a v zásadě jsem si jí tehdy označil za pohodovou, bezproblémovou mladou holku se sklony k mírnému romantismu a melancholii. Ani jsem netušil, jak moc se mýlím.

Něžně ji hladil po zádech a kolébal v náruči. Nic neříkal, ale zlobit, zlobit se nedokázal. Když se zklidnila, opatrně ji opřel o zed' a usedl naproti ní.

„Ondro, já...,“ začala. Ale nevěděla, co vlastně říct. Neexistovalo slovo na její obhajobu a tak jen plaše sklonila hlavu.

Jemně, ale neústupně, vklouznul prsty pod její bradu a donutil ji zvednout oči. Nic neříkal. Jen tiše kývnul s úsměvem, který byl vše, jen ne veselý.

Začali jsme se více vídat. Nejdřív jen v těsném okolí města, potom jsme pod stanem strávili i pár krásných nocí. Hluboce promilovaných nocí. A já se pak ráno, když se mnou čekala na svítání, učil chápat zranitelnost její bytosti schovanou v nejednoduché minulosti.

Nikdy se neodhodlala, říct mi to zcela konkrétně. Nějaké sexuální

obtěžování od staršího kamaráda, když byla ještě pod zákonem, šikana ve škole a velmi špatná situace v rodině při rozchodu rodičů, který byl, co jsem pochopil, dost drsný. Nenesla to dobře, to jsem věděl. Ale nesla to ještě mnohem hůř, než jsem si myslel.

„Jak se máš?“ zeptal se. Nevinně, jako by se nic nedělo.

„Už líp. Pravděpodobně se to obejde bez trvalých následků,“ špitla. Pokývl.

„To jsem moc rád. Nechceš něco? Vodu?“

Němě zavrtěla hlavou. „Je mi zima.“

Musel se tomu usmát. Byla to jejich hra. Vždycky, když řekla, že je jí zima, bez ohledu na objektivní teplotu, položil si jí do náruče. Ale teď prvně v životě zaváhal, jestli to udělat.

Nakonec ji k sobě přivinul. Vdechovala jeho vůni a do tváří se jí vracel život.

Nějaký čas jsem jí věřil, že rány na ruku má od kočky. Případně že spadla, pokud byla kůže sedřená ve větších ranách. Potom jsem jí chytil se žiletkou. A bylo po důvěře.

Pokusil jsem se jí ten krám vzít. Něco jako sebepoškozování neuznávám a odmítal jsem jí v tom podporovat. Neprala se se mnou, pouze konstatovala, že tím jí v tom nezabráním.

Vedli jsme potom na tohle téma spoustu debat. Řezala se už skoro tři čtvrtě roku. Snažila se toho nechat, ale bylo pro ni těžké a složité, vzdát se toho. Cenil jsem si její snahy. Dokonce i v obdobích, kdy ran na ruku přibývalo dvakrát do týdne. Potom přišla s posekaným předloktím. Dlouhé rány od nože byly hluboké a já věděl, že je zle.

„Děkuji, žes mě našel,“ přerušila nečekaně dlouhé ticho. Cuknul sebou a mírně ji od sebe odtáhl, aby jí viděl do očí.

„Tys to ve skutečnosti nechtěla udělat?“

Vydržela pohled těch očí. Chvíli se prostě jen pozorovali. Potom váhavě zavrtěla hlavou. To gesto odmítnutí jako by bořilo všechny ty strachové bariéry vystavěné v posledních dnech.

Už jí netekla krev, ale ty rány byly hodně čerstvé. Nevyslychal jsem ji, i když mě to stálo mnoho úsilí. Ještě než svlékla svetr, mi bylo jasné, jak silně jí dnes deprese zasahují. Neodpustil jsem si však přejetí kolem ran prsty. Beze slov, prostě jsem se jen opatrně dotkl zmučené kůže. Zkousla si ret, ale nebránila mi v tom. Zdržela se krátce, potom se nepřítomným hlasem omluvila, že už musí jít domů. Máma prý čeká. Proklínal jsem se potom celou noc, že mi to nedošlo dřív než za hodinu. Pavla byla doma sama, její máma odjela na několik dní za nemocnou babičkou.

Nikdy jsem neutíkal rychleji. Dveře byly zavřené, ale okno kuchyně v přízemí otevřené. Neváhal jsem a proskočil jím. Nějak jsem v duchu tušil, že neblbnu.

Ležela v patře ve svém pokoji. Na zemi vedle ní leželo několik prázdných platíček ibalginu a pár růžových prášků zůstalo v jejích vlasech.

„Co se tam stalo?“ špitnul něžně.

„Myslela jsem... víš... Myslela jsem si, že beze mě tu bude prostě líp. Že máma bude šťastnější, když se o mě nebude muset starat, že jí přestanu překážet, jak mi tolikrát opakovala. Tak jsem to prostě snědla. A pak jsem se probrala tady. Za oknem mi svítilo slunce, honili se tam vrabci a já si uvědomila, jak hrozně moc chci žít. Prostě si jen tak sobecky žít i pro sebe a podle sebe.“

„Sobecky?“ pozdvihnul obočí, ale jen mírně. Pavlino sebeobviňování pro něj nebylo novinkou. Vinila se z rozpadu rodiny a vlastně téměř ze všeho neštěstí, jehož byla součástí.

„Nechci nikomu překážet,“ kuňkla a stočila pohled stranou. Chytil ji za ruce.

„Pavli,“ začal s povzdechem, „není nic sobeckého v tom žít. Máš stejné právo na život jako já, tvoje máma, tvůj táta, jako ta sestríčka za dveřma. Právo na prostor k životu, právo na lásku, právo na obyčejný lidský potřeby a touhy. Jestliže tě tvoje máma nechce, měla tě nechat v péči táty. Ty tu máš stejně tak místo, jako ona a nemůže ti ho brát, ať si je třeba bohyně Afrodité.“

„Nechápeš...,“ začala, ale dál ji nepustil.

„Jo, nechápu toho hodně. Ale něco vím. Ty chceš žít. Chceš sedět za svítání v trávě, číst básničky založené čtyřlístky, zpívat s kytarou a jezdit na čundry. Sjíždět vodu, mýt se ráno v ledovym potoce a teplo zná z náruče kluka v těsném spacáku. Ty prášky jsi spolykala jen proto, abys nepřekázela. Ale ty tu nikomu místo nezabíráš,“ rázně vstal a přešel k oknu. Nakláněly se do něj větve rozkvetlé sakury. Utrhl květ, opět okno pečlivě zavřel a vrátil se.

„Ta sakura tam stojí už dlouho. Na jejím místě nemůže vyrůst žádný jiný strom. Má se snad cítit vinu proto, že mladá břízka se musela šoupnout o třicet metrů? Vejdou se sem obě. S lidmi je to stejné. Patříš k tomuhle světu a to ti nikdo upřít nemůže,“ pomalu vpletl růžový květ do jejích vlasů.

„Prosím, Pavli. Alespoň to ještě zkus.“

Oknem se do místnosti zatoulal zvědavý paprsek slunce. Když však spatřil dva lidi spojené v polibku, nenápadně se opět vytratil.

Na cestu padá list

Petr Bartík

*Na cestu padá list
padá, padá a neví kam
Na cestu padá list
padá, padá sám*

*Na cestu padá list
v náruči větru odpočívá
A nikdo není si jist
je-li ta náruč spolehlivá*

*Na cestu padá list
tiše laskavý vítr prosí
ať stále jej dál nosí
ať dolů jej neupustí*

*Na cestu padá list
padá, padá a neví kam
Na cestu padá list
padá, padá sám*

*A my jako ty listy
na zem padáme sami
padáme napříč tmami*

*Jsme podzimní květy
po kráse jara toužící
laskavý vítr tiše prosící*

*Na cestu padá list
padá, padá a neví kam
Na cestu padá list
padá, padá sám*

To zvíře v nás

Adriana Müllerová

Je zajímavé, jak důležité jsou pro lidi názor ostatních. Snažíme se být dokonalí, vždy vkusně oblečení, bezchybně nalíčení...

Jenom, aby nás viděli v dobrém světle.

Oni si ale stejně pokaždé něco najdou!

Moje jméno v tomhle krátkém příběhu není podstatné! Nikdo mi tak stejně neříká!

Můj kluk mi říká Pusino, já ho oslovuju Miláčku nebo Mazlíku.

Můj nejlepší kamarád na mě zase volá „Bello!“ podle hrdinky jednoho světového bestseleru nevalné literární kvality. Já jemu na oplátku říkám Edwarde. Má potom radost. A já tím pádem taky. Tváříme se přitom, že náš vztah je přesnou paralelou ke zmíněné knize, pravda se nicméně nachází úplně někde jinde. No, o tom později...

Mamka mi podle nálady říká Ariel, Pusíku, Mili a nebo: „Ty jsi fakt blbá, cos to zase udělala?“ atd.

Ségra mě častuje ještě líp: „Ty vole, ty jsi fakt p***, vole, neplet' se mi do života, kur***,“ ale to nejspíš patří k pubertě.

A taťka?

Ten... Škoda mluvit.

Občas mám pocit, jakoby se celý svět zbláznil.

Chováme lední medvědy v zoo v Německu (vždyť jim musí být horko, ne?!).

Zničili jsme si planetu a teď se divíme, že nám to oplácí!

Jíme chemikálie, dýcháme jedy...

Stříkáme na sebe parfémy a patláme si na ksichty farmaceutické blivajzy, ale divíme se, když pak máme rakovinu.

Ve dvaceti jdeme dvakrát na potrat nebo se dopujeme antikoncepcí, ale ve čtyřiceti nám není jasné, proč nemůžeme mít děti, popřípadě proč máme potomstvo postižené.

Vozíme si prdele autem, ale pak, abychom zhubli, chodíme do posilovny.

Asi jsem prostě divná, když mi svět okolo připadá bláznivý a celý postavený na hlavu!

Většinou se zamýšlím nad všedními věcmi a hledám v nich skryté významy, návody osudu, jak žít správně, nápovery, kterou cestu zvolit. Nejspíš se nakonec nezbláznil svět, blázen jsem asi zase já!

„Všichni jsou povinni se za jízdy připoutat,“ zní přísný hlas řidiče.
To jsem nevěděla, že se pásy používají i v autobusu.
Ignoruju ho. Poslední dobou ve mně vyklíčila podivná neopodstatněná
nechuť někoho poslouchat. Odjakživa se bůhví proč snažím dělat
všechno jinak než ostatní – proto mi za prvé nezbyli skoro žádní
kamarádi, za druhé jsem pořád za blázna a za třetí...
Nevím.
V batohu mám mimo svačinu a pár nepostradatelných věcí (propiska,
blok, fotka Amy Lee...) asi tři metry dlouhé lano.
Ne, nebojte se, nechci se oběsit.
I když...
Ne, snad až na zpáteční cestě!
Nevím, zda je to směšné. Možná je to spíš k pláči. Anebo od obojího
trochu – taková směsice protikladů. To jsem já! Rozpor sám o sobě.
A to by nevystihlo žádné jméno!
Proč mám tedy s sebou to lano?
To je skoro jako řečnická otázka...
Protože jedu za Miláčkem.
A?
A chtěla jsem vyzkoušet *něco zvrhlého*, i když mazlení s ním je
nádherné...
Ne, nejsem žádná slepice jako ostatní holky. Vím, že každá láska
jednou skončí, že jednou opadne zamilovanost a přijde krutá realita.
Vím taky, že svět není růžový a že tenhle vztah je svou křehkostí
s největší pravděpodobností odsouzen k brzkému konci, proč se tím
ovšem zabývat teď, když je nám *ještě* hezky?
Život je přece o pocitech – užít si přítomnost. Budoucnost je nejistá.
Bojím se, abych ho nezkazila.
Je tak hodný!
Pro mě asi až moc. Nezasloužím si ho!
Jsme tak rozdílní! A přesto máme mnoho společného.
I když mě vždycky překvapí, když má na něco stejný názor. Moje
podstata odjakživa počítá s nepochopením. A hlavně s originalitou!
Originalita na úkor všeho ostatního, včetně zdravého rozumu. Prostě
říkat a myslet si za každou cenu něco jiného než ostatní, i kdyby to
měla být totální capina!
Prioritou se stane nebýt jako oni!
Co z toho mám?
Nic.

Jen nevyčerpatelnou zásobárnu témat (jedno téma) k psaní. Vlastně píšu to samé pořád dokola.

Kdo to vůbec ještě čte?!

Na druhou stranu: opakování matka moudrosti.

I když mi teď vlastně není jasné, jak by se dal aplikovat tento citát zrovna na náš případ. Tedy jakou moudrost vypěstujeme, budeme-li stále dokola číst o jedné věčně nespokojené holce, co z trucu dělá všecko naopak.

Fajn, příště vymyslím něco nového...

No, to těžko...

Za oknem autobusu pomalu vychází slunce. Blížíme se k cíli.

Je to zajímavé, jak lidé vnímají jen určité věci. Východ a západ slunce – sledujeme ho a rozplýváme se nad tou nádhernou romantikou.

Babička mě jednou donutila na dovolené (!!!) v Bulharsku vstávat někdy v pět ráno nebo v kolik, abychom se šly podívat na východ slunce.

Hm...

Ale že to slunce má nad hlavou celý den jí nějak nedochází. Pročpak slunce není vzácné celý den? Proč je vzácné jen tehdy, když se rodí nebo umírá?

Někdy jen tak sedím na houpačce na našem dvorku a nechávám si na kůži dopadat teplé sluneční paprsky. Je to nádhera! Dokážu tak sedět třeba půl dne.

Začíná se o mě zase pokoušet vztek.

Vždycky to přijde nějak najednou. Mám prostě divnou povahu, viz moje knihy.

Z ničeho nic dokážu být naštvaná, z toho zase šťastná. Je to podle mě tím, jak pořád přemýšlím nad životem – a jak se mi v hlavě zpětně rychle přehrává celý tenhle běh událostí: chvíle klidu, nějaká ta aféra, deprese, radost...

Touhle už není jako na houpačce!

Tohle je, jako kdyby vás nepřipoutaného nechali kutálet se v tom velkém balónu po minovém poli.

(Na název tohoto sportu si nevzpomenu, bohužel.)

Cokoliv, jen ne nuda!

Tak.

A teď proč jsem naštvaná?

Můj nejlepší kamarád *Edward* mi slíbil, že za mnou přijede o víkendu, pokud bude hezké počasí. Ne, že bych s tím nějak vážně počítala, neboť pravděpodobnost dodržení slibu je u něj asi stejná, jako

pravděpodobnost, že já bez brýlí vzduchovkou na první pokus trefím sto metrů vzdálený špendlík, nejlépe jeho hlavičku...

Ale ta naděje ve mně tak trochu plápolala, zvlášť když hlásili přes všechny předchozí předpovědi na víkend hezké počasí.

Jsem naivní, já vím.

Nezklamal!

Jsme ráda, že je tak spolehlivý!

Napsal, ať ho nečekám, neboť nepřijede.

V tu chvíli mě málem skolil vztek! Nezbylo mi nic jiného než vypadnout z domu. Na kolečkových bruslích, abych se co nejvíc strhala, jsem vyrazila k lesu. Během čtyři kilometry dlouhé cesty tam mi hlavou probíhaly alternativy SMSky, kterou mu pošlu na oplátku. Musela vyjadřovat můj vztek, zklamání i uraženost.

Po prvním kilometru jsem byla rozhodnutá mu napsat něco takového:

Jste všichni stejní! Nikdo si na mě nenajde čas!

To by ho spolehlivě dostalo. Nesnáší, když řeknu, že je stejný jako ostatní. Už to mám vyzkoušené...

Pak se mi to rozleželo.

Dobře, dneska nejezdi. Přijedeš ale zítra a už se nevymluvíš!

Hm... Ale ne! To mi připadalo jako další skuhrání, fňukání – ukázala bych mu tím jen to, jak je pro mě nepostradatelný (jako všichni z těch mých několika přátel). To v žádném případě!

Ne...

Jdi už do prdele! Nikdy nic nedodržíš! Seru na tebe!

Ale... Přece nemůžu jedinou SMSkou pohřbít ...svou pověst slušné holky...

Les voněl jehličím a vznášel se zde chlad nedávného deště. Mokrá cesta mezi horami mi nedovolila pokračovat, musela jsem se začít vracet. Čtyři kilometry zpátky...

To snad nemyslíš vážně?! Vždyť je hezky! A slíbil jsi to!

Hm... Dalších asi padesát verzí jedné posrané SMSky!

Až doma, když jsem si masírovala z bruslí odumřelé nohy, mě napadlo něco jiného: *Jasně, nemusíš se obtěžovat!*

Táááák... Odesláno.

Vím, mám problém se spontánností. Spontánnost na úkor promyšlení.

Neodpověděl!

Ani se mu nedivím, taky bych na takovou SMSku neodpověděla.

Asi mě tímhle zbavil i toho posledního zbytku pozitivních pocitů, které k němu chovám.

Chtělo se mi ještě napsat: *Nejsi Edward! Edward pro Bellu dýchal, byl odhodlaný pro ni zemřít. A ty? Ty si na mě ani nenajdeš čas. Nikdy!!!*
Ne, už to nechám tak. Už mu nic psát nebudu...
Znáte písničku *Call me hen you're sober* od Evanescence?
Ne?! A to mě čtete?!
Každý, kdo mě čte, musí znát od Evanescence minimálně tuhle písničku!
Nevadí...
Zpívá se v ní (v trochu jiném kontextu, ale to je irelevantní): *If you loved me, you would be here with me... If you want me, come find me!*
Tohle by si měl můj kamarád Edward uvědomit.
Anebo by mu stačil kopanec do prdele, aby se mu rozsvítilo.
Věčná tma...
No, nenaštvalo by vás to?!
To jen krátce jako odůvodnění, proč se o mě zase pokouší vztek!
(Stejně se s ním zase usmíříme, to je jasné!)
Vystoupím z autobusu.
Támhle je Miláček!
Najednou vztek mizí a všechno je dobré.
Těch věcí, které se nakonec ukážou jako zcela irelevantní, je přece jenom valná většina.
A co je vůbec důležité?
Myslím, že v tuhle chvíli jedině to lano v mém batohu.
„Už mi nikdo nezbyl!“ stěžuju si Miláčkovi.
„Ale prosím tě!“ utěšuje mě svou obvyklou větou.
„Ne, je to tak! Ale víš, asi mi to už ani nevadí. Musím nejdřív poznat sama sebe, nějak ovládat své emoce a najít smysl života. Pak se ti praví přátelé objeví.“
„Když myslíš...“
Konec vážných debat o smyslu života! Tulíme se k sobě, líbáme s vášní, jakou u něj nepamatuju...
Všechno mi to připadá skoro tak pěkné jako naše první setkání. On na to moc rád vzpomíná – zamilované cudné pohledy...
Mělo to něco do sebe.
Městem našeho setkání byla Kroměříž – stejně tam jednou skončím natrvalo. Tak aspoň je mi blízká těmi nepopsatelnými zážitky.
Líbá mě na krk...
Přemýšlím přitom nad našimi společnými okamžiky. Vždycky to uteče hrozně rychle. A to loučení je nejhorší!

Jedu autobusem zpátky, lano v batohu. S Miláčkem se máme vidět zase za týden.

Edward najedou píše: „Ahojky, Bello, nezlob se na mě! Přijedu příští víkend! Slibuju!“

Nic se nezmění. Všechno je pořád dokola. Má smysl žít o den dýl? Byl by stejný jako všechny předchozí!

V další stanici z autobusu vystoupím, daleko od domova. Kousek odtud je pěkný les. Projdu se pod stromy, najdu pěknou dostatečně silnou větev a samozřejmě se se všemi hezky rozloučím, aby jim to nebylo líto... Jsem přece slušná holka!

Zraje jako víno

Lukáš Caletka

*Náš pes
vzývá moje jméno
pokaždé, když jen s ním
pokaždé když spím
vzývá ho štěkáním
štěk, štěk, štěk
otevívá tlamu
štěk, štěk, štěk
když utíká
utíkám s ním
když se na mně dívá
vypadá to
že ví všechno co vím
když na mně zírá
podlehnu jeho pronikavým očím
když jsem s ním venku
celý svět se točí
není nad krásnou procházku
když ranní slunce vychází
i když právě nevím
kde se psík nachází
možná mi utekl
možná je za mnou*

*já jdu svým krokem
vnímám svět okolo
užívám si přírody
šinu se jak mlok
co vnímá každý krok
a se psem si hraje
kdo ví, možná za několik let
obejdeme svět
se psem můj život zraje
jako víno
bourbonské nebo ryzlink
jak poté můj život taje
víno ztrácí chuť
jak ležím a psík se mnou
v hrobě za kostelem
kdo by čekal
že si postel neustelem*

Poslední výdechy z plic zeleného království

Petr Bartík

*Tichý šepot zpustošených krajů
Němých stromů řeč
Bolestný nářek shořelé zeleně
Lidské stroje – katův meč.*

*Pláče, matička příroda, pláče, pláče
Až na dno naivního světa padají
Slzy slanější než oceány a moře
Dopady slaných kapek nikdo neslyší.*

Monolog s Hagenem

Radka Vinčálková - Atabe

U ústí Jižního kříže...

„Hele, asi se budeš divit. Neunesu tě. Teda, ne že by si byla nějak těžká, ale strhat se na svojí poslední šichtě nemám zapotřebí. Možná se divíš, proč se ti zjevují? No, potřebuju se taky svěřit živé duši. To víš, nastupují duše, co jsem je zavalil nebo vystrašil k smrti. Maj už to rozdělený. Přesto, to bys nevěřila, co ty mlad'asové dělaj. Málokdo z nich dneska umí pořádně vyděsit. Jsem zvědavej, co budou dělat, až budou chtít do důchodu. Ale co, dyť je to jejich věc. Říkaš si, proč se tě nesnažím unést? Za prvé, když sem unes Hanku, byl jsem z masa a kostí. Za druhé, jedna zpívající hnědovlasá furie s kytarou mi doma stačí a taky poslouchat poznámky typu:

„Zase jdeš domů pozdě?“

To si představ, chtěl jsem si z ní trochu vystřelit. Tak jsem zbarvil vodu ve studánce do ruda, zrovna když prala prádlo. Hned za mnou přilítla a přetáhla mě tím mokrým růžovým prostěradlem a zmizela. Našel jsem ji až po tejdnu na Jižním kříži, kde hrála na kytaru. Ale stejně mě má ráda, ikdyž takhle občas vylítne z kůže. Věřila bys tomu?“

„Jo, věřila. A Hagene, můžu tě o něco poprosit?“

„Jistě tulačko...“

„Přestaň mi číst myšlenky.“

Bloudění lesem

Michaela Catalina Kraftová

*Bloudíme po lese,
můj bratr třese se,
velmi se bojí.
Nemáme s sebou nic,
na nebi je měsíc,
včely se rojí.
Cestu zpět neznáme,
a přesto spěcháme,
chcem doma být.
Bratr je zděšený;
není syn Štěstěny,
ale chce žít.
Jsme pryč už hodinu,
chcem vidět rodinu,
mámu a tátu.
Pak jsme našli štěstí;
na známém rozcestí
vidíme chatu,
v které domov máme,
cestu zpět už známe,
takže si zapiš,
že jsme doma již.*

Probuzení

Michaela Strížová

Už od mala žiji ve velkoměstě a jako každé druhé manželství, i to mých rodičů moc dlouho nevydrželo, a tak trávím vždy třetí víkend v měsíci s mým otcem na druhé straně města. Nikdy to nebyla moc velká zábava, protože většinu času je v práci.

Jeden zářijový víkend si všiml, že spolu už nejsme tak často jako dřív, a že by s tím měl něco udělat. Když řekl, že plánuje víkend otce a dcery, čekala jsem třeba nákupy nebo kino.

Ráno mě probudilo cinkání a rachtání z kuchyně. Venku byla ještě tma. Nevrlé jsem vylezla ze zahřáté postele a došourala jsem se k ohnisku toho těch hrozných zvuků. Můj otec stál v absolutně nechutných khaki kalhotách, plátěné vestě a směšném kloboučku uprostřed kuchyně a do tašky vyrovnával plechovky s fazolemi.

„Čau zlato.“

„Hmm.“ zabručela jsem protivně.

„Jsem rád, že už si vstala. Jdi se oblíct, ať můžeme jet.“

V tu ránu mi to došlo – den pro utužování vzájemných vztahů. Nevěřicně jsem na něj koukala. Celkem rychle jsem odhadla, co se bude dít a vůbec se mi to nelíbilo.

„No dělej!“ povzbuzoval mě radostně.

„Ne tati, děláš si srandu? Já nikam na ryby ani podobný blbosti nejedu.“ Na protest tomu hloupému nápadu jsem si sedla do křesla v obýváku a zapnula v televizi opakování včerejší módní show.

„No to ani náhodou. Vzal jsem si v práci volno a nebudu ho trávit někde v přecpaným městě. Okamžitě vstaň a běž se oblíct, za pět minut jedeme a je mi jedno, jestli budeš v pyžamu!“

Otráveně jsem vstala z měkoučkého křesla a přenesla jsem se do pokoje. Při představě nějaké zatuchlé termity prolezlé chatky se mi chtělo s křikem utíkat, ale co se dá dělat, jednu noc to přetrpím a pak už nevytáhnu paty z města.

Cesta autem do „přírodních krás“ byla dlouhá. Civilizaci jsme nechávali daleko za sebou a před námi se rozprostíraly lesy a louky. Pocit beznaděje a prázdnoty sílil. Asi po dvou hodinách jízdy jsme konečně dojeli k velkému parkovišti, kde stálo jen pár aut. Otec začal vytahovat z kufru tašky s jídlem, spacáky a STAN!! Co ten tady dělá?

„Tati? My nebude spát někde v kempu?“ otázala jsem se směle.

„Ne-e. Hezky jako pravý zálesáci ve stanu nebo pod širákem. Když

jsem byl malej hrozně se mi to líbilo, když jsme s tátou jezdili stanovat.“

Začínalo se mi těžce dýchat. Přemýšlela jsem, jestli si všimnul, že já nejsem kluk, a že tenhle styl zábavy mě vážně nijak nevzrušuje.

Po další hodině chůze s těžkými batohy jsme dorazili na místo. Musím přiznat, že pohled na tu přírodní krásu byl dech beroucí. Před námi leželo obrovské modré jezero a kolem dokola celý obrázek dokreslovaly obrysy stromů. Kdybych viděla něco podobného na fotce, asi bych řekla aaach, ale byla jsem v realitě.

Dostala jsem za úkol poskládat stan. Špatná volba. Přišlo mi, že nic nepasuje tam, kam má, a že všechno je nějak moc malé pro dva lidi. Stejně to dopadlo tak, že táta postavil celý stan sám a já byla v lese sbírat dříví do ohně. Nejenže se les hemžil všelijakým hmyzem, od malých mušek až po ošklivé pavouky, ale všude byl cítit divný smrad. Je to dobré přežila jsem až do večera. Oběd jsem sice jedla z ešusu a hliníkovou lžící. K večeři jsem si pro změnu ohřívala buřtu na špinavém klacku nad ohněm a ještě jsem dostala vynadáno, že mokré dřevo špatně hoří. Největší šok jsem zažila, když jsem začala potřebovat na malou. Myslela jsem, že Toitoiky jsou největším zlem mezi záchody, ale oproti keříčku to je přímo luxus.

Nastala noc. Jediné, co bylo po lese slyšet kromě mrtvolného a děsivého ticha bylo šustění stromů a houkání sov. Ačkoliv jsem věděla, že v okruhu pár kilometrů nejspíš nikdo není, necítila jsem se bezpečně. Vždyť takhle začíná polovina hororů – dva lidé sami v lese. Od jezera foukal studený vítr a teplo ohně rozhodně nenahradí ústřední topení.

„Pojď si něco zazpívat?“ navrhl táta, když zpozoroval můj znuděný výraz.

„Například?“

„U stánků. To je taková tábornická písnička.“

„Neznám.“

„Ale určitě! U stánků na levnou krásu, postávaj a Tak zpívej Sáro!“

„Neznám to, pochop to!“ a odešla jsem do stanu.

Od té doby se mnou otec nemluvil. Přišel do stanu asi hodinu po mně, beze slova se otočil a usnul. Uvědomovala jsem si, že se snaží, aby se mi tady líbilo, ale se nelíbí, tak mám dělat. Ležela jsem schoulená ve spacáku a sledovala rozmazané obrysy hvězd přes strop stanu. Nemohla jsem spát. Cítila jsem se provinile za svoje chování. Potichu jsem se vyhrabala ven.

Procházela jsem se kolem jezera. Na nebi svítily hvězdy jako malé

lucerničky, hladina vody se vlnila v rytmu neslyšitelné hudby a do nosu mi proudil vzduch oslazený něčím novým. Připomínalo mi to tábory, na které jsem jezdila v dětství. Vždycky se mi na nich líbilo. Celý den jsme lítali venku a nevraceli jsme se, dokud jsme nebyli pořádně špinavý. Co se změnilo? Tohle by mělo být přirozené. Projevovala se zhýčkanost města, kde stromy a zeleň stojí v cestě novým nákupním centrům, přes obvyklý smog je vidět černo černě temná obloha a ticho je jen na okrajích, kde nejsou kluby a herny, odkud by vycházeli vyřvávající opilci, ani troubení nervózních řidičů. Na chvíli jsem se zastavila, zavřela oči a vnímala krásu tohoto místa. Možná to bylo tou pohádkovou krajinou nebo nějakou vyšší mocí, ale už jsem necítila odpor, naopak jsem chtěla tenhle pocit navždy zachytit uvnitř sebe.

Tu noc jsem spala jako nemluvně, naprosto klidným a bezesným spánkem. Vstala jsem ráno dřív a udělala jsem tátovi snídani, jako omluvu za moje včerejší chování.

„Dobré ráno.“ usmála jsem se na něj, když vylezl celý rozcuchaný ze stanu.

„Dobré, jak ses vyspala?“

„Úžasně.“ odpověděla jsem s čistým svědomím, že ani nemusím lhát.

U snídani bylo ticho, usrkávala jsem horký čaj a přemýšlela, jak mám začít.

„Víš, tati, včera jsem to trochu přehnala. Chtěl si, abychom se trochu sblížili a já to akorát zkazila, to nebylo fér vůči tobě.“ za celou dobu jsem se na něj nepodívala.

„Myslel jsem, že se ti tady bude líbit. Příště asi radši zajdem někam na oběd.“ řekl zklamaně.

„Né to né. Přehodnotila jsem svůj názor a je to tady fajn, sice tady není záchod ani sprcha, ale bez toho se pár nocí obejdu.“

Koukal na mě, jako kdybych právě spadla z višně, ale nic na to neřekl.

Na odpoledne jsme měli naplánovaný výlet do okolí. Nazula jsem sportovní boty a vyrazila. Třikrát jsem se zamotala do pavučiny, ale ani slůvkem jsem se nezmínila o tom, jak se toho štítím. Po cestě se konečně táta rozpovídal a přerušil tak trapné ticho.

Celou cestu jsme mluvili a mluvili. Bylo hezké s ním být déle než pár minut. Když jsme přišli zpátky k našemu tábořišti, sbalila jsem stan. No, moc mi to nešlo, pravda, ale otec ocenil mojí snahu.

Cestou zpátky jsem se cítila skvěle. Byla jsem nabitá energií a optimismem.

„Tak kdy pojedeme příště?“ zeptala jsem se, když jsme přijížděli zase

do obydlených částí.

„Chtěla bys?“

„Asi jo.“

Jenom se usmíval. Věděla jsem, že tenhle zážitek byl nejlepší za posledních pár let, které jsme spolu prožili. Budeme se sem ale muset vrátit brzy, nebo si zase zvyknu na pohodlí a vrátíme se zpět do starých kolejí.

Marné touhy, život dlouhý

Tereza Blinková

*Kdesi roztáhlo se nebe,
sytá modř mě propustila,
matně prohlédl jsem sebe,
zda nenajde se skvrnka bílá.*

*Nevědomky vkročil jsem
do přírodního ráje,
kde po smogu se slehla zem
a slaviček tu hraje.*

*Krása zaslepila mi oči,
však rozesmála ústa.
Náhle svět se kolem točí,
pocit štěstí vzrůstá.*

*Tiše plížil jsem se,
dál a dál,
kdo by o to dneska stál?
Napříč pustinou,
bez vody, bez jídla,
problémy neminou,
nikoho zpravidla.*

*Ovšem můj vtip,
či možná důvěra,
pomohl mi najít cíp,
ten den ještě zvečera.*

*Ráno po mém probuzení,
prodělal jsem velký šok.
Na nic hledat velké mění,
říkával můj děda - cvok.*

*Ovšem kolem smutných stromů,
plazících se do výše,
nemohl jsem najít onu,
atmosféru chřestýše.*

*Žádný lesk a žádná sláva,
ani úžas, modrá krev.
Tmavá omotala si je šála
a ukryla pod rakev.*

*Vítr prodírá se stromy,
marně doufá, marně touží,
Nechtějí ho však propustit ony,
větve namáčené v louži.*

*Vedle na pařezu chátrá,
nehybně a bez dechu
i brouk na něj hledí z patra,
květináč tu pln mechu.*

*Čekám, kdy se něco stane,
nějaká bouře, nějaký bum.
A tak povídám ti němý pane,
postavil jsem si tam dům.*

*Dny, týdny a měsíce,
čas plynul jak pominutý.
Snad ze všech týdnů nejvíce,
líbil se mi ten s mamuty.*

*Honil jsem je denně,
od rána do večera.
Však skončil jsem hubeně,
zdrhla desatera.*

*Všechn volný čas,
pomáhal jsem přírodě,
probudit se opět, zas a
nejen na tom východě.*

*Brzy uklidnila se bída
i to krásné kouzlo.
Hurá! Zima, léto se střídá,
Slunce nad zem sklouzlo.*

*Ovšem mně se přitížilo,
ten pocit zbytečnosti.
Mé tělo by rádo hnulo,
doma - dosytnosti.*

*Jen pomalu odkráčel jsem,
ohlížel se stále pryč.
Možná jednou vrátím se sem,
přinesu si vlastní klíč.*

Vrba

Petr Bartík

Je chladný podzimní večer. Zatímco přes den je obloha oblečena ve svém typickém šedém šatu, nyní ji zdobí nespočetné množství zářících hvězd. Lidé jsou zalezlí ve svých domech pod dekou a dobrovolně se utápí v nelítostné podzimní melancholii.

Krajina je ponořena v dokonalém tichu, které sem tam tiše naruší slabý vánek, jež putuje údolím jako znavený a zoufalý poutník, marně hledající smysl své cesty.

Kousek od utichlého rybníka se zde nachází stará vrba, výrazně ohnutá v kmeni. Stojí tu již celá staletí a svýma neviditelnýma očima je nucena přihlížet lidským strastím a smutkům. Za svůj život byla svědkem mnohých bolestí a útrap nás, lidí. Teď však cítí jen únavu a znechucení.

Dnešního večera nejspíš dolehla podzimní melancholie i na vrbu. Stojí tam, kde každý den a smutně hledí do rybníka před sebou. Nicotné ticho ji obklopuje ze všech stran a ona mu nemůže utéct. Je sama. Je tak zoufale osamělá a nyní, tohoto pochmurného večera, poprvé za celá staletí pocítila ten bezmocný pocit samoty. Tak sama, tak bezradná.

Dlouhé stovky let tu stojí každý den na tom stejném místě a každý den je jí jediným společníkem samota. Lidé ji přehlížejí, je to jen ošklivá stará vrba. Přitom si ale neuvědomují, že je to právě ona, která naslouchá jejich příběhům. Je to ona, která vyslechne všechny ty mladíky, kteří si pod ní sednou, opřou se a začnou vyprávět své bolestné příběhy o nešťastné lásce. Je to jen stará a ošklivá vrba, pod kterou ovšem každý den někdo vysedává, pod kterou si lidé chodí pro odpuštění, radu, pomoc nebo si prostě jen tak popřemýšlet či odpočinout si po náročném dni.

Lidé jsou u ní přítomni především na jaře a v létě, přičemž se v horkých dnech mohou opláchnout v rybníku před vrbou. Jenže teď nastal podzim. Nálada je líná a lidé nevycházejí tolik ven. Raději zůstávají doma, a proto se vrba nyní cítí tak osaměle. A v zimě to bude ještě horší – na větvích ji bude studit bílý sníh, zatímco děti se budou někde daleko od ní oddávat zimním radovánkám. Kdyby si vrba mohla povzdechnout, povzdechla by si. Kdyby uměla ronit slzy, dokonalé ticho by zrušila svým hlasitým pláčem.

Na nebi vznešeně visí měsíc. Stejně jako každý večer je zahleděn do

rybníka pod ním jako do zrcadla, v němž pozoruje svůj odraz a opět smutní nad svou bledou zjizvenou tváří. Náhle si všiml posmutnělé vrby, stojící ve stínu. Odvrátil svou zář od rybníka a posvítil na vrbu, nakloněnou nad rybníkem, jako by z něj chtěla pít.

Vrba se najednou ocitla celá pohlcena v měsíčním světle. Rázem z ní opadla všechna samota i smutek. Byl to náhlý pocit osvobození. Uvědomila si totiž, že není sama. A nikdy sama nebyla.

Vždy nad sebou měla zářící měsíc, který ale každý večer proklínal svůj vzhled, a tak si svou vzájemnou přítomnost neuvědomovaly. Avšak nyní již nemá nikdo z nich důvod ke smutnění. Měsíční zář je pro vrbu jako pohlazení plné lásky, které postrádala. Měsíc vlastně neuměl ani dělat nic jiného, než sledovat svůj odraz ve vodě. Teď je tu však pro vrbu. A kdyby se mohl usmát, usmál by se. Kdyby mohl sestoupit z nebe a obejmout vrbu, obejmul by ji. Vrbě však bohatě stačí jeho obyčejná přítomnost.

A najednou ticho vrbě nepůsobilo bolest. Najednou i ono bylo jejím přítelem. Byl to zajímavý a poučný večer. Toho chladného podzimního večera si vrba něco totiž uvědomila. Uvědomila si, že nikdy nejsme sami. Nikdy.

Jelen

Adriana Müllerová

*Za lesem, kde malá bystřina
vlévá své vody mezi keře,
skrývá se zahrada nevinná,
v níž jest plno plaché zvěře.*

*Za lesem, potok prudký kde
zpívá svou píseň žalostnou,
zahrada nevinná je
a vábí mě mocí kouzelnou.*

*Zahrada za světlým lesem
rozkládá se, tajemná.
Jedné noci tajně jsem se
k ní že půjdu rozhodla.*

*Za lesem, kde té malé říčky
trpytí se hladina zčeřená,
viděla jsem při světle svíčky
v noci černého jelena.*

*Jeho oči planoucí
upřely se ke mně hned.
Tělo náhle chladnoucí,
zatočil se se mnou svět.*

*Od té doby nešťastné
přijde-li někdo do zahrady mé
za noci zrádné a tajemné,
stvoření tam zří plaché.*

*Kde teče malá bystrina
v doprovodu jelena,
jenž láká svýma očima
a vábivá jeho síla zaklíná,*

*uvidí, když pohlédne naň,
v jeho očích černou zkázu
a v záchvěvu strachu a mrazu
po jeho boku bílou laň...*

Můj milovaný les

Adriana Müllerová

*Ach... Můj milovaný les...
Stoletá borovice na okraji skály
s hnízdem jestřába, jenž krouží mi nad hlavou.
Znamé mýtiny, co poznám je už zdáli...
Jako stádo beránek - tak krásná jsou oblaka.
Nekonečné cesty vinoucí se mezi stromy.
Pavučiny na nízkých větvích od černého křížáka.
Hříbky zpoza kmenů vykukující
ve stříbrném oparu ranních mlh.
Milion stromů a tisíce kytek.
Planoucí slunce na obloze mramorové...
Pár srn plachých utíkajících do houští.
A neskutečný smutek,
když to vše v neděli opouštím.*

*Ach, můj milovaný kraj...
Nádherný za rozbřesku
i před západem,
kdy bez výčitek a bez stesku
chodívám tajně cizími poli...
Kopce se starobylým hradem.
Polní cesty lemované květy chrp
modrými jako oči mojí mámy.
Široké údolí s řekou stříbřitou...
Vykotlané kmeny starých vrb,
jejichž dokonalost odráží se
v zrcadle kouzelné hladiny.
Lesy, s křovinami a mechem,
kde zpěv ptáků na tváři úsměv kreslí.
Vlídne stíny mezi stromy,
kde můžeš pozorovat ty ptáky.
A žal se kříží se steskem,
když odejít musím - mezi paneláky...*

*Ach... Nenáviděný úsvit,
co probouzí zástěrou par a kouře
oči plné slz, únavy a smutku,
oči v peřinách - v malém bytě
na sídlišti stejném jako tisíce jiných.
A slunce na tebe nevyhlédne
ze svých závojů stinných...
A když uniknout chceš, bytosti ztrápená, přivítá tě
venku jen šedý beton
a neosobní kamenné schody!
Pach továren jako vlny moře
naráží na přirozenost člověka.
Ach... Ty šťatné pátky,
kdy zase sednu na kolo
a nadšeně uháním cestami světa,
abych viděla svůj kraj a svůj les,
pláně a louky, co mě vítají...
Můj mech a kvítí a můj vřes.
Ty potoky, co mi šeptají,
že mají mě rády!
Vůně lesa, co vánkem ke mně plyne...
Vůně lesa, co ji polykám hladý,
abych si jí za ten víkend
dostatečně užila...
Abych pak ten týden bez ní
v paneláku přežila...*

Tulipán

Petr Bartík

Někde tam v dáli, daleko za světem, daleko za vší zlobou a steskem i za promarněným chtíčem a krutou touhou, daleko za všemi nenasytnými neřestmi, daleko za vším známým zlem, se skrývá něco, po čemž lidský svět tak moc touží. Skrývá se zde jasné ryzí dobro. Těžko říci, kde se vlastně nacházíme, zda-li je to nějaká planeta, kouzelný ostrov či dokonce jiná sféra, do které my lidé nemáme přístup. To je ale vlastně zcela nepodstatné, podstatné pro nás – lidi – je pozoruhodný úkaz, který popíši v následujících odstavcích.

Roste tu sytě zelený trávník, který jako by se usmíval. Roste a roste a kromě toho, že roste, vlastně nedělá vůbec nic jiného. Také tu svítí slunce. Ovšem zdejší slunce vládne docela jinou září, než kterou známe z našeho světa. Toto slunce je také o dost menší, vlastně je o něco větší než vajíčko, ale svítí silným a upřímným paprskem. Upřímnějším než je dětský smích. A právě v tom spočívá jeho výjimečnost - i když je to malé sluníčko, má ohromný význam. Těžko si představit takovou upřímnost, protože žádná lidská duše žijící ve světě, jež známe, nebyla obdařena tímto přepychem. Tedy svým způsobem ano. Je to podobná upřímnost, se kterou se rodíme, ale tu později čas oslabí a u některých jedinců ji dokonce skoro zahubí. Je to jedna z čistot, která nám byla dána, abychom ji mohli zašpinit.

Ten svit se zdá být nesmrtelný. Slunce ví, že jednou přestane zářit, že jednou naprosto vyhasne a už ze sebe nebude schopno vydat jediného paprsku, ale nechce si to připustit, protože trávník ho potřebuje. A i když by slunce mohlo jít spát, odpočinout si, neudělá to a stále září, neboť zde neexistuje noc, pouze den. Na trávníku sedí ještě malý a bezmocný tulipán. Je nádherný. Vypadá tak nevinně a možná je to právě ta nevinnost, která ho činí tak nádherným, tak okouzlujícím. Kdyby se nějakému člověku někdy podařilo takový tulipán spatřit, nepochybně by to byl nejkrásnější okamžik v jeho v životě. Nejspíš by ho tento okamžik také změnil a do našeho světa by následně vstoupil zcela jiný – lepší.

Ovšem není to jen ta nevinnost plná něhy, která se postarala o jedinečnost tulipánu. Tulipán vykvetl z hlubin země naprosto čistý a neposkvrněný. Přesně jako my lidé, rodíme se také čistí a neposkvrnění realitou, ale na rozdíl od nás si tulipán svou čistotu zachoval. Zachoval si všechny své krásy, protože má kolem sebe

trávník, k němuž se může přitulit, když je mu smutno. Také má své slunce, jež svými paprsky nekrmí jen zelený trávník, ale také náš malý tulipán, a tak mu vlastně dává život. Ano, tento jedinečný tulipán potřebuje ke své existenci skutečně jen jedno – sluneční zář, ovšem musí být upřímná, neboť pokud by sluneční paprsky nebyly upřímné, tulipán by nadobro zabily.

I když je tulipán někdy trochu smutný, většinou bývá šťastný. Existence zde funguje na základě vzájemného štěstí – sluníčko sice pracuje bez přestání a bez odpočinku, ale vědomí, že jeho snažení činí šťastnými trávník i tulipán, jej naplňuje nenahraditelným kouzelným pocitem, takže je šťastné i sluníčko. A protože tulipánu nic neschází, je šťastný i on. Právě toto jsou ty zmiňované pozoruhodné úkazy. Co má náš svět společného s tímto? Odpověď je prostá – tulipány. Totiž samotní lidé jsou tulipány. Každý. Já jsem tulipán, vy jste tulipán, paní, u které pravidelně nakupujete pečivo, vaši učitelé, zaměstnavatelé, váš lékař – my všichni jsme malými, krásnými, jedinečnými a sami o sobě bezmocnými tulipány.

Každý z nás v srdci nosí různé tužby, ale všichni toužíme po lásce, všichni potřebujeme někoho, kdo nás obejmě, když jsme smutní. Každý z nás potřebuje své osobní sluníčko, které pro něj bude vyzařovat dlouhé žluté paprsky plné upřímnosti. Ano, každý člověk touží po pravdě, nikdo nechce přežívat ve lžích. V jednom je ale náš svět lepší než tento – tulipán zde může být pouze tulipánem, slunce sluncem a trávník trávníkem. Ovšem náš svět má jednu zvláštní výhodu. V našem světě může jedinec zastávat všechny tři role. Může být sytě zeleným trávníkem, ke kterému se smutný tulipán bude lísat v jeho slabších chvílích a stejně tak může být také sluníčkem, které má pro tulipán obrovský a nezaměnitelný význam, neboť je mu zásobárnou upřímných slunečních paprsků, bez kterých by tento tulipán nemohl být.

MŮŽEME ŽÍT V LEPŠÍM SVĚTĚ. A NEBO SE PŘI KAŽDÉ PROCHÁZCE PŘÍRODOU MŮŽEME ZASTAVIT U TULIPÁNU A TIŠE ZÁVIDĚT, ZATÍMCO SE BUDEME POTIT POD HORKÝM SLUNCEM.

Zimní

Alexandra Bartošová

*Vypráví se, proslýchá se,
že za týden bude bílo,
listí už dávno netřepotá se,
Sluníčko v duši se malinko skrylo.*

*Po ledovce cukrované snadno bota, podpatek.
Zatančí a člověk jančí,
že nesolí.
Je zmatek.*

*Luna svítí sněhulákům,
kdo stojí a nedutá,
toho čeká pokuta,
sedí-li botička hlupákům?*

*Před tebou cedule:
„Nad tebou ledy!“,
na hlavě bambule
z vrchu si hledí.*

Sedmikráska života

Klára Procházková - Káka

Stála se zasněnýma očima a nevnímala své okolí. Teď a tady nebyl nikdo a nic kromě jediného – jí a jejího zatím největšího nepřítele. Byla tak krásná, ale její kráse jakoby něco stále scházelo. Byla dospělá, avšak stále ne docela. Své dětství už pozbyla, ale křídla dospělosti ještě její bedra netížila. V dívčí tváři se zrcadlil strach a nedůvěra, ale zároveň silné nutkání a odhodlání nikoho nezklamat, zvláště pak samu sebe ne. Věděla, že udělala maximum, ale stále cítila, že není připravena. Bronzové oči jakoby náhle ztrácely svůj třpyt a jas. Vždy radostná ústa náhle ztratili úsměv a smrskli se do něčeho zcela bezcenného. Zřejmě trpkostí reality, která náhle stála před ní.

Stála pod tou neobvyklou hroudou svalů a předpokládala dopředu každý svůj následující pohyb. Cítila jak jí buší srdce. Zrychloval se jí dech. Adrenalin roztrásl její tělo a svaly se náhle daly na odpor do nepříjemné křeče. Viděla kolem sebe hlučící davy, a věděla, že se spousty párů očí dívá na ni, věří jí. Nesmí je zklamat. Něco jí někdo říkal ona, však neslyšela, co a byla v takovém transu, že jednoduše nedokázala ani odpovédět. Otočila se a náhle se jí z toho všeho silně zamotala hlava, ale díky své urputnosti to ustála.

„Buch!“

Silný výstřel na znamení startu rozlomil ticho její mysli a rozvířil kolem sebe prach. Malinké krůpěje střelného prachu náhle dopadaly na tenkou zem jako střepy z raněných těl. Cítila jejich těžký dopad. Otočila se zpátky a viděla, že už jsou všichni daleko před ní a ona tam stále netečně stojí. Někdo na ni něco mával, ale ona nebyla schopna udělat jediný krok! Její tělo zcela ztuhlo.

Vtom se něco změnilo. Prudký vítr si lehce pohrával s jejími pevně sepnutými vlasy v barvě zapadajícího slunce, až jí je úplně rozcuchal. Přivál však ještě něco, něco, co mohla cítit a slyšet jedině ona. Totiž vanilkovou vůni, kterou znala jen od jediné ženy, která si do svých nazrzlých vlasů, jež voněly po mandlích a skořici, zaplétala první sedmikrásky. Slyšela náhle zpívat její medový hlas. Hlas maminky. Právě když jí ve vlasech přistála bělavá sedmikráska. Do očí se jí teď draly slzy a úsměv najednou. Ale také se teď v nich zračilo nebývalé odhodlání a skutečná síla její osobnosti.

Zvedla hlavu k obloze a tiše řekla:

„Děkuji ti!!!“

Měla v ten moment pocit, že se na ni usmálo samo Slunce. To už ale rozrážela vzduch rychlými kroky. Každý dopad její nohy jakoby otrásl zemí a vyzvedl ji výš do vzduchu. Její dech se měnil v mikroskopický déšť a ona nepřestávala utíkat. Ruka mýjela nohu a už stála přímo před ním. Nepřemýšlela a zapomněla na své naplánované kroky i na jištění. Instinktivně se chytla prvního kamene a šplhala výš a výš. Ostré kamínky jí křížily cestu a nepevný pískovce se jí kolikrát rozpustil v dlani, ale ona jen sledovala bezbřehou oblohu nad sebou a odolávala nástrahám, pevné, ale nerovnoměrné skály stále dál. Teď si teprve uvědomila, že to co cítí, není její srdce, ale tlukot srdce skály. To co cítila na svém těle, cítila ve skutečnosti skála, to co viděla, byl zrak nadpozemské výšky skály, to co slyšela, byl její rychlý, silný, tepavý dech. Uvědomila si, že jsou jeden. Ona a skála. Že jí skála najednou pomáhá a nebojuje proti ní. Ona odchovaná na umělé stěně ucítila najednou to, co za celý život nepocítí snad ani někteří zkušení lezci. Srdce se jí náhle zalilo vlnou klidu a štěstí.

Ale když už vrcholek měla doslova nadosah, podívala se dolů. Tam uviděla všechny za sebou a usmála se. Chtěla jít dál, když v tom jí oslnila sluneční zář a pískovec, který pevně svírala v ruku, se rozdrobil na milion kousíčků. Poté už letěla ve sluneční záři a vzduchu prosyceném kamenitým prachem a vůní vanilky. Na rtech se jí však i nyní zračil vyrovnaný úsměv. Když letěla tak jí někde, tam mezi obláčky, zahlédla, jak jí mává na pozdrav – její máma. V té chvíli jí hlavou proletěli veškeré vzpomínky na skály. To jak byla poprvé přiložena ke skále, to jak ve skautu závodili, kdo bude na vrcholu dřív, to když poprvé viděla skalní město, to když se poprvé posadila do úvazku, své první vrcholy i pády. Pak už nevěděla vůbec o ničem...

Náhle dopadla jako padlá holubice k nohám všem zúčastněným. Ne však ostrým pádem, ale měkce jakoby se sám duch hor sklonil a jemně ji položil na vyprahlou zem. Na tváři měla stále ten stejný úsměv, jen zaprášený léty nežití. Měla zjizvené ruce a bělavé vlasy. To stopy nekonečného času zanechaly vrásky na její tváři.

Když se pak mladá dívka probudila na vrcholku oné skály, bolelo jí celé tělo. Chtěla otevřít oči, ale opět ji zaslepila sluneční zář. Když se chtěla poprvé nadechnout, ucítila v ústech onen kamenitý prach, ale ještě něco. Vůni vanilky! Když pak úplně procitla, podívala se na své bolavé ruce, ale něco jí vyrušilo, všude kolem ní a na skalnatém hrobu matky na prašné cestě vykvetly sedmikrásky a v písku bylo napsáno: „Ty dobře víš, že to nebyl jen sen! S láskou navěky, Máma.“ Na její tváři se v tu chvíli nevykouzlilo nic jiného než onen úsměv...

Noční obloha

Tereza Barthová - Tezz

Kráčela jsem temným lesem a v jemném vánku bylo slyšet křupání větviček. Tma pohlcovala stromy a kolem mě jí bylo tolik, že kdybych zavřela oči, viděla bych toho asi stejně. Sešla jsem z prudkého kopečka. Vypadalo to, jako by se přede mnou rozestoupili stromy a já vešla na louku.

Spatřila jsem tu nádheru. Nebe bylo celé poseté hvězdami a zářily tak jasně, jako by je právě někdo naleštil. Všechno k sobě dokonale pasovalo-zářivé nebe, vůně louky, teplý vánek.

Celé mě to naprosto ohromilo. Pomalu jsem vstoupila ještě hlouběji do nitra louky a kochala se tou nevídanou krásou.

Cítila jsem radost a zároveň smutek, protože jsem věděla, že to skončí. Padala hvězda a já si přála, aby se tento okamžik ještě někdy opakoval. Ta nádhera mě celou pohltila. Cítila jsem se jako hvězda na nebi mezi všemi ostatními, jako stéblo trávy, které se ve větru dotýká přítele vedle sebe. Vnímala jsem teplý vánek, který neočekávaně změnil ve vítr a rozhoupe stébla. A pochopila jsem kouzlo přírody. Každý jsme její součástí.

A náhle se nedaleko rozsvítilo světlo a vytrhlo mě z té překrásné chvíle. Ucítla jsem bodnutí u srdce. Hvězdy už nesvítily tak jasně a já nedokázala vnímat vůni lučního kvítí. Vánek se změnil v chladný vítr. A ten okamžik se rozplynul jako ranní mlha. Vzpomněla jsem si na své přání, třeba se ta chvíle bude přece jen někdy opakovat a mě zase naplní ta nebeská krása.

Strom, jenž chtěl jen milovat svět

Petr Bartík

*Tichý a mírumilovný strom
jenž chtěl jen milovat svět.
Tam u jezera na nebesa hledí
již desítky, desítky let.*

*Tichý a mírumilovný strom
pro mě byl kráskou.*

*Proč lidé šetřili na něm
proč šetřili na něm láskou?*

*Tichý a mírumilovný strom
docela nevinný a obnažen.
I on je stejně tak jako já
ve světě lží je on ztracen.*

*Tichý a mírumilovný strom
co déšť mu dával píti.
Ty jistě, strome, pochopíš
že nový obchod tu chceme mít.*

*Tichý a mírumilovný strom
tu u jezera se bude lidem líbit.
Krásné kabelky nebo třeba boty
to všechno ti můžem, strome, slíbit.*

*Tichý a mírumilovný strom
byl nevinný a obnažen.
Nyní padá do tmy jeho dech
krvácí, umírá a všemi opuštěn.*

*Tichý a mírumilovný strom
tam u jezera bývalo krásně.
Kdo zachrání tvé bratry a sestry?
Koho však ptám se vlastně?*

*Tichý a mírumilovný strom
pro mě byl kráskou.
Proč lidé šetřili na něm
proč šetřili na něm láskou?*

*Tichý a mírumilovný strom
chtěl jen, aby miloval ho svět.
On sám svět miloval
desítky, desítky let.*

Podivný tramp

Barbora Mlčáková

Jednou jsem si vyjel na vandr do Černého lesa. Utábořil jsem se na louce, od které bylo vidět na malou vesničku Sudoměřice u Tábora. Šel jsem se podívat do té vesničky a právě z ní vycházel také nejspíš nějaký tramp. Místo telátka měl raneček. Jen co jsem pozdravil, tak jsem se neudržel a musel jsem se zeptat: "Proč máš místo telátka raneček?"

On řekl: "Telátek má máma doma až dost, ale proč bych si ho bral na tak dlouhou cestu? Takovej silák je od nás z vesnice jenom Venca."

Řekl jsem mu: "Ty seš mezi trampy asi nováček, co?"

A ten tramp řekl: "Než jsem vysvobodil tu mojí Evičku,"

"Koho?" zeptal jsem se nechápavě.

"Přece princeznu," řekl. "Musel jsem obejít celou půlku světa."

"A jak se jmenuješ?" zeptal jsem se.

"Hloupý Honza," řekl. "Ale už mě nezdržuj, musím jít do mlýna zatočit s těma čertama, kteří straší mlynáře a celou jeho rodinu."

A odešel. Ani se nerozloučil. Celý zbytek dne a celou noc jsem nad tím přemýšlel a druhý den ráno mi to došlo: Hloupý Honza nebyla jen přezdívka, ale pravé jméno. Je tedy jisté, že jsem včera viděl pravého pohádkového Hloupého Honzu! Mám tedy další do sbírky svých nezapomenutelných a dokonalých vandrů.

Vlaky z konce světa

Anna Melicharová

*Vlaky rachotí na konec světa,
za kopcem vychází sluneční zář.
V kupé jsou trampové, prchají z ghetta.
Z města co pro něj maj přídomek Lhář.*

*V očích se leskne cest jejich dálka
a vlasy, co čekaj na vůni přírody,
voní jim romantikou dne, který láká
pachutí příslibů, pachutí svobody.*

*Zas v kupé přisednu, jednou až bude čas
a za ucho dostanu zplanělý květ.
U ohně pozvednu písně své hlas
s drnkavou kytarou pro celý svět*

Přírodní romance

Michal Šelleng

*Sejdeme se na paloučku
mezi lučním kvítím
políbím tě potichoučku
za ruku tě chytím*

*vyznám ti lásku v prostřed lesa
obklopen bujným porostem
ze tvé krásy mi srdce plesá
však klaním se i jiným přednostem*

*ach, ty boly, ach, ty hoře
celičkého světa
všude kolem je jich moře
smutek životy splétá*

*ty mi ale poklid slíbíš
žádné vyvádění
přirozená se mi líbíš
na to náplast není*

*vezmu si tě na mýtinu
na níž potůček crčí
v jedno tělo s tebou splynu
kde kvetou máky vlčí*

*zahaleni přírodní dekou
a obklopeni Májem
šťěstím z očí ti slzy tekou
když procházíme rájem*

Krásný kousek světa

Michal Šelleng

*To překrásné úbočí
kde roste býlí
nám na srdce útočí
vždy o něm jsme snili*

*kol malebná krajina
řeka a vrby
teprve zde začíná
touha a svrbí*

*svrbí pomyšlení
na dalekou cestu
tu stezička není
jež vedla by k městu*

*obklopen krásami
jež svět tu skýtá
člověk jen řasami
v údivu kmitá*

*sem vezmi svou nejdražší
třeba i přátele
chmury tu vyplaší
na duchu i na těle*

*nádherný světa kraj
uvítá tě náručí
zdejší divy vždy ti daj
co srdce si poručí*

Ohnivý rohlík

Karolína Doudová

Zpěv se rozléhal všude kolem. Rozléhal se tak daleko a my přitom byli jediní, kdo by ho mohl slyšet. Zpívali jsme u táboráku v místech odlehlých od zkažené civilizace. Ten pocit štěstí, když zpíváte s lidmi, které máte rádi u rozžhaveného ohně. I přesto, že bych někoho neměla ráda, u táboráku by mi přirostl aspoň trošku k srdci. Oheň, zpěv, smích, jídlo. Věci, které mi dokáží zlepšit náladu. Teď jsme seděli v kruhu a přitom hlasitě křičeli slova písniček. „Dá si ještě někdo opečený rohlík?“ optala se Daniela, když strkala pečivo do plamenů. Vtom se zvedla horda rukou. Daniela se jen zasmála: „Tolik? Tak to si budete muset opéct sami.“ Většinou by všichni ihned brblali, že se jim nechce a tak. Ale v tuhle chvíli? To nešlo. Byla to kouzelná chvílka, která nám odebírala negativní náladu a vzájemně nás sbližovala. V ohni se ocitlo pár dalších opékacích klacků, ten můj mezi nimi. Miluju opečený rohlík, je tak křehký, měkký se zároveň tvrdší kůrkou. Mňam! Najednou jeden rohlík vzplanul. Majitel hořlavého objektu byl vyděšený, mával klackem ve vzduchu a křičel: „Uhaste to! Hoří!“ Přiběhla jsem k němu a silně zfoukávala plamínky z kůrky. Po chvílce byl rohlík uhašen. A byl také pěkně propečený. „Vypadá dobře,“ řekl Adam, když uviděl zlatavou kůrku rohlíku.

„Cože?!“ Otočili se táborníci sedící kolem ohně.

„Že to vypadá dobře,“ zopakoval Adam.

„Ale jak je možné, že vypadá až takhle dobře?!“

„Jo..tak to nevím.“ Zasmál se Adam, který byl na svou spáleninu náležitě hrdý. Zbylým opékajícím hned došlo, že jestli chtějí mít stejně dobře vypadající rohlík, musí ho nechat zapálit. Já zůstala u starého způsobu. U opékání milion let nad ohněm. Mezitím ostatní podsvícení své klacky ohněm. Tolik pochodní z jídla jsem ještě neviděla. Problém nastal, až když se to ti experti snažili uhasit. Lítili kolem a máchali rukama. Jeden člověk by vypadal směšně, ale tolik lidí najednou? To bylo vtipné a zároveň jsem měla strach, že něco podpálí. Jeden rohlík spadl na zem do trávy, ale po dopadu se naštěstí ihned uhasil. Postupně všechna světélka zhasínala. Ale místo štěstí pohledů ze zlatavé barvy kůrek, byli všichni zklamaní. Někteří rohlíky nechali plápolat moc dlouho, a tak se barva pečiva podobala spíše černé vráně. Dalším rohlík zůstal takový jako tehdy, než ho opekli. A ti zbylí? Ti to

měli půl na půl. Doslova. Polovina rohlíku značila zlatavou barvu a druhá smrděla spáleninou. Tlupa lidí si šla stěžovat přímo za Adamem: „Můj rohlík vypadá takhle.. Můj rohlík je spálený..Můj rohlík smrdí..“

Součást

Barbora Kučerová

*Nadechni se, zhluboka,
ať vnímáš, že jsme tu oba,
na stejném místě, právě teď.
Je to, jak bych to jen řekla,
kouzelnější než supernova.
Jak krásná je ta naše zem.*

~ + ~

*Můžou mě lákat do ciziny,
klidně ať klečí na kolenou,
ale já vím, že se neztratím,
i když prozkoumám výšiny
a cestu jinudy zvolenou.
I přes to všechno se vrátím.*

~ + ~

*Protože nikde jinde to nevoní
tak jako doma, ani moře ne.
Neláká mě ani cizí kultura,
protože jen český smích zvoní,
jak by měl, dopředu mě žene.
Tak právě zde začíná má túra.*

~ + ~

*Připadám si součástí něčeho,
co bych nazvala přítomností.
Jsem hlína a z ní roste strom.
Jsem dítětem, jsem stařenou.
Jako blatouch pokvetu s radostí,
než do mého stromu udeří hrom.*

V tropickém pralese

Tereza Ulrichová - Terka

*Voda po kamenech stéká
V těch tropických pralesích
Teče rychle, Tebe láká
Svléknout se a vodu křtít*

*Sám tu nejsi
Tam za stromem
Dívka jde si
Květy kolem
Na šíji
A ve vlasech
Šaty vlají
A na rtech
Kapky rosy lesknou se
Ve svitu i třpytí se*

*Zmrznuv teď v okamžiku daném
Pohledem snímáš její tělo polonahé
Uděláš krok dva pod vodopádem
Zastavíš se však, když voda po pás málem*

*Jeden knoflík po druhém
Odhaluje kůži svitem
Do tmavé barvy opálenou
Do bronzové obarvenou*

*Poslední knoflík odepne
Látka na zem dopadne
Rozhlédne se kolem sebe
Na vodopád upne zrak
Křišťál rychle padá z nebe
Jako sklo roztrhne se
O kluka, jež už voda zebe
Jež jejím směrem kouká se*

*Líbí se Ti
Ty jí také
Bral bys všemi deseti
Je to všechno velmi lehké
Rozběhneš se naproti*

*Ona do studené vody
Nohy nesměle namočí
Až pozná krásu průhledné vody
Rozhodne se a skočí
Doplave k Tobě
Obejme Tě
Svaly, tělo Tvé
Líbá teď
Kapičky vody, křišťálu průhledného
Stékají ihned
Po tělech*

*Tam pod vodopádem
V tropickém pralese
Milují se
V tom tichu náhlém
Oba dva se ztratili
V jejich myšlenkách nadále žili*

Toulám se toulám

Lukáš Caletka

*Toulám se toulám
Tím širým světem
Kdo by čekal že ustanu a skončím
Ten at si nechá zdát
Kdo by svět chtěl projít
Nesmí sám sobě lhát
Kdo nelže a poctivý je*

*Na toho překvapení se chystá
Právě z toho místa kde stojím
Zbraněmi se zbrojím
na tu velkou cestu
vezmu si i vestu
a překvapení mně nemine
setkám se s hodnými lidmi
uvidím západ slunce
projdu krásnou loukou
a ulovím si sumce
toulám se toulám
po světě širém
kdo by pohrdl
úsměvem milém
na cestě velké
kameny cestou
porážím nohama
a že se mi pěkně jde
po světě širém
úsměvem milém
snad nikdo nepohrdne
toulám se toulám
po naší planetě
šinu se jak
ohon na kometě
viděl jsem hodně
ale ne celý svět
to můžeme změnit
možná teď hned
kdo viděl svět
ví, že nic krásnějšího neexistuje
kdo zná cest plno
a nemá ječné zrno
v oku svém
ten vidí krásu
a blahobyť světa*

Sluneční palouk

Denisa Lukáčová

Kráčela jsem parním letním dnem vstříc sluncem vyprahlé luční stezce a poslouchala, jak krásně při tom šlapání znějí mé kroky. Dnešek byl jeden z těch dnů, kdy jsem se rozhodla jít a nehledět na to kam, zkrátka jenom jít. Už jsem našlapala asi šest kilometrů a dostala jsem se sem – na louku obklopenou lesy, skrze kterou vede prašná, roztomilá stezička. Chtěla jsem si užít léta, než mi podzim se zimou schovají mé milované sluneční paprsky pod duchnu dešťových a sněhových mračen.

Byla jsem už trochu znavená cestou. Loukou protékal potůček, vonělo zde seno a les. Bylo slyšet ptáky, hmyz. Zhluboka jsem se nadechla, uvolnila a spadla do kupky sena.

„Konečně klid“, vydechla jsem. Byl pátek, mám za sebou další náročný týden ve škole, nyní si již však mohu vybrat část ze svého zaslouženého odpočinku. Letní den jako vystřižený z katalogu na letní dovolenou. Spokojeně jsem sledovala skrze své sluneční brýle slunce, které se stále více sklánělo za nedaleký kopec. U toho jsem si hrála se stébly sena.

Bydlíme tu jen krátce a tak to tu moc neznám. Například na této louce jsem podruhé, ale do toho lesa za mnou jsem nikdy nevkočila. A právě tato myšlenka ve mně probudila touhu. Touhu vstát a jít, zjistit, co se v tom temném lese za mnou ukrývá. Ohlédla jsem se za kupku sena. Viděla jsem jen zelené stromy a příjemný stín lesa. Doprovázena paprsky slunce jsem se do něj vydala.

Vkočila jsem do lesa. Bylo zde příjemně chladno. A ticho. Skoro až okouzlující mystické ticho. Nanejvýš zde byl slyšet zpěv ptáků. Paprsky prosvítaly mezi větrovím a kreslily zlatavé obrazce na lesní půdu, která byla měkká tím, jak byla podestlána mechem. Bylo zde nádherně. Takový malý kousek ráje na zemi.

Pomaloučku jsem šlapala po té měkké mechové dušně pod mýma nohama do středu lesa. Čím jsem byla od okraje dál, tím temněji zde bylo. Les houstl. Nic mě ale neodradilo, jako by nějaká vnitřní síla instinktivně vedla mé kroky. Ticho teď bylo přerušované praskáním suchých větví, které mi ležely pod nohama. A několik metrů přede mnou, mezi větvemi stromů, které již začínaly pomalu řádnout, jsem viděla opět záblesky světla. Byl již podvečer a slunce se ukládalo k spánku, jeho paprsky tedy měly hřejivou měděnou barvu.

Prodrala jsem se posledním hustým shlukem suchých větví a stanula jsem na jednom opravdu kouzelném místě. Palouček uprostřed lesa. Měl kruhový tvar, byla zde zelená, pozdně jarní tráva. Usedla jsem do ní. Voněl zde letní vzduch. Uprostřed byl malý dřevěný domek. Jakmile jsem jej spatřila, svraštila jsem obočí. Začalo mi to tu být povědomé. Vstala jsem a vydala jsem se k němu. U domku byl malý krmelec. Koukla jsem zpátky na domek. Nedalo mi to a došla až k jeho dveřím, stiskla klika a otevřela jej. V tento moment se na mě vyvalila toliko známá vůně a matné vzpomínky se mi začaly objevovat na mysli.

Jako malá jsem sem chodila s mojí babičkou, když ještě žila. Ano, pamatuji si na to. V zimě jsme sem chodily dávat mrkvičku a jablíčka pro zvířátka. Dělal jsem to hrozně ráda. Domeček měl malé okénko, pod kterým jsem se schovávala a přes záclonu v něm se snažila pozorovat zvěř, která zde v zimě sháněla potravu. Milovala jsem to.

Moje dnešní cestování nabralo velmi zvláštní obrátky. Nechápu, jak jsem něco takového mohla úplně ze své mysli vypustit. Byl to pořádný kus mého dětství. Slzy nostalgie mi stoupaly do očí. Vyšla jsem ven z domku a ještě na moment si lehla do měkké lesní trávy.

Možná jsem dneska nenachodila tolik, co běžný vzorný cestovatel, ale aspoň jsem naplnila hřejivým pocitem z krás přírody srdce romantičky.

Měsícem k němu

Tereza Ulrichová

*Holka sedíc u stromu
Čekajíc na proměnu
Za pár minut času bude
Vycházet ven a na tu dámu
Blik, cvak, světlo chodí a jde
K tomu stromu samotnému
K holce Měsíc přiběhne
Oslepí ji, odběhne*

*Ona neví, co Měsíc proved
Mysl vede na místo ihned
Na místo za klukem, k němu domu
Blíží se, kolem parku projde
Ticho, ticho všude přešlapuje
Ona se bojí
Třese se
Zimou i strachem
Ovládána Měsícem
K jeho domu přijde*

*Nevidí, oči zavřené
Obě dvě ruce vztažené
V duchu vidí cestu
Okno otevřené
Nakoukne dovnitř
Je ono to pravé?
V pokoji leží
Její touhy vysněné?*

*Vyskočí nahoru a
A vnikne do domu
Docupitá k němu
Pohladí po tváři
Něžně ho políbí*

*Sedne si na postel
Ruce mu uchytí
Ledové jako sníh
Opět ho políbí
Ucítí tep
Krev se rychleji rozproudí
V rukou pocítí teplo
A on se probudí*

*Co tady děláš?
Ptá se jí
Jsem rád, že jsi tu
Šeptá jí
Procítá rychle
Noc už tu není
Nedočkavě chytí ji
Ona žár v jeho očích vidí
Nastaví ústa
On vycítí to
Vášnivě políbí
Líbají se do rána
V jeho posteli
U okna
V domě u parku
Od Měsíce stovky kilometrů*

Tancem ke zničení samoty

Tereza Ulrichová

*Šel na večírek k jedné holce domů
Zastírací manévr, potom zjistil k tomu
Neboť dveře otevřela
Všude hudba tiše zněla
Ona doma sama byla
Chtít pozvat jeho, ta daná chtěla*

*Byl trochu zaskočen
Přízní ke své osobě
Nedbal však na sebe
A tak nervózně vkročil sem
Zul boty a kabát hozen
Následoval holku a byl ohromen
Všude šero, ty svíčky jen
Dávaly teplo, světlo pouštěly ven*

*Sedl si ke stolku
Kde bedny s beaty tu
Do ticha hrály
Tu píseň pomalou
Od Jacksona zpívanou
You are not alone*

*On už nebudu sám
Nesmí být sám
Ona bude s ním
Snad teď napořád
Podá mu ruku
On zvedne se
Kolem pasu chytí
Ona přivine se
Tlukot srdce cítí
Tep zrychluje se
Čas rychle letí
Ona těsněji přitiskne se
Jeho ruce sklouznou níž
Oba přiblíží se víc...*

*Sám vůbec nebude
S ní přeci zůstane
Svíčky zhasínají
Skladby dohrávají
„You are not alone
I am here with you...“
Budu furt s tebou
Na nahá záda napíše mu*

Česká příroda

Daniela Wojnarová

*Znáte něco, co nás vystihuje?
Naši zemi, naši vlast?
Co zbylé země stoprocentně převyšuje?
Co pozorovat je neuvěřitelná slast?*

*Samozřejmě na mysli mám krajinu českou,
vysoká pohoří, rozlehlá údolí.
Vše poprášené barvou hezkou,
kde zvířátka se u potůčků vždy napojí.*

*Kvítka všech známých barev i tvarů,
lesy s listím a jehličkami.
Odpočinout si můžeme u Karlových varů,
projít se pražskými uličkami.*

*Toto sice příroda není,
ale je to spojeno se zemí naší.
Díky tomu nás ostatní znají,
proto se to u nás cizinci jen práší.*

*Nejhezčí, co znám, jsou naše české hory.
Hlavně Šumava a Krkonoše!
Zbožňuju naše rozlehlé a tajemné bory.
Jsem tak ráda, že jsou naše!*

*Krásné jsou i naše rybníky,
třeba Rožmberk ráda mám.
V pohádkách jsou obydleny vodníky,
alespoň v těch, které znám.*

*Říčky a řeky, divoké i jemné,
chvíli připomíná dravce
a potom zase mají krásu víly půvabné,
jež přitáhne všechny zvědavce.*

*Snad se ani nemusím zmiňovat
o energii, která sálá z moravských vinic,
kde si každý může prozpěvovat
po vzoru dlouholetých tradic.*

*Ať je noc, či vykukuje sluníčko,
naše lesy své záhadné kouzlo mají.
Vždy pohladí tvé srdíčko,
když tu ptáčky své nebeské árie zpívají.*

*Stejně jako na louce či paloučku,
kde každé kvítí své místo má,
kde si mech roste hezky pomaloučku,
mezi kvítím a hvězdou se rozdíl nepozná.*

*Proto nejspíš každou noc,
na obloze měsíc svítí,
a hvězdy jako noční kvítí,
připomínají nám svoji moc.*

Klasický tulák

Barbora Mlčáková

*Kabátek má otrhaný,
jediný groš je mu cenný.
Večer se u ohně krčí,
nemá kam jít, když déšť crčí.
V mrazu, v dešti, v blátě kráčí stále dál,
když už má ten osud, proč by také stál.
Není to však žádný lajdák,
je to starý známý vandrák.*

Vandr na hradě Gutštejně

Barbora Mlčáková

Jednou jsem se svým kamarádem Medvědem jel na vandr poblíž zříceniny hradu Gutštejn. Trochu jsme se zdrželi, a tak jsme se tam, kde jsme chtěli tábořit, dostali až navečer. Rychle jsme připravili táborák a než jsme ho stačili zapálit, už se setmělo. Zřícenina hradu vypadala ve tmě tajemně a dokonce trochu strašidelně... Když jsme ale potom začali opékat špekáčky a zpívat trampské písničky, strach jsme zahnali. Ovšem když jsem si potom lehl do spacáku, strach na mě znovu přišel. V dálce zahoukala sova a já jsem se ve spacáku otrásl strachem. Potom jsem naštěstí usnul, ale zdálo se mi plno strašidelných snů. Například sen o tom, že jsem v noci šel zříceninu hradu prozkoumat a vešel jsem i do jedné temné díry, která tam pod hradbami byla, a když jsem se rozkoukal, viděl jsem, že tam je plno strašidel jako třeba: Duch, bílá paní, čarodějnice, bezhlaví rytíř, upír, vlkodlak a tak dále, která tam měla svůj strašidelný večírek. A zrovna se ke mně blížila dvě obživlá brnění, která mě chtěla odvést někam do hladomorny.

V tom jsem se vzbudil. Třásl se mnou někdo celý v bílém a jak jsem byl rozespalý, na obličej jsem mu zatím neviděl. A ten někdo říkal: "Vstávej! Pojd', půjdeme se podívat na tu zříceninu." "Duch! Duch!" křičel jsem teprve, když jsem se pořádně rozkoukal. Teprve tehdy jsem si uvědomil, že je to můj kamarád Medvěd ještě celý oblečený ve svém bílém pyžamu. Tak jsem mu všechno vysvětlil a když jsme se nasnídali a převlékli, šli jsme konečně prozkoumat zříceninu hradu Gutštejn, ale, věřte nebo nevěřte, žádná strašidla tam nebyla. Nejspíš proto, že byl den a ne noc.

Cestování přírodou

Tomáš Odstrčil

*Stalo se to před pár týdny,
rozjel jsem se kempovat.
Chci být zase jednou klidný,
po krajině cestovat.*

*Kam bych asi vyjet mohl?
Když už jsem snad všude byl?
Internet mi nepomohl,
vždyť jsem nikdy „negüglil“.*

*Spolehnout se na své mapy,
budu muset určitě.
Sedět doma na kanapi,
ne díky, to nechci, ne!*

*Sedím tu už spoustu hodin,
nic mě však nenapadlo,
když jsem potil hemoglobin,
popad jsem zavazadlo.*

*„To je nápad!“ libuji si,
vyrazím za svým nosem!
Písničky prozpěvuji si,
s doprovodným rámušem.*

*Byl to vážně skvělý nápad,
cestovati přírodou
Tolik různých vůní, nálad,
bolest nohou přemohou.*

*Cestovati bez cíle je,
dovolte mi rázně řícti,
to nejlepší na světě mám
a možná i na měsíci!*

Roční období

Michaela Catalina Kraftová

*Venkovní teplota pomalu klesá,
sluneční zář bledne.
Nad barvami listů srdce plesá,
ale obloha šedne.
Stromy oblečky shazují,
vánek začíná chladněji vát,
ptáci raději vzduchem plují
do jižních krajin se ohrát.
Počasí začíná být chladné,
květiny se pod zem schovaly,
jen jedna v poslední chvíli vadne
a ty nám, Podzime, mizíš v dáli.
Zimo, máš kabátek stříbrný,
za okny stále nový sníh padá.
Venku trávíme celičké hodiny,
protože doma se vydržet nedá.
Slunce většinou za mraky schovává se,
když však vysvitne, tvé šaty třpytí se.
Já se vždy jenom divím té kráse,
když se však dotknu, chladem chvěji se.
Pak pod tvou peřinou život se probouzí
a začíná teplé počasí chtít.
Ty se mu možná nejprve vzpouzíš,
ale pak musíš odejít.
Jaro, bratře romantiků,
probouzeči lásky,
nutíš nás vzít rýč, motyku
a pročesat zahrádkám vlásky.
Zelená barva trávě neškodí,
nasládlá vůně zemí se táhne.
Chlapci se s dívkami za ruce vodí,
i mé srdce po jednom prahne.
Květů je všude kolem dosti,
dokonce i potokem plují.*

*Nikdo nemá žádné starosti,
všichni se radují.
Slunce již nabírá na síle
a, jak se to každý rok vídá,
tebe během krátké chvíle
tvůj bratranec Léto střídá.
Léto, jenom ty pouhé
nosíš nám prázdniny
celé dva měsíce dlouhé,
to pro nás nedělá už nikdo jiný.
Slunce září opravdu dosti,
obloha bývá většinou modrá,
všichni se zbavili veškeré zlosti
a proto je nálada dobrá.
Radostně vstávám s každým ránem,
celé prázdniny daří se mi dobře.
Když ležím na pláži, tak ke mně vane
slaná vůně moře.
V Čechách, u bazénů, děti piští,
běhají kolem, dokud popadají dech,
já trávím čas na koupališti
nebo někde na výletech.
Potom však i ty od nás pryč spěcháš,
ale máš na to vlastně nárok.
Nakonec nás tu opravdu necháš
řka: „Tak ahoj zase za rok.“*

Tuláci

Michaela Catalina Kraftová

*Každým dnem, vždy za šera,
za chladného večera
se na obloze hvězdy schází,
stříbrná zář Měsíce je doprovází.
Spolu tak svítí na cestu všem,
pro které je příliš krátký den,
jejich zásluhou pak ptáci,
poutníci a tuláci
velmi dobře vidějí
na svou cestu přes svět celý.
Ta cesta je stojí hodně sil
a zakončuje ji neznámý cíl,
který jim možná časem poradí
stromy nebo stíny, které je hladí.
Možná, pokud se neztratí,
se k nám do Čech jednou vrátí
a budou nám vyprávět
o krásách, jež skrývá svět.
A možná, než hvězdy zajdou,
u nás hledaný cíl najdou
a stanou se z nich proroci
zvěstující kouzlo noci.*

Noční překvapení

Barbora Mlčáková

Jednou v pátek jsme se s kamarády domluvili, že si v sobotu zajedeme na vandr. Když jsme tam na to místo dojeli, dohodli jsme se, že budeme vandrovat v Černém lese blízko Sudoměřic u Tábora. Obcházelí jsme po okolí až do večera. Potom jsme připravili táborák a když jsme ho zapálili, začali jsme opékat špekáčky. Jednomu z našich kamarádů špekáček spadl přímo do ohně. Museli jsme se tomu všichni zasmát a já jsem si neodpustil dodat:

"Smůla kámo! Víc špekáčků ti nedáme."

Všichni jsme si ještě jeden dali, až už žádný nezbyl. Jenomže jak jsme byli rozjaření, zapomněli jsme dát kamarádovi, kterému spadl do ohně. Najednou jsem si vzpomněl, že jsem jich taky pár vzal, ale když jsem se kouknul do batohu, nebyly tam. V tu ránu jsem si vzpomněl, že jsem je v tom spěchu nechal doma na kuchyňském stole. Aby jsme našeho kamaráda utěšili, zpívali jsme samé jeho oblíbené písničky jako třeba: Už vyplouvá loď John B., Vysočina nebo Colorado. Kamarád, který se už nezlobil, zvesela hrál na kytaru, všechno bylo zase normální. Potom jsme se ale nějak rozřádili a nevím jak se to stalo, ale našemu kamarádovi kytara spadla do ohně. Už jsme i trochu pili a tak místo aby jsme mu pomohli, jsme se jen chechtali. A jak mu při zachraňování kytary vlitly uhlíky do obličeje, můj kamarád hned řekl: "Ó! Čert! Aby nás neodnesl do pekla!" A já jsem si neodpustil: "Ale dnes není pátého prosince, ale dvanáctého června!" Potom už jsme ale byli unavení, a tak jsme uhasili táborák a šli jsme spát. Najednou mě probudily divné zvuky... Něco jako vrčení. Vylezl jsem ze spacáku a potom i ze stanu. Všichni mí kamarádi - kromě toho, který dnes měl takovou smůlu - už tam také byli. A jen pár metrů od nás stálo cosi, co se podobalo vlkovi a to také vydávalo ten podivný vrčivý zvuk.

"Uklidněte se", řekl jeden z mých kamarádů. "Vlci v našich lesích už nežijí."

"Ale žijí", začal se sním jiný můj kamarád hádat.

Žijí - nežijí, ovšem po chvíli hádka utichla, protože se stalo cosi neuvěřitelného. Vlk promluvil: "A to máte za ty špekáčky a za tu kytaru."

Chvíli jsme se po sobě jen nechápavě dívali a pak nám to došlo. Rozběhli jsme se za vlkem, popadli jsme ho, zatáhli jsme a pod

maskou vlka se objevil náš rozesmátý kamarád. "Taky jsem si z vás chtěl trochu vystřelit." Teprve teď jsme si uvědomili, že jsme na něj byli trochu hrubí, omluvili jsme se a než jsme se znova uložili, už bylo ráno. Na tenhle vandr asi vůbec nikdy nezapomenu.

Zpověď tuláka

Michal Šelleng

*Často z města lidé
nedají si říct
to správný tulák přijde
celému světu vstříc*

*šum potoka a listí
průzračná je voda
výlety to jistí
sedět doma je škoda*

*rostliny a vřesy
obrys statných hor
člověk býval přeci
vždy venkovní tvor*

*teď doba je jiná
od počítače ke zdi
populace je líná
samými auty jezdí*

*má ruka batoh popadá
srdce mě táhne v dál
já v lese již za mlada
nejraděj si hrál*

*tak potloukám se přírodou
někdy cizími kraji
a u toho, ne náhodou
si též zpívám a hraji*

Zelená barva

Alexandra Bartošová

*Zelená barva znamená
přírodu,
radost a pohodu.
Když příroda začne pučet,
tráva krásně zelenat.
Rozjasná se nám myšlenky,
ptáci začnou notovat.*

*Celé město prozáří,
barevnější šaty stromů.
Slunce nás teplem oblažuje,
nechce se nám tak brzy domů.
Ty domy,
ať zdá se nám nebo ne
živějšími se stanou,
jsou přátelsky půvabné.*

*Květenství luční
vůně láká nejen hmyz.
Zimo čarodějská,
přejeme si- zmiz!
Ty se svými sněhy
táhni do daleka,
chcem radostné jaro.
Dlouhá je tvá štreka...*

*Nálada stoupne hned,
při pohledu na květinovou louku.
Lepší zdá se celý svět,
když Slunce hřeje do zátylku.
Zelená barva znamená
přírodu,
radost a pohodu.*

Příroda

Alexandra Bartošová

*Ohromný klid cítím teď,
když vidím z okna ptáků let
a mraky jak plavou v dál.
Kdyby člověk jejich příběh znal...*

*Přemýšlet a snít o nich déle
než Slunce přítomnost nám přeje.
Jejich zvláštní příběh si vymyslet,
kéž by šlo na nich jednou odletět.*

*V dál a kamsi kolem světa
kde se všechna voda roztekla
a nad potoky pára visí,
pravda přírody nám je cizí.*

*Proto bychom jí měli vnímat,
poslouchat, jen tak si o ní zpívat.
Zurčení potůčku napoví mnohé
pro ty, co srdce k ní mají otevřené.*

Kdo to je?

Barbora Mlčáková

*Uhodnete, kdo to je?
Často venku nocuje.
Často pod širákem spává,
větru, dešti odolává.
Zajímá ho každý kemp,
je to přece správný tremp!*

Zatracená dovolená

Tomáš Odstrčil

*Budík dnes mi cinká vlídně,
sebe ptám se: „Proč asi?“
Většinou jen drnčí bídně,
z okna vidím cykasy.*

*Všechno se mi zpátky vrací,
nemůžu už narazit,
je to pět let přesně.. asi,
co chtěl jsem si vyrazit.*

*Austrálie to je moje,
říkal jsem si v té chvíli.
Jely tam však špatné spoje,
destinaci změnili.*

*Překvapení při příletu,
nemohl jsem rozchodit,
v Austrálii měl jsem tetu,
na Srí Lance zhola nic!*

*Co teď asi dělat budu,
„srílanštinu“ neumím,
dlouho tady nepobudu,
hnedle zpátky poletím.*

*A jak to tak často bývá,
překážky se nakladly,
letenku mi zlobidlové,
srílančani ukradli!*

*Jak však řešit situaci,
dozajista překerní,
jak si sehnat deportaci,
je otázka stěžejní.*

*Ještě tady pořád trčím,
pět let dávno uběhlo,
domů asi nepofrčím,
nemám „cash“ na letadlo.*

*Dnešní den je speciální,
hnedle vám všem řeknu čím,
jedna paní ambasádní,
řekla mi, že poletím!*

*Z reprobedny zapraskalo:
„Mluví k vám váš kapitán,
letadlo se porouchalo,
teď se zachraň každý sám!“*

*Nevím co se se mnou děje,
už se můžu jenom smát,
upadám do beznaděje,
to se jen mně mohlo stát.*

Klasický vandr

Barbora Mlčáková

*Oheň krásný nám hoří,
o práci se hovoří.
Je to vandr vážně prima,
přestože nám všem je zima.*

Člověk a pes

Eliška Jarošová

Člověk a pes - část 1

To byl jednou chlapec, ve škole v pátek. Mladý chlapec Petr nedával pozor. Jeho tmavé, hnědé oči stále ucukávali z okna ven. Zbledl, když uslyšel domácí úkol. Měl přeci jet campovat, s tátou a psem Punt'ou! Tak se těšil, jak už si představoval sebe a psa Punt'u v rybníku, že si ani nenapsal do sešitu a jak se těšil na psa Punt'u který byl samí flíček, hrdě vztyčený ocas zakroucený téměř do spirály mu zdobil v úrovni vysokých a širokých uší, jedno hnědé, jedno bílé a kolem očí kroužil rezato-hnědý kruh jako by dostal pěstí.

Nakonec se ale dočkal domova a na zblednutí při udávání domácího úkolu z vlastivědy, si ani nevzpoměl. Maminka mu řekla, ať si tedy sbalí kufry. Protože v Červnu dosahovali rekordních, až 32° Celsiových stupňů, nemusel si toho Petr moc sbalit. Sbalil si dvoje šortky. 1. kraťasy byli tmavě modré s červeným pruhem po stranách stehů a mohl se pyšnit se značkou "Adidas". Byl na tyto šortky byl velmi pyšný. 2. kraťasy měli Červenou barvu uzrálých višní se žlutým pruhem na pasu a u krátkých nohavic též žluté proužky.

Bylo 6 hodin večer zhruba a měli všichni tři -Táta, Punt'a i Petr - vyrazit aby stihli rozdělat oheň a vůbec rozbít tábor. Když dorazili autobusem, protože byl Petr slušný, rozloučil se a vystoupil aby si zkontroloval svůj náklad. Nesl si teplý spacák a karimatku. Vybrali si velmi výhodné místo. Byla to kulatá rovina o průměru asi deseti metrů. Avšak nebyli tam sami. Museli sdílet plochu s jedním milým párem, co měli též dvě děti. Asi 5-letou dceru Aničku a asi 10-letého syna Romana. Pár je hned uvítal zdvořilým pozdravem.

Tatínek rozvázal stan z uzlů a vyndal kolíky a dlouhé tyče jenž celý stan drželi vztyčený. Stan byl celý bez rozdílu tmavě modrý až na černý nápis značky stanu. Když to správně nastavil, mohli si společně rozdělat oheň. Na skautském kroužku se Petr naučil, jak rozdělat oheň s dvěma křemeny. Chtěl se tátovi pochlubit, jak to umí ale nepříznivé podmínky mu to znemožnili, otec mu však i přes to věřil. Byl to jeho syn! On mu přeci nikdy nelhal, proč by měl teď začít?

Večer se všichni tři shromáždili u táboráku, opékali si maso a to by nebyl camping otec a syn, kdyby pes také trošičku masa nedostal. Nakonec Petr ještě na sebe navrstvil dvě deky aby měl Punt'a kde spát a všichni se uchýlili ke spánku za znění country písní z okolí.

Člověk a pes - část 2

Druhý den se vzbudili za šplouchající vody o břeh a chmurným počasím. No a koupání to zkrátka nevypadalo. Horké, suché dny vystřídali studené, mokré a chmurné dny. Byla však teprve sobota a špatně bývá jen jeden den. Taky bylo možné, že se nakonec pomalu vyjasní. Vypadalo to že je ještě z večera šero, ale to jen mraky překryli jasnou oblohu se sluncem. Petr asi ze všech v campu doufal nejvíce, protože si přivezl tajně dalekohled na hvězdy a chtěl se večer podívat. A to za zataženou oblohu zkrátka nelze provést.

Na snídani se uchýlili do místního stánku se střechou a oba si tam objednali vafle. Paní v budce přikývla a dala jim pořadová čísla - to aby nebyl před stánkem zmatek kdo si co objednal. Vafle byli výtečné. Byli kruhového tvaru, polité troškou másla, pomazané jemným smetanovo-oříškovým krémem, šlehačka a pak jako velké finále tři kousky kandovaného ovoce na špičce kde vrcholila šlehačka.

Po lahodné snídani se šli projít do lesa, do hor. Na půli cesty potkali sousedící rodinu a přidali se k sobě. Vytvořili skupinu. Měli konečně šanci se seznámit. Maminčino jméno bylo Eva a tatínkovo Pavel. Petr, Petrův táta, Eva, Pavel, Anička a Roman šli po lesní cestě po rozlehlých loukách. Bylo sice ošklivé počasí ale nebyla taková zima. Všichni měli alespoň dlouhý rukáv a Anička si oblékla navíc ještě mikinu. Když konečně dorazili k lesu rozhodli se že se rozdělí protože každý chtěl jít dělat něco jiného. Děti chtěli jít k řece a podívat se na pstruhy, potom na skály. Petrovi již bylo 14, považoval se za rozumného a dospělého a mohl klidně na děti dohlížet. Měl plnou důvěru rodičů a ti mu tedy své děti svěřili. Rodiče se šly projít do lesa a děti běželi k řece. Nebyla příliš silná a ani velká a protože se oteplilo na celých 26° Celsiových stupňů děti by tam nejradši skočili i s oblečením. Nakonec si tam jen smočili nohy a dvě mladší děti zkoušeli, zda chytí do rukou pstruha, nikdy se to ale nezdařilo.

Nakonec, když už byli všichni shlazení šli kratší cestou na skály. Když vylezli na jednu poměrně nestrnou ale vysokou, Petr se zarazil a opět zbledl. Ne, tentokrát mu paní učitelka nediktovala domácí úkol. Všude byli lesy a skály. Byla to přece krátká cesta! Ale nikde žádná cesta z lesa ven... Už je tomu dlouhá doba co vyšli z lesní cesty - nemohli se tedy vrátit ani po ní. Děti na něm zatím strach nepoznali a vesele si poskakovali na hraně. Petr je okřikl a zavolal je k sobě. Patříčně jim vysvětlil, jak je to nebezpečné.

Anička na něm ale jistý záblesk obavy v očích poznala „Péťo, něco se

děje?" zašišlala malá.

Petr věděl, že se musí o své obavy dříve nebo později podělit: „Ne, vůbec nic se neděje“ Odpověděl vzpřímeně Petr, odhodlaný děti vrátit jejich rodičům. Měl teď obrovskou zodpovědnost která na jeho bedra snad ještě nikdy nepadla.

Petr se otázel: „Aničko, Romane jak by se vám líbilo dnes v noci přenocovat v divočině. Rozděláme si oheň a ...“ přerušil se na chvíli „já věděl že se mi bude těch pár krajíců chleba s loveckým salámem hodit.“ Anička a Roman na sebe tázavě pohlédli. Oba by velice rádi přenocovali ve skalách ale co jejich rodiče? Roman neudržel ústa zavřená - musil se zeptat: „Ale nebudou o nás mít rodiče strach?“ Na tuhle otázku byl nebyl připraven. Petr bez odpovědi odvedl děti ke skalnímu převisu, kterého si již před vchodem do skal všiml, nebyl příliš prostorný, ale dost vysoký aby si tam mohl stoupnout alespoň jeden vysoký dospělí. Petr nanosil ještě za šera roští a trochu dřeva a jak se to naučil na skautském kroužku chtěl rozdělat oheň, hodně nezdařilých a nepovedených pokusů nakonec následoval zdar. Opekł dětem trochu chleba a dal jim napít ne příliš sladké šťávy. Měl jí málo a proto se sám napil jen malinko v přesvědčení, že příštího dne dojde pro vodu. Lovecký salám nebyl pikantní a proto dětem mnoho chutnal. Když ulehly dvě děti na malou deku kterou měl Petr s sebou kdyby si chtěl někde pod stromem lehnout, sám ulehl na tvrdý kámen který tvořil skálu, jedním pohledem přejel okolí na které bylo možné z převisu pohlédnout a usnul. Malý Punt'a ulehl na deku - zdála se mu pohodlnější - a usnul také.

Člověk a pes - část 3

Druhého dne ráno zjistil, že zbývají už jen tři krajíce chleba, bylo to tedy tak akorát aby se všichni tři najedli ale na potom už nezbyde, a loveckého salámu take již mnoho není. Na ohništi už prosvitovali jen nepatrné rozžhavené uhlíky. Chytla z nich sice ještě suchá tráva ale na roští byli žhavíky až příliš slabé. Musel znovu rozdělat oheň. Malinká hrstka roští zbyla a děti dostali chléb neupečený. Měli prý takový hlad. Dostali všichni včetně Punt'y po třech silných plátcích salámu a krajíc chleba. Když se najedli a Petr řekl dětem aby zůstali na místě, že jde najít vodu, konec konců pod skálou bylo male jezírko, nebyl sice přesvědčení o požitelnosti této vody ale musel mít jistotu. Když po nabrání vody u které stale nebyl přesvědčen vyšel na skálu aby se rozhlédl spatřil něco co mu přivodilo těžké zděšení a doslova ztuhl.

Bylo nesnesitelné horko a petr odhadoval alespoň dvětatřicet

Celsiových stupňů. V televizi hlásili na víkend rekordní teploty a toto byl zřejmě jeho následek: lesní požár. Není to sice vůbec obvyklé a není ani jisté zda lesní požár vznikl přirozeně. Mohlo to být třeba takto: kuřáci šli na houby nebo se prostě jen tak projít, zahodil nedopalek od cigarety a díky vysokému suchu které stále rostlo mohla chytit suchá tráva a pak to všechno ostatní. Takové případy se prostě dějí. Kuřák to určitě neudělal schválně ale každý ví že se v lese vůbec cigarety nemají co zapalovat, obzvláště při takovém suchu je to ukrutný nerozum. "

Všechno se to v Petrově hlavě odehrálo rekordní rychlostí a on bez dlouhého přemýšlení uháněl k převisu vyhnat od tam tud děti. Hory byli obklíčeny ze zadu ohněm a oni neměli čas sbalit deku nebo cokoli jiného, snad jen lahev s možnou pitnou vodou co měl Petr kolem krku si z původního tábora odnesli. Všichni uháněli tak moc, že jim Punt'a sotva stačil. Snad to byl pud sebe zachovy co je poháněl stále a stále i když dechu už nepopadali.

Když běželi lesem nakonec je Punt'a předběhl a jako by je vedl. Ale nejen Punt'a je předběhl. Oheň jim byl v patách a nakonec se stejně dostal do vedení. Z ohnivě pasti nebylo úniku...

Člověk a pes – část 4.

Když již Punt'a opravdu nemohl na vteřinku se zastavit aby nabral dechu. V ten okamžik však ohořelý kmen stromu již bez listů spadl nešťastně na Punt'u. Punt'a to zpozoroval na poslední chvíli již však nedokázal uniknou ohnivě šibenici a reflexivně se přikrčil. Když pak otevřel oči ještě živ, užasl. Kmen se zastavil o obrovský kámen ale Punt'a na to nedbal a doslova vystřelil z podkmenu na poslední chvíli. A když se kmen přelomil , na místě mu zahradil cestu zpět. Punt'a zakňučel protože mu oheň olízl srst a opálil mu již tak ohořelé chlupy. Když odskočil před dalším padajícím kmen tak mu zase jiný zahradil cestu ke svému pánickovi Petrovi. Už nedokázal jakkoli ohni vzdorovat...

Petr a děti uháněli tak, že si ani nevšimli ztraceného Punt'i. Oni také měli problémy dostat se z pekelné pasti ale nakonec vyvázli a náhodou hned před lesem bylo několik jednotek hasičů kteří byli povoláni lidmi z campu. Děti byli v šoku a ačkoli byli dobře vychovaní, nedokázali pozdravit. Až teď si Petr všiml ztraceného psa. Punt'a byl nenávratně pryč... A nebo ne?

Punt'a byl stále v ohrazení opadaných kmenů. Jediná možnost, jak se dostat pryč, byla přeskočit rozzhavený kámen který mu zachránil život

a uniknou tudy. Přeskočit potok a obejít v nebezpečí života jistou smrt. Punt'a se vyškrábal na rozžhavený kámen a zakňučel jak mu žár z kamene spaloval tlapky. Dostal se nakonec ven z lesa avšak jinou stranou.

Našli ho jiní lidé, a dali ho do útulku, oni neměli psa a jejich dítě mělo na psi alergii. Otec sliboval Petrovi nového psa. Když druhým dnem došli do útulku Petr obcházel všechny psi, žádný jako Punt'a. Ale nemusíte mít strach! Punt'a se nakonec přeci dostal do dobré rodiny ale petr Punt'u již nikdy nepotkal. Tak přeci byl navždy pryč.

Tábor dělá divy

Daniela Wojnarová

*Bylo, nebylo,
slečny, které chytrosti ubylo.
Její dřívější ctnosti zvadly,
místo v mozku nahradili kluci a hadry.*

*Make-up pije po litru,
to asi aby byla krásná i v nitru.
Večer večírky vymetá, ráno je v posteli jak mrtvola,
Odpoledne vždy nakupuje. No a tak pořád dokola.*

*Až jednou si jí zavolal její otec, pan Král.
Řekl, že takhle to už přeci nejde dál.
Nejdřív, že pojede na letní tábor
a pak prý zkusí na vysokou školu nábor.*

*Princezna velkou scénu předvedla,
hrůzou z tábora byla celá pobledlá.
Přesto si však nacpala kufr tričky.
Na co ji tam však budou lodičky?*

*Hned jak přijela, došlo k incidentu,
Její podpatek se zabořil do koňského exkrementu.
Všichni se jí smáli, svoji hrdost rázem pozbyla,
žádný princ jí tu nezachránil – na tuhle reakci zvyklá nebyla.*

*A tak přežila první den,
bez přátel a zásuvky na fén.
Cítila se tak průměrná,
copak ostatní nevidí, že je nádherná?!*

*V šest hodin všichni vyšli z chatek,
jenže ona ještě spánku neměla dostatek.
V tom se jejího těla silné ruce chopily,
to jí jen kluci do nedalekého jezera hodili.*

*Jídlo tady nejedla,
svoji váhou byla doslova posedlá.
S ostatními se ani radši nestýkala,
raději se samotou se potýkala.*

*Holka, probud' se, nejsi princezna,
trpělivost ostatních není bezmezná.
Chováš se jako královna,
ale vždyť si jen holka, co nedávno šlápla do hovna.*

*Věřte, nevěřte, zázrak se stal,
změnila se tak, že ji nepoznal ani pak Král.
Poznala za ty tři týdny,
co to je úsměv vlídný.*

*Pochopila, že vnější krása pomine,
a že jen pravý přítel promine.
Poznala skutečné kamarády
a objevila lepší věci, než trápit se hladý.
S dětmi se jí práce zalíbila,
tohle léto svoji pravou lásku políbila.
Lodičky vyměnila za tenisky,
a šatičky za trička s potisky.*

*Ted' pracuje jako učitelka v mateřské školce
a „dceruško“ říká jedné malé holce.
Manželka je nyní na plný úvazek,
i když nebylo lehké přistoupit na tento závazek.*

*A tak zazvonil zvonec,
a pohádky je konec.
Princeznu se povedlo změnit v lidskou bytost,
ukázala všem svoji osobitost.*

PSAVCI NAD 23 LET

Oheň hořel jasným plamenem a sálalo z něj příjemné teplo. Ozvěna posledních akordů se ztrácela v temném lese za chajdou a na palouku začala padat rosa. Kocour vzal celtu a přehodil ji sobě a Dženy přes záda.

„Škoda, že se zatáhlo, chtěl jsem ti ukázat Velkej vůz.“ Zašeptal, aby to neslyšeli ostatní. Zavrněla jako kočka a přitulila se k němu ještě víc. Papouch znova hrábnul do strun a spustil „*Osadu mou opustil kamarád*“, když kousek od nich zazněl klakson auta. Všichni zpozorněli. Dívali se na žvýkajícího Šerifa.

„Zatraceně, koho to sem čerti ...“ nedořekl. Od cesty k nim dolehly cizí hlasy.

„Já vám říkal, že vidím nějaké světlo. Jen pojděte, moje dámy, ale pozor, tráva je trochu mokrá.“

„To je hrůza, pane Nýrský, boří se mi podpatky.“

„Kdybyste měl aspoň baterku.“

„Jen ještě kousek. Světla bude dost. Hej, hola, dobrý večer, nebo už vlastně noc, že jo?“

Ze tmy se vynořil mladík ve fraku s velkým fialovým motýlkem pod krkem. Dvě dámy ve večerních róbach cupitaly za ním.

Šerif pomalu vstal. „Pad'ouři.“ Sykl a vyplivl tabák do ohně. Už jich viděl spousty, kravaťáků, kohinůrů, luftáků, ale takovýhle snad naposledy, když byl ještě malej kluk.

„Zdravím vespolek,“ halekal floutek. „Jaká šťastná náhoda. Víte, nějak jsme zabloudili. Asi jsme někde sjeli z hlavní a pak, představte si tu smůlu, auto chcíplo. Vůbec netuším, čím to může bejt. Stojíme a najednou tady slečna Pokorná, že slyší nějaký zpěv, že slečno?“ otočil se na jednu z dam, která kývla hlavou a trochu se začervenala. „No jo, říkám, asi se vám něco zdálo, ale pak jste byli slyšet docela zřetelně. A taky jsme si všimli toho vašeho ohýnku. Tak jsem zatroubil, to jako, abychom vás moc nevylekali, že jo, a tady jsme.“

„Aha.“ Kýval hlavou Šerif a přimhouřenýma očima seladona šacoval.

„No, říkal jsem si, jestli byste nám neporadili, kudy do města. Nemáme vůbec ponětí, kde jsme. Auto zatracený. A to je po kontrole. Budu jim to v tom servisu muset vytmavit. Tohle by se přece stávat nemělo, že jo? Vždyť má najeto teprve nějakých deset tisíc.“

„Tak vy jste přijeli autem?“ zavrčel Šerif.

„No jo, vždyť to říkám. Pánové, představte si. Novej Fokus Estéčko, krásnej hatchback. Adaptivní tempomat, progresivní posilovač řízení, dvojkovej EcoBoost a ten výkon. Letí jako střela. Víte, trochu do toho dělám. A nechá vás ve štychu, když to nejmní čekáte.“

„Má taky ABS?“ zeptal se se zájmem Supák.

„Cože? Kde jste byl, člověče, posledních dvacet let? To je snad samozřejmost.“

„Fakt? Doprdle. Ten můj ho tenkrát eště neměl.“

Šerif se na Supáka zamračil a ten provinile sklopil oči.

Dáma v modrých šatech decentně zakašlala. „Pane Nýrský ...“

„No, jo. Abychom to nezamluvili. Víte, jedeme ze svatby. V Hradci máme zamluvený hotel, ale teď. Zkoušel jsem telefon, ale není tady signál. Jestli to není daleko, tak bych tam došel a zařídil odvoz. Jenže opravdu nemám ponětí, kde jsme.“

„To jste si docela zajeli. Hradec je, kamaráde, dobrejch dvacet kiláků. Lesem jen patnáct, ale jestli to tady neznáš.“ Podrbal se Šerif na bradě.

„Třeba by stačilo chytit ten signál, že jo?“

„Mobil je ti tady taky k ničemu. Dženy jeden má, ale už je hezky dlouho vybitej.“

„To je zlé. Je mi líto, dámy, ale slyšely jste sami. Ztroskotali jsme tu.“

„Tak to vám pěkně děkujeme, pane Nýrský. To se povedlo. Že jsem já blbá nejela raději s Pošvářem.“ Začala ta Modrá nabírat hysterický tón. Druhá dáma v červeném vzlykala a utírala si hedvábným kapesníčkem zablácené střevíčky.

„Ale no tak, dámy, určitě něco vymyslíme. Přespíte v autě a já se vydám na silnici. Třeba něco stopnu nebo se možná dovolám a budu zpátky co nevidět.“

„Snad po nás nechcete, abychom spaly v autě. To ani náhodou.“ Pištěla modrá.

„Pak jsem tedy v koncích, že jo?“ dodal nelogicky svůj oblíbený dovětek a bezradně zíral na trampy.

Slůně se naklonilo k Šerifovi a něco mu šeptalo. Ten neochotně přikývl.

„No,“ otočilo se zpátky k pad'ourům, „možná, že by tady bylo jedno řešení. Táhle máme chajdu. Je tam dost místa. My stejně chceme spát pod širákem, takže budete mít soukromí.“

Modrá se ušklíbla a Červená si stále čistila botky.

„To je ohromné, že jo?“ Chytil se nabídky mladík s motýlkem.

„Opravdu byste byli tak laskaví?“

„Pro mě za mě.“ Mávl rukou Šerif. Moc se mu to nezamlouvalo, ale

co. Stejně se jich hned tak nezbavěj. „Jestli chcete. Pár náhradních dek tady máme. Dženy, běž jim to tam s Kocourem připravit.“ Houkl a oba dva poslušně odběhli.

„Ale, pane Nýrský, to nemyslíte vážně. Se vší úctou, nemůžeme přece spát v nějakých kdoví jakých dekách. Určitě tam mají myši nebo tak.“

Mladík obrátil oči v sloup a nadechl se, aby se uklidnil. „Obávám se, slečno Podhájská, že to budete muset riskovat. Tohle anebo auto.“

Modrou to ještě více rozdráždilo. „Nicolò, řekni taky něco, přece nechceš spát v nějaké špíně.“

Červená byla ale představou, že se bude krčit v Nýrského kanárkově žlutém hatchbacku s progresivním posilovačem řízení, mírně otřesena.

„No tak, Renáto, nebuď taková. Tady nám nabízejí pohodlnou střechu nad hlavou a ty je urážíš. To není slušné. Jestli dovolíte, já bych tu nabídku ráda přijala.“

„Jak říkám, je to na vás.“ Zahučel znova Šerif a Modrá přestala protestovat.

„Tak dobře, když to musí být, to vám ale povídám, pane Nýrský, zaplatíte mi za čistírnu.“

„Ale bez obav, má drahá, jen když budete spokojená.“ Oddechl si mladík a doprovodil dámy do chajdy. Vrátil se s Dženy a Kocourem asi za pět minut a tvářil se spokojeně. Všichni už zase seděli okolo ohně.

„Opravdu nevím, jak bych vám poděkoval. A slečnu Podhájskou, prosím, omluvte, není zvyklá na takové bojové podmínky, že jo?“

„To musíš vědět ty, mladej. Sou to tvoje seňoritas. A sedni si, Ať se zahřeješ.“ Pokynul mu Šerif.

„Ó, to ne, jsou to jen známé nevěsty, viděl jsem je dneska prvně. A sedl bych si rád, ale musím sehnat tu pomoc. Kdybyste mi ukázali, kudy to bude nejlepší, hned se vydám na tu silnici.“

„Povídám, sedni si.“ Řekl Šerif trochu ostřeji. „Stejně bys zabloudil a až se vyspíme, někdo s tebou bude, ale teď ne. A lokni si, je zima.“ Podal mu čutoru s grogem.

Mladík se chvíli ostýchal, ale pak se napil. Rozhlédl se a upoutal ho podivný kůl. Byl vyřezávaný, barevný a ověšený nějakými věcmi.

„To je náš totem.“ Chlubil se Pepek.

„To... co?“ natahoval krk mladík, až se mu motýl kroutil.

„Totem. Takovej symbolickej posvátnej kůl.“ Vysvětloval Pepek a táhl ho k němu.

„No, ano. To je zajímavé. A co to na něm visí? Není tohle zpětné zrcátko z Embéčka? A tady světlo z nějaké předválečné Tatrovky, že

jo?“ ukázal na starý reflektor.

„No jo, Osmdesátšedmička. Ta patřila Šerifovi. Koukám, že se v tom vyznáš.“

„Tak trochu, otec sbírá veterány už dobrých dvacet let. Ale tohle,“ ukázal na zašlou přední masku, „Chevroletka Divisionka, že jo? Téčkovej model. To je krása.“

„To bych řek. To přitáhli tady Rej, Bret a Berry.“

„No jo, tenkrát jsme jeli, Bret, Berry a já ...“

„Bud' zticha, tady mladej na to není zvědavej.“ Okřikl Šerif Reje.

„Ale ano, zajímá mě to.“

„Fajn, ale už musíme jít spát. Takže si to povíte ráno.“ Uzavřel Šerif debatu a všichni jako na povel zalehli okolo ohně.

Mladík pokrčil rameny a zmizel do chajdy. Svlíknul frak, odvázal motýlka a během minutky chrápal zabalenej v náhradních dekách.

Šerif tiše poslouchal. „Už můžem.“ Zašeptal do ticha a všichni trampové se vysoukali z celt.

Jako procesí se vydali směrem, odkud pad'ouři přišli. Kanárkový hatchback stál v obvyklých místech opřený o mohutnou borovici.

„To je tak vzrušující.“ Nadšeně švitořila Dženy. „Pamatuju si docela jasně, jak jsem k vám prvně přišla já.“

Kocour jí dal pusu na tvář. „Takys byla nepolíbená a teď je z tebe trampka jedna radost.“

„Každej ste stál za starou belu. A největší práce byla tady s Pepkem.“ Utrousil Šerif. „Budeme jim muset pomoci všichni.“ Pak se sehnul a zvedl poklici upadlou z předního kola. „Až vstanou, pověsíme to na totem a zapíšem do cancáku. A teď pod'te, už bude svítat.“

Pomalu se vraceli zpátky k ohni.

„Snad z nich budou dobrý kamarádi, co myslíš?“

„Já nevím, Dženy, to se uvidí. A hele, vyjasnilo se. Tak to ti přece jen ukážu ten Velkej vůz.“

„A víš co? Budeme mu říkat Motejl, že jo?“

„Jasně a tý Modrý třeba Hudra.“

Veselý smích se pomalu vzdaloval a pomačkaný kanárkový hatchback osaměl. Na borovici, do které naboural, ozářil úplňkový měsíc velkou dřevěnou ceduli. Šerif do ní před dávnými lety vypálil název své osady.

T. O. Zatačka smrti.

Drak-pták-???

Eva Koubová – Evelína

1.místo poezie nad 23 let

*Sám svatý Václav
na pařízky háže
dukátky houbiček
ze své měsíční gáže*

A pod oblohou letí drak

*Nehledím vzhůru
Klopím zrak
do mechu k sličným hlavám hříbků
Z brusinčí mi uvážete kytku
až z duše mé
se stane pták*

*V barevném listí
slídí šedý vlk
a supí mládě
natahuje krk
stařecky vrásčitý a holý bez milosti*

*V lese chci složit svoje kosti
až jednou stopnu pohřebák*

Chaloupka

Petr Soldát – Harmonika

1.místo próza nad 23 let

Ten les je nějaký divnej. A že jsem už lesů prošel dost. Lesy jsou různý. Hustý, řídký, tmavý, smíšený, smrkový, borový, nebo třeba zabordelený. Tenhle ne. Tenhle je prostě divnej. Takovej tichej. I v noci les žije a kdo pořádně poslouchá, hodně toho uslyší. Tady ne. Ticho jak v márnici a po cestě skřípou jenom moje kroky.

Ale co. Pořád je lepší divnej les, než kanape v činžáku. A jak si tak šlapu tím divným a tichým lesem, najednou ucítím vůni. Takovou divnou vůni, která se do lesa vůbec nehodí. I když, divnej les – divná vůně. Zřejmě místní specialita. Ale, jak tak šlapu dál a vůně sílí, zjišťuju, že jí vlastně znám. Takhle nějak to vonělo u nás na rohu, kde bývala cukrárna. Vanilka, skořice, čokoláda, ale hlavně ta vanilka.

Vůně mě přivádí až na lesní mýtinu a tam vidím zdroj oné libé vůně. A z toho nečekaného zjištění mě přestávají poslouchat nohy, protože další, co si pamatuju, je hvězdnaté nebe nade mnou a mokrej mech pode mnou. A na mýtině stále pevně stojí prapůvod toho všeho.

S plotem z cucavých tyček, s kůlnou z lékořice a s dveřmi zdobenými cukrovou polevou, tam stojí budova, ne zcela nepodobná perníkové chaloupce.

Zmaten jak včela koukám na chaloupku a vida všechny ty pochutiny vůkol, z nedostatku potravy v těle mi žaludek začne zpívat tak dokonale, že se po mě ohlédne i karamelová korouhvička na střeše.

V chaloupce zavržou péra v posteli a ze dveří se ke mně šourá jakési vetché stvoření o hůlčičce.

„Blbe, sotva jsem zabrala a ty tu děláš takovej randál.“

Stvoření se šourá blíž a já vidím, že je to velmi sešlá stařena, která zjevně pamatuje císaře pána.

„Co tu vůbec děláš“ zaskřehotá pamětnice.

Stále ještě v mírném šoku zašeptám:

„Jdu na vandr.“

„Cožé?“ stařena se ke mně nakloní a z dlaně si u ucha udělá trychtýřek.

„JDU NA VANDR.“ zopakuji důrazněji.

Stařena ode mne odskočí jak štípnutá včelou.

„Co tak řveš, nejsem hluchá.“

Bába už bude totálně šus, pomyslím si a mám se k odchodu.

Stařena mi však s nebývalou čiperností nadběhne a s roztomilostí

připomínající úsměv kobry mi zašveholí přímo do obličeje:

„Snad by si nepohrdnul mou pohostinností, panáčku.“

Když překonám silný pocit dávení a touhu prchnout, vyhrává ve mně slušné vychování a já následuji paní domu směrem k chaloupce.

„Jakpak se jmenuješ, panáčku?“

„No, Honza“ zamumlám.

„Tak Jeníček ...“ stařeně se nehezky zablýskne v očích a já začínám svého slušného vychování poněkud litovat. Ale co naděláte. Vychování je vychování a tak nakonec i já vstoupím do stařenina obydlí.

Pěkná chaloupka, pěkná. Tedy z venku rozhodně.

Nejsem sice přehnaný estét, ale v chaloupce je zcela jasné, že stařena si s úklidem už nějaký ten pátek hlavu neláme a já mám čím dál tím silnější pocit, že v rozkopnuté maringotce nejmenovaného kočovného národa to bude jistě mnohem útulnější.

„Posaď se, panáčku, posaď, Jeníčku“, šveholí babizna a já se poctivě snažím najít alespoň decimetr čtvereční volné plochy k sezení.

Poctivě, leč marně.

Všude, kam oko dohlédne, jsou různé mističky, džbánky, plechovky a kotlíčky, povětšinou naplněné podivnými roztoky, vydávajícími dosti kyselý zápach. Nakonec nacházím jakési štokrle v místnosti, která sice vypadá jako kozí chlívěk, ale svým způsobem je nejčistější z celého obydlí.

Hurá, zaraďuji se v duchu, ale radost z toho, že se nejspíš vyhnu tetanové infekci, trvá jenom chvilku. Najednou se do chlívku přiřítí babizna a začne přede mnou šermovat čímsi, co vypadá jako lopata na sázení chleba do pece. Do pece? Hlavou mi běží známá pohádka, včetně způsobu eliminace babizny, ale v tom se babizna ušklíbne a zavrčí:

„No to víš, celá žhavá. Jako bych to neznala. Ukážu ti, jak se na lopatu sedá a v tu ránu jsem v ohni. Tak to ani omylem.“

A babizna mě šťouchá lopatou směrem k rozpálené peci.

„Tak rychle, rychle, panáčku, tak vstávej, vstávej“

Hostinský Valihrach měl trempy docela rád, ale když mu zůstávali chrápat v lokále po zavíračce, tak to neznal bratra.

„Vstávej, vstávej, panáčku“, trásl s vandrákem v rohu lokálu, až se mu ho konečně povedlo probudit.

Vandrák se vymrštil od stolu jak pružina a vytřeštěnýma očima koukal na hostinského Valihracha, jako by viděl ducha.

„Kde, kde, kde je ta baba“ koktal a vyděšeně se rozhlížel kolem sebe. Hostinský se rovněž rozhlédl a nakonec zaparkoval pohled na účtence dotyčného.

„Tak to máme deset kousků, a jak tě tak poslouchám, tak sis jich musel dát pár ještě ve vlaku“, poznamenal zkušeně hostinský a s úšklebkem sledoval, jak se vandrák snaží roztřesenou rukou vylovit z kapsy hotovost.

Když konečně za vandrákem zapadly dveře, zapálil si hostinský Valihrach dýmku, do sklenice nalil patnáctiletou whisky a usazen za pípou ve starém ušáku přemýšlel nad tím, jak ta dnešní mládež nic nevydrží. Pár piv a už jdou do vrtule.

A hostiský Valihrach zabafal z dýmky, usrkl ze sklenice whisky, otevřel časopis pro pány a svému okolí se již dále nevěnoval.

Ten chlap do toho piva snad něco přilejvá, pomyslím si před zavřenou hospodou. Takovej příšernej sen a nakonec ještě vyhazov z lokálu. On si tam teď bude lebedit u fajfky a mě vyhodí do zimy. Chvilku ještě pozoruju, jestli se hostinský nakonec neustrne nad chudákem vandrákem, ale nad pípou se vznáší obláček dýmu a přes pípu je hozenej ubrus. Dneska už to na pivo moc nevypadá.

No co, když trochu šlápnu do vrtule, třeba na mě zbude na osadě trocha svařáku. Svižným krokem vyrazím směrem k lesu, a když míjím poslední chalupu, ucítím takovou divnou vůni.

Takovou sladkou.

Takhle nějak to vonělo u nás na rohu, kde bývala cukrárna.

Vanilka, skořice, čokoláda, ale hlavně ta vanilka.

Otáčím se na podpatku, pravděpodobně i řvu a nehledě na svou mírně širší postavu vyvíjím takovou rychlost, až mi od kanad odletují kusy štěrků.

Na nádraží na poslední chvíli naskakuju do půlnočního vlaku.

Do města.

Do činžáku.

Na kanape.

Tichá, setmělá vesnička.

To božské ticho ruší jen příjíždějící vlaková souprava, řev a dupot jakéhosi pomateného individua zděšeně prchajícího k nádraží, a tichý šum pece z nedaleké pekárny, kde zrovna dávají na zápraží vychladnout jednu ze svých nejlepších specialit.

Luxusní vanilkové rohlíčky.

Osudová holka?

Martin Šlápota – Šlápi

2.místo próza nad 23let

„Pánové, zírejte, to je anděl,“ vypadlo z Dana v pauze mezi dvěma loky piva a jeho oči hypnotizovaly skupinku holek, blížící se ke kiosku. „Ta blondýnka vlevo,“ upřesnil.

„A je to tu zase,“ povzdychl si Tom, „a to jsme na vodě první den.“ Jeho poznámka byla celkem výstižná. Dan byl notorickéj holkař a ať už byli na vodě, na vandru, prostě kdekoliv, nikdy se to neobešlo bez nějakého románu či avantýry. A nebylo se čemu divit, urostlej blondák, navíc výřečnej a vtipnej, neměl se sbalením nějaké té krásky problém. Problémy s tím měli spíš ostatní, protože občas se to neobešlo bez konfliktů s tatínky, kluky balených slečen či dámami samotnými. A navíc to zrovna neutužovalo partu, spíš naopak, neboť takové sbalení slečny a následné využití „výhod“ tím získaných, zabere přeci jenom dost času, co si budem povídat.

„Jaký zase,“ ohradil se Dan, „minulej vandr snad nebylo nic, ne?“

„Nebylo,“ vložil se do debaty Karlos, „protože jsme žádnou holku celý čtyři dny nepotkali, když nepočítám tu hospodskou ve věku mezi duchodem a smrtí. A do tý se ti kupodivu nechtělo.“

„No jo, vám se to kecák, pánové, když jste všichni ženatý a máte svý jistý, ale co mám dělat já? Prostě hledám tu svojí osudovou lásku a nerad bych pak měl výčitky, že to byla třeba ta, kterou jsem nezkusil.“

„A nezdá se ti, že na to potřebuješ nějak moc pokusů?“ přidal se Áda, poslední člen party. „A že to tvý hledání vždycky skončí hned, jak jí dostaneš do spacáku,“ rýpnul si ještě.

„Ach jo, tady člověk o dobráka nezakopne, koukám. Kašlu na ty vaše řečičky, vždyť se na ní podívejte, copak se tomu dá odolat?“

Zapálil si cigáro a zasněně se zahleděl k vedlejšímu stolu, kam se parta holek mezitím usadila. Zblízka byla ona holka ještě hezčí, než se mu zdálo na první pohled. Její drobná postava napasovaná v pruhatém tričku oplývala výraznými vlnami, i když částečně krytými dlouhými hustými vlasy. Ale hlavně ty oči. Když se jejich pohledy na chvíli setkaly, naprosto ho učarovali. Takovou zvláštní barvu ještě neviděl – mísila se v nich tyrkysová zeleň s azurem z oblohy. Čím častěji se jejich pohledy setkávaly, tím víc Dan ztrácel půdu pod nohama, a když objekt jeho zájmu vzal do ruky kytaru a zazněl nádherný, lehce nakřáplý chraplavý, řítit už se do propasti. Kluci už dávno odešli rozdělat oheň a uklohnit nějaký gáblík, zatímco on seděl

jak přibítej na svém místě a vyčkával na příležitost. Dočkal se. Jedna ze slečen odkráčela s plnou rukou pulitrů pro další várku a zbytek do oné umakartové buňky na konci kempu. Však víte kam. Nezaváhal ani na chvíli.

„Ahoj, já jsem Dan. Můžu?“

„Soňa.“

„Krásné jméno pro krásnou holku,“ snažil se zalichotit a naklonil se k seznamovacímu polibku.

„To bych nedělala,“ špitla a odtáhla hlavu.

Než stačila říct proč, dostal Dan takovou herdu do zad, až si málem rozbil čelo o popelník na stole. Bylo to, jako kdyby do něho narazila lokomotiva. Během vteřiny se zvedl, otočil a zaťatá pěst se chystala zaútočit na původce jeho ponížení. Ruka však hodně rychle poklesla, protože proti němu opravdu stála lokomotiva – chlap jak hora, minimálně 110 kg živé váhy, ramena přes celá záda a navíc s výrazem rozzuřeného býka.

„Vo co ti de, vocucávat mojí holku, chcípáku!“

„Já ..., o nic, já ..., chtěl jsem se jen seznámit,“ vykoktal ze sebe překvapeně.

„Tak si na to najdi někoho jinýho. A jestli tě uvidím jen se na ní podívat, seš mrtvej! A ty se seber a padej ke stanu! Si člověk nemůže ani odskočit do putiky, abys hned s někým nelaškovala,“ otočil se k Soně, chytil jí za rameno a postrčil směrem k tábořišti.

„Copak, něco neklaplo?“ rýpnul si ráno Tom, když vykoul ze stanu Danův utrápený, zaražený kukuč.

„Jdi do hajzlu!“

„Ale no tak, to přeháníš ne?“ zastal se ho Áda, „že se našla jedna, která ti nepadla k nohám hned první noc, neznamená, že si budeš vylejvat vztek na nás.“

„No jo, omlouvám se. Ale tohle je jiný, kluci. Fakt. Ona je skvělá, to vím a to jsem ani neměl čas jí pořádně poznat,“ a bezděčně se poškrábal na zádech v místech, kde dávala pěkně vybarvená modřina vědět proč.

A jiný to opravdu bylo. To klukům došlo během dne, kdy s Danem fakt nic nebylo. Nebavil se, neusmál se, koukal nepřítomně do dálky a jediný chvilky, kdy zdánlivě ožil, byly ty, kdy se objevila Soňa v dohledu, aby to potom bylo zase o drobet horší. A bylo to, bohužel, dost často, protože Lužnice zase není taková magistrála, aby se tu člověk s někým nepotkával u každého kiosku a na každém jezu. Danova blbá nálada se začala šířit celou partou a kluci věděli, že jestli

si nechtěj zkazit celý zbytek dovolený, musí se něco stát. Rozhodl to Karlos, nepsaný šerif jejich party.

„Vstávat kluci, tak šup ze spacáků, jedem!“

„Co blbneš, vždyť je sedm?“

„No právě, nejvyšší čas vyrazit, pokud chceme dneska dojet až do Roudný.“

„Jak do Roudný?“ ohradil se Dan, „dneska se přeci jede do Dráchova.“

„Nejede, už jsem řekl!“ a znělo to natolik důrazně, že i Dan dál neprotestoval, ačkoliv na rozdíl od ostatních nechápal proč.

Pravdou je, že změna to byla prospěšná. Ujet Sonině partě byl ten nejjednodušší a nejúčinnější způsob, jak zachránit zbytek vody a ač to nebylo stoprocentní, přeci jen to zabralo a Dan se pomalu srovnal do normálu. Velký podíl na tom měla i brunetka z kiosku v táborském kempu, ale všem to bylo tentokrát jedno. Hlavně, že si zbytek týdne užili v pohodě, kterou narušila snad jen smutná zpráva o vodákovi, který se utopil poblíž předchozího kempu.

„No, vody je hodně, to bude letos jízda,“ konstatoval Tom a hodil z mostu do divoce tekoucí Otavy kamínek.

„To je dobře, pamatujete, jak jsme tu před lety drhli lodě o šutráky, když bylo vody málo? Tohle je vodáckej ráj, tenhle stav,“ liboval si Karlos.

„Ahoj,“ vytrhl je z debaty nakráplý hlas.

„Ahoj,“ odpověděli skoro sborově všichni, až na Dana, který zkoprněle zíral na Soňu. Na „TU“ Soňu, na tu samou a jedinou Soňu, kterou, ač to nedával moc najevo, nedokázal celý rok vypudit z hlavy.

„Co, ... co tu děláš? Jedeš Otavu?“

„Ne, já tady na Otavě jedu Berounku,“ zasmála se. No, na blbou otázku, blbá odpověď, že? Postupně se všemi seznámila, až se zastavila opět před Danem.

„Kde, že jsme to loni skončili?“ zeptala se, a aniž by čekala na odpověď, naklonila se k němu a políbila ho na tvář. Do té chvíle překvapením znehybněný Dan sebou škubl a otočil se v očekávání další srážky s lokomotivou. Pochopila to.

„Neboj, není tu. A už nikdy nebude.“ Dodala.

„Jste se rozešli?“

„Tak nějak,“ a zanotovala tím svým hlasem, „U srdce to bolí, bodá, naši lásku vzala voda ...“ A pak se rozesmála. Rozesmála se takovým způsobem, že byl zase ztracenej. Zase se řítíl do propasti, ale tentokrát

s o mnoho lepšími pocity. Byla tady letos sama, jela na kajaku a parta ani nebyla moc proti Danovu návrhu, zda by se nemohla přidat. Zapadla skvěle, byla tak bezprostřední, že měli už druhý den pocit, jako by s nimi jezdila odnepaměti. A jeden člen party zase získal pocit, že něco je jinak. Pocit, který nepoznal nikdy předtím u žádného z řádky svých skalpů.

„To je moje osudová ženská,“ pošeptal večer u ohně Ádovi, „fakt, cítím, že s touhle zůstanu do konce života.“

„Tak to ti držím palce, kamaráde.“ A myslel to upřímně, stejně jako ostatní. Všichni to Danovi moc přáli. Nejen proto, že viděli, jak září, ale představa, že se konečně zklidní a bude se věnovat víc partě než okolním dámám, také nebyla k zahoeení.

Byl to páreček k pohledání, byly jak dvě hrdličky. Nehnuli se od sebe na krok a Karlos se dokonce uvolil k tomu, že pojede na kajaku a Soně přenechal místo v kánoi. O to víc místa měl za odměnu večer ve stanu, který byl teď jenom jeho. Jak už to tak ale bývá, pěkné věci pomíjí rychle, týden utekl jak voda v Otavě a před nimi byl poslední večer. Poslední pivko ve stánku, poslední táborák, posledních pár písniček. A poslední noc, docházelo Danovi.

„Nepůjdem se vykoupat? Je nádhernej večer a navíc poslední,“ jako by mu četla myšlenky.

„Jasně, rád. Moc rád,“ vyskočil od ohně a vyrazili k řece.

Večer byl opravdu nádherný, až by se dal nazvat kýčovitým. Úplněk se odrážel na hladině, v těchto místech už zklidněné, Otavy, cvrčci rozjížděli svůj koncert a teplíčko bylo, jak se na tropickou noc sluší. Než Dan stačil stáhnout šortky, Soňa už stála po pás ve vodě tak, jak byla stvořena a měsíc dodával jejímu tělu zvláštní nazelenalý odstín. Během chvilky stál vedle ní a políbil ji. Ona ho na oplátku objala a Dan opět ztrácel půdu pod nohama. Ale doslova, jak mu vzápětí došlo. Její stisk byl čím dál tím pevnější, že nechápal, kde se bere v tak křehkém těle tolik síly. Jejich pevně spojená těla začala pomalu klesat do hlubiny v místech, kde bylo před chvílí sotva do pasu vody. Jakoby se dno rozestoupilo. Ačkoli měl ještě poslední šanci se nadechnout, neudělal to a překvapivě byl naprosto klidný. Bez jakýchkoliv emocí sledoval měsíc, který se už nyní vlnil na druhé straně hladiny a stále se vzdaloval, jak pomalu klesali. Hrudník se začal stahovat nedostatkem kyslíku, hlavou mu probíhaly zážitky posledních dní a z bezprostřední blízkosti se na něj dívaly ty nádherné, modrozelené oči.

Poslední, co vnímal, byl nakřáplý, vodnický hlas: „U srdce to bolí, bodá, další lásku bere voda ...“

Z večera u stáje

Eva Doudová

2.místo poezie nad 23 let

*Oheň sivěl
a tiše v jiskřičkách
mizel do oblohy*

*Na hranici tmy
stočeným bílým psům
padaly hvězdy do kožichu*

*Dlouhé vlasy přeražené vrby
mísily žabí dech
s přivřeným měsícem*

*Kopyta doznělá
ve vlnách písku
dovedla tvou cestu
mezi tváře zpozdlých úsměvů
hrubých hlasů
prchlivé lásky
a velkých srdcí*

*Ta společnost
byla ti o číslo větší
Přec náramně slušela ti*

*Tvé malé
tiché písně
snášely se
jak vlákna pavučin
do mých dlaní*

Zdalo sa mi, akoby Kristova krv stekala po stenách a bolesť Ukrižovaného sa cez farebné vitráže odrážala v tvárach pozostalých. Sviečky a zlato márne premáhali šero, bolesť a smútok. Bzukot vyplašenej muchy znel akosi nepatrične, akoby niečo škrípalo, podobne ako keď si ľudia neúprimne podávajú ruky. Farár, hoci bol Slováč, stále čosi mumlal neznámym jazykom. Vôbec mu nebolo rozumieť. Viem iba, že stále medzi mumlaním opakoval „...náš brat Ján...“ Pre nás trampov to bol vždy „kamarát Hozí“ a niektorí ani nevedia, že sa volal Ján. Sviečkové babky si s gustom vychutnávajú atmosféru. V jednej ruke modlitebnú knižku a ruženec, v druhej mokrú vreckovku. Aby im nič neuniklo, pozorne sledujú všetky tých bradatých chlapov a dievčatá v zelenom a s čiernou stužkou v klope. Zajtra ráno si pred konzumom budú mať o čom rozprávať.

Vychádzame z kostola. Pred bránou nestojí žiadny čierny pohrebný voz a záprah čiernych koní, s čiernymi chocholmi na hlavách, ako sa o tom spieva. Truhla a vence sú naložené do čierneho mercedesu. Dnes sa pohrebné služby predhávajú v ponukách a službách, čo všetko pre nebožtíka a pozostalých zariadi. Zosnulého učešú, oholia, oblečú, privezú v truhle k vám do domu, kde ho vystavia pre príbuzných. Potom ho zase odvezú do krematória, alebo do kostola a na cintorín. Z katalógu si podľa fotografie môžete vybrať typ truhly, od tej papierovej až po luxusné dubové s vyrezávanými ornamentmi.

Kráčame na konci žiaľom zmoreného sprievodu. Miestna dychovka hrá do kroku pohrebný marš. Nemám rád pohreby. Radšej chodím na svadby a krstiny. Nemám rád okázalé gestá. Nemám rád oslavné nekrológy a kostolný fňukot. Snád' najtrpkejšie slzy roníme nad hrobmi, pre nevypovedané slová a nevykonané skutky.

Stojíme na cintoríne pred vykopaným hrobom. Jesenný vietor strháva posledné listy zo starých líp. Z ťažkých olovených mrakov začína pršať. Meteorológovia predpovedali na zvyšok dňa prehánky, na horách dokonca snehové. Dažd'ové kvapky, zmiešané so svätenou vodou z kropeničky farára, dopadajú na ílové dno jamy. Zase mumlanie kňaza. Potom my, štyria zostávajúci osadníci, spustíme truhlu do hrobu. Dušpastier predrieka Otčenáš. Nasleduje záverečné „Amen“ prítomných. Odkiaľsi zaznie Fredova otrieskaná gitara.

Spievame: „Do osady prišla dívka, slzy v černých očích má...“
Pomedzi bubnovanie dažďa je počuť, ako slzy kamarátov cinkajú o zem. Rýľ v rukách príbuzných a hrudy hlíny dopadajú na veko truhly.

Zaraďujeme sa do dlhej rady kondolujúcich. Zmorená Janova žena Viera, teraz vdova, a ich dcéra Gabika, teraz polosirota, prijímajú prejavy sústrasti. Vhodila si do hrobu svojho švagra dve červené ruže. Ja zase kožený vačok naplnený uhlíkmi z posledného výročného ohňa. Fred prihadzuje balík strún, nech si Hozí môže v nebeskom bare drnkať na gitaru. Dick prihodil šišku z pokrútenej borovice čo rastie na našom kempe, a osadník Pišta vyšívajú domovenku. Chceme sa s Hozim rozlúčiť po svojom. Kašleme na nejaké zažité ceremónie.

Prichádzajú ďalší kamaráti a kamarátky zo spriatelnených osád. Do hrobu dopadajú placky, zvitky brezovej kôry, baličky tabaku, brnkátka, dievčatá prihadzujú kvetiny, náhrdelníky z pierok, remienky pletené z kože, ozdoby z koráliek a tramské šatky. Pohrebné narietka sa s hrôzou križujú. Myslia si, že prevádzame nejaký šamanský voodoo rituál. Joe Indián búši do bubienka a cintorínom sa nesie Hoziho obľúbená indiánska pieseň:

*Pokiaľ bude tráva rásť,
pokiaľ bude vietor viať,
a pokiaľ bude nebo modré...*

Premočení dažďom a slzami sa ponáhľame do krčmy. Sviečkové babky zvedavo nakukujú do okien. Očakávajú, že na stoloch budú tancovať nahé dievčatá. Majú utkvélú predstavu, že po nociach pri ohňoch takto v noci tancujú. Kamaráti sa čoskoro rozchádzajú, každý chce byť zo svojím smútkom sám. Ešte sa dohovárame, že o rok usporiadame oheň za Hoziho.

Sedíme doma v kuchyni. Práve si to mala a tak sme nemohli skúsiť zabudnúť v posteli, ako inokedy po pohrebe. Fajčíme Štartky a popíjame červené víno. Hoziho vlčiak Barry, s príšerne smutnými očami, má hlavu na твоjich kolenách. Hladkáš ho. Akosi svojim zvieracím inštinktom vycítil, že ho pán už nikdy nevezme na víkend do lesov. Včera začal konečne zase žrať.

Listujem v osadnej kronike. Hoziho drobné úhl'adné písmo mi poskakuje pred očami. Z tých stránok na mňa dýcha nostalgia a smútok. Fotografie z posledného osadného potlachu a z ďalších vandrovo. Usmievavý bradáč v klobúku pózuje na vrchole Rozsutca pre Fredov objektív. Hoziho kresby komiksových postavičiek osadníkov na našom kempe. Ako je to dávno, koľko je to rokov, čo sme ten

opustený lom objavili? Vynárajú sa ďalšie spomienky.

Kedy to bolo, keď na náš výročný oheň prišla dievčenská osada Večernica? Dvadsať rokov? Hozí si za dva roky bral za ženu ich šerifku Yaštericu a ja teba, jej sestru. Bola s toho dvojité tramské svadba. Navzájom sme si išli za svedkov. Spotený starosta v saku a kravate namosúrene šľakoval na to, že sa musel škriabať do kopca za mestom, aby v zabudnutom lome zosobášil dva čudné páry. A ten rozruch v mestečku, keď sme sa každý piatok, či pražilo slnko alebo mrzlo, ponáhľali s plnými bágami na stanicu. Ľudia udivene krútili hlavami a nechápavo šepkali: „Blázni!“ a pritom si sami ťukali prstom na čelo.

Dolievam do pohárov ďalšie víno. Tkanie hodín pripomína rany sekerou, akoby niekto zatĺkal klinec do kríža na Golgote. Túžim prekričať, prehlušiť smútok a to odporné hlasité tkanie. Púšťame si Gershwinu. Premýšľam, akú raz dajú zahrať mne.

Opitý mladý frajer v novom luxusnom bavoráku, ktorý mu jeho úspešný foter podnikateľ kúpil k dvadsiatym narodeninám, auto zdemoloval na odpis. Hozí, na riadne osvetlenom bicykli, sa vracal z poobedňajšej zmeny. Fáro rútiace sa sto dvadsiatkou ho za dedinou zmietlo do priekopy a potom to napálil do stromu. Airbagy fungovali skvele. V mozgu mi šrotujú neodbytné myšlienky. Prečo práve Hozí? Taký skvelý človek. Férový chlap. Prečo práve on? A tomu hajzlovi, čo to spôsobil, sa vôbec nič nestalo. Hoziho telo nemohlo byť ani vystavené v otvorenej rakve, tak bolo rozbité a dolámané. Do riti, je toto nejaká spravodlivosť? Aký je rozdiel medzi životom a smrťou? Meria sa v centimetroch a v sekundách? Niekoľko zvedavých očumovačov z dediny, blikajúci maják policajného auta, brzdné dráhy a čísla na ceste napísané kriedou a všadeprítomná televízia Joj. Morbídne zábery rozmláteného auta napasovaného do stromu, pokrútený rám bicykla a pohrebáci odnášajúci Hoziho telo prikryté plachtou. Toto obletí v aktuálnom spravodajstve celú republiku. Nakopať im prdel, sviniam krvilačným!

Zavčasu ráno, aj keď je pracovný deň, schádzame sa ako sprisahanci v lome na našom milovanom fleku. Sme tu všetci, celá osada. Ja, Fred, Pišta, Dick a tiež Hoziho manželka Yašterica s Gabikou a samozrejme ty, moja žena, ktorá to všetko vymyslela. Havkajúci Barry šťastne pobehuje po dôverne známych miestach. Na stožiarí visí na pól žrde osadná vlajka. V piesku pod borovicou jama a v nej truhla. Pišta, ktorý pracuje ako drevorubač, ju priviezol prikrytú celtou na vozíku ťahaným jeho koňom.

Truhla bola kúpená podľa katalógu Pohrebnej služby Sírius. Majiteľ firmy chcel vedieť kedy a kam ju má priviesť a aké ďalšie služby si budeme priať. Vysvetlili sme mu, že organizujeme s kamarátmi Zlatú horúčku a chceme vybudovať westernové mestečko. V každom správnom meste Divokého západu predsa musí byť hrobár. Bez reči nám truhlu predal, veď kšeft je kšeft. Skoro sa ukláňal, keď nám potom ochotne pomáhal naložiť truhlu do Fredovej dodávky.

Včera vystavila pohrebná služba rakvu s Hozim v dome smútku. Ty ako švagriná zosnulého a hostiteľka v jednej osobe si odlákala vodiča aj s jeho závozníkom a farára s miništrantom k bohato prestretému stolu. Čakali na nich tácky plné chuťoviek a obložených chlebíčkov, na každého sa škeril reznisko cez celý tanier. Spolu s Gabikou ste všetkých, okrem vodiča poriadne napájali slivovicou.

My osadníci sme potom rýchlo vymenili truhlu s Hozim. Rakva zakúpená na Zlatú horúčku, naplnená dvomi vrecami piesku, teraz stála uprostred miestnosti a okolo nej horeli sviečky. Farár spokojne dožul rezeň a zapil ho slivovicou. Potom s miništrantom odslúžili domácu bohoslužbu za zosnulého „brata Jána“.

„Ahoj Hozí, kamarát drahý, nech sa Ti sladko spí, tu pod touto borovicou, kde si vždy tak rád zaspával.“ Usmievame sa, Hozího by určite rozosmialo, ako všetky tie kostolné nariekačky včera na cintoríne plakali nad nesprávnym hrobom.

Výměna generací

Zdeněk Ryšánek – Crisshot

3.místo poezie nad 23 let

*Zas vyrážíme ven,
ochráncům k nelibosti.
Pod stříškou zas si stelem
a skládáme svý kosti.*

*Pálíme ohně, pijem rum,
třikrát jsme plnoletí.
Rodiče už se nebojí,
starost maj naše děti.*

Setkání, až nečekaně blízke

Petr Soldát – Harmonika

3.místo próza nad 23 let

Pátek ve městě je jako týden před výplatou. Každý ví, tuší, nebo alespoň doufá, že výplatu nakonec dostane, stejně jako každý měsíc, ale to čekání je někdy až nesnesitelné. Ne, že by byla nesnesitelná ta představa, že něco nevyjde tak, jak se to očekává. Pouze to samotné očekávání věcí známých a stálých se vleče tak neuvěřitelně pomalu, že slabším povahám z toho vznikají duševní poruchy, psychózy a různé běsné stavy. A pro takové případy měl kousek od stanice metra Budějovická ordinaci doktor Alois Kébrle.

Při nahlédnutí do životopisu doktora Kébrleho bylo možno spařit údaje typu Lékařská fakulta, Karlova universita, psychologie, psychiatrie a mnohé podobné, které z doktora Kébrleho činily poměrně uznávanou kapacitu v oboru. Jeho odborné znalosti a zkušenosti však nebránily tomu, aby ve zcela jiném písemném materiálu bylo o něm přičiněno několik následujících poznámek, vedených ve zcela jiném duchu. Neúčastnil se průvodu, nevyvěsil vlaječky, nebyl na domovní schůzi a o víkendu se obléká jako vagabund. Leč, toto není příběh o kádrových materiálech doktora Kébrleho. Toto je příběh o jednom žalostně pomalu vlečícím se pátku, který byl pro doktora Kébrleho více než jen poněkud zvláštní. A jako všechno zvláštní to vydalo na začátku úplně normálně.

Na stole se rozsvítil interkom a líbezným hláskem slečny z recepce zašveholil:

„Pane doktore, posílám posledního pacienta.“

No sláva, pomyslel si naprosto vyčerpaný Kébrle a do interkomu zabručel:

„Kdo je to?“

„Evženie Lichá,“ zašveholil opět interkom a po menší pauze nesměle dodal:

„Nemohla bych už dneska domů, pane doktore? Jedeme s Kájou na chatu.“

Kébrle chtěl v prvním popudu zařvat něco nepěkného a nechat dívku až do večera přerovnávat kartotéku, ale nakonec si jen povzdechl. Když už tady musím dřepět já, tak ať si užije alespoň Kája. A propustil dívku do víkendové pohody. Sám si nalil skleničku zlatavé tekutiny a

prudce ji do sebe obrátil. Paní Evženie Lichá byla jeho pravidelná pacientka a opravdu stála za to.

„To mi nebude ani věřit, co se mi tuhle stalo,“ zněl ordinací pištivý a silně afektovaný hlas.

Doktor Kébrle seděl zhrouceně ve svém křesle a z posledních sil se snažil udržet profesionální výraz.

Táhni k čertu, babo, znělo mu hlavou, ale jeho ústa pronesla:

„Povězte mi o tom, paní Lichá.“

„Minulý úterý, přesně o půlnoci mi najednou přestala hrát televize.“

A je to tady, pomyslel si Kébrle, teď přijde statická elektřina.

„A najednou mi bytem začaly šlehat modrý blesky.“

Hm, teď zase spustí televize.

„No a pane doktore, najednou se televize zase sama zapnula.“

Teď to tipuju na rádio.

„A představte si, pane doktore, rádio začalo samo hrát.“

A copak světlo, že by dneska nebylo světlo?

„A celý můj byt se najednou, pane doktore, rozsvítil, všude samý světlo.“

Doktor Kébrle to definitivně vzdal. Týden co týden, dokolečka to samé. Televize, blesky, televize, rádio. A nakonec světlo.

Jediné světlo, které byl toho dne doktor Kébrle ochoten akceptovat, bylo světlo slavnostní ohně, na jehož zapálení se Kébrle již více jak měsíc soustavně těšil. Už se viděl, jak si cestou z nádraží dá dvě piva, pak zamíří k lesu a celý víkend stráví v kruhu kamarádů, kteří mu rozhodně nebudou svěřovat žádné prapodivné zkačky o modrých blescích, tak jak to již skoro rok činila, týden co týden, paní Evženie Lichá.

Už slyšel praskání ohně, už se k němu přivinul mazlivý zvuk větru v korunách stromů

„... a z toho světla vystoupila postava.“

Pištivý afektáček vytrhl doktora Kébrleho ze snění. Nějaké novinka, pomyslel si a tak se paní Liché neuváženě zeptal:

„Jak ta postava vypadala?“

„Nó, byl asi dva metry vysoký, samej sval, široká ramena“

Tak už je to jasný, povzdechl si Kébrle. Manžel paní Liché měl nevelkou postavu, ne zcela nepodobnou hobitům z Tolkienovi ságy.

„Celý byl tak jako ocelově šedý a měl vysoké protáhlé čelo,“ dokončila Lichá.

Ano, opět si povzdechl Kébrle, a zbytek jsou Akta X.

„Víte, pane doktore,“ paní Lichá se velmi silně zapýřila, „on byl totiž úplně nahý.“

Doktor Kébrle se zachmuřil a zachmuřoval se čím dál tím víc, neboť paní Lichá se pustila do velmi obšírného a nesmírně detailního popisu návštěvníka, ze kterého vyplynulo, jak ostatně paní Lichá nakonec sama radostně dodala, „On byl, pane doktore, jako člověk a úplně se vším“.

Stromy šumí, řeka hučí, uklidňoval se Kébrle.

Sezení s paní Lichou byla vždy náročná, ale tentokrát, když to vyšlo zrovna na pátek a ve skříni za Kébrlem se schovávaly kanady a zabalená usárna, to bylo obzvláště nesnesitelné.

Nakonec však stal se zázrak.

Vyprávění paní Liché se dobralo konce ve chvíli, kdy se opět zapýřila, zrudla jak hejno plameňáků, a pravila:

„A to si poslechněte, pane doktore, co on potom se mnou všechno udělal.“

Doktor Kébrle si to poslechnout nechtěl. Leč paní Lichá nebyla z těch, kteří se dají lehce odmítnout, a tak byl nucen vyslechnout průběh celé noční návštěvy, se všemi detaily, včetně těch, které vůbec a nikdy v životě slyšet nechtěl. Když paní Lichá skončila své vyprávění a v ordinaci se konečně rozhostilo ticho, zdálo se, že někde v dálce vyje pes. Nebylo to v dálce a nebyl to pes. To jen doktor Kébrle seděl zhrouceně v křesle a tiše úpěl.

Když doúpěl, napsal chvatně paní Liché předpis na silná hypnotika a pak ji, s úsměvem a s posledním zbytkem sebezapření, galantně vyprovodil z ordinace.

Následně rozechvělou rukou sáhl do baru, vyndal láhev zlatavé tekutiny, a aniž by se zbytečně zdržoval naléváním do sklenky, rovnou a opakovaně se mocně napil přímo z láhve.

Po nějaké době, již o poznání méně rozechvělý, se převlékl do zeleného oděvu, zašněroval si kanady, popadl batoh a spěšně opustil ordinaci. Tak, a mám to za sebou, radoval se, když pražce drnčely pod motoráčkem, který ho odvážel pryč z města. Leč pátek je velmi dlouhý den, a tenhle ještě zdaleka neskončil.

Doktor Alois Kébrle, řečený Lojza, seděl v nádražní restauraci nevelkého městečka a byl lehce zmatený. Na zvadle stálo naprosto jasně, že sraz je v nádražce, a že od posledního vlaku zajistí spojky hromadný odchod na kemp. Kébrle byl v nádražní restauraci už

nějakou dobu a nikdo trempskeho rodu zatím do hospody nepřibyl. Jediné, co s neochvějnou pravidelností přibývalo, byly čárky na Kébrleho lístku, takže když zahoukal poslední vlak, od kterého se podle zvadla mělo vyrazit na cestu, byly rozpoznávací schopnosti doktora Kébrleho již dosti pochroumané. Přesto však vyrazil, zcela samostatně a přesně podle zvadla. Rovnou doleva, na cestu, a pak nahoru k lesu. Kdyby byl býval pivní plůtek na jeho lístku o něco kratší, možná by se cestou ohlédl, aby viděl noční panorama onoho malého městečka. Zcela jistě by pak uviděl i tu druhou, a především tu správnou, nádražní hospůdku, ze které vycházel nemalý zástup trempů, rovnou doleva, na cestu, a pak nahoru k lesu. Ovšem po svém doleva a nahoru ke svému lesu. Tedy k úplně jinému lesu, než do kterého právě vstoupil doktor Alois Kébrle, řečený Lojza.

Tak a jsem v loji, pomyslel si Lojza Kébrle, když baterka zazpívala svou labutí píseň. Měsíc se zrovna také nepřetrhl a sirky doktorovi právě došly. Jak tak seděl potmě na pařezu a pomalu z něj vyprchával alkohol, všiml si Kébrle, že v hloubi lesa se najednou začalo vyjasňovat. No sláva, zajásal, prošvihnul jsem sice zapálení ohně, ale konečně tam trefím. Náhodil si batoh na zádech a rázným krokem vyrazil k ohni.

Hergot, těm to pěkně hoří, žasnul Kébrle, když z naprosté tmy vyšel na jasně osvětlenou paseku. To je vidět, že si dali záležet. Jak se tak motal po pasece a hledal nějaký záchytný bod, neboť přechodem z úplné tmy do jasného světla byl dosti oslepen, vrazil do jakési postavy.

„Promiň, kamaráde“, omluvil se Kébrle a pokračoval:

„Nevíš, kde najdu šerifa?“

Tázaný neodpověděl, ale mírným pohybem Kébrleho nasměroval a vedl ho směrem ke středu světla.

„Díky, kamaráde,“ poděkoval stále ještě poloslepý Kébrle a přátelsky poplácal postavu po ramenou.

„Hergot, to je vejška“ pravil pochvalně, „ty budeš mít pěkný dva metry, co?“

Tázaný opět neodpověděl. Při nejlepší vůli ani nemohl. Tak nějak neměl čím.

Nicméně, kdyby jeho ocelově šedá hlava, s vysokým a protáhlým čelem měla nějaká ústa, možná by se i pousmál.

Jaro 2012

Zdeněk Ryšánek – Crisshot

*Jaro mi leze do spacáku
a s pronikavou fistulí,
píšťaly ranních vlaků
něžně se ke mně přitulí.*

*Zpáteční lístky nejsou k mání,
daleko je čas návratů...
Tak na svůj kabát – bez reptání
přišívám další záplatu.*

Plán

Martina Vejmelková - Mártý

*Zasadím stromy na papír,
mám toho tolik na psaní,
o směru, cestě, ještě cíl
a pak už jen čekat svítání.*

*Listy stromů se popsat nedají,
i tisk jde nějak ztěžka.
Proč říká se, že listy padají?
Co když je zem jejich Sněžka?*

*I vzhůru se může padat hezky
od větví po vrcholy
listy nemůžou nikam pěšky
chůze je zkrátka bolí.*

*Stojí u nás a my jim češem hlavy
jak moudrým starším šediny
i když jich stojí celé davy
srdcem se slijí v jediný.*

Čtvrtý rozměr

Zuzana Kreizlová - Žabka

„Aááá, sundejte mě!“ ječel Dřímál, kterej levitoval i s báglem asi tři metry nad zeleným pažitem jedný lesní paseky. „Klid, Dřímo. Víš, co máš dělat,“ křikl na něj Kamzík. Vypadal by dokonale v klidu, kdyby mu přitom nepřeskočil hlas. Mně z toho taky běhal mráz po zádech. Když Dřímálový kanady měkce dosedly do trávy, všichni tři jsme si oddechli. „Fuj,“ oklepal se, „to byl blbej nápad.“ Nejistě se ohlídl nahoru, kde si před chvílí tykal s větvema borovic. „Pojďme odsud pryč.“ Šli jsme. Nějak se nám to přestávalo líbit.

Ale abych začal od začátku. Ten víkend jsme měli fakt smůlu. Ujel nám vlak. Pak jsme ztratili jízdenku, takže jsme museli koupit ještě jednu, na což padla skro půlka peněz, který jsme měli u sebe. Nezbylo nám pořádně ani na pivo. To bylo beztak jedno, protože v jediný hospodě ve vesnici, kam jsme dorazili, se konala zábava pro místní omladinu, takže jsme se jí raději vyhnuli obloukem. Kousek za vsí nás chytil pořádněj liják, nikde žádněj strom. Pak už nám to bylo jedno. Než jsme dorazili na kemp, byli jsme mokrá durch stejně jako všechno okolo. Kamzík klel jak pohan, když zlomil poslední sirku z toho mála, co jsme našli po kapsách.

Zalezli jsme do spacáků, ani hlad už jsme po tom všem neměli. Dřímál začal fantazírovat. Jak by to bylo fajn, mít tak srub, na kterej bysme jezdili a nemuseli klepat kosu na promoklý zemi. A mohli rozdělat oheň v kamínkách, v suchu. A pak sedět kolem těch kamínek a pít horkej čaj a tak. Nebo aspoň kdyby zítra svítilo sluníčko. S Kamzíkem, kterej ležel uprostřed, jsme si svorně povzdechli. „To je houby romantika, vole. Náhodou, takovej déšť má svoje kouzlo,“ začal Kamzík obhajovat naši neutěšenou situaci. Teď, v teple spacáku, s deštěm bubnujícím na plachtu nad náma, už nám to celý nepřišlo tak tragický. Ale to jsme ještě netušili, co nás čeká.

Ráno jsme se probudili do krásnýho dne. Slunko se smálo skrz větve smrků, větříček foukal, ptáčci zpívali... Nebe modrý, jak kdyby se nám ten liják včera zdál. Našel jsem v báglu celou krabičku sirek, úplně nahoře. Sice jsem si od kluků vyslech svoje, ale horkej čaj to všecko spravil. Hřál nás v břiše, ještě když jsme vyráželi na cestu.

V poledne jsme dorazili do takový zapadlý vesničky. Na návsi pumpa, kolem hejno slepic. A hospoda. A před ní – nechtělo se nám věřit vlastním očím – na ceduli křídou načmáraný „OCHUTNÁVKA -

DNES PIVO ZDARMA“. Vlezli jsme tam. Pivo bylo výborný, domácí. Ochutnali jsme každé tři, než jsme se zvedli, pochválili ho hospodskému a šli dál.

Dřímál celou cestu mlčel, ve tváři ten svůj ospalej výraz, což by samo o sobě nebylo nic zvláštního. Jenže pak z něj vypadlo: „Kluci, nemyslíte, že je to ňáký divný? Včera lilo jak z konve. Dneska je krásně. Včera jsme nemohli najít sirky. Dneska máme celou krabičku, kterou Bob náhodou našel. V báglu, kterej celej prohrabal. Úplně nahoře. Štvalo nás, že nemáme ani na to pivo. A tady je zadara a ještě výborný. Splnilo se nám všechno, co jsme chtěli. Fakt vám to nepřijde divný?“

„Dřímó, neblbni. Prostě jsme včera měli smůlu, tak dneska máme holt štěstí, no,“ povídám. Ale on se nedal. A začal rozvádět ty svý teorie. Že jako se něco stalo, třeba jsme překročili nějaký kořen nebo co, a teď se nám splní, co si budem přát.

„No, tak v tom případě už jsme to vystříleli, ty máku. První přání – hezký počasí, druhý přání – sirky, třetí přání – pivo. Víš, jak to chodí.“ Dřímál se ale nedal. „Hej, tak já si teď budu přát, abych uměl lítat. Když to bude fungovat –“ Nedořekl. V tý chvíli už se totiž vznášel pár metrů nad pasekou.

„Co když to funguje tak, že má tři přání každé, kdo ten kořen překročí? To by nám pak dohromady zbývaly ještě čtyři, když teda počítám Dřímovo lítání a přistání za dvě,“ povídám, když už jsme měli paseku hezký kus za zády. Ještě teď jsme cítili lehký chvění v oblasti žaludku.

„To by znamenalo, že Dříma už svý tři vystřílel,“ prohlásil Kamzík.

„Nemusí,“ opáčil jsem, „to slunečno, sirky a pivo jsme si mohli přát klidně i my a taky to mohlo bejt samo sebou, aspoň to slunko.“

Dřímovi zasvítily oči. „To bych si moh ještě jedno přát, ne?“

„Jo, a vypráskáš svoje poslední, ty máku. Jestli je teda pravda, co říká Bob.“ Dřímálový oči o poznání pohasly. Zabodnul pohled do mokrého listí pod nohama a neříkal nic.

No a pak se to stalo. Z ničeho nic se pár kroků před náma zjevil takovej divnej chlápek. Holohlavej, od hlavy až k patě v bílým. Takovej nanicovatej šampónek. No, vejrali jsme na něj jak puci. On se tak jako zavrtěl a ze zad mu vyrašily bílý křídla a na hlavě záplava zlatejch kudrlin. My nic. Povzdechnul si, zas se ošil a stál před náma fousatej, v umaštěnejch maskáčích a plstěný hučce, ze který kapala voda. Nevěřili jsme mu ani trochu.

„Volové, váš svět byl upgradovanej na verzi 4D,“ povídá po tom

debaklu s křídla.

„A co my s tím?“, houknul Kamzík, kterej si ho měřil podmračeným pohledem. Chlápek málem obrátil oči v sloup – bože, to je materiál – a trpělivě, jako duševně chorýmu, začal vysvětlovat:

„Odteď se vám splní, co si budete přát. Stačí jen pomyslet a splní se to.“

Dřímál ožil. „To jako úplně všechno? Úplně cokoliv?“

„Cokoliv,“ přikývl chlápek a tvářil se přitom jak reklamní agent.

„Kolikrát budete chtít, v neomezeném počtu, žádný tři přání nebo tak. A úplně zdarma.“

To znělo sakra podezřele. Kamzík se už už nadechoval k nějaký otázce, ale než ji stačil vypustit, chlápek zmizel. Prostě se vypařil. Na místě, kde stál, bylo listí stejně mokré jako předtím.

Chvíli jsme mlčeli a koukali na to prázdný místo, Dřímál se zasněným výrazem děcka o Vánocích, Kamzík s nakrčeným čelem. „Jdem?“ řekl jsem, abych rozbil to ticho.

„Jestli chcete něco vědět, tak se mi todleto celý vůbec nelíbí. Ani za mák,“ povídá Kamzík, když jsme se pomalu vydali dál. Mlčky jsem mu dal za pravdu.

Dřímál se zatvářil, jako by mu právě oznámil, že mu všechny dárky nahází do kanálu. „Dyť si představ, co teď můžem udělat. Nemyslím třeba chtít nověj mercedes a vilu a tak. Stačilo by najít nějakej prima flek, kam nechodí žádněj hajnej, a přát si tam parádní srub. To by bylo...“

Dohadovali se o tom skoro celou cestu na kemp. Parádní místo, s malým pláckem, zrovna na ten srub. Kamzík mlčky shodil bágel a šel si zapálit. Dřímál s ním nemluvil, puslu našpulenou jak uražený děcko, něco si pro sebe bručel a chystal místo na spaní. Šel jsem se poohlídnout po nějakým bejlí na čaj, než bude tma. Usilovně jsem se snažil si nic nepřát. Kdo ví, co by se pak stalo.

O ty dva jsem se nijak zvlášť nebál. I když se hádali jen výjimečně, nikdy jim to nevydrželo dlouho.

Obešel jsem celej kemp obloukem, než jsem narazil na pěkný jahodí. Mezitím se zase dalo do deště. Už byla skoro tma, když jsem se vracel, takže jsem do něj za tím křovím málem vrazil. Zas ten holohlavej šampón v bílým. Stál ke mně zády a něco si znechuceně mumlal. „...zrovna já musím schytat takový ztracený případy,“ zaslech jsem ještě, než – puf! – zase zmizel. A odkryl mi výhled na kemp, kde Dříma s Kamzíkem v silicím dešti zkoušeli rozdělat oheň poslední suchou sirkou.

Květomluva

Jiří Černohlávek - Quasinka

*Říkala mi čemeřice,
že ji zebou nohy.
Fenykl zazlívá kopru,
že je příliš strohý.
Na kakost zas konvalinka
stěžuje si věčně,
že jí pod nos bez ostychu
smrdí nekonečně.
Myrta milence pak láká
do matriky sňatků,
ostružiník ježiník se
ježí na ježatku.
Vrba jenom poslouchá, co
Kukulín jí poví,
o oslích uších jež patří
prý králi Lávrovi.
Ostřice se s přesličkou pře,
třemdava že říká,
že křivatec křivě viní
ze lži kokořika.
Rosnatka se vytahuje,
že si chytí vosu.
Kytky toho nakecají!
Asi vezmu kosu ...*

Vzpomínka na Světec

Eva Koubová- Evelína

*Po nebeských schodech
stoupá slunce vzhůru.
Ptáci přeladili
z B-moll do H-duru.*

*Pověz mi, má milá,
proč tě mrzí svět?*

*Flétna zabloudila.
Těch křížků je pět!*

Hostinec „V lesní tišince“

Jiří Černohlávek - Quasinka

*Pane vrchní, přineste mi
sklenku rosy, duhu v ní,
k tomu úsvit s oblohou,
a talíř mlhy s říční pěnou,
porci ticha s bzukotem včel,
a jednou navíc vůni hub.
Pak grilované vedro na skalách,
a polijte to rozpáleným
sluncem letní paseky.
Do poháru zlaté záře
rozkvetlých stulíků
vhod'te, prosím, dva či tři
úlomky nočního chladu, nejlépe od jezu.
Nakonec flambované červánky,
a jako desert vánek za soumraku.
A prosím účet! Přijdu zas.
U vás se totiž nikdy nepřeji!*

Jsem mladá nadějná autorka (z deníčku sedmnáctileté Lucie)

Miroslav Marusjak - Miky

pondělí 3. září 2012

Zase začala ta pošahaná škola. Příští rok mi bude konečně osmnáct! Máma se ve mně vidí, chce ať jdu studovat medicínu. Tůdle! Nemíním večery trávit nad skriptama, zatímco ona bude sousedkám pyšně vykládat, jak má šikovnou dceru. Přišla jsem odpoledne domů a máti řádila jak tajfun. Vždycky vyrukuje s nějakým černým scénářem. Šíleně mě sjela kvůli profilu na Facebooku. Stejně vůbec netuší, co to vlastně je a jak to funguje. Je nejmíň sto let za opicema. Tvrdí, že tam dávám pornografický fotky, posílám a dostávám nevhodné zprávy. Jak to může kurník vědět? Neumí ani pořádně kliknout myší. Prý si klidně můžu začít psát s nějakým úchylem. To jí určitě nakukaly ty slepice od ní z práce! To neví, že musím napřed někoho přijmout do přátel? Proč bych měla přijímat úchyláky? Vo co tady gou? Kámoška Blanka má na Facebooku přes tři sta přátel. Kluci na ní letí. Jednou jsme se vyfotily jen v podprdách a šouply to na fejs. Máti, ale to není žádný porno. Navíc díky těm fotkám mám hned dvanáct nových přátel. Mít jich aspoň stovku! Moc tloustnu. Začnu držet dietu, taky chodit do fitka! Slintající kluci pak za mnou potáhnou jak vosy za kofolou. Bláňa mi říkala, že Radek je vypatlaný retard. Asi měla pravdu. Debilně se usmívá a mizerně líbá. Radku, víš ty vůbec, že se u toho dá hýbat pusou a nebýt jak leklá ryba? Jak jsem se jen mohla do takovýho vymaštěnce zamilovat? Ještěže jsem si ho moc nepustila k tělu a už vůbec ne do kalhotek. Stejně nafoukanec jeden tvrdí klukům, že to se mnou dělal. Radku, ty hajzle! Blanka se pochlubila, že přišla o blanku s jedním Italem, když byla s rodiči v srpnu na dovolené na Sicílii. Je o dvacet let starší, jmenuje se Antonio. Rozvede se a vezme si prý Bláňu. Jak já jí závidím toho Itala, i to, že už není panna. Úkol číslo jedna, musím sbalit taky nějakého kluka! Fakt by bylo boží, najít si nějakého černovlasého dlouhána. To by ta čůza Blanka nepřežila. Pořád má vždycky hezčí kluky než já.

neděle 16. září 2012

Tak a je to tady! Jsem zamilovaná. Do Roberta, jenže on o tom ještě neví. Ve středu při cestě vlakem ze školy, sedí naproti mně štíhlý vysoký kluk, sice není černovlasý, ale blondák s krásnýma modrýma očima, prostě k sežrání. Pod nosem má opravdický knír a ne chmýří

jako Radek. Ten parchant všude rozhlašuje, že se mnou spal. Radku, kecáš jak Palacký! Dlouhán četl nějaký časopis a já zvědavě nahlížela na titulní stránku. Bylo tam napsáno Puchejř. Vůbec jsem nevěděla, že takový časák u nás vychází. Ani nevím, jak k tomu došlo, a už jsme spolu kecali. Vysvětlil mi, že je to tramský časopis a jestli chci, tak mi ho půjčí, pokud budu zítra opět cestovat stejným vlakem a vrátím mu ho. Nadšeně jsem přikývla. Robertovi je dvacet, studuje na veřejce pedagogiku. Tak takového učitele bych brala všemi deseti a ne ty uslintaný plešatý dědky v našem ústavu. Ve čtvrtek se vyučování nekonečně vleklo, musela jsem stále myslet na ty modré kukadla Roberta. ON čekal na peróně. Hned jsem na něj vybalila, že bych ráda vyjela na čundr. Vysvětlil mi, že na čundry jezdí jenom mastňáci. Tedy ti, co přijedou do lesa autem, jsou oblečení v křiklavých šustákových větrovkách, mají plastové židličky u ohně a místo hraní na kytaru, poslouchají trandák. Když opustí místo svého kempování, tak po nich zůstane děsný bordel. ON s kamarády má osadu Mohykáni a zásadně jezdí vlakem na tramp, vandry, taky se jen tak toulají nebo na potlach. To je takové slavnostní posezení u táboráku, jak jsem se dozvěděla. Každý správný tramp má přezdívkou. Robertovi všichni říkají Drak. Na paži má vytetovaného velkého barevného draka. Ty brďo, fakt hustý! Když jsem chtěla před prázdninami na pupek pearcing nebo vytetovat aspoň růžičku, tak máti vyváděla jako pomínutá. Však příští rok, až budu mít osmnáct, tak mi už do toho nebude mít co kecat. Robert mi přinesl Sborník tramské literární soutěže Trapsavec 2012. ON je fakt úžasný, říkal, že hraje na kytaru. S klukama z osady zakládají kapelu. Píše texty písniček, básničky a taky povídky. Tak to je něco! Radek, ten neuměl napsat ani esemesku nebo mail. Asi začnu zase hrát na kytaru, snad jsem to nezapomněla. Třeba mě kluci vezmou do té kapely. Ještěže Blance jinak končí vyučování. Určitě by hned vyzvídala nebo by mi chtěla Robiho přebrat. Myslí si o sobě, že je hvězda, ale já mám přeci taky nárok mít hezkého kluka! Od čtvrtka jsem Roberta neviděla, jel už v pátek s klukama na nějaký ten jejich potlach nebo co. Oni tam s nimi jezdí i holky, to si ho budu muset asi pořádně hlídat. Sborník Trapsavce už mám přečtený. Fakticky dobrý věci, i když něčemu jsem moc nerozuměla. Píší tam i Slováci. Rozhodně je to lepší než ti děsní básníci a spisovatelé, co do nás hustí češtinář. Už jsem se rozhodla, přihlásím se ve škole do kroužku Tvůrčího psaní, taky něco napíšu a pošlu do toho Trapsavce. Robertovi nic neřeknu, bude to pro něho překvapení, až mě uvidí, jak přebírám cenu. V sobotu a neděli jsem

trávila na Facebooku. Robert mi poslal odkazy na skupiny Vandry a toulky přírodou, Ve stínu totemů a taky na tramskou hudební soutěž Notování. A těch členů co mají ty skupiny! Musím se nechat vyfotit se šátkem na krku a v klobouku. Pošlu všem žádost o přátelství. To levou zadní převálcuji Blanku s tou její usmolenou třístovkou přátel! Už se těším na zítřek, uvidím se s Robertem. Musím si dobře uschovat deníček, kdyby ho objevila ta moje bachařka, zase by vyváděla jak pominutá. Soráč máti, ale to všechno jsou mé soukromé záležitosti! Nepotřebuji, aby do nich čuměl někdo další!

středa 19. září 2012

V pondělí mě Robert pozval na tramskou slezinu. Bývá každou středu. Taky jsem se naučila, jak se správně přivítat. Mají takový podivný zvyk, při podání rukou si zalamují palce. Robi má fakt pevný stisk, žádná leklá ryba. Až mě z toho zvlhly kalhotky, když jsme to trénovali a držel moji ruku ve své. Políbit se mě zatím ještě nepokusil, ale musí určitě líbat úžasně. Taky mi začal říkat Lucy s tvrdým „y“. Trochu mě to namíchlo, proč s tvrdým „y“, to si myslí, že jsem nějaký natvrdejší retard? V pátek osmadvacátého je volno, státní svátek, pojedou s osadou na srub chystat dříví na zimu, prý jestli bych jela taky? Jasňačka! Suprový! Musím jen vymyslet, co nakukám máti.

Na slezině mě představil osadníkům. Zalamování palců jsem zvládla na jedničku. Klukovi v brejličkách říkají Slepejš. Ten, co hrál na mandolínu a foukačku, je Harmonika. Dlouhán s banjem Čára. Pořád tam pobíhala taková oplácaná holka, všude jí bylo plno, pořád se příšerně chechtala. Nikdo ji neřekl jinak než Mašina. Tak takový sebevědomí, co má se svojí postavou, to bych taky chtěla mít! Byla tam ještě další fůra lidí, samí Džonové, Džimové, Džekové... Hrálo se a zpívalo. Hospoda hučela. Musím si pořídit nějaký tramský zpěvník, znám jen některé písničky od Nedvěďů z rádia. Kluci se domlouvali, že pošlou přihlášku do Notování. Asi bych to měla taky zkusit. Umím ale zatím zahrát jen Červenou řeku, co zpívá Vondráčková. Možná by bylo lepší přihlásit se rovnou do Superstar. Nic než finále bych nebrala. Nemusela bych pak dělat přímačky na vejšku, měla svůj fan klub, koncertovala po republice a vybírala si ze spousty hezkých kluků.

neděle 30. září 2012

Ve čtvrtek jsem se zase chytla s máti. Nemohla pochopit, proč už nejsem přirozená hnědovláska, ale odbarvila se na blond. Vždyť přece

ta Jišová a Martinová jsou taky blondýny a jak je všichni trampí žerou. To jí ale nebudu vysvětlovat. Taky prskala, že chci jet ještě s Blankou ke spolužačce na chatu se učit. Bláňa to taky takhle doma nakecala. Má teď nějakého nového kluka, tak se budeme vzájemně krýt. Je to prý náhrada za toho Itala, než se rozvede. Ráno na nádraží jsem si připadala jak stěhovák, co táhne na zádech aspoň púlmetrákový kredenc. Při nastupování do vlaku mi ruply rifle na zadku. No a co? Mám velkou prdel! Proč jsem si místo šminek nevzala raději šití. Zachránil mě Robert. Při zašívání kalhot jsem dělala striptýz celému kupé, všichni se náramně bavili. Mezitím mi sežrali bábovku od babičky. Vystoupili jsme v nějaké díře, kde byla jen počmáraná plechová bouda. Začalo pršet. Před námi šílenej krpál. Začaly se mi dělat na patách puchýře a v promočených botách čvachtalo. Krosna vážila snad metrák. Po téměř dvou hodinách chůze v dešti jsme dorazili na srub. Spíše takovou lepší kůlničku. Kamna nechtěla hořet a uvnitř nedýchatelno z kouře. Po hodině bylo konečně teplo a komín táhnul. Rozvěsili jsme oblečení, aby uschlo. Vyslechla jsem si několik poznámek o blbé blondýně, když jsem osolila čaj v kotlíku. Mají mít cukr popsaný, kretení! Kluci šli dělat dřevo. Mašina tahala obrovské klády, jako by to byla stébla. Mě bolel celý člověk, proto jsem se natáhla na palandu. Všichni na mě divně koukali. Na večeri byl obrovský kotel fazolí se špekem. To neví, že držím dietu? Pak se hrálo a zpívalo. Šest lidí v tak malém prostoru a fazole, vražedná kombinace. V noci kosa, šílená rychna a chrápání spáčů. Nemohla jsem stále usnout. Z krosny se ozývalo šramocení. Bojácně jsem v ní šátrala rukou pro baterku. Jéééé! Fuj! Byla tam myš. Mám z nich fobii. Brrr! Všichni se probudili. Ten parchant Slepejš začal zpívat cosi o drnové chajdě, ve které rejdí myši. Ráno, při krájení cibule, jsem se pořezala na prstech, krve jak u řezníka. Slepejš začal shánět kroupy a vyřvávat, že bude zabíjačka. Aspoň nemusím dělat dřevo. Poslali mě pro vodu do studánky pod kopcem. Blbě jsem šlápla na kořen, podvrtla si koleno a znovu mi praskly rifle na prdeli. Maminečko moje zlatá, proč jsem tě neposlechla a nezůstala doma? Tohle není žádná chata, ale boj o přežití. Už ti nebudu nikdy lhát! Konečně zase doma. Na nádraží šok. Zahlédla jsem Blanku, jak se vášnivě líbá s Radkem. Žádná leklá ryba, asi mu přes víkend dala pořádnou školu. Prý nový kluk, já jí to sežrala i s navijákem. Mrcha prolhaná! Na pohotovosti zablácená, smradlavá od kouře a s báglem, jsem si připadala jak exot. Na koleně mám ortézu. Večer přišel mail od Roberta:

ON: Jak se cítíš?

Já: Mizerně!

ON: Jak se ti líbilo na srubu? Pojedeš příště zase?

Já: Trhni si nohou, debile!

A vymazala ho z přátel. Škoda, že v tom Trapsavci to není rozděleno na ženský a mužský kategorie, třeba jak ve Zlatém slavíkovi. Ale dočetla jsem se, že dvě ženské, nějaká Tapi a Kavče, prý v pohodě porážely všechny ty chlapy a vždy si odvezly ceny. Však ještě poznají, kdo je to Lucy! Až vyhraji toho Zlatého, tak Robert i s tou svou vypatlanou osadou přílezou po čtyřech, ať se jim podepíšu do těch jejich chlupatých sešitů.

Haiku sbalené v usárně

Miroslav Marusjak - Miky

*Hluboko ve mně
znějí tesklivé písně
nevyzpívané ...*

*Nebe chrlí krev
a obzor rudě plane
Verše jsou zbraně*

*Byt paneláku
zlatá klíčka prázdnoty
Volnost za ploty*

*Prchá do lesů
z betonové cely
Kvetou podběly*

*Dálky v hlavě
symbol lesní moudrosti
znak na rukávě*

*Tulácké boty
ušpiněné prachem cest
Krok do soboty*

*Vůně jehličí
Za obzorem ukrytá
touha člověčí*

*Chvilé radosti
přijímání svátosti
pod klenbou stromů*

*Místo oltáře
kruh z kamenů Oheň
celebruje mši*

*Mlčky beze slov
hledí tiše do ohně
Souznění duší*

*Kytara snívá
Noc už má na kahánku
knot dohořívá*

*Starou usárnu
na hřbetě už netáhnu
Jen křížky stáří*

*Na hoře Vzdechů
rezaví kříž v mechu
Pohřbené mládí*

*Zbyla tu na mě
jen márnice vzpomínek
Vlk i beránek*

*Nožem do kůry
žádné nápisy nevryl
Do svých žil: Jsem byl!*

*Jen toulavý pes
co marně čeká pána
Zvoní mi hrana!*

Malaga

Jiří Kostrba

Balím další cigaretu, už třetí za poslední půl hodinu. Ruce se mi tak klepou, že půlka tabáku končí na zemi. Nervózně olíznu papírek, zaroluji a s úlevou zapaluji. Jsem teprve na začátku celé cesty, ale už teď přemýšlím, jestli to náhodou neodpískat, nenasednout na první bus a nevyrazit domů. To co se stalo, to se nedá jen tak vysvětlit.

Před pár dny jsem se vypravil na svojí několikátýdenní pouť. Sám. Cestuji takhle rád, člověk má větší volnost, svobodu rozhodovat se co dál, dokonce si i myslím, že bez přítomnosti ostatních dokážu celkově vychutnávat okolí lépe. Toulám se světem už odmalička a zvláště pak poslední dobou trávím průměrně více nocí ve spacáku, než v posteli. Ten zážitek probudit se v ranní mlze, koupat se nahý v jezeře, trávit večery pozorováním praskajícího dřeva v ohni. To se nedá popsat.

Tentokrát je můj cíl trochu dál než obvykle. Proto jsem ani neinformoval rodiče o tom, kam jedu. Bude mi pětadvacet, sice ještě student a tak jsem hlavně z finančního hlediska na nich závislý, ale nemusí vědět všechno. A výprava do Maroka by jim jen nahnala strach. Již předtím jsem několikrát tábořil u moře a nechal se unášet západy slunce, které obarvují hladinu do nejrůznějších odstínů, usínal společně se šumícími vlnami a probouzel se s hlavou plnou písku, ale ještě nikdy ne v arabské zemi.

Mé náklady nesmí přesáhnout sto eur – s kterými bych rád vyžil minimálně ten měsíc. Proto je autostop jasná volba. Víte, na začátku to jde vždycky dobře. Člověk je oholený, čistě oblečený, pln očekávání ve tváři. Vlastně díky těmto aspektům není ani o čem psát. Ještě ten večer jsem byl na Německo-Francouzské hranici, kde jsem i strávil svou první noc – kde jinde, než v hotelu s milionem hvězd. Obloha byla tu noc tak jasná, že přímo vybízela k rozjímání. Přemýšlel jsem o všem. Hlavně o cestě. Kam jedu. Proč tam jedu. A hlavně kvůli komu tam jedu. Slunce už dávno bylo nad obzorem, když se mé oči začaly rozlepovat. Snídani v trávě jsem doprovodil pár akordy na kytaru, která i přes moji absenci talentu, nesmí v žádném případě na žádné cestě chybět. Vychutnávajíc čerství vzduch kontroluji mapu – kolik jsem toho včera zvládl, jak moc se zadařilo a kam bych se chtěl dnes až dostat. Ještě před tím, než opustím louku, která mi poskytla útočiště, vytahuji liháč a ohřívám trochu vody. Jak by mohl začít skvělý den bez kávy a cigára.

Ani ne půl hodiny chůze a slyším dálnici, kde mě včera na odpočívadle vyhodil jeden kamionák. Francie by měla být necelých padesát kilometrů západně, jsem na hlavním tranzitním proudu, dostat se odsud nebude vůbec problém. O tom ani trochu nepochybuji. Už cítím Frantíky a ten jejich vzduch. Nevím, jestli si to náhodou jen nenamlouvám, ale po čuchu dokážu rozeznat, v jaké zemi se nacházím. Na odpočívadle odhazuji bágel a na kus kartonu napůl vyteklým fixem píši velké F. Ještě jsem ani nedozvýraznil poslední čárů a už v koutku oka zbystruji, že se ke mně někdo blíží.

„Ahoj, kam jedeš. Já jsem Jolana,“ vyhrkla na mě křehká dívenka.

„Vidiš,“ ukazují jí svoje písmeno, „já jsem Jirka.

„Irka? Odkud jsi, Irko?“ začínám Jolanu trochu víc prozkoumávat a již prvním pohledem zjišťuji, že se jedná také o stopačku.

„Z Čech, konkrétně z Plzně, jestli víš. Pivo a tak. A menuju se Jirka, s J na začátku, jasný?“

„Hele, Jirko,“ její akcent na první slabice, kdy si dávala pozor, aby mě ještě víc nezesměšnila, způsobil pravý opak, „nemáš cigo?“

„Tady máš, papírky i filtry jsou vevnitř,“ podávám jí zmačkaný sáček s tabákem.

„A nevadí, že nabídnu i kamarádkám?“

Kamarádkám, kolik jich tady vlastně je? Bágel putuje zpět na moje záda a já se jdu podívat, o kom to Jolana vlastně mluvila. Kousek na lavičce pak seděly dvě další buchy. Maria a ta druhá si nechala říkat Barca, prý podle Barcelony, města jejích snů.

Holky poděkovaly za cigarety a na oplátku vytáhly lahev vína. Ani já nechtěl zůstat pozadu a zašátral jsem po své placatce, která mě doprovází všude, jako můj nejvěrnější přítel. První lahev zmizela celkem rychle a slečny, na nic nečekajíc a popíjejíc můj rum, odšpuntovaly druhou. V jedenáct odpoledne jsme byli atrakcí pro každého, kdo zde zastavil načerpat trochu sil.

„Hele, a jak se vlastně chceš dostat do Maroka, není to nebezpečný?“ začaly se blíž zajímat.

„Asi přes Gibraltar. Jsem zvědavěj, jestli se dá stopnout i loď,“ sám jsem se zasmál svému fórků, „nebo jestli to budu muset přeplavat.“

„Jirko, nechtěl bys jet kus s námi?“ Jolana vyřkla to, čeho jsem se nejvíc obával, „víš, my jedeme do Španělska a ve třech to jde docela na pytel. Kdybychom se mohly rozdělit, dvě a jedna z nás s tebou.“

V žádném případě partáka nehledám. Ten co tu se mnou být měl, ten tu není a náhrada za něj prostě neexistuje. Ale můžete odmítnout takovou společnici? Zvláště po dvou sdílených flaškách? A navíc,

s pěknou holkou se stopuje ještě lépe, než v jednom. A navíc se mnou přece nestráví celou cestu. I když s patřičným opovržením v mém nitru, s úsměvem na rtech jsem jejich nápad odkýval: „Už by to ale chtělo začít, tak vy dvě zůstaňte tady a zkuste ty, co přijedou, já s Jolanou jdu na konec, zkusit zastavit ty, co odjíždí.“

Plní energie a povzbudivých látek kolujících v naší krvi, vztyčili jsme naše palce směrem k nebesům. Neuplynulo ani deset minut a červené dodávka s německou espézetkou zastavuje. Ani mě moc nepřekvapilo, když z okýnka vykoukly holky co jsme poslali stopovat před nás a pobídly nás se posadit.

Ricco byl velmi zvláštní chlapík, spíš asi ještě klučina, jeho věk až tak dobře odhadnout nešel, každopádně již seděl za volantem a dělal nám řidiče. Jeho černá tvář naznačovala, že je odněkud hodně daleka, což se záhy, kdy prozradil místo svého narození Angoly, potvrdilo. Přesto strávil skoro celý život ve Skotsku a teď se rozhodl přivydělat trochu víc peněz, koupit v Německu nějaké větší auto a zkusit ho prodat v Maroku. V Maroku. V MAROKU!!! To není snad ani možné, jaké štěstí mám. Ještě v Německu stopnout někoho, kdo mě vezme přes celou Francii, Španělsko až do Maroka.

Cesta plynula opravdu rychle. Ricco byl rád, že se může s někým střídat o řízení, v Maroku nám dokonce nabídl ubytování u jeho známého, což přesvědčilo nakonec i holky, aby pokračovaly svoji cestu až tam. Takže náš nejnovější společný plán je Malaga, nechat se přepravit do Melilly, což je stále Španělské město, ale nuž na území Maroka a pak? Celej ten kousíček tý nejseverozápadnější Afriky je náš.

Po dvou dnech konečně v Malaze. Mezitím co Rocco jde zařídit palubní lístek a holky se jdou poohlídnout po možnostech sprchy, já si od místního prodejce vyprošuji trochu horké vody na zalití kávy. Když mu nastavuji svůj ešus (nikdy jsem nepatřil k dobrým trampům a plecháček mě minul vždy obloukem), slitoval se a krom vody přihodil i svůj plastový hrneček. A poté co nevěřicně zíral jak odšroubovávám zavařovačku s čímśi, co nazývám kafem, dal mi i tu kávu.

S cigaretou v puse a šálkem lahodného moku vychutnávám poslední chvíle v Evropě, když v tom uslyším hlas, hovoříc na mě v češtině, který mě totálně uzemnil.

„Ahoj Džorži, nemáš ještě jedno?“

Když jsem se otočil, překvapením jsem upustil svůj šálek s kávou: „Tady si ubal.“

„Hele, Džorži, nejezdi tam,“ pobízela mě postava, kterou jsem jasně poznal hned při prvním slově. Stále jsem však nedokázal uvěřit tomu, že to může být on.

„Jórge, já,“ nedokázal jsem vykročit rozumné slovo, natož pak větu. Jórge si mezitím zapálil: „Hele, Džorži, máš vlastně platnej pas? Ukaž.“ Jako v transu jsem vytáhl z ledvinky svůj cestovní pas a podal ho Jórgemu. Ten se na něj podíval, přetrhl ho napůl a povídá: „Nemáš, tak vidíš. Nemůžeš nikam ject.“ Otočil se a vyrazil v dál. Po pár metrech ještě hodil okem po mně a zakřičel: „Hele, Džorži, díky za cígo, ale Startky sou lepší.“

Pátá cigareta. Poslední. Další papírek už stejně nemám. Malagu ani Španělsko jsem ten den neopustil. Jak taky, s cestovním pasem, jehož jedna půlka ležela ledabyly v kapse, zatímco ta druhá zaměstnávala mé hravé prsty. Rocco a holky odjeli beze mne. Přesto že je Malaga více jak půlmilionové město, s přespáním na pláži jsem problém neměl. Ráno jsem pak měl možnost z první ruky sledovat záchranáře, jak při lodním neštěstí pomáhají zraněným a vytahují mrtvé. Jedna z obětí, kterou jsem zahlédl, byla Jolana, o dalších nic nevím.

Když mi bylo patnáct, zachránil jsem Jórgemu život tím, že jsem mu při epileptickém záchvatu včas zavolal sanitku a do té doby poskytl pomoc, kterou jsem měl nastudovanou. Slíbil, že mi to vrátí. Vrátil. Pět let po své smrti. Na výletě, který jsme měli podniknout společně.

Jsem zloděj času

Renata Přikrylová

*Pluji černou galaxií
překračuji zemský práh
hlídám křehkost opuncí
zvažuji čas na vahách.*

*V čase sváru střežím krásu
v čase hříchu mívám strach
dotýkám se tvého hlasu
kradu horám sněžný prach.*

Jak to vidím já

Venda Pešata - Lachout

Jsem Trep. Teda na rozdíl od mých kamarádů ,kteří se tak právem nazývají se tak doopravdy jmenuju. Páníčkové říkaj , že prý jsem kanadskej retrívr ,ale vcelku mi na tom nesejde, protože se mi tuze líbí v Čechách. Narodil jsem se posledního ledna v roce, kdy měli lidi staženo , co s tím jejich světem bude dál a nedaleko toho města s pěknou věží , kde kousek dál v lese bydlíval Rumcajs. Z mých zálib bych jmenoval prohánění tenisáku, cachtání ve vodě , válení ve sněhu a nezvladatelnou touhu po jídle. Tedy ne těch pitomejch granulí , ty si sežerte sami, ale taková jitrnice co si tuhle Tony cmundil na pánvi , ta mě v klidu vážně nenechává. To si sednu a koukám těm trempům tak upřeně do očí, až většinou povolí a nějakej ten kousek mi nakonec nechají. Vůbec je mi s těmahle lidma dobře. Když jsem byl ještě štěnětem , začal mě pán s paničkou tahat ven. Říkají tomu vandr. Spočívá to v tom, že mě vždycky vezou vlakem , kde dělám oči na lidský samičky ,pak z toho vlaku někde vylezem a jsme celý dny v takovém strašně zábavným prostoru, kde je spousta stromů. A těch klacíků a šišek co tam vždycky je, to Vám je krása! Vždycky když najdu nějakej obzvlášť vydařenej exemplář klacku nebo šišky , donesu ho v hubě před někoho a velmi významně mu ho vyplivnu před nohy. Pokud dotyčný tremp není úplný ucho, musí přeci jasně pochopit, že má tu čest hrát si se mnou a klacík mi do zblbnutí házet a já pak můžu běhat a nosit. Naposledy jsem takhle senzačně zaměstnal strejdu Kameňáka. Akorát nechápu, proč mě vždycky ten můj pán odvolá zrovna když jsem v nejlepším. Teda vlastně neodvolá , protože v současný době jsem náramným pubertákem a rozhodl jsem se neposlouchat nikoho a prdět na nějaký povely. Konec konců i ty lidi kolem říkají , jak je na těch vandrech každěj svobodnej , tak jakýpak „Ke mně“ nebo „Nesmíš“? Jinak teď v zimě mě na tom mým milovaným sněhu štve , že mi namrzá na packách. Všichni kolem si chodí v kanadách ,tudíž už vím co chci k Vánocům. Jinak je mi ale s tou zelenou cháskou báječně. Hodně jedí, tím pádem hodně drobí a já si přijdu na své. Už i v metru se hlásim k lidem v zelených bundách , jak jsem si na ně zvyknul. Taky hrajou na takový zvláštně kroucený větve s drátama , dělá to zajímavý zvuky a dávám u toho hlavu na stranu. Kromě toho sebou vozí své samičky , každou chvíli mě nějaká podrbe nebo pohladí a to se pak kolikrát i rozvalim blahem

na záda. Na vandrech se mi zkrátka hrozně líbí, s tou Smečkou lidí je sranda a doufám že mě sebou budou brát vždycky. Po takovém celodenním běhání a blbnutí toho mám obvykle plný packy. To se pak u ohně vmáčknu někomu na klín, udělám Haf! na dobrou noc a usnu jako jezulátko. Když je mi zima, páníčkové mě vždycky rádi vezmou do spacáku, pokud teda zrovna nejsem mokrej z potoka. To pak spávám až do rána a zdají se mi sny o hanbatých fenkách s báječně chlupatýma tlapkama. Na tom se ovšem nemůžu shodnout s páníčkem, ten prý radši tlapky bez srsti. Jinak mezi námi ale asi žádnéj větší rozdíl nebude....

Ráno otvírám oči do černé tmy

Zdeněk Maštalíř - Géza

*Ráno otvírám oči do černé tmy
Večer pak oči zavírám s černou tmou
Kamarádi, já nevidím!
Kde jsou ta místa našich her, kde jsou mé lásky a moje tajná přání?
Jak vypadá město, ulice a co lidi v nich?
Kamarádi, já nevidím!
Jakou barvu má nebe, řeka a jakou les?
Jak chutnají maliny i voda ze studánky podél cest?
Kamarádi, já nevidím!
Brácha mi koupil kytaru, drahou, asi mu za to stojím.
A tak se učím zabrnkat, až se naučím a budu dobře hrát,
zahraju o všem, co jsem dříve vnímal samozřejmě, jenom tak.
Zahraju o láskách a o lidech, o přírodě i o svých tajných snech.
Zahraju písně beze slov, kde slova budou v melodiích.
Pak řeknu klidně, kamarádi, já vidím a vidím líp než dřív.*

Pozvolná proměna dítěte v člověka a posléze i trampa

Miloslav Lukavec - Lišák

...anebo opačně. Celý postup se obvykle skládá z několika vzájemně provázaných a často protichůdných cyklů.

Někteří mí kamarádi jsou právě na prahu rozhodnutí, že si pořídí malé trampče. Přitom si musíte uvědomit, že chov trampčete je koníčkem pro ozdobu a nikdy nepočítejte s komerčním využitím. Náklady se budou neúměrně zvyšovat a nikdy nikde není naděje na finanční návratnost. Připravte se, že veškeré investice dojdou pouze k odpisu, úrok neponesou, zato daní přinesou habaděj. K tomuto vážnému a později již nezvratnému, opakují nezvratnému, rozhodnutí mám několik poznámek, neboť je známo, že mám 2 děti, které výše jmenovanými cykly nejen prošly, ale došly téměř k podobnému rozhodování. Tedy od začátku, výroba malého trampčete je hned zkraje velmi příjemná záležitost. Po několika měsících nadšeného očekávání dojde k další příjemné situaci, a to narození jednoho až několika trampčat. Někdy najednou, někdy v různých časových cyklech. A některé počáteční etapy je radost opakovat. To později přejde. Další následující léta jsou pro vývoj, chov a výcvik trampčete ne zrovna snadné, ale přesto jsou jednodušší tím, že krmení je snadné a v situacích mimo krmení není souhlas samotného trampčete vyžadován a zpočátku jeho názor nemá váhu ani poradního hlasu. V některých případech je ovšem tento názor rozhodující, a to vždy ve smyslu záporném anebo jinak omezujícím. Známá je situace „Kubík se zase pos..l.“ Přejchod z etapy trampče do etapy trampík probíhá povlovně současně se školní docházkou. V této etapě není malý trampík ještě ideologicky nezvladatelný, ale o to náročnější je jeho krmení. Chov trampíka začíná být z hlediska krmiv velmi náročný, ani ne tak co do skladby, jako spíš množství. Za krmivo se pak podkládá cokoli požitelného v dosahu trampíka. V této fázi je všežravec a mnohožravec. Přitom spásání potravy nelze časově omezit, přestávky mezi spásáním potravy jsou stále menší, až se omezí jen na část nočních hodin. Na trampu je třeba počítat s tím, že trampík není schopen unést to, co je schopen sníst a vypít. Chov trampíka je stále dražší a náročnější. V další etapě se trampík zakuklí do formy puberťáka. Tato etapa je pro chov nejnáročnější jak finančně, tak pedagogicky. Než přistoupíte k této fázi chovu, musíte se obrnit nejen finančně, ale také se připravit k nerůznějším životním stresovým

situacím. K tomu je třeba dále připravit pro chovance větší ustájení i výběh, prostorová náročnost se mnohokrát zvětší. Krmení se také výrazně změní, nastává několik různě dlouhých etap monožravosti, přičemž nikdy není známo, která etapa právě probíhá, některé se překrývají a některé dokonce opakují. Existují etapy hamburgerovo-brambůrko-cocakolové, steako-chlebo-pivní, rybo-rýžové, nezměrné množství sušenkových, zelenino-kuřecích a dalších. Při každé z těchto krmných etap je každá jiná považována za absolutně blbou. Anebo taky ne. Chov se stává náramně obtížným, všechny vaše snahy o jakékoli ovlivnění, které dosud byly možné ve velmi širokém rozsahu, jsou nyní zúženy do sektoru „zbytečné až blbé“. Zatímco komentáře chovance nabývají obrovských rozměrů, a z nich ten nejnežnější zní: „ale mami prosím tě !?“ Kukla se stane velmi náchylnou k depresím, které se zpočátku dají léčit léky typu gumíci-medvídci, PC hrami a ke konci značkovým zbožím. Také verbální komunikace se mění a nastává komunikace trhací a svatá. Obě metody si snadno asi po 100 pokusech osvojíte. Trhnutí hlavou nebo ramenem začnete vnímat jako „se ti na to...“ a svatý pohled vzhůru k nebesům jako „bóže už zase ...“, a přitom si musíte uvědomit, že tato řeč vůbec nezná znak pro výraz „souhlasím“. A jestli si myslíte, že alespoň jedna oblast bude tohoto vývoje ušetřena a to oblast sponzoringu, tak jste na omylu a počítejte s tím, že budete sponzorsky zcela „mimo mísu“. Váš sponzoring bude nedostatečný a v žádném případě se neodvolávejte na svoje vlastní zkušenosti. Ale stejně obdržíte otázky typu „Prosím tě, kde žiješ?“ Mějte na paměti, že otázky tohoto typu přijdou, že na ně není očekávána odpověď, a že v každém případě máte k vítězství nesmírně daleko. Přichází období, kdy zakuklenec prochází velmi těžkou propagační etapou. Poznává se podle tvrzení typu „Já bych tak rád jezdil na kole, ale chybí mi to kolo“. Místo kolo dosad'te podle situace cokoli, sportovní vybavení, společenské oblečení, malířské potřeby, benzínovou pilu či podobné maličkosti. Když kolo má, chybí mu vybavení, oblečení nebo cokoli naprosto nepostradatelného, jako třeba goretexové tretry, bez nichž je samozřejmě příslušná činnost naprosto nemožná. A proto příslušný zakuklenec v propagační fázi musí zůstat v posteli s notebookem na břiše. Pozor tato etapa bývá pro některé zvláště těžce postižené jedince už etapou doživotní. Ano přišlo období tupého přihlížení a sponzorigu bez námitek. Otázky se pro vás zúžily na: kde na to vzít a jak to přežít. Je třeba vydržet, pokyny dávat co nejméně a čekat. Na pozvání na vandr se vám stejně dostane odmítnutí s touto informací:

„Tím trampingem jste mi zničili celé mládí!“

Přece však nic netrvá věčně a dřív, nebo spíš později, se z kukly pokusí vykuklit člověk a někdy i tramp. Existuje však nebezpečná možnost nevykuklení, neboť chovaný tvor zjistí, že zařízení typu Mámahotel se všemi službami a zápůjčkami čehokoli bez nutnosti vracení, je velice výhodné a pokud si chovanec začne dokonce sám vydělávat, ušetří touto metodou celou výplatu.

Zpravidla však k vykuklování dojde. Tento stav bývá identifikovatelný podle otázky tohoto typu: „Tati nevíš jestli ještě existuje kemp Pod Růžovou Skálou?“

V tomto případě se blýská na lepší časy a je pravděpodobné, že za několik let budete moci „kazit trampingem mládí“ nového chovance o jednu generaci mladšího. Avšak že by snad někdy skočila etapa sponzoringu a drobného až převelkého domácího servisu, tak s tím nepočítejte. Potom ať se vám ve zdraví daří alespoň tak, jako mě.

Pro kamarády, kteří opravdu nejsou velmi dobře zajištěni, doporučuju psa. Jeho pořízení, výchova a i spolužití s ním je daleko levnější a snazší. Sice etapu výchovy v člověka lze absolvovat velmi obtížně, ale to u dětí také, zatímco výchova v trampa proběhne okamžitě a s nadšením.

Neříkej Hájku

Tomáš Dolenský - Čepek

*Život
snídali spolu
obědvali, večeřeli
spolu ale sami*

a

*Víra
srdce by dali
tomu druhému, jen kdy?
v usmíření?*

Nepoučiteľní

Katarína Mezeiová – Túlavá Jackie

Hovorí sa: „*Kto sa bojí, nech nejde do lesa.*“ Ale my aj tak chodíme. A bojíme sa. Najmä zo začiatku. Kým zistíme, že niet sa veľmi čoho báť. A kým si zvykneme. „*Človek si aj na šibenicu zvykne.*“ A sú aj takí, čo sa boja celkom radi. V posledných rokoch to vidieť aj na tých Trapsaveckých poviedkach. Samí duchovia, mimozemšťania, masakre nevinných trampov... A bývajú dlhéeeeeeeeeeeee. Mnohí si pri ich čítaní dobre pospia. Všetci čakajú na pointu. Na rozdiel od toho rumunského filmu, kde dvaja idú pol filmu po koľajniciach tam, a druhú polovicu zasa späť, a za celú dobu sa vôbec, ale vôbec nič neudeje, tak v tých dielkach sa nakoniec predsa len niečo stane. Niečo prekvapivé, alebo niečo, čo všetkých ohromí natoľko, že začnú kričať: „Umiiiiiiiiiiiiiiii“. To zobudí aj tých, čo pointu načisto prespali. Ale preberú sa a kričia aj oni. Veď: „*Kto chce s vlkami žiť, musí s nimi byť!*“

Ale naozaj, v lese sa niet čoho báť. Už moja mama hovorievala, že báť sa treba najmä zlých ľudí. A mala pravdu. Ale takí do lesa nechodia. Veď by sa chudáci načakali, kým by okolo nich išla nejaká tá vhodná obeť! Mama mi hovorievala aj: „*Podľa seba, súdim teba.*“ To je tiež jedna veľká pravda. Napríklad taký skupáň a lakomec by si ťažko vedel predstaviť, že by mu niekto len tak niečo dal. Takí sa tiež boja. Ani nie tak lesa, ako ľudí. Že im niekto odhryzne z ich krajca chleba. Ani takí sa dlho neohrejú pri našich ohňoch. Našťastie! Dalo by sa o tom veľa hovoriť. O prísloviach, porekadlách, a o našom živote. Ale nechcem. Bolo by to dlhéeeeeeeeeeeee. A tak už len jedno príslovie pre tých, ktorí sa lesa ešte stále boja. Aby vedeli, ako na to:

„*Odvážnemu šťastie praje.*“ Keď sa tak človek zamyslí, zistí, že tí naši predkovia mali v prísloviach a porekadlách celkom dobrých pomocníkov. Keby sme sa ich držali, možno by sme tu dnes nemali to, čomu sa hovorí hospodárska kríza. Už moja stará mať hovorievala: „*Len takou perinou sa prikrývaj, akú máš.*“ Ale my? A dnes? Kdeže! Nechceme my počúvať takéto rečičky. Nie! My chceme VŠETKO, a podľa možnosti HNEĎ. A kvôli tomu sme ochotní urobiť čokoľvek. A netrápi nás, čo bude zajtra. „*Po nás potopa!*“ Aj to je jedno z dávnych prísloví našich predkov. Z neho je jasné, že aj tí, čo tu žili pred nami, robili rovnaké chyby, aké robíme aj my dnes. Sme jednoducho nepoučiteľní.

Rovnako, ako sú nepoučiteľní tí z nás, ktorí sa každoročne snažia zosmoliť nejaký príspevok do Trapsavca napriek tomu, že vedia, že na nejakú slávu to nebude. Aj toto celé je len jedno veľké NIČ. A nemá to ani pointu. Rovnako, ako nemávajú pointu ani naše vandre. Keď môžeme, vypadneme si v piatok potichu do toho svojho lesa. Väčšinou sa neudeje nič mimoriadne. Žiadni mimozemšťania, ani víly, ani duchovia. Ale predsa len sa tam udejú veci... Stretneme sa tam s ĽUĎMI, s ktorými je nám dobre. A o tom sú aj Trapsavecké stretnutia. Kvôli nim sú mnohí z nás ochotní napísať čokoľvek.

Zimní

Jana Sloupová - Jančí

*Tak jdeme.
Hodíš si batoh na záda a šlapeš.
Jdete bez baterek.
Je jasno.
Mrzne.
Pod nohama ti vrže včerejší sníh.
Stoupáte lesem a není vidět na krok.
V noci je ten kopec docela krátký.
A pak, vyjdete nahoru, na pláň.
Přejdete jen těch pár stavení.
Ani pes nezaštěkal.
Měsíc ještě nevyšel.
Všude je ticho.
Zastavíte se.
To ticho ti zvoní v uších.
Zakloníš hlavu a cítíš, jak se ti zachvělo srdce.
Čas se zastavil.
Takové hvězdy jsou vidět jen tady.
Tisíce světél.
Tady a teď.*

Vyznání, slyšte, porotkyni, s okem vlahým lesní víly

Petr Soldát -Harmonika

*Ten pohled vlahý lesu ticha, skrývá oko hnidopicha
co vlevo kouká, ba i vprávo, mnohdy více, než je zdrávo
a hledá, co by vratké bylo.*

*Kde vystavět vlastní zdivo,
čím podepřít tezi svojí, že ty verše špatně stojí,
v rádcích, statích, v básni celé, výtky strlí jako Pelé
už mě tím někdy pěkně ... vytáčí.*

*Však nebudu psát básně jinačí,
jen proto, aby oko vlahé, bylo méně nesmlouvavé,
aby lépe hodnotilo, z potu vydřené mé dílo,
na to klidně hodím boba.*

*Nezůstává ve mně zloba,
čmárat budu dál si po svém, jak poprvé, tak i po sté,
pak prohlédnu si hodnocení, ať kladné je, nebo není,
a naliju si při tom sklenku.*

*Co uvnitř hřeje, ba i venku,
v tom náhle v ruku vezmu tužku, směrem jasným nahnu mušku,
do roviny srovnám hledí, zamírím, kde v koutku sedí,
a pálím slovo za slovem.*

Můj cíl – porotkyně eM.

Pax vobis

Miroslav Neuvirt – Wandri

Silnice se táhla a sám ušlej u pangejtu stál. Nebyl syrovej večer tak jak dál pokračuje Hubertřákova písnička, nýbrž krásné letní, nedělní odpoledne. Jen ta silnice. Okreska, který se jako na potvoru auta vyhýbala snad od té doby, co já se vydal na cestu k domovu. Bylo mi jasné, že ze stopu dneska nic nebude. Alespoň se zastavím na pár piv v jedný bezva hospodě, která je už jen pár set metrů přede mnou. V duchu přemítám kolikrát jsem už tudy procházel. Třicetkrát? Padesátkrát? Za tu dobu co na tuhle stranu jezdím, to musí bejt nejmíň- ale co. Vesnice s hospodou je tady. Vybavuji si drobný detaily nálevny. Prošoupanej pruh lina před výčepním pultem, kostkovaný ubrusy připevněný sponkami ke stolům, začouzenej obraz visící vedle dveří. Nějakej obecní umělec namaloval na kus překližky bránu místního hřbitova s márnicí. Ten obraz tam pověsili před desítkami let a když se sundá, objeví se za ním bílej obrazec omítky. „To je dobrý, ‘‘ říká každý rok hospodský. „Letos se ještě malovat nebude.“ Uvědomil jsem si, že když přivřu oči, vidím ten obraz před sebou naprosto přesně, do posledních podrobností. Brána na hřbitov. Takovej vesnickej hřbitov, to je vlastně malá obecní kronika. Vesnickej hřbitov má svá tajemství, své zajímavosti, své záhady. Jak uhranutej jsem minul hospodu a za malou chvíli stál před kovanými vraty. Pax vobis.

Hroby jako všude jinde. Ty novější z leštěné žuly a mramoru, ty staré, letité z litinovými kříži. Tu jakoby na mne sáhla smrt. Po zádech mi začaly stékat čůrky studeného potu, srdce slyšitelně buší. Třesu se a nemůžu se pohnout. Stojím u malého náhrobního kamene a nevěřicně čtu. Jakub Pech, narozen 16. 4. 1963. Tragicky zahynul 5. 8. 2013. Co je to za pitomost, to snad není možný. Já jsem přece Jakub Pech, já se narodil 16. 4. 1963. Sahám do kapsy pro mobil abych se ujistil kolikátýho dneska vlastně je. Telefon mi vypadl z roztřesené ruky. Konečně se mi podařilo odlepit nohy od země. Né! Né! To nemůže bejt pravda, to je nějaká blbá náhoda. Já vůl, že jsem raději nešel na to pivo. Jak šílený běžím hřbitovem, zakopávám o náhrobky. Vyřítíl jsem se z brány hřbitova. Kolem právě prosvištělo jediný, jediný auto toho krásného, letního, nedělního odpoledne.

Zastavit čas

Tomáš Dolenský - Čepek

*Ticho v nás a hranice v plamenech
pocit pokory tlačí k zemi
každý z nás slyšel ten vzdech
když tiše padal sníh nad olšemi
a vítr hrál si s našimi vlasy
pak se čas zastavil ... a usmál se...
a ve stínech svého hvězdného pláště
svá temná tajemství odhalil
proto dnes, když se potkáme
všichni ti, co jsme tam byli
víme, že brzy poznáme
jak dochází síly
snad někdo z vás zapálí hranici
aby pak na chvíli zastavil čas*

Všednodenní

Martin Šlápota - Šlápi

*Smysly jsou zmateny, živoří z víkendu,
namísto asfaltu travnaté planiny.
Ve smogu spatřuje kouř ohňů večerních,
v hamburgeru cítí chuť pečené slaniny.*

*Toulavé boty má, toužící po prachu,
do plátna usárny svobodu sbalenou.
Duše, jak papiňák, plná je touhy,
obout si kanady, vzít bundu zelenou.*

*Hodiny točí se v podivné spirále,
minuta dopředu, pár vteřin nazpátek.
Pasažér na lince z pondělí do čtvrtka,
tělem i duší tramp, co čeká na pátek.*

Venované všetkým

čo boli ale už nie sú, a všetkým, čo sú ale raz nebudú.....

Peter Haraga – Brčo

Posledný vander....

Pip,pip,pip.....Tento zvuk nemocničných prístrojov sa mi zarezáva do mozgu už niekoľko dní...Cítim, že prichádza môj čas...čas na odchod za kamarátmi .. čas na posledný vander...

„ Dedo, dedo "... Rozleteli sa dvere a v nich sa objavila rozosmiata tvár môjho najmladšieho vnúčika..

„ My sme boli s ocinom v lese "...

„ Lukáško buď ticho a neotravuj deda, on teraz potrebuje kl'ud "... karhal ho môj syn, ktorý sa objavil hneď za vnukom...

„ Len ho nechaj, mne už nič neublíži "!!!!

Pri pohľade na syna a vnuka som mal zvieravý pocit v žalúdku a pri srdci.... Ale ten pohľad stál za to... Dve generácie....Moja krv... Predsa tu len niečo po mne zostane...Len škoda, že to už musím opustiť....

„ Ja nie som Lukáško, ja už mám trampsú prezývku "....

„ Áno ?? A akú ?? A kto Ti ju dal“??

„ Luke, dal mi ju tvoj kamarát Šulo.. Vraj on aj Tebedal prezývku a Ty zasa jemu "....

V spomienkach sa vraciam o polstoročie späť, do obdobia svojho detstva.. V tom čase bol našim ihriskom les.... Počítačom knihy od Karla Maya a rodokapsy od Foglara, Boba Hurikána a iných českých spisovateľov a tiež trampov. Namiesto autíčiek na diaľkové ovládanie sme mali drevené colty a samopaly.. Je krásne letné sobotné ráno...Tak ako každú sobotu sa stretávame štyria najlepší kamaráti v bunkri z prútia...

„ Čo budeme dnes robiť“?? Opýtal sa najmladší z partie,Jakub...

„ Podme ložiť na skaly ".. Navrhol som...

„ Nie, tam sme boli minulú sobotu"..Oponoval červenovlasý Roman...

A vtedy sa ozval Števo, najstarší z partie, ktorý dovtedy mlčky šúl'al cigaretu z lístia...

„ Včera som videl ako išli do lesa takí divní ľudia.. Na chrbtoch mali batohy a niektorí mali aj gitary.. Na hlavách mali klobúky a pár z nich bolo boli oblečených ako vojaci "...

„ Aj ja s babkou sme niekoľkých videli"... Ozval sa Jakub...

„ A babka vravela, že sú to Banderovci"...

„Ale čo táraš"??? Prerušil ho Števo...

„Banderovci boli zlí ľudia, ktorí po vojne vraždili a drancovali.... Títo si vraj hovoria „trampi" . Išli na Uhliská a majú tam nejaké stretnutie... Navrhujem aby sme sa tam išli pozrieť"....

Bolo rozhodnuté.....

Tie hory sme všetci poznali doslova ako vlastnú dlaň..Po asi dvojhodinovej chôdzi sme už z diaľky počuli spev, kontrabas a gitaru...

„Chalani ja sa bojím, čo ak sú to ozaj Banderovci a zavraždia nás".... Vyplašenými očami na nás pozerál Jakub...

„Neboj, nezbadajú nás, vylezieme na ten veľký dub za nimi ... My ich budeme vidieť a aj počuť, ale oni nás nie"... Utešoval som ho a snažil sa skryť vlastný strach... Na tom dube sme často sedávali a každý z nás tam mal svoje vlastné miestečko... Čas pre nás vtedy prestal existovať až do chvíle, keď sa slnko začalo opierať o lesy na západe... Plní nových dojmov zliezame zo stromu a nespozorovaní sa po tichu vytrácame..

Cestou domov sa pretekáme v opise našej špehúnskej výpravy....

„Videli ste tie zástavky čo si tam vešali"??

„Videli ste ako si všetci podávali ruky"??

„Niektorí mali na košeliach pripnuté také hviezdy ako majú šerifovia v tých knihách"...

„A na rukávoch mali nejaké obrázky"...

„A prečo všetci stáli okolo toho veľkého ohňa, keď ho vôbec nezapálili??? Kto vie kedy ho zapália a čo budú na ňom opekať"??

„A čo tí čo prišli pod strom, tí mali nejaké divné mená"..

„To nemali mená, ale prezývky "....

„Mali by sme si dať aj my nejaké"...

Zvyšok cesty ideme mlčky, každý ponorený do svojich myšlienok a predstáv..

„Ja už to mám"....Ozval sa do ticha Števo, keď sme už boli skoro doma...

„Roman má ryšavé vlasy tak bude Ryšo, Jakub bude Kubo no a ty Lukáš všade lezieš tak budeš Lézo"..

„No a ty"...Skočil som mu do reči... „Budeš Šulo, lebo nám stále šúlaš cigarety z lístia"...

V tej chvíli nás ani nenapadlo, že tieto prezývky nás budú sprevádzať pol storočia po potlachoch a iných trampských akciách, že stretneme mnoho trampov, ktorí nás budú poznať len podľa prezývky a nie podľa mena... Až oveľa neskôr sme pochopili všetko to, čo sme v ten

deň videli z toho starého duba...

„Dedo ‚dedo“.... Vyrušil ma zo spomienok vnukov hlások....

„Ocino mi ukázal ako urobiť oheň bez papiera len s brezovou kôrou a Šulo mi ukázal ako si podávajú trampí ruky“...

„Ocino mi sľúbil, že keď budeš zdravý, tak ma naučíš hrať na gitare, a že ma zoberieš na potlach“...

„Áno sľubujem Ti to aj ja. A keď sa mi to nepodarí, tak Ti to za mňa splní ocino alebo naši kamaráti“...

Keď pre nič inšie, tak aspoň preto, aby som ho všetko naučil by som tu ešte chvíľu chcel pobudnúť.... Ale osud to zariadil po svojom.....

„Pán Lukáš, nebudem vás klamať je to zlé, veľmi zlé“...

To boli slová lekára pred viac ako rokom...

„Koľko času mám pán doktor“???

„6 mesiacov, najviac rok“...

Ten rok bol najkrajší, aký som vo svojom nie až tak dlhom živote prežil... Sedel som na dube kde som zažil svoj prvý potlach, ležal som na lúčke, kde som po prvýkrát spal pod širákom, a stál pri opustenom ohnisku, kde nás vyhlásili ako osadu...

Teraz, keď ma už telo neposlúcha ale mozog pracuje skoro na sto percent, ako za trest si neviem spomenúť na žiadnu pesničku. Ale refrén jednej ma sprevádzal počas celej choroby a dúfam, že ma bude sprevádzať aj na poslednom vandri..

„Ešte raz by som chcel vidieť západ slnka na horách..Ešte raz by som chcel zájsť si niekde na potlach...Ešte raz, ešte raz“....

„Dedo prečo plačeš“???

„Ja neplačem, to mi len niečo spadlo do oka“...

„No nič, choďte už!!!! Som už unavený a musím sa aj prichystať“!!

„Ahoj dedo!“...

„Ahoj ocino!“...

„Ahojte chlapci moji“...

Odišli a len Pán Boh vie, či ich ešte uvidím....

„Ocino aj tebe niečo spadlo do oka??? A kam sa musí dedo prichystať“??

„Nie, mne nič do oka nespadlo a dedo sa chystá za starými kamarátmi na posledný vander.. Ale tam my s ním nemôžeme, aspoň nie zatiaľ..... Raz áno“.....

„Ešte raz by som chcel.....“

Kopyty koní

Tomáš Dolenský - Čepek

*Sbírám uschlé trávy a vážu je do kytic
skládám je s úctou na boží muka
tak dávám vše, přestože nemám nic
a zpívám si po všech lukách
pak tiše naslouchám
kolem je pláč i smích
a v dusotu stád koní
můj zmatek jak podkovy zní
rád ulehnu do jejich hřív
nechám se nést a vše jim povím
a dusot kopyt
a jejich ržání
a můj pláč*

Znamení

Renata Přikrylová

*Samá voda:
mihnu se mezi kameny
propluji listím
obepluji korály
propluji útesy (a celou cestu budu plakat ticho)
neboť jsem ryba.*

Život je jako muzika

Daniela Fránová - Dany

To se takhle dva lidi potkají a ucítí-li, že to mezi nimi dobře rezonuje, potkají se i podruhé a potřetí. Když po čase zjistí, že ta rezonance nebyla chvilková, ale že jim to spolu docela slušně ladí, založí společně malou kapelu, duo.

Žádná kapela není sehraná automaticky, jaksi od přírody, základem úspěchu je soustavná průprava, naslouchání druhému hlasu, trpělivé opakování etud. Tak se i naše duo učí spolu sehrávat, z počátečního zamilovaného supersouznění jim to po čase ujíždí, nástroje se rozladí – věkem i přirozeným opotřebováním, je nutné tu přitáhnout, tam povolit strunu, aby souhra oněch dvou členů byla oku, uchu i duši lahodící. Navíc si každý nástroj přináší zvyky ze své původní kapely, je zvyklý na jiné tempo, jiný způsob ladění, jiný způsob dirigování souboru a než se dostaví harmonie, chvíli to trvá.

Duo je sehrané, vyjíždí společně na zájezdy, hraje si po hospodách, na cestách, na vandrech, tu a tam i na country bále. Potkávají jiná dua, ale i tria a větší kapely a začínají si pohrávat s myšlenkou rozšířit svůj malý ansámbl. Stane se. Z dua je trio. Moc se na tu chvíli těší, malují si, jak jejich pracně vypilované souznění obohatí tenký hlásek a bude je doprovázet na jejich cestách. Představa obou členů dua se až tak nevyplňuje. Malý nástroj je hlasitější než čekali, vríská, rychle střídá tóny vysoké a nízké, hlasité a tiché, nedodrží rytmus a zpočátku sehrané duo úplně rozladí. Vezmou za své představy, jak maličký nástroj bude duo doprovázet, ukazuje se, že záhy se stává dirigentem kapely, určuje tempo, takt i rytmus hraní. V ideálním případě se trio po čase sladí společně, tempo se zlidní, za pár měsíců či let přijde znovu čas cest, vandrů, společného hraní s jinými skupinami.

Mohou však nastat i jiné, méně příznivé varianty. Třeba když kapelník, častěji kapelnice z původního rodinného souboru se rozhodne, že bude dirigovat i mladé duo či trio. Předkládá jim noty, opravuje prstoklad, vnucuje svůj způsob hraní. Když to dělá dostatečně důkladně a vehementně, občas se i podaří mladou kapelu rozložit. Tak na to bacha. Nebo nastane jiná situace, původní rovnoměrné rozložení obou nástrojů v duu se začne převažovat na jednu stranu, jeden nástroj převezme trvale roli prvních houslí a druhý si už jen tak občas brnkne. Obojí může mít negativní důsledek v tom, že se buď kapela rozpadne nebo jeden nástroj začne občas hostovat v jiném souboru, napřed

potají, pro zpestření a časem se mu to zalíbí natolik, že rozvraný soubor opustí a s kapelou, v níž kradmo a potají hostoval, založí uskupení nové. Někteří po celou dobu životnosti nástroje zakládají nová uskupení, nepoučení stejnými chybami v ladění vedoucími k opakovaným disharmoniím.

Opusťme však chmurné úvahy o vtíravých kapelnících s touhou dirigovat mladé kapely, trvale nespokojených druhých houslí či experimentátorech zkoušejících štěstí v zakládání nových souborů. Vraťme se k popsanému ideálnímu stavu, kdy se z dua stane trio, které spolu hezky zní a ladí a spokojeni se svým umem se rozšíří na kvartet. Po založení kvartetu to obvykle zase trochu skřípe a těleso se pohybuje více na domácí scéně než na zájezdech, nicméně jsou již zkušenější a sladění se čtvrtým členem proběhne snáze.

S rostoucími členy souboru roste úměrně i starost, jak všechny nakrmit, ošatit, najít čas a finance na zájezdy, cesty, vandry. Kapelník si leckdy najde i jinou práci, kromě obvyklého 8 hodinového hraní v podnikovém souboru, za což je placen neuspokojivě, si bere ještě noční hraní po hospodách nebo víkendové o svatbách a pohřbech. Kapelnice se většinou věnuje spíše domácímu hraní, pečuje o maličké nástroje, které jsou nezkušené a potřebují dlouho chodit „do houslí“, než samy dozrají v krásný, samostatný, zvučný nástroj.

Kromě rodinného tria a kvarteta známe i soubory větší – kvinteta, sexteta a dá se říct, že čím větší soubor, tím vzácněji se vyskytuje. Je to logické: s rostoucím počtem členů rostou nároky na dirigování, sehranost, zvyšuje se tempo a ticha si taková sešlost obvykle neužije. Stát před domem tak velkého rodinného souboru je jako stát před budovou konzervatoře. Z každého okna se ozývá jiný nástroj, prakticky neustále někdo ladí nebo hraje. S tak velkým souborem úměrně roste i jeho režie a často nastávají i problémy logistické, například s dopravou. Můj obdiv patří velkým rodinným souborům, které to umí a ladí, ne každý je toho schopen.

Ať je soubor malý či větší, časem stárne, mladé nástroje se školí a zdokonalují, zakládající členové stárnou. Stárnou všichni, ať chtějí nebo ne, jen s různým stupněm opotřebení. Ovšem stárnutí přináší i výhody zkušeností, které se promítnou do klidných a vyladěných tónů. A když se rodinná kapela nejlépe sehraje, vyškolené mladé nástroje se stále více pouští na svých cestách do sólového hraní a pokukují, kde potkat jiný mladý nástroj, s nímž by si společně vrzli. A jsme zase na začátku našeho příběhu, jen v čase posunuti dál.

Přeji vám, ať tóny vašich nástrojů jsou líbezné, příjemné a harmonické.

Žežulka

Eva Koubová - Evelína

*Vokukaná
Zvonivé kukání
neslo se nad loukou,
kde jsme s babičkou obracely seno.*

*„Děvečko zlatá,
tak nás zase vokukala!
Já nemám v kapce ani pěták.“*

*A utřela mi zástěrou nos
a dala napít z bandasky meltu,
hořkou
jako to vokukání.*

*Kdo nezachrastí v kapse penězi
při tom prvním slavnostním
ku-ku,
ten nebude bohatý!
Ale my bohaté byly.*

*Vždycky mi babička dala pětikačku na pouť
a padesátník na eskymo.
Jak zesládla ta melta za ty roky...
A že mi jich tenkrát kukačka přála.*

*Tak naléhavě zní letos
to první kukání
a drobné mince v kapse studí.*

*Třeba mi dá zase někdo
pětikačku na pouť
nebo na eskymo,
když budu
vokukaná.*

Všade dobre, na vandri najlepšie

Jana Matzová – Amazonka

Jemným ťukaním po klávesnici sa radím s vlastným mobilom, kedy ma musí šetrne zobudiť, aby som stihla vhodiť niečo do žalúdka, niečo do batoha a preklúčkovať pomedzi spiace, snehom zasypané záhrady a chatky na stanicu k rannému vlaku. Zajtra je deň D. Dohodnutý zimný vandrík. Prvá ranná myšlienka na výmenu teplej postele za mrazivý januárový vzduch mi nebola veľmi po vôli. Ale prebudená duša trampa v mojom vnútri otravné myšlienky hravo spacificovala. Všetko je zatiaľ podľa plánu aj napriek tomu, že ma mobil musel tri krát ťahať z postele. Jediné, čo tu akosi neladilo, bola obloha. Večer obsypaná hviezdami a ráno zachmúrená ako stará tetka. Ani s pribúdajúcim svetlom nechcela blednúť. Práve naopak. Provokatívne tmavla. Teplomer avizoval oteplenie, čo nie je najlepšia kombinácia. Správneho trampa však nič neodradí. Obzvlášť ak nejde sám. „Ve dvou se to lépe táhne“, a tak po niekoľkých kilometroch vlakom, už vstupujeme do lesného ticha dvaja. Všade naokolo sneh a beloba. Aj vzduch je presýtený bielou hmlou. Prvý stupák je dobrý na zahriatie. Zatiaľ netuším kam presne ideme. Mám rada tajomstvá. Môj parták to vie a ja viem, že na neho sa môžem spoľahnúť. Nech ideme kamkoľvek, vždy to bude dobrodružné aj podľa môjho „gusta“. Tak ako vždy dávam voľnosť všetkým svojim zmyslom. Nech sa tešia zo slobody, voľnosti a pohody na vandri. Obdivujem všetko naokolo. Bizarné stromy, zasnežené pne, hnedé listy – svedectvo emigrácie jesene, ktoré výrazne kontrastujú s bielym šatom zimy. Foták cvaká „ostošest“, aj keď na záberoch je všetko hlavne čierno-biele. Je mi tak veselo na duši, že počujem i to, ako si les vycinkáva do rytmu na nejaký „božský“ hudobný nástroj. Nie, nie. To nie je hudobný nástroj. To cinká zľadovený dážď. Zatiaľ je to v pohode. Aspoň nie je v spiacom lese tak ticho. Rodiace sa poludnie vyháňa ortuť teplomerov ešte vyššie a zľadovený dážď sa mení na mrholenie. To naberá na intenzite. Sneh na zemi sa zvara do kaše, ktorú premiešavame vlastnými nohami. To sa nepáči ani mojim novým turistickým topánkam. Hrešia ma za to, že som im zabudla dať raňajky v podobe impregnačného postreku. Rytiersky sa snažia ubrániť svoj hrad pred vlhkosťou a hájiť česť výrobcu športovej obuvi. Zazerajú na mňa namosúrene, ale bojujú „ostošest“. Teplom rozihraný sneh sa veselo šplhá po storočnej látke mojich „zánovných“ šuštíakov. Mokrú

mapa na nich rozširuje svoje územie. Zdolala členky, postupuje k lýtkam a trúfa si aj na stehná. Ani Napoleon nebol na prvý krát taký úspešný vo svojich výbojoch. Mňa sa to však ešte netýka. Kráčam hrdo popri svojom spoluvandrovníkovi s hlavou v oblakoch. Nič nesmie uniknúť nášmu pohľadu. Krásy prírody majú prednosť, takže akékoľvek problémy sú na nás krátke. Naše jazyky sa nezastavia a uši vnímajú hlavne hlas toho druhého. Zdoláme vrchol kopca, ktorý sme si vybrali a sledujeme, ako je dole pod nami krásne. Všetko ticho spí pod bielou perinou. Duša je blažená, ale telo ktosi otravuje. Ten ktosi, zatiaľ neznámy, posiela signály do centrály v mozgu, že niečo nie je v poriadku. Hlava z oblakov padá do reality života, takže zisťujem čo sa vlastne deje. Exisportky to vzdali. Zložili zbrane. Čepele svojich mečov pravdepodobne zabodli priamo do mojich prstov na nohách.

„Au, to bolí! Čo sa deje?“

„No konečne si sa zobudila, vandračka mizerná. Ty si neráčiš všímať, že my sme tu všetci v pohotovosti? Naše lode sa potápajú. Voda prerazila ponožkovú komoru, prešla do pančuškovvej a všetky prsty sú už zbrázdené čiarkami. Také sú rozmočené od ľadovej vody. Ty si pokojne kráčaš, debatuješ, smeješ sa a rozjímaš sa tou krásou a na nás kašleš. To si nás mala radšej nechať doma na gauči! Máme už toho akurát dosť! Spísali sme petíciu proti takémuto nešetrnému zaobchádzaniu“

„Ste normálne? Nejančite! Je tam toho... Správate sa ako baletky. To neviete niečo vydržať? Ako by som vás mohla nechať doma? Svoje vlastné nohy, čo vám šibe?“

„Koniec! Ber láskavo na vedomie, že vyhlasujeme štrajk. Odmietame ťa ďalej nosiť, kým nám nesplníš základné podmienky. Chceme sucho a teplo. Inak naše odbory s tebou zatočia!“

„Ale veď to teraz nejde, nebláznite! Sme uprostred lesa“.

Zagúľam očami a otázkou presekнем pointu krásnej debaty s kamarátom o histórii jednej trampskej osady.

„Koľko kilometrov máme pred sebou?“

„Asi päť kilákov, prečo sa pýtaš?“ prispôsobí tému rozhovoru môj kamarát.

„Mám problém, moje nohy sú mokré, skrehnuté a odmietajú poslušnosť.“

„Máš niečo na prezlečenie?“

„Nie!“ Priznávam svoju lajdáckosť a skláňam hlavu. Tvrdohlavo odmietam náhradné ponožky kamaráta, veď predsa niečo vydržím. Ale istota, že keď bude najhoršie siahnem po tomto riešení, mi dodá

pocit tepla hlavne na duši. Teraz sa snažím zaťat' zuby, odolávať varovným signálom svojho mozgu a držať krok, aby som si svoju lajdáckosť dokonale užila a zapamätala si, že chodiť iba tak „naľahko“ sa nevypláca. Prestávam však vnímať zaujímavé slová kamaráta, čo ma veľmi mrzí. Chcela by som s ním komunikovať, hovorí zaujímavo, pútavo, ale nedá sa. Jediné čo vnímam je zúfale nariekanie mojich desiatich skrehnutých prstov, reptanie žíl a sťažnosti všetkých možných kostí. Od priehlavkových po predpriehlavkové. Päť kilákov? Panebože, to nezvládnem. V mojom vnímaní prírody všetko získava čierne kontúry. Kamarát niečo hovorí, ale ja ho už nepočúvam. Prepáč mi, braček. Môj výraz tváre musí byť prinajmenšom „priblblý“. Snažím sa utajiť bolesť a nevládnosť. Počítam kroky. Jeden, dva tri, prešmyknutie dozadu. Jeden, dva tri, pád na koleno. Jeden, dva, tri, necítim si prsty na nohách. Pomoc, pomoc, pomoc – piští kontrolka v mozgu. Ó, Bože, musím to zvládnuť. Bolí to, pichá to. Nevládzem. Sekundy sú dlhé. Cítim, že mi pomáhajú všetci svätí a ja im sľubujem všetko možné i nemožné. Len vydržať a nepadnúť. Už nevnímam nič z okolia. Je mi jedno, že ten hrubý dub napravo by sa hodil do kolekcie fotiek vo foťáku. Nesie ma iba sila vôle a hlas kamaráta znie „ako zo studne“. Už mám halucinácie. Tma. Vidím hviezdy. Sú čoraz jasnejšie a smejú sa, približujú, zväčšujú a tancujú. Zrazu teplo. Precitám a zisťujem čo sa deje. Zmenilo sa prostredie. Vidím barový pult, stoličky a svetlo. Najprv sa prebúdzajú zlé svedomie a snaží sa zachrániť, čo sa dá. Diktuje mi, čo mám robiť. Všetko nabera rýchly spád. Barmanka mi dáva kľúč od WC. V intimite sťahujem mokré šušťáky s takmer storočnicou v rodnom liste. Pančušky a ponožky by sa teraz cítili najlepšie v žmýkačke. Jedine čierne termo prádlo zostalo napodiv suché a tak si ho nechávam. Dnes sú legíny v móde, takže som napokon IN. Všetky zmysly zaujali svoje miesta až vtedy, keď zvršky oblečenia skončili v náruči radiátorov a piecka opekala skrehnuté prsty na nohách, pohodlne vyložené na stoličke. Teplo preniklo cez nešťastné prsty, do lýtok, potom necudne cez stehná až do mozgu. Celý tento štrajkový výbor zaspal blahom. Žily sa upokojili a aj kosti sa tešia prívalu tepla. V archíve piecky končí aj petícia s podpismi. Konečne vnímam slová môjho kamaráta. Hovorí o všetkom, čo ma zaujíma. Milujem tie debaty. Z hostí sme tu iba my dvaja.. Za oknom sa udomácnil skorý zimný večer. Vo vnútri je príjemne a útulne. Domov sa neponáhľame. Večer je ešte mladý. Všetko, čo bolo mokré, dokonale uschlo. Znova sa ma zmocnil príjemný pocit šťastia, o ktorý sa musím podeliť

s kamarátom, a tak sa ujímam aj slova.

„Bol to nádherný vander. Som taká šťastná. Unavená, ale šťastná.“ Posledné slová sa utápajú v dúšku horúceho čaju. Zvládla som to a myšlienky sa šplhajú za vidinou vandru najbližšieho.

„Kam pôjdem na budúce?“ Nohy sa mykli od ľaku. Sú však ešte v delíriu. Našťastie.

Kamarát nahodil úsmev číslo tri. Premeral si ma pohľadom, či náhodou tiež nerozprávam z narkózy. Usmíatym pohľadom som ho ubezpečila, že som pri zmysloch a naozaj sa roztápam od šťastia.

„Mala by si prehodnotiť svoje zimné oblečenie a impregnačný sprej nie je na parádu.“

Jeho slová preposielam žilným systémom až do nôh ako príslub, že všetky požiadavky beriem na vedomie a som ochotná písat' dohodu na zlepšenie pracovných podmienok svojim podriadeným orgánom.

Cesta

Petr Doležal – Dollyk

*Po světě přebrodit jen s krosnou na zádech pár lesních mokřadů
Pralesem myšlenek dál za svou oázou
Čas mírně ošidit tak jako stvořitel vesmírných nomádů
Planetit prostorem s toulavou nákazou*

*Do dálek mlhavých za obzor nahlédnout triedrem prastarým
Přes louky, přes lesy, sady i vinice
A v říčkách ledových dodávat úlevu puchýřům hnisavým
Na boso k prameni pomalu brodit se.*

*Z řeřavých uhlíků rozdmýchat plameny, vypálit znamení
Na věčnou vzpomínku ukrýt ho do mechu
Pro párek brhlíků zůstavit odměnu za ranní vzbuzení
Hrst zbylých drobečků pod keřem ořechu.*

*S deštěm se tiše rvát a za štít celtu svou, ač zmáčen na kůži
Na malou chvíličku nirvánu zakusit
Ztrácet a nalézat tušený ideál byt' s tváří v kaluži
To všechno by sis přál, zbývá jen vyrazit.*

Upřímnou soustrast

Martin Šlápota - Šlápi

Ta zpráva byla šokující. Maloval jsem si krásný víkend v Zadní zemi a teď tohle – jen otevřu, na kempu objevený, místní časopis, hned je v podstatě celý víkend v hajzlu.

„Skončila pod koly traktoru, ...“ čtu.

Děs. Vždyť jsem ji znal taková léta. Kdykoliv mě sem vítr zavál, navštívil jsem ji. Považoval jsem to za důležité a její přítomnost v těchto končinách byla pro mě naprostou samozřejmostí. A dá se říct nutností. Setkání s ní bylo osvěžující záležitostí a ještě mi doplnila zásoby vody, Která má v této oblasti opravdu cenu zlata. Ale zlatokopka to nebyla, vodu nabízela opravdu každému a zdarma. Patřila k tomuhle kraji stejně jako Líza sudetáčka - zasvěcení vědí.

„... nebyl to hezký pohled ...“, pokračuje článek.

Znechuceně jsem Vitamín Kř zavřel a hodil zpět do krabice s kempovkou. Přihodil jsem pár klacíků do ohně a lehl si na lavici. S pohledem upřeným na hvězdnou, déšť neslibující oblohu, jsem usínal s děsnou představou, že najít tady jinou studánku je v podstatě nemožné. Asi změním trasu.

Zimní hvězdy

Kamil Princ

*V těch zimních nocích jinak hvězdy svítí,
knot lampy hasne, víno trpce chutná
a luna – bělásek v pavoučí síti –
co mdlá lilie vadne v mracích smutná.*

*Zář zimních hvězd je jako žádná druhá,
v ní skví se spleen, ježž zná jen starý bohém,
a mléčná dráha pohřební je stuha
pro den, ježž v krvi soumraku dal sbohem.*

*Ach, hvězdy, stříbrné polární lišky,
jste chladné jako srdce ironika.
Na bídu světa díváte se z výšky
a k ránu zavraždí vás slunce dýka...*

Slzy štěstí

Zdeněk Maštalíř - Géza

Byla opravdu třeskutá zima toho února. Teploty pravidelně klesaly pod mínus dvacet stupňů a na takový chlad tu lidé nebyli připraveni. Obloha měla stálý a souvislý nádech šedi a již několik dlouhých dnů nepropustila ani jeden sluneční paprsek. Slunce již dlouho nepotěšilo pobledlou tvář člověka. Z husté šedi nízko plujících mraků se bez přestání sypal načechraný sníh. Mrazivé vločky se jako malá husí peříčka pomalu vznášela vzduchem a nechala se poponášet mírným vánkem na všechny světové strany, až nakonec klesla do větví borovic, na vysoké skalní masivy nebo na promrzlou zem, kterou s trpělivostí sobě vlastní postupně překrývaly několikacentimetrovou vrstvou sněhu. Les byl najednou klidný, bílý a čistý, utichly všechny rušivé zvuky slýchané v letních měsících. Zmizela z něho většina ptáků a ti co zůstali byli připraveni na nouzové podmínky zimních měsíců. Kdo nemusel, necoural se lesem a nelétal vzduchem. Vytratili se i ti nejhluchnější ze všech tvorů, lidé. Nakonec, stezky bývají v tomto období velmi nebezpečné, neboť v bílé záplavě zmizely všechny orientační body, kterými se mohl návštěvník bez problému řídit.

A přesto se někdo odvážil přerušit posvátné ticho lesa. Nejdříve se ozvaly pravidelné vrzavé zvuky prošlapávaného sněhu a po chvíli i namáhavé oddychování těžce zkoušených plic. Netrvalo dlouho a na zaváté stezce se objevil člověk. Byl střední postavy, na sobě měl filcové zimní kalhoty a krátký teplý kožich s kapucou. Obličej si překryl vlněným šátkem, aby se mu ve velkém mrazu lépe dýchalo, takže mu byly vidět pouze oči a silně ožíněné obočí. Pomalu ale úporně se prodíral mohutnou sněhovou hradbou a nebylo pochyb, že jde za jistým cílem.

„Konečně,“ řekl, když se zastavil před úzkou průrvou mezi skalami. „Je nejvyšší čas. Za chvíli bude tma jako v pytli a já se musím někde v teple vyspat. Domů bych to už stejně nestačil.“

Podíval se k potmělému nebi a pak se protáhl skalní průrvou. Po několika nejistých krocích, jež zapříčinil nerovný terén, se ocitl před nevelkým otvorem v pískovcové stěně.

„A jsem tady. Ještě rozdělat oheň, upravit lůžko a co mi bude chybět?“

Klekl si na všechny čtyři a postupně se nořil do temného otvoru. Bandalír odložil na provizorní lůžko z listí a z blízkého kouta přinesl

malou hromádku suchých větvíček. Uprostřed sloje, kameny do kruhu obloženém ohništi připravil malou vatru a skřehlýma rukama se snažil zapálit oheň. Ten se brzo vesele rozhořel, suché větvičky zapaskaly a život se zdál hned veselejší. Přiložil ještě několik silnějších větví a mihotavé světlo ozářilo téměř celý prostor sloje. V okamžiku, kdy chtěl ještě podpořit oheň v jeho důležité úloze dalšími kousky dřeva náhle strnul v nepřírozené poloze, zcela nepřipraven na to, co uviděl. Nešálí ho zrak? V protilehlém koutě jeskyně se krčil do klubka stočený velký chomáč liščích chlupů, obtočený silnou oháňkou, která se nervozně chvěla. Dříve nežli si povšiml špičatých slechů sklopených nazad a vyceněných tesáků, ozvalo se krátké ostré štěknutí. Liščí oči se na něho dívaly nepřátelsky, nicméně ne útočně.

Muž se postupně dostával ze své strnulosti a horečně přemýšlel, jak se má zachovat. Přestože lišku na tak krátkou vzdálenost ještě nikdy neviděl, nebyla jeho nepřítelem, kterého by chtěl ze svého prostoru vyhnat nebo dokonce zabít. Jistě se sem schovala před zimou a tak jsou vlastně na jedné lodi. Po chvíli učinil pomalý pohyb směrem k ohni a zvíře opět krátce vyštěklo. Opustit však místo v teplé sloji určitě nechtělo.

Muž opět přiložil na oheň silné větve a na provizorní lůžko rozložil celtu a teplou deku. Všechno dělal pomalu a rozvážně, aby snad lišku nevyděsil. Pak si sedl a vyndal s malé torny několik krajíčků chleba a masovou konzervu.

Liška sledovala člověka bystrýma nedůvěřivýma očima bez jediného pohybu těla až do doby, kdy v jeskyni zavonělo maso. Od té chvíle neměla zájem o nic jiného než o jídlo. Nyní se soustředila pouze na konzervu v rukách člověka a několikrát se dokonce olízla dlouhým růžovým jazykem. Hlad je hlad a s tím se nedá nic dělat.

Muž si toho nemohl nepovšimnout. Střídavě se díval na jídlo, pak na slinící lišku proti němu a rozhodl se podělit o to málo co měl s hladovým zvířetem. Uřízl malý kousek masa a rozvážným pohybem ho hodil co nejbliže lišce. Ta chvíli váhala a nervozně nasávala vůni masa chvějícím čenichem. Pak natáhla krk a rychlým pohybem uchopila maso do tlamy. Dvakrát mlaskavě skousla a bylo po všem.

Společná večeře oběma očividně zvedla náladu. Liška již neležela na břiše, ale seděla a očekávala další potravinovým příděl, který jí velmi chutnal. Když už zbýval poslední kousek, muž se rozhodl udělat zajímavý pokus a hodil maso o veliký kus blíže k ohni. Lišku toto počínání člověka nejdříve překvapilo. Začala přecházet podle skalní stěny z leva do prava až se nakonec bleskově vrhla k masu, uchopila

ho do zubů a rychle pelášila do kouta. Opět se ozvalo hlučné polknutí, které ukončilo krátký raut.

„Tak, to je vše, co jsem mohl pro tebe udělat, milá kamarádko,“ řekl muž a liška při zvuku jeho hlasu naklonila hlavu na jednu stranu, jako by chtěla rozumět, co jí člověk říká. „Nyní ještě jednou přiložíme na oheň a půjdeme do kanafasu. Na zítřek se musíme dobře vyspat,“ uzavřel svůj monolog. Lehl si na lůžko, přitáhl deku až pod bradu a překryl ji ještě celtou. „Dnes v noci bude velká zima,“ řekl jakoby na vysvětlenou. „Dobrou noc, kamarádko,“ pronesl k lišce a hodlal co nejdříve usnout.

Spánek však jako z udělání nepřicházel. Po dobré hodině beze spáku se chystal obrátit na druhý bok, když náhle úžasem celý ztuhl a neodvážil se ani pohnout. K jeho stehnu se v tu chvíli přitisklo dlouhé chlupaté liščí tělo. Zvíře se ještě jednou zhluboka nadechlo a pak se ozval nekonečně dlouhý výdech. Nakonec ještě doširoka zívla, položila hlavu na přední tlapy a její oči upřené na člověka jakoby říkaly: „Klídek, spi a neřeš to!“

Dříve nežli mu spánek uzavřel víčka na sto západů, podíval se naposled do zelených světylek liščích očí zářících ze tmy nedaleko. S překvapením a záhadným instinktem si uvědomil, že oba dva mají velkou radost z přítomnosti toho druhého, přiměřenou dané situaci i jejich postavení, že mají radost z daného okamžiku. Jejich upřené pohledy obsahovaly vše jako v dobře napsaném románu, který nenapsal nikdo jiný než život sám. Zračila se v nich ostražitost, respekt, obdiv i velký dík a jejich duše se ve vzájemném souladu tetelily štěstím, že to dokázali, že dokázali alespoň na malý okamžik překonat onen věčný, nesmiřitelný boj mezi lesní šelmou a člověkem a zároveň si uvědomovali, že tento okamžik nebude trvat věčně. Pomine s prvním ranním svitem. Rozplyne se jako dým vznášející se zlehounka nad malým indiánským ohníčkem k temnému stropu jeskyně. Bylo znát, že si tento okamžik náležitě užívají a nenechají si ho ničím a nikým vzít. Ještě jeden, poslední pohled při kterém si muž uvědomil, že se šťastně usmívá a pak ho již v několika málo okamžicích odnesla na nekonečný oceán milosrdného spánku tajemná bárka snů.

První zlatavé paprsky vycházejícího slunce nesměle ozářily nekrytý vchod do jeskyně. Muž se probudil do mrazivého rána a dříve nežli otevřel dlouhým spánkem unavená víčka, proběhl v jeho mysli včerejší příběh jako na filmovém plátně se všemi detaily nádherného dobrodružství, které si v ničem nezadalo s příběhy Ernesta Setona či

Olivera Curwooda. Teprve potom se odvážil pomalu otevřít oči a... zklamaně vydechl.

Místo vedle něho bylo prázdné, vychladlé a tiché, jako svět brzkého rána. Ačkoliv byl niterně přesvědčen, že příběh nemohl dopadnout jinak nežli dopadl, přesto si ve skrytu duše přál, aby ona vzácná chvíle nikdy neskončila, aby pokračovala dál jako nekonečný příběh krásného a věčného přátelství mezi člověkem a zvířetem.

Ještě jednou se pozorně rozhlédl po celém prostoru jeskyně a říkal si při tom, co kdyby, někde... nicméně žádné co kdyby se nekonalo a tak jeho pohled nakonec spočinul na malém ohništi, které sice dávno neprodukovalo žádné přijatelné teplo, přesto v něm ještě několik žhavých uhlíků zbylo.

Opětná nutnost ohně, tepla a něčeho dobrého do hladového žaludku muže velmi rychle vrátila do reality nového dne. Prudce odhodil celtu i deku a mrazivý vzduch ho bleskově rozpohyboval. Nyní nebyl čas na romantiku. Zkušeně prohrábl popel, přihodil několik drobných větviček a v několika málo okamžicích již vystrčily své neposedné a hladové jazýčky žlutočervené plamínky, které se předháněly, kdo z nich bude úspěšnější ve svém nejdůležitějším úkolu dne, jak nejrychleji zahřát tělo člověka.

Po skromné snídani si muž zabalil přikrývku s celtou do bandalíru a převázal popruhem, aby se mu dobře nesl. Oheň pomalu dohořival a tak ho pro jistotu ještě prohrábl dlouhým klackem a naházel na doutnající uhlíky několik hrstí sněhu. Nakonec chvíli postát v tichém rozjímání a poděkovat Bohu za příležitost, které se mu dostalo a kterou využil jak nejlépe dovedl. S trochou smutku se dnes loučil se svým oblíbeným místem a zároveň celou jeho bytostí prohříval úžasný a krásný pocit přátelství a lásky dvou tak rozdílných bytostí.

Ještě několikrát do konce zimy navštívil svou jeskyni a vždy, když krácel sněhem zavátou stezkou, neklidnýma očima vyhledával stopy drobných tlapek, které by křížily ty jeho. V jeskyni, ve které vždy nechával v misce příděl masové konzervy pro horší časy bylo znát, že se liška do úkrytu s jistou pravidelností vrací, neboť se plechový servis blýskal dokonalou čistotou, vylízaný hladovým jedlíkem. V místě jejich společného odpočinku na nízké hromádce chvojí a podzimního listí byl cítit liščí pach, což neznamenal nic jiného, než že zde liščí kamarádka často přespává a že se tu cítí v bezpečí. Toto zjištění mu udělalo velikou radost.

Tak, jako se nezadržitelně blížilo jaro, pozvolna se oteplovalo a souvislá vrstva sněhu začala rychle mizet nejdříve z korun stromů a vysokých homolí pískovců a teprve potom na velkých plochách borůvčí, které sem tam již vystrkovalo své roztřepené zelené chocholky. Sníh nejdéle vydržel ve stínu skal a v úzkých uličkách kaňonů, nicméně, byl to předem prohraný boj. Sluneční paprsky přidávaly na intenzitě a přesto, že v různých prohlubeninách zůstávalo několik bílých ostrůvků, které často vydrží do konce dubna, nakonec zmizí jako dávný sen.

Na vycházku do lesa již nebylo třeba se tak důkladně oblékat, i když teplota zatím ještě nevystoupila příliš nad nulu a les ještě zdaleka nehřál tak, jak by si člověk představoval.

Muž se stálou pravidelností navštěvoval svou jeskyni „důvěry“, jak ji s jistou hrdostí sám nazval a tak si brzy všiml, že liščích návštěv postupně ubývalo, právě tak, jak přibývalo příležitostí lovu ve volné přírodě. Chápal to, ačkoliv si vroucně přál alespoň na dálku lišku spatřit, zároveň si ale uvědomoval, že by bylo velmi sobecké chtít ovládat život zvířete ve volné přírodě a připravit ho o nejdůležitější součást jeho bytí, o volnost a svobodu.

Dalo se vytušit, že ji už neuvidí celou letní sezonu, a tak se s ní alespoň na dálku krátce a vřele rozloučil a popřál jí šťastný lov a dlouhé žití. Až nastane opět zima, snad si bude pamatovat, kde najde jídlo, azyl a bezpečí, možná i lidského přítele.

„S bohem a na shledanou,“ řekl nakonec a po tvářích až do hustých vousů mu pomalu stékaly chladivé stružky slz, jako ty nejčisčí potůčky horských pramenů. Byly to slzy štěstí.

Haiku proti smutku

Jakub Florian

*„Nevzdávej to, žij!“
říká mi borovice
vůní své kůry*

Chvilkové zátiší

Karel Malcovský - Soptík

*Uprostřed proudu ztracená vlnka tak tak si připadám
Uprostřed davu malá duše, které chybí odvaha
Uprostřed davu slabý hlas co nikdo neslyší
Uprostřed štěstí uprostřed smůly chvilkové zátiší*

*Ztracený v temnotě oslepen světlem jsem pevný bod
Ani ne bílý ani né černý spíš tmavší odstín šedi
Pro někoho potůček pro někoho řeka pro dalšího dokonalý brod
Chvilkové zátiší chvilkový přítel co v koutě sedí*

*Uprostřed času jen výstřel co rozvíří měsíční prach
Samotář dub co do kůry srdce někdo ryje
Zmatený chtíč a horká žárlivost to lásky je vrah
Smutek v duši, bolest v srdci tak lehce za úsměv se skryje*

*Uprostřed proudu plující list nesoucí se proudem
Kolíbán vlnami užívám si klidu
Sejdem se všichni před tím stejným soudem
Chvilkové zátiší můj dobrý přítel co vystoupil z lidu*

Trapsavec

Robert Poch

*Už dávno neumím jak ty psát
ani naslouchat ševlení stromů
ani u hasnoucího ohně usínat
koukám ti do cancáku*

*jak si vedeš v krajině snů –
zazpívej mi písničku,
tu starou, ze tří akordů*

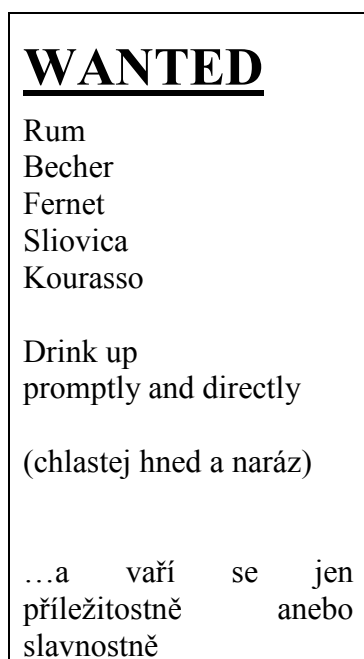
Mrzutá povídka

Miloslav Lukavec - Lišák

Bylo nebylo, ale spíš předpokládejme, že nebylo. Páč dyby bylo, tak jistě nějakej vyfešákovanej magor všema zákonnejma i nezákonnejma prostředkama bude usilovat, aby nebylo.

Pročež řekněme „bejvávalo“, ánžto to je takový neurčitý.

Bejvávala osada, co měla pár obyvatelnejch převisů a jednu skoro obyvatelnou boudu, zvanou Kořalna. Majitel, ale možná jen obyvatel, byl samosebou zván Kořala. A měl na dvěřích ceduli:

V Kořalně se trampí nepravdělně scházeli každej lichej a sudej pátek hned k večeru kolem 14.hodiny, aby popili hojnou číši spolu, dobrého tabáku pokouřili a vůbec dobrou vůli spolu měli. Jen 2x do roka se v Kořalně vařilo něco jinýho než grog nebo svařák, a to k výročí založení osady. Ano, výročí připadá na každý rok dvakrát a to z toho důvodu, že Ztracená osada slaví v červnu a Zatracená osada v listopadu. Protože Ztracenci ani Zatracenci na nějakejch písmenkách nebazírujou, kdoví zda vůbec uměj číst, ba ani už nevěděj gdo do kerý osady patřej, tak jsou spolu jedna parta. Ale pohádali se o termínu slavení a proto se rozhodli, až do další dohody, slavit zatím v obou termínech a vypadá to, že po zkušenostech se už ani jinak dohodnout nechtěj, vono to takhle je lepčí.

Jó a v ten výroční den vaří Kořala svůj slavnej Hopsavej guláš a vyhlašuje Nekuřáckej den. Z důvodu Nekuřáckýho dne všici čekaj na

půlnoc, kdy Kořala slavnostním proslovem uzavírá slavnostní potlach, votvírá vokna a dvěře a ukončuje tabákovou prohibici.

Z toho ovšem vznikl zvyk „Poslední Fajfky“. Teda poslední fajfky a ciga se kouří na pařezech na stráni před Kořalnou, se současným pozorováním oslavních příprav. Pak se fajfky vyklepou, ciga típnou a až do půlnoci je Nekuřáckej den, což je ovšem vyváženo..., co vyváženo, mnohokrát převáženo, kvalitou Kořalova Hopsavého guláše, čerstvě napečeného chleba a piva jako křen. Kořala odmítá prozradit recept guláše, a ani když je namol, tak nic neřekne. Ale prej je to uvařený asi z veverek a jezevců krmených jen cibulí a místo pepře je to kořeněný střelným prachem. Jisté je jen to, že trampí sežerou naprosto všecko a i kotel chlebem vyleští. U té příležitosti sežerou nebývalé množství čerstvého chleba a pak pijí extrémní množství piva, což vše způsobuje, že nejsou schopni v klidu sedět a na lavicích kolem stolů poskakují a hopsají. Ano proto je guláš zván Hopsavej. To dělaj ty jeho účinky při a po průchodu trávicím traktem přítomných trampů. Jó a při příležitosti Poslední Fajfky se trampí smluvili na Starýho, kerej dycky kouřil příšerně smrdutej tabák, co si sám dělal. Pomluva tvrdí, že má nějaký recept do kalumetu podle indiánek Karla Maye a dává tam fakt i stříhaný nehty a sušený kravince. V nestřežený chvíli, kdy Starej dal fajku z huby, a ta chvíle je vopravdu vzácná, a tak na ni dlouho čekali a pak mu fajfku nacpali tajnou směsí. Starej, jehož kuřácká vášeň je stejně obrovská jako jeho obrovská fajfka, si pokusil zapálit. Chvíli to nechtělo chytit, protože netušil, že trampové nahradili jeho smrdutej tabák směsí pálivý papriky, pepře, strouhaného křenu, čili papriček, mletý síry a kdoví jakého ještě sajrajtu. Konečně to chytlo a blaflo, Starej nasál až do hloubi plic a pak taky blafnul, spíš explodoval. To děsný kejchnutí rozneslo celou smrdutou náplň fajfky, a namalovalo celý okolí paprikovou červení. Celá bouda svítila světle červeně jak vykřičenej dům a vítr nesl červenej mrak dál ke trati. Motoráček musel rozsvítit světla v tý červený hustý mlze.

Trampí se nejdřív zděsili, ale pak se děsně smáli a říkali Starýmu, ať se na sebe podívá, a že mu od teď budou říkat Starej Paprika. Což způsobilo odvetný opatření, a protože Starej Paprika není žádnéj drobeček, fackoval je po třech najednou, až vznikla nerozmotatelná hromada valící se k hospodě. Ani Kořala nemoh rvačku zastavit a až jeho výkřik „Hopsavej je hotovej“ rvačku okamžitě ukončil a trampí se v léty ustáleným pořadí hrnuli s ešusama ke kotli. A bylo zase dobře. Jen Starej Paprika tvrdil, že letos guláš nemá tu pravou chuť a

sílu. Jó proč asi, hehe!

Když už bylo skoro všechno sežráno, objevil se ve futrech oblíbený host Pepa Pražák.

Kořala praví „Deš pozdě Pražáku, skoro všechno už mi sežrali a vypili.“

A Pepa Pražák vece „Přijeli bysme včas, ale ti zatracení trampí namazali koleje ve stoupání před tunelem snad červenou hořčicí nebo podobným sajrajtem, takže motoráček kuckal a klouzal, až doklouzal zpátky k mostu a zkusil to znova. Dokud nezapršelo, tak sme pendlovali mezi mostem a tunelem.“

Byl z toho tak špatnej, že neřekl ani svý obvyklý „To by se u nás na Prdech stát nemohlo!“ a že ho ani hopsání trampů nevarovalo tak si nervózně zapálil cígo. A to byla ta osudová chyba, protože tabáková prohibice ještě trvala. Ozval se obrovský výbuch nadrženyho plynu, co rozbil okna, vyvrátil dveře, střecha nadskočila, trampy to rozneslo po okolí a protější skála se rozpadla na písek a sesypala do údolí.

Oslava byla náhle ukončena a povolanej zvěrolékař se snažil ošetřit odřeniny a popáleniny.

Na druhej den na Kořalně na místě vymlácenějch dveřích visí jutovej pytel a na něm cedule:

Votevřino!

Z důvodu průvanu se nevaří ani kafe a pivo zamrzlo. Podává se pouze studenej grog a nemrznoucí chlast.

Sklenář neměl tolik materiálu, aby mohl opravit všechna vokna.

A zima je na krku, kdo přinese náhradní dveře chlastá dneska zadara.

A ještě jedna:

WANTED

Pepa Pražák

**Dead or alive
(mrtvej nebo živej)**

Ale radši živej, musí zaplatit sklenáře!

Tak to by asi bylo všechno, jen je potřeba vysvětlit proč je to mrzutý. No přeci potlach byl listopadovej a teď mrzne a je to mrzutý, protože mrzne a chlapi mrznou, zamrzá jím pivo a pokud nebudou zasklený okna a nebudou nový dveře, tak to nebude lepčí, nýbrž mrzutý.

Vyznání

Petr Dolležal – Dollyk

*Prší mi štěstí z rozzářených hvězd,
v tom dešti perseid se náladou dám svézt.
I přes to slotné hvězdné nečasí,
mám spousty přáníček, co spolu zápasí.*

*Cloumá jí celtou, duní do spaní
ten vítr uličník, co moc rád přehání.
U ohně ležím v žáru polínek,
snad trochu omámil mě odér z holínek.*

*Hvězdy dál prší, bráním se svým snům,
chtěl bych jen trochu víc, než tenhle levnej rum.
Třeba ji vzbudit, líbat na tváře ...
a ona s úšklebkem mě bací polštářem.*

*„Hrabe ti, Bille? Ty seš nemožnej!“
„Padají hvězdy,“ říkám „tak si něco přej!“
„Co blbneš, kámo?“ Divně se culí.
A já zas z romantiky vyfásnul kuli.*

*Ty hvězdy byly asi znamení.
Co hvězdy? Vždyť je to jen prach a kamení.
A jiskry, co jim vyletěli vstříc,
jak moje vyznání k ní? Shoří a nic víc.*

Jak jsem se stal trampem

Petr Houdek - Robin

Panuje názor, že trampem se stává milovník přírody, nebo dokonce že je to životní názor. Taková blbost, nechápu, kdo to vymyslel.

Co je to les? Strom, mezera, zase strom. Ptáci tam řvou a kytky smrděj. Tak to je přesně „to“ po čem jsem celej život toužil. To u nás v hospodě u Pepíčka máme stromy umělé, na nich sedí papoušek z bakelitu. Když chcete pivo, zmáčknete na stole tlačítko, a papagaj začne křičet: pivo, pivo! Když chcete rum, stačí zmáčknout tlačítko dvakrát.

Když je vedro, Pepíček pustí větrák, a máme příjemný vánek a když k tomu v dále šumí vodopád z mušlí na WC, nemá život nejmenší chybu.

Ale vy se ptáte, proč jsem tento krásný život opustil a začal trampovat. Nebylo to kvůli přírodě, nebo dokonce kvůli nějakému životnímu názoru. Já se stal trampem z donucení, ano, je to tak, byl jsem nedemokraticky násilně donucen jezdit do té vaší přírody.

To bylo tak, jelikož se soudruzi v sedmdesátých letech 20. století zbláznili a vyžadovali na občanech odpracovat 100 hodin zadarmo v „Akci Z“. Akce byla samozřejmě dobrovolná, tak jsem se na ni dobrovolně vykašlal a trávil ty hodiny v restauraci u Pepíčka. Asi po roce si mě předvolali, postavili před komisi a dali mi vybrat ze třech možností.

Za 1. Odpracuji 100 hodin + 200 penále

Za 2. Půjdu na 5 měsíců do útulku na Pankrác

Za 3. Jelikož obci přes všechny socialistický páky co má, chybí tramp, tak se mám stát trampem.

No, makat se mně nechtělo, do krimu taky, to bych měl velkou absenci u Pepíčka, tak jsem vzal třetí možnost a stal se trampem. U Pepíčka mi všichni gratulovali k mému rozhodnutí, ale nikdo nevěděl jak se trampem stát.

Naštěstí jsem si vzpomněl na kamaráda z vojny Stenlyho a požádal ho o radu. Rozhodl jsem se správně. Neuplynul ani týden a dostal jsem od parda dopis.

Ahoj parde,

jsem potěšen, že přes svůj hraný odpor k přírodě chceš být jeden z nás. Jedeme na Lucernu. Ve Všeradicích tě čeká skupina

trampů, který tě dovedou. Na tvou počest přijede Šedý Vlk, Kavče, Žralok, Moucha, Sam Indián, Kytka, Ještěrka, Buldok, Jerry, Vofce, Máslo a další. Zdar vandru
Stenly

Stenly mě nezklamal, ale na druhou stranu pěkně vyděsil. Vzal jsem si propustku od Pepíčka a vyrazil na nákup. V bazaru jsem nakoupil vodítka, akvárika, náhubky, mucholapku, plácačku na mou-chy a pro máslo ledničku. Jediný, co mě potěšilo, bylo že Olomoucký syrečky si zlomil nohu a nemohl se dostavit.

V pátek jsem v poštovním voze dorazil do Všeradic. Vykouknu z vozu a tam stojí banda špinavejch stvoření a čumí na příjezd našeho vlaku. Došlo mi, že to nejsou zvířata, pouze mají takové přezdívký. Okamžitě jsem svůj náklad prodal průvodčímu za dva sudy piva a snažil se nenápadně zmizet.

Bohužel mě uviděli a už se ke mně hrnuli. To, že mě zdravili *Ahoj, ahoj!*, ačkoli jsem je v životě neviděl, by ještě šlo. Ale že mi těma špinavejma pazourama podávali ruky a lámali palce, to už bylo horší. Bože, jak já se bál, aby mi ten paleček neulomili nebo abych nedostal žloutenku, protože při prvním pohledu na ně bylo jasné, že hygiena je to nejsprostší slovo co znaj. Vyrazili jsme. Škodolibě jsem si v duchu říkal: „To jsem zvědavej, jak se na tu Lucernu vejdete.“

Když jsme dorazili na místo, koukám, že Lucerna je vlastně seník. Taková blbost. Rozsviňte seník, leda že ho zapálíte, ale když zhasne, tak už ho nerozsvítí ani kouzelník.

Sednul jsem si k ohníčku a nenápadně pozoroval kamarády, jak jsou na tom s těma přezdívkama. A to byla katastrofa. Povídám:

„Kavče, vem si kbelík a doleť mi do hospody pro pivo!“

„Já neumím létat,“ špitlo Kavče.

„Tak tos mě pěkně naštvála, Mouchu poslat nemůžu, ta by sedla někomu na lep, nebo by jí praštili plácačkou a pivo by mi domorodci vychlastali. No, nevádí, mám 5litrovou placatku rumu, tak do rána nějak vydržím.“

Dál mě zaujal Šedý Vlk. Ten blbec, když se zakousnul do špe-káčku, tak mu vypadla protéza do ohně. Pěknej vlk, s tím co mu zbylo v hubě by nepřekous ani žízalu. Nebo takovej Sam Indián. Měl krásný dlouhý vlasy (oba dva) spletený do copu, ale když sundal s hlavy ten kornout z drůbežího peří, a svítilo slunce, tak ta jeho pleška házela prasátka na 10 metrů.

Ráno nastal program pod vedením Stenlyho.

„Dem se cournout,“ rozkázal pard.
„Do hospody!“ zajásal jsem, ale marně.
„Ne, my trampové do hospody nechodíme,“ uzemnil mě Stenly.
Vyrazili jsme. Když jsme došli k palouku, zavelel Stenly:
„K zemi!“
Zblblej z vojny jsem sebou praštil na šutr a čekal co se bude dít.
„Hele, tam se pase srnka,“ nadšeně špitla Kavče.
No, tak jsme čuměli na srnku. Když se asi po hodině konečně ta kráva
nažrala a odcupitala do lesa, zavelel Stenly vztyk. Zaraženě jsem zíral
na prázdný palouk a nechápal, o co tu šlo. Být tu hostinský Pepíček,
veme kulovnici, práskne ji, a večer bych měl srnčí guláš. Takhle jsem
měl jen otlačený žebra a hlad. Popošli jsme pár metrů, když tu Kytka
ukazovala na strom a dokola mlela:
„Hele, veverka!“
„Ba, stromokocúr,“ nechala se slyšet Marika ze Slovenska. Tak to už
na mně bylo moc a já pěkně vypěnil.
„Veverka, veverka, abyste se náhodou nepodělali! Co pořád máte? Je
to mrňavý, samá blecha, žrát se to nedá, a vy na to čumíte, jako kdyby
přijeli Beatles do Rumunska.“
Situaci uklidnil Stenly nápadem.
„Jdem sbírat houby na večer.“
„Cože, Stenly, sbírat houby?“
„No, jasně, ty snad neznáš houby?“ nedal se odbýt Stenly.
„Ale jo, znám, občas nám Pepíček dělá hovězí na houbách, ale že si je
hovězí sbírá samo, to vidím poprvé v životě.“
Podobně proběhlo dalších pár vandrů, když mě Stenly překvapil
pozváním na Potlach.
„Podívej, Robine, jedem na Potlach, Briggi pořádá třetí ročník
TRANSPLANTACE, to jako pardi píšou básně a povídky, a to se
vyhodnotí na Potlachu, můžeš se taky zúčastnit.“
Tak to mě zaujalo. Pepíček nám promítal film s Bardotkou, a páni, ta
co měla na sobě, no skoro nic, taky to byl film od 18 let. Těšil jsem se
na setkání s Briggi, dokonce se zúčastnil básní „Operace“.

Operace

*Pacient dvakrát kýchnul
pak na stole nám chcípnul
stala se věc nemilá
zabili jsme debila.*

Když se člověk na něco moc těší, obvyčejně zažije zklamání, a tak to bylo i v mém případě. Briggi byla blond'atá, to jo, ale na sobě měla snad patery tepláky, džíny a vaťák. V tomhle vohozu filmovat, tak na to mohly koukat i děti od 14ti měsíců. TRANSPLANTACE vlastně nebyla soutěž ze zdravotnictví, jak jsem se mylně domníval, ale nákej TRAPSAVEC, takže moje dílo nebylo zařazeno do slosování, protože téma byla zas ta blbá příroda.

Večer se všichni trampové shromáždili kolem hranice, až na tři. Pár metrů za náma nějaký polonahej pitomec mlátil do bubnu (asi volal déšť), a k tomu mu další dva blbci svítili zapálenejma košťatama. Načež se z druhý strany přiblížila další čtyři košťata a rozestoupila se kolem hranice. Briggi pohrozila tomu bubnujícímu šílenci, a ten toho okamžitě nechal. Pak rozkázala těm čtyřem košťatům:

„Ve jménu kamarádství, zapalte oheň!“

Košťata poslechla, a mýtinku rozzářil krásný táborák. Jenže než jsme se stačili usadit, zazněl rozkaz konkurenční osady VB.

„Ve jménu zákona, uhaste oheň a rozejděte se.“

No co, většina z nás se odebrala do místního hostince, protože bavte se s volem, když nemáte v ruce klacek. Asi o dvě hodiny po-zději dorazil zbytek naší skupiny.

„Máme jelita,“ nadšeně halekali.

„No, k pivečku jelítko nebude marný,“ pomyslel jsem si a začal hledat chleba. Jenže oni neměli ty jelita v batohu, ale od obušku na zádech, a hrdě se začali svlékat a ukazovat. Briggi se taky chtěla po-chlubit. Vylezla na stůl a začala se svlékat, jenže k našemu zklamání, když měla na sobě poslední troje tepláky, byla zavíračka, a dívat se venku po tmě nikoho nebavilo.

„Tak, Robine, vem si 14 dní dovolený a jedem na velkej vandr na Roháče,“ oznámil mi Stenly.

„Na Roháče? A v kolik tam zavíraj?“ zeptal jsem se.

„Roháče jsou hory a ne hospoda,“ uzemnil mě Stenly.

„Aha, to jako deš do kopce a zase s kopce, jo?“

„Přesně tak.“

„No jo, Stenly, co tam budem pít?“ odvážil jsem se zeptat.

„Jsou tam přeci plesa,“ uzemnil mě Stenly.

„Já se neptal v čem se budem koupat - mimochodem jsem se koupal minulej tejden - ale co budeme pít,“ nedal jsem se.

„No, přece vodu z ples.“

„Vodu? Pít vodu? Ty ses Stenly zbláznil. Vodu si náš hostinský Pepíček netroufne dát ani do polívky, a ty to chceš pít?“

Nešťastně jsem seděl u Pepíčka a odhodlával se k hrdinskému kro-ku vypít půllitr vody. Asi po 15 pivech a 20 rumech jsem uchopil půl-litr s touto tekutinou a na dvakrát ho za obdivnejch pohledů naší party vypil. Když jsem se po třech dnech probudil na ARO, bylo všem jasné, že tudy má cesta trampa nevede. Sešla se schůze u Pepíčka.

„Tak podívej, trampe,“ ujal se slova Pepíček, „takhle už to dál nejde. Vždycky jsi urazil aspoň 20 piv, rumy nepočítám a bylo vese-lo. Teď tady sedíš na třech pivech, rum pomalu žádněj. To si myslíš, že to pivo budu lít do kanálu? Mimochodem, máš dvě áčka, jestli tě propustím pro hrubé porušení chlastací kázně, paragraf 53, tak ti nenalejou v celém ČSSR. Ale že máš pověst vynikajícího chlastače, dáme ti ještě možnost. Přijdeš makat na stavbu v akci Z!“

Při vzpomínce na vodu bych podepsal cokoli. Tak jsem podepsal.

Po dvou letech na naší stavbě v „Akci Z“ jsem nadmíru spokojen. Pepíček je kamarád, vyjednal mi pěknou smlouvu. No, posuďte sami - 2500 Kčs čistá ruka, 200 Kčs stravenky, včetně sobot a nedělí. Je sice pravda, že makám 16 hodin denně, ale mám jednu hodinu snídani, jednu hodinu svačinu a deset hodin oběd. Dovoz tvárnic a cihel nám dodávají tempem ČD, a za basy piva domů to domorodci odvázejí tempem Formule 1. Dneska máme volno. Stavitel nás pozval na mejdan. Dostali jsme se do „Knihy rekordů“. Máme hotovej metr zdi a spotřebovali jsme materiálu, že by Číňani postavili novou zeď a ještě by přebytky mohli prodat Vietnamu.

Takže kamarádi a kamarádky, tu vaši přírodu nebo dokonce životní názor si strčte za klobouk. Čím víc budete pít vodu, tím rychleji budete vymírat a bude v republice klid!

Naděje umírá poslední

Milan Liška - Liman

*Pustý je prám,
lod' ztratila vesla,
já tu tak sám,
a nálada mi klesla.
Všude kol pusto, mrtvo, samota
a mě přepadla tíseň,
tíseň a strašná tesknota
a bezmoc, která ubíjí.
Kéž vítr, bouře a vln hněv
strhl tu lod'ku do hlubin,
bylo by ticho a já bych měl klid,
bylo by ticho, zbyl by jen stín.
Mou flašku snad někdo vyloví...*

V mlhách labuť

Kamil Princ

*Na černém zrcadle vod nočních v mlžné páře
se labuť bázlivá jak tající sníh chvěje,
když stříbro hroznů hvězd, jež zhořkly z beznaděje,
do roklí mrholí za fosforové záře.*

*Mdlá labuť, somnabul, jak tuberóz hrst vonná,
na džunkách leknínů waltz tančí, baletka,
co smutná nevěsta, již spleen jde za svědka.
Erb šlechty vymřelé je bledý jako ona.*

*Tak nyvá, zkroušená jak dohořelá svíce,
sůl čerstvě uschlých slz jí balzamuje líce.
Žal její nesdělí ni teskných houslí žíně.*

*Když mlžno odpluje ve větru vanutí,
lze spatřit kontury, leč nejsou labutí,
to odlesk měsíce se chvěje na hladině...*

Holoubek

Miroslav Neuvirt - Wandri

S blížícím se víkendem začínal být Emil nervózní. Pojede – nepojede? Až ve čtvrtek, když uklízel po večeři a začal mýt nádobí, mu stroze od televizoru oznámila: „Hele, zejtra jedu ven. Napíšu ti, co mi koupíš.“ V pátek si vzal dvě hodiny náhradního volna. Rychle nákup a pak všechno připravit, jen aby byla spokojená. Ve tři vlítla do bytu jako vichřice. S uspokojením přehlédla vyleštěné kanady a sbalenou tornu. „Připravil jsem ti i náhradní kalhotky. Víš, že jsi se minule zlobila, že jsem na to zapomněl“ špitl. Zhltna oběd a za okamžik stála oblečená v předsíni, s tornou na zádech. „Tak pa, holoubku. Jó, a abych nezapomněla, tady jsem ti napsala, co budeš dělat, aby ses nenudil, holoubku.“ Říkala mu holoubku. Ve skutečnosti se jmenoval Holub. Emil Holub. No jako ten, no víte kdo, ne? Pravda byla taková, že nebyl ani holoubek, spíše jen takové holé, raněné holoubátko. Celé dva dny pro sebe. Tetelil se blahem. Trochu si přispal a pak se dal do práce. Vyprat, vyžehlit prádlo, umýt okna, něco zašít. Vždyť na ní všechno jen hoří. Když si trochu přichvátne, možná, že mu zbude chvilka i na jeho kaktusy. Možná, že to bude naposled, co se s nimi bude moci polaskat. Sliboval mu totiž, že jestliže ho ještě jednou rozzlobí (ona říká nasere), hodí mu je na hlavu a nebo ho na ně posadí. Neděle v podvečer. V panelovém domě nějaký hluk. Vrátila se z trampu. Jako litice se přehnala vyleštěnou předsíní a pokojem v zablácených kanadách. Páchla potem, kouřem, alkoholem a bůh ví čím ještě. Jako podřátá padla na nově, bíle povlečené letiště. Ještě že si stačila sundat tornu ze zad. Snažil se jí vyzout z bot. „Bobe, ó Bobe,“ vydralo se jí z úst. Usnula jako špalek. Pak začala zvracet. Věděl, že by jí měl pomoc, jinak se ve spánku zadusí. Ale né! Seděl v křesle a sledoval svoji ženu, jak se dává, jak modrá, jak umírá. Pak se uložil ke spánku vedle ní. Musí to vydržet! Musí! Až zítra ráno zavolá lékaře. Až zítra ráno.

Katastrofa

Martin Kokeš - Matt

*Sedím v pátek u večere,
v tom kdos klepe na mé dveře.
Přišel soused na návštěvu,
vyděšený, bez úsměvu.*

*Osadu prý brzy zrána
strašlivá postihla rána.
Žádný oheň či vichřice,
ani sněhu není více.*

*Atmosféra houstne v síni,
dochází mi, co tím míní.
Do chaty k nám, blíže Hřenska,
přistěhovala se ženská!*

Sok

Martin Kokeš - Matt

*Já teď na stará kolena
začal makat na svém těle.
Stala se mi věc šílená,
strašného mám nepřítele.*

*Karate mám třikrát týdně,
thajský box je každý pátek.
Judo zvládám celkem klidně,
cvičit styl chodím do jatek...*

*Ptáš se mne, proč tahle změna?
Tak poslouchej teď, pravdu zviš.
Zbledneš děsem jako stěna,
v mé chatě bydlí ninja myš!*

Ranní stříbření

Miloslav Lukavec - Lišák

Oheň pohasínal a všichni kolem, skoro všichni, už různě pohození ve spacákách, podřimovali a někteří i hluboce oddychovali. Ozvěny kytar už dozněly a přicházelo noční ticho, rušené jen praskáním dohasínajícího ohně, pádem suché borové šišky nebo teskným pípnutím nočního ptáka. Světlo ohně se ztrácelo, uhlíky se potahovaly šedí, okolí zase zvolna vystupovalo ze tmy a hvězdy opět nabývaly síly. Napříč nebem zářil stříbrný pruh Mléčné dráhy. Napadlo mě, že by to bylo pěkné povolání být průvodčím na dráze. Na Mléčné dráze. Škoda, že tu se mnou není ta moje, je tu tak krásně!

Svítící Mléčná dráha se prodírala větvemi borovic a její konec se nořil do temna a to temno ji pozvolna zkracovalo. Že by končila v tunelu? Ale né, to bude mrak a ten mrak jede po Mléčné dráze k nám. Bylo to zvláštní, půlka nebe zářila miliardami hvězd a druhá půlka byla naprosto temně černo černá. A k tomu hluboké až magické ticho. Pak to lehce zašumělo, pak zas a pak víc. Vítr po půlnoci není obvyklý a klidná noc asi končí, ne že by se už blížilo ráno, ale spíš se blíží neklidná část noci, kdy přírodní živly provozují své reje. Nad kempem neslyšně přeletěla sova, možná se snaží ulovit, co se dá, dokud ještě nezačalo pršet. To mě vlastně zatím nikdy nenapadlo, co dělá sova, když prší, když dlouho prší. Sedí, kouká, smutní a hladoví?

A spadly první kapky, které jako průzkumníci zkoumaly krajinu a nejspíš se jim líbila, protože po chvíli je následovaly další a větší a hustší.

Vstal jsem od ohně a budil kamarády, kteří se s bručením hrabali do sucha převisu. Asi tam budou chvíli, než zase usnou, vadit těm dvěma, co dnes odpoledne, vlastně teď už nutno říci, že včera odpoledne, teprve zjistili, že ten druhý existuje a teď si pod převisem lecos vysvětlovali a „očuchávali se“. Však ráno uvidím, jestli se budou držet za ruce, tak už jsou do sebe správně začuchaný.

Zůstal jsem u ohně, trochu víc se zabalil do spacáku a pozoroval dění. A dělo se toho dost. Vítr zesílil, déšť taky a ze skály a svahem se hrnula spousta vody, kterou písek nestačil vypít. Po chvíli už pršelo jen mírně, zato vytrvale. Ale přece jen už mrak nebyl úplně souvislý a v místech, kde se dost vypršel, začínal být děravý a tak místy už mohly vykukovat hvězdy.

Díry v mraku se zvětšovaly, až byly v přesile, ale zbylé části mraku se

ještě nevzdávaly a trvalý déšť přešel v přeháňky, které od východu prosvěcoval vycházející srpek měsíce.

V údolí pod námi se zvedala přízemní mlha a měsíc ji ze strany stříbrně osvětloval. I z borovic na protějších skalách se začínalo kouřit a skála pod nimi, porostlá nějakým žlutým mechem, se pod měsíčním reflektorem citrónově rozzářila. Teď už noc vůbec nebyla temná ani tichá, protože se probouzelo ptactvo a do tmy vykřikovalo svoje ranní noviny. Nádhera, rád bych to s někým sdílel, ale jsem tu vlastně sám, vzhůru jsou sice ještě dva, ale ti mají asi jiný program, než sledovat krásy okolí.

Déšť někam utekl a nebe nad východními skalami pozvolna růžovělo, zatímco stříbrné měsíční světlo prosvětlovalo mlhy v údolí a stříbrilo zprava zbývající mráčky, které byly zleva už trochu narůžovělé. I borovice, co se dosud zdály černé, přecházely pomalu do zelené. Pak i tráva a kapradí pod skalami měnily odstín z černé k zelené a žlutá, mechem porostlá skála, dosud citrónově zelená začínala chytat oranžové odstíny.

V údolíčku se procházela šedá volavka a opatrně zvedala své dlouhé nohy z mokré studivé trávy. Okolí se probouzelo, na rozdíl od kamarádů, co ještě tvrdě spali a mě, co ještě nespál, protože měl spoustu zajímavých proměn přírody k pozorování. Například zvědavou veverku, přišla se podívat, zda něco nezbylo od večere, a několika plchů nebo myší, které ji už dávno předběhly a uklidily, co se dalo.

Slunce vykuklo nad skalami a měsíc před ním zbělel a snažil se být nenápadný a skoro neviditelný. Hvězdičky se taky schovaly, až na jednu, Jitřenka zatím ještě vytrvávala, než půjde také spát, aby si odpočala před večerní směnou, konanou pod krycím jménem Večernice. Kdoví pod jakým jménem podává daňové přiznání, když má ještě další pracovní úvazek pod názvem Venuše.

Teplé ranní slunce se opřelo svou pozdně jarní silou do skal a do borovic, ze kterých se začalo kouřit. Rozzářily se kapky v borovém jehličí a v mlze v údolí se objevila ranní duha. Mlha začala stoupat, duha chvilkově zesílila a pak zmizela, neboť chladná mlha pohltila celé údolí, jen nejvyšší borovice zůstaly částečně vykukovat z mlžného moře, a pak už nebylo vidět vůbec nic. Zato zvukově to začalo být zajímavé. Ačkoli nebylo téměř nic vidět, slyšet bylo spousta ranních zvuků a mlha zvuky dobře nesla. Odněkud bylo slyšet i chrochtání a funění, a nebylo to zpod převisu od spících kamarádů. Snad tu opravdu někde jsou divočáci.

Slunce vylezlo výše a svou silou rozpouštělo mlhu a opět se objevila protější strana údolí, nejdříve vrcholky borovic, pak vrcholky skal porostlé vřesem, potom skalní stěny a konečně i kapradí pod nimi.

A bylo tady krásné slunečné a teplé ráno pozdního jara. Tak jsem viděl dění v přírodě přes celou noc. Rád bych se o zážitky s někým podělil, ale přece jen nutno přiznat, že vlastně bohudíky jsem tu byl sám, jinak bych nemohl asi konat takováto celonoční pozorování. Ještě chvíli musím počkat, tady přece taky musí někde být kukačka.

Ve slunci, které se dralo přes borový kryt až pod převis a zahřívalo mi navlhlý spacák, se mi k ránu zvolna krásně usínalo. Zdáli se ozval datel, jeho bušení sláblo a sláblo a ...

...

„Vstávej, přeci nebudeš spát celý dopoledne!“

„Někteří trampí jezděj ven, ale tam seděj v hospodě a pak pod převisem všechno jen prochrápou.“

Co dodat?

Nic.

Snad jen?

Jo, držej se za ruce, tak už jsou do sebe správně začuchaný. A budou stejně nevyspalí jako já.

Stejně nebo líp? Kdoví...

Tramp

Martin Koreček - Makoves

*Nacházím sílu,
ve svitu měsíce.
Z lesní studánky piji.
S kloboukem do čela obcházím svět
a mám dost víry.
V sebe, stromy
a svoje přátele.*

Vzpomínka na 23.duben 2008

Miloš Černý - Paddy

Bránické nádraží se hemží trampy. Je únor, sobota odpoledne. Někteří mají na sobě dlouhé maskované buršlaky s králičí kožešinou uvnitř. Jiní, jako já, jsou v krátkém vatovaném vermacht'áckém kabátě, který se nosí v zimě bílou stranou navrch a v létě se zelenou kamufláží navrch. Několik kamarádů je v černých uniformách co koupili ve výprodeji v Kotcích. Ostatní, co nemají na sobě originální oblečení nějaké armády vypadají, jako, že trampové nejsou. Přijíždí pacifický rychlovlak. Přesně v tu chvíli přichází můj kamarád. Sedáme si. V dobytčáku hoří oheň v malých kamínkách. Nemluvíme. Kola vlaku zpívají v rytmu kolejí, nebo lépe mezer mezi nimi. Dnes jedeme jen sami dva, nevím ani kam. Je to úplně jedno. Starší trampové začínají hrát na kytary a zpívat. Je mi čtrnáct a moc těch písniček neznám. Opakuji si slova všech refrénů. Všimám si, že můj kamarád nezpívá, usmívá se a kouká z okna na zasněženou krajinu, jak vypráví svůj příběh svištícímu vlaku. On nemá na sobě ani jednu vojenskou výstrojní součástku. Černý kabát má někam nad kolena, rolák, manžestrové černé kalhoty a šněrovací nearmádní boty. To já mám na nohou originál černé pŭllitráky s ohnutým hnědým horním lemem. Chci a musím být tramp. Je on vůbec skutečný tramp, když není jako tramp oblečen? Do Dobříše nás dojelo jen několik. Na nádraží párkrát zazní kamarádské ahoj. Již jsme oba na lesní cestě. Kolem nás černé stíny stromů kreslí svoje křivky na bílý sníh. Je poslední den dorůstání do úplňku, Orion, Severní koruna, no hvězd je plné černé nebe nad námi. Po dlouhé jízdě beze slov začínám vyprávět nějaký příběh. On mi zarazí a řekne, mlč a dívej se. Sníh je hlasitě drcen našimi podrážkami. Ticho z levé strany, ticho z pravé strany. Jako bičem se ozve při každém jeho kroku ostrý zvuk. Rozeznávám jak se vruby na jeho manžestrákách otřou při každém jeho kroku o sebe a vydají zvuk. Stíny stromů kreslí do sněhu kříže, mříže, temná zákoutí... Po asi třech hodinách jsme u Loužku. Jdeme na zamrzlou plochu rybníku. Je na ní vyčištěná plocha tak asi na malé hřiště na hraní hokeje. Branky nacházíme opřené kousek od hráze. Určitě mrzne. Ptám se kolik je asi stupňů. On odpoví, asi tak minus osm. Odcházíme mlčky. On jde první. Ticho, klid, sami dva na vandru. Jsem rád, že jsme jen dva, je to pro mě velká pocta. On známý tramp a já odchovanec skautského oddílu a turistického oddílu /s tím oddílem ještě jezdím o sobotách

ven/. Já ho obdivuji, nevím, proč pořád mlčí. Dnes vím, že měl a má pravdu, že jít mlčky lesem je dobré, jen se dívat kolem a poslouchat ticho. Díky kamaráde, díky za tohle poučení. Jsme u seníku, chodíme dokola a hledáme klíč. No co se dá dělat. Klíč nenalezen. Nabízím se, že zámek během několika minut vylomím. Je to jednoduché, neb se jedná o hranatý čtvercový typ co má zalisovaným kolečkem krytý otvor pro vložení placatého klíče. Stačí cvak a vymezovací kolečka zámku se vysypou. On mi zakazuje předvést moje dovednosti. Mráz si ukousl další stupně z teploty vzduchu kolem nás. Šlapeme nádhernou brdskou zimní cestou sami, sami mlčky, sami dál a dál. Nádhera. Už nemyslím na to, že jsem mohl mít dobrý bod za otevření zámku. Když se něco nemá dělat, tak se to nemá dělat i když nás nikdo nevidí, asi má pravdu. Po několika kilometrech jsme u dalšího seníku. Klíč nenalezen. Mám zakázáno zkoumat stejný typ zámku, jaký byl na minulém seníku. Jsem mimo čas, jsem v jiném světě, neprovádím svoje malé lotroviny, i když mě nikdo nevidí. Proč ho poslouchám? On je známý tramp a já jsem rád s ním na vandru. Proč a nedělá to co ostatní trampové? Šlapeme dál, ticho nás pohltilo, Stromy nás hladí svými stíny. Na nějaké křižovatce přeruším mlčení a ukazuji mu jasnou hvězdu Sírius. Usměje se a řekne, tady budeme spát. Jdeme asi sto metrů od lesní cesty. Nacházíme si místo na spaní. Nebude ti zima? Ptá se. Jsem dost dotčen. Proč se nestará o sebe? Ušlapávám si místo pod smrkem. Přináším na dvakrát pořádnou náruč zelených větví z okolních smrků. Hromadu vrším pod smrk. Umačkávám větve tak, aby mi při ležení netlačily. Sundávám bandalír. Pokládám na větve německou celtu. Vedle i vojenskou deku. Rozbaluji tele. Oblékám si angorový svetr od babičky a na to znova vermacht'áckou bundu. Sundávám pŭllitry, odmotávám onuce a natahuji si na nohy silné ponožky. Pŭllitry dávám tak, aby do nich nenapadal sníh. Stoupám si. Obalím se dekou. Zalehnu, přehodím přes sebe cípy cely. Teď vidím, že on přichází se na mě podívat. Ty jsi šel v onucích? Hřeje mi pocit, že se diví, jaký jsem borec. Už jsi někdy spal v minus deseti venku? Přiznávám, že ne. Stydím se. Nejsem tramp. Jsi vybavený velmi dobře. Pochvala od něj mi do dneška těší. Hlavně, že je od něho. Já dnes budu spát jako on, známý tramp. Udělal jsi chybu. To není možné, prolétne mi hlavou. Moje dokonalá příprava a vše do nejmenší podrobnosti vykoumané je v trapu. Nejsem tramp. Sedám si. Neboj se, říkám, já nemohu zmrznout. To určitě nezmrzneš. Kolem jen bílý sníh a ostré černé stíny kmenů a větví okolních stromů. Víš, kde jsi udělal chybu? Měl by mlčet a poslouchat ticho, myslím si. To

byla, celou naší snad pětihodinovou procházku ta nejkrásnější věc, co mi naučil. Díky kamaráde. Kde jsem, ale udělal chybu? Nazuj si kanady, nebo v nich ráno nebudeš moci jít, řekl a odešel. Vstal jsem, nazul boty. Obalil jsem se dekou a zalehl. Přitáhl jsem cípy cely přes sebe. Je ticho kolem, mír a klid.

Díky za vandr s tebou. Díky za to, že jsi mi naučil poslouchat ticho. Díky za to, že jsem mohl ráno odejít v půlitrach. Díky za pochvalu, ta je pro mne, dodnes, víc než Tvoje rada.

28. dubna to je pět let od tvého pohřbu.

Vzpomínám na tebe Kazateli, brdský psanče.

Haiku o táborovém „širáku“ v Krkonoších

Jakub Florian

*Noc. Říjný srnec
divoce beká lesem
u spících dětí*

Předvánoční

Zdeněk Ryšánek - Crischot

*Stříbrný, modrý,
zářivý zimní den
já dostal jsem dnes do vínku.*

*Cesty jsou ztichlé sněhem
a bílý dým smrkových větvíček
mi voní vánocemi.*

*Je ještě větší štěstí
někde na této Zemi ?*

Zabloudil

Petr Doležal - Dollyk

Černé siluety stromů ho zcela obklíčily. Ještě před chvílí si byl naprosto jistý tím, kde je, ale teď... Tam, kde tušil cestu, po níž přišel, byly jen další stromy pomalu se nořící do večerního šera.

Sakra, asi jsem neměl tolik spěchat. Proletělo mu hlavou. Poslouchal, ale nikde ani známka toho, že by poblíž někdo bivakoval. *Určitě budem hrát na kytaru, jo určitě nás uslyšíš a najdeš to. Kecy. To byl ale blbej nápad. Proč jsem s nima nešel rovnou? Kdybych se vykašlal na ten pitomej pohovor. Stejně to bylo nějaký divný.* Pořád na to musel myslet, dostal pozvánku a pak s ním v té firmě jednali, jako by o ničem nevěděli. *Vypadal jsem jako vůl.*

Ztěžka si sednul na pařez, z kapsy vyndal plánec, který mu včera nakreslil Mrožák. Snažil se zjistit, kde udělal chybu.

Cesta vedla přes Vargův kopec, pod ním se dal doprava, pak přešel přes řeku a držel se jí proti proudu asi půl kiláku. Přeběhnul louku pod Troubilovou skálou a pokračoval dál po cestě lesem. Všechno udělal dobře, tak proč je už dávno nenašel? *Že by si ze mě Mrožák vystřelil? To by byl teda blbej vtip. Hlavně prej nesmím sejít z cesty. Říkal to tak tajemně. Blázen starej, myslel si, že mě to vyděsí? Ale z který cesty nemám sejít? Dyť tady žádná není. Jen tahle pitomá pěšina.*

Sundal bágl a vyhrabal baterku. Už za chvíli se mu bude určitě hodit. Tmy se nebál, ale jeden nikdy neví. Jenže, co dál? *Když se vrátím na louku a zkusím to znova, přijdu určitě pozdě. A když puđu dál, kdoví kam mě to zavede.*

Ochladilo se a začal foukat vítr. *Dopr... eště začne pršet a bude to v kelu.* Pro jistotu na sebe hodil kongo. *Ne, takhle to fakt nejde. Musím jim zavolat.* Vzal mobil a vytočil Mrožákovo číslo. *Litujeme, ale číslo, na které voláte, je buď nedostupné, nebo vypnuté.*

A pak to vypadlo. *Nejspíš nemá signál, snad brnkne zpátky, až zjistí, že má zmeškanej hovor. To je teda pech. Kolik že je to vlastně hodin?* Znovu rozsvítil displej. Půl desátý pryč. A kolem se kvapem stmívalo. Už pomalu nic neviděl.

Ten les je divnej. Takovej jinej, když se setmí. Plnej zvuků a přitom tak smutně tichej. Ty vole, nech těch řečí a něco vymysli! Loknul si na kuráž z čutory. *Fuj. Ten rum z ní smrdí jako kus alobalu. Měl jsem ho radši nalejt do petflašky.*

Ale tady zůstat nemůžu. I kdybych měl chodit celou noc. Hodil si batoh

na záda a vyrazil dál směrem, který pokládal za ten správný. Za ním svítil úplňkový měsíc, který co chvíli zakrývaly mraky.

Hlavně nesmíš sejít z cesty!

A les zlověstně hučel do rytmu jeho kroků. Levá, pravá, levá, pravá, le... *Au! Doprdele, to byl snad nějaký kořen.* Nadával, když se zvedal ze země. *Asi jsem si narazil koleno.*

Světlo při pádu zhaslo. Po tmě se baterka bez baterky špatně hledá a pak ho napadlo použít svítilnu na telefonu. Sáhнул si pro něj do kapsy a zjistil, že se při pádu rozbil. *Krucifix, Mrožáku, ty mrzáku, tohle ti nedaruju, to máš u mě schovaný.*

Ten les byl stále divnější. Jako by se mu vysmíval.

Lezl po čtyřech a rukama šmátral kolem sebe. *Snad proboha nemohla spadnout nijak daleko. Musí tady někde být.*

A v temnotě před ním se najednou objevily dvě obrovské světélkující oči. Ztuhl a po zádech mu přeběhl mráz. Táhlé dlouhé zavítí bylo tím jediným, co mu tu ještě scházelo k zešílení. Jako by náhle prozřel a pochopil, proč se měl držet cesty. V lese totiž bývají hodně moc divné věci.

...

Mrožák celou slezinu připravoval dlouho dopředu. Skoro měsíc mu trvalo, než ukecal starou partu, aby si zase vyrazili. Během loňské dovolené našel i krásné místo, jako stvořené pro tohle setkání po letech. A Brďan, o kterého mu šlo především, dva dny před odjezdem přijde s tím, že musí na důležitý pohovor kvůli práci. *No fajn.*

Nakreslil mu pláněk, všechno popsal a nechal si od něj svatosvatě slíbit, že dorazí, když už nemůže jet s ostatními. *Přísahal na osadní čest, tu by Brďan nikdy neporušil. Už je to sice dlouho, co jsme blbli do podobných nepsaných zákonů, ale takovejhle slib pořád bere jako něco zásadního, znám ho.* Vysvětloval ostatním po cestě.

Byl vlastně spokojený, všechno šlo přesně podle plánu. Kotě s sebou vzalo dokonce i Plavajzníka, velkého novofundlanděana, který s nimi byl na jejich poslední akci ještě jako štěně.

Nebojte, určitě k nám dorazí. Ten pláněk jsem maloval podle mapy v googlu. Uklidňoval navečer ostatní, kteří už začali o platnosti Brďanovy osadní cti pochybovat.

Bez něj by tu nebyla žádná zábava. A co potom s tím dárkem, že jo? Utrousilo Kotě. Měl přece narozeniny a byl zlatým hřebem večera. I Plavajzník vypadal trochu sklesle, asi ho mrzelo, že od vody, kterou miloval snad víc, než cokoli, museli uhnout do lesa. A navíc byl dneska měsíc v úplňku. To ho vždycky tak nějak melancholicky

dráždilo. Pobíhal kolem kempu a čenichal. Už dávno mu došlo, že v tomhle lese je plno jinak vonících věcí, divně vonících.

...

Brd'an spadl na záda a na báglu si připadal bezmocný jako na krovkách převrácený brouk. Ty příšerné oči, od nichž se odrážel měsíc vystupující z mraků, se k němu blížily. Táhlé vití se pomalu měnilo v zlověstné vrčení. Z tlamy toho netvora se táhl shnilý záhrobní puch. Ještě včera by se byl vysmál každému, kdo by s podobnou věcí přišel, ale teď už ne. Už věřil, že existují. *Vlkodlak!*

Netvore, díme, neme tekel, ať jsi bůh anebo z pekel... Snažil se stvůru zahnat a vzpomněl si na verše z Poeova Havrana. *Bože, tak tohle je konec?* Přišlo mu to trochu absurdní.

Páchnoucí tlama se mu přiblížila až k obličeji.

Najednou se to nervy drásající vrčení změnilo na fňukavý pískot a horký dlouhý jazyk mu olízl tvář.

Plavajzníku, nech páníčka. Vykřiklo Kotě a les ozářil svit několika baterek.

Dostali jsme Brd'ana, šálalálalá. Zněl lesem Mrožákův hlas a další, které mu byly povědomé, křičely jeden přes druhého.

Překvapení, Brd'ane! Všechno nejlepší!

Návod jak napsat báseň do Trapsavce

Miky Marusjak - Miky

*Šli cestou necestou
stezkou nestezkou
s myšlenkou nehezkou...*

*Blbost
snažíme se mít jen ty krásné
Hloupost
věříme na ty šťastné!*

*Chce to nosnou myšlenku
co pochopím já i ty
Už je to venku
Osobní pocity!*

*Láska páska hláska
kousek konipáska
Spíše nějaký nový rým*

Co s tím?

*V nesnázích je kráska
co nevychovaně mlaská
co se v čelo práská
když je na něm vráska
Už není kráska
je nepěkná
tuze smutná*

*Pláč se uhnízdil holce v oku
Vyplav ho hrstí prachu
toho hvězdného
Přidej něco vzletného!*

*A taky
chce to tuláky
usárny zalomené palce
oči upřené k dálce
prošlapané boty
nějaké tklivé noty
do rána znějící kytary
a kdo si připadá starý
(přímo to svádí)
vzpomínku na mládí*

*To už tady bylo...!
To je přece Wabi Daněk*

*...každého z nás to pomyšlení svádí
tělo sádlem obalený
napasovat do maskáčů z mládí...*

*Co tedy s tím?
Už vím*

*Příhod' volný rým!
Odlož donkichotský komplex
Nepiš intelektuálně
ale normálně
Piš srozumitelně
čtenáři nejsou idioti
Fakt nejsou!*

*Myslím na lásku
Dýchavičně těžce
hejna slov okamžiku
spojuji v rýmové řetězce*

*Láska - páska
magnetofonová páska
neohraná
lepící páska
oboustranná
smutná kráska
uplakaná*

*Slza na čistém bílém papíru
klikatě stéká
cestou necestou
stezkou nestezkou
lesklá jak stopa hlemýžďe
barevná čmouha pocitů*

*Řeka barev a melodií
Řeka básníkůvých fantazií*

*Pojďme se po ní plavit
v papírové loďce
A kdo chce
může si z novin složit
večerníkovskou čepici
a ze břehu
smekáním zdravit
námořníky v maskáčových uniformách*

*Šedivá rána
šedivé dny
šedivé myšlenky odcizení
šedivá panelová města
se rázem změní
v ohlušující výbuchy
barevných gejzírů
ohňostroju představ*

*Až k Mysu Naděje
bárka námořníků
kolumbových vnuků
bezpečně propluje
bílou mlhou
i černou nocí zlou*

*Pojďme objevovat
barevné čmouhy našich já
Pojďme hledat
všechny barvy
nejen trampskou zelenou*

*Ještě tam narvi
trochu klasiky*

*Houpi hou
papírová keňa
na vodě se houpá...*

Jizvy na celý život

Pavel Šmakal

Ležel na pláži u rybníka a nastavoval své tělo slunci. Byl sám. Sám uprostřed davu lidí. A jako už častokrát v minulosti vracel se zpět k tomu dni, kdy to všechno začalo.

Návštěva ZOO s kamarády. Denní světlo se jen s obtížemi prodíralo hustými korunami stromů na pískem vysypané cestičky. Parta mladíků, včetně něho, bujaře pokřikovala na okolojdoucí dívky. Mířili k bufetu, měli chuť na pivo a spěchali, aby předběhli průvod školáků, kteří zlákáni vůní parků měli očividně stejný cíl. Dospěli na plácek před Občerstvením, když zaznělo hromadné vzdechnutí a po něm následovaly jednotlivé výkřiky hrůzy. Lidé se rozbíhali jako smyslů zbavení na všechny strany, převracejíce při tom skládací židličky, stoly, slunečníky i velké nádoby na odpadky.

Po cestičce od pavilónu šelem se pružnými skoky blížil tygr, pronásledovaný zoufalým ošetřovatelem. Prostranství se bleskurychle vyprázdnilo, zůstal jen on a za jeho zády houf k smrti vyděšených lidských mlád'at, přimražených děsem k zemi.

Kdysi dávno, jako malý skautík, četl knížku o lovcí tygrů-lidožroutů odněkud z Malajsie. Byly to hrůzostrašné historky o nelítostných pruhovaných bestích, které napadaly lidi ze zálohy a mohutným stiskem čelistí jim lámaly vaz, aniž nebožáci stačili hlesnout.

Od té doby se podvědomě bál tygrů. Teď měl jednoho přímo před sebou.

Velká kočka se k němu blížila, opojena nezvyklou volností. Dopadla na přední tlapy, zadní vtáhla co nejvíce pod sebe a odrazila se k mohutnému výpadu.

Ustoupil krůček dozadu a rozmáchl se levičkou. Ruka proklouzla mezi vyceněnými špičáky a zabořila se do něčeho měkkého, teplého a slizkého...

V té knížce o malajském lovcí byl popsán příběh, kdy se hlavní hrdina ubránil tygrovi tím, že mu vrazil ruku hluboko do chřtánu a udusil ho. Šelma ho v agónii ošklivě poznamenala, ale přežil. Někde v zastrčeném koutku podvědomí měl zakódovanou tuto historii a bezděčně této zkušenosti využil.

Bílý strop a láhev s infuzí, to byly první věci z tohoto světa, které spatřil. Ležel na nemocniční posteli, komplet zafačovaný v bílém,

kromě jednoho oka. Obličej a celé tělo ho pálilo a svrbělo.

Klaply dveře. „Tak jste se nám vrátil z dalekého vandru?“ usmála se na jeho oko sestřička, „ale, že jste si tam pobyl!“

Novináři a fotografové obklopili postel kolem dokola. Mluvili všichni najednou, do toho brebentění se občas zablesklo, tiše vrněla kamera. Odpovídal kuse, měl sice uvolněná ústa, ale nateklé rty se daly jen nesnadno ovládat.

Přišli nejbližší příbuzní, spolupracovníci a kamarádi, přinesli dárky, něco zdravého na zub a noviny, z nichž vybírali a nahlas pročetli titulky: „Holýma rukama na tygra!“, „Zachránce školáků!“, „Nedal tygrovi šanci!“.

Přáli mu zdraví, okukovali ho a zkoumavými pohledy se snažili odhadnout, jak asi bude vypadat, že se vylíhne z té bílé obvazové kukly.

Dnes poprvé se uviděl. Chystal se na to delší dobu, byl připraven na mnoho, ale nestačilo to. Jeho nový obličej ho zděsil. „Tak tohle jsem tedy od nynějška já...“

Konečně přišla i ona. Čekal ji mezi prvními, ale přišla téměř poslední. Viděla jeho fotku v novinách, jak vypadal, a jak vypadá nyní. Bála se toho setkání a odkládala ho ze dne na den, z týdne na týden. Hledala záminku, aby nemusela přijít vůbec, ale nakonec se přece jen odhodlala.

„Nezlob se, já nemohu, opravdu, nezvykla bych si. Soucit přece nenahradí lásku...“

„Ne, to ne.“

Pak už to šlo ráz na ráz. Těch jizev zůstalo mnoho, na těle i na duši. Vypadal jako profesionální rváč. V práci ho přivítali slušně. Nastoupil na totéž místo, ale už to nebylo ono. A pak jednoho dne nechtěně zaslechl nově přijatého kolegu: „...a ten, co vypadá jak vrah, s váma na pivo nechodí?“

V tramvaji, v autobuse i ve vlaku si lidé od něho odsedávali, pokud to bylo možné. Nepomohlo, že chodil pečlivě upraven a vkusně oblečen. Nikdo nestál o jeho pomoc, o jeho galantnost, o jeho společnost. Zůstával sám, sám se svým hrdinstvím.

Někdy se probíral novinovými články z té doby a pak si dlouho prohlížel svou tvář v zrcadle a hořce se ptal sám sebe: „Za co? Co špatného jsem udělal?!“

Rodina mu pomohla z nejhoršího, ale byli daleko. Žádný přehnaný soucit, brali ho jako rovnoprávného člověka, který potřebuje jednou

pochválit, jindy vynadat. Ale jeho problémy nemohli znát. Cestu k návratu, způsob jednání s lidmi, kteří neznali jeho příběh, si musel vyšlapat sám.

Tolik toužil po něžné ženské ruce, ale oslovit nějakou dívku se neodvážil. Znal jedno místo, kam se chodily místní krásky opalovat jen tak, bez plavek. Stydlivě se zahalovaly, když kolem procházel někdo opačného pohlaví. Ale jeho nepovažovaly za hodna toho, aby se před ním styděly.

„Stejně má obě oči nejspíš skleněné,“ zaslechl kdysi uštěpačnou poznámku.

Stále více se toulal přírodou. Příroda, les, kopce, potoky, rybníky, stromy, studánky, cesty - ti jediní mě nezradili, s nimi se cítím dobře, pro ně není důležité, jak vypadám.

Slunce už se klonilo k západu. Ochladilo se. Za chvíli se zvednu a půjdu, uvažoval. Přes obličej mu přeletěl stín, ale za chvíli se vrátil a zůstal.

„Strejdo, spíš?“ ozval se vysoký klukovský hlas. „Strejdo, slyšíš?“ klučina mu zacloumal ramenem. Čupěl na bobku a zvědavě si ho prohlížel.

„Strejdo, ty ses popral s tygrem, vid’?“

Bodlo ho to přímo do srdce. Neochotně se nadzvedl na loktech. Zamžoural proti zapadajícímu slunci a zabručel: „Ne, s tygrem ne...“ Kluk se zklamaně zvedl.

„S tygrem ne, ale s tygřicí,“ dodal rychle.

„Vážně?“ zazářil klučina, „strejdo, ty jsi hrdina, vid’? Povídej mi o tom.“

Sáhl do igelitky pro náprsní tašku a vytáhl z ní zažloutlé novinové výstřižky novin.

„Umíš číst?“

„Ne.“

„To nevádí. Vidíš ji? To je ona. Dala mi pořádně zabrat, holka, trochu jsem ji přidusil. Tohle mi nechala na památku,“ přejel si prstem po nesčetných bílých místech, která se nikdy neopálila. „Jizvy na celý život.“

Klučina hleděl obdivně na fotku téměř neznatelnou, zničenou častým vytahováním a překládáním. „Víš co? Vem si ji! I ty články. A budeš větší, přečteš si je. Já už je znám nazpaměť.“

Kluk vyskočil s výstřižky v ruce. „Strejdo, ty jsi můj kamarád! Kamarád – lovec tygrů! A můžu to říct klukům? Přijď zítra zase sem, já je přivedu!“

Něco se s ním stalo. Svraštil obočí, aby zadržel horkou vlhkost, která se mu drala slznými kanálky do očí. Lovec tygrů. Tygr ti dá jasně najevo, že tě chce rozsápat. S lidmi to vždy tak jasné není. Usmívají se na tebe, tváří se přátelsky, říkají, že jsou tví kamarádi, ale úmysl mají mnohdy stejný, jako ten tygr.

Neodpověděl klukovi, jen mávl rukou, že to slyšel. Měl strach, že by mu selhal hlas. Jen v duchu pronesl: “To víš, že přijdu, kamaráde, po letech jediný...”

Klučina odpelášil ke své mámě. Hleděl za ním a měl pocit, že po nekonečně dlouhé době se opět na něco těší...

Inzerát

Petr Doležal - Dollyk

*Když do trávy se večer položím
ztrácen cestou, sladce si v ní stelu.
Celý den za zády a zítřek před sebou,
cíl v nedohlednu, tak, jak mám to rád.*

*Toulám se nazdařbůh a přece stále vpřed,
slunce se zatmívá a měsíc volá noc.
Uprostřed léta roku dvacet dvanáct
usínám znaven, tak jak mám to rád.*

*Ta trocha nepohody vůbec nevadí,
spíš v peří byl bych jako na hrachu.
A místo internetem brouzdám mokrou travou,
od rosy studí, tak jak mám to rád.*

*Jen jedna věc mi vadí, že jsem sám.
Kdybys chtěl být snad ty ten kamarád,
co rozdělí se ráno o kus chleba,
odpověz prosím na můj inzerát.*

Hrob neznámého vojína

Miroslav Neuvirt - Wandri

Tak co trapeři, věříte na duchy? Že je to pitomost? No jasně. Ale přece jenom někdy, někdy.....

„No to je doba, to je doba. Dyt' už tady sedíme celou věčnost. To mi řekněte, co tam ty vejboři můžou tak dlouho projednávat?“ Votráveně hartusí Jára. Vod kdy zrovna jemu vadí vysedávání v hospodě nevím, ale i já už začínám být nervosní. Nejen já, ale celá naše osada. Všichni napjatě čekáme až se otevrou dveře sálu, kde dnešní večer zasedá obecní výbor. Hospodskej před nás postavil další sklenice. „Tak jsem kluci slyšel, že mají na stole vaší žádost,“ povídá a vysunutou bradou ukazuje směrem k sálu. „Hele, já vám to řeknu rovnou. Já osobně bych si v lomečku boudu nestavěl. Najděte si raději jiný místo.“ Udiveně zvedám oči k hospodskému. „Tak to nám řekněte proč pane Burda? Nám se tam náramně líbí.“ Ten jen souhlasně přikyvuje. „Já vím, je to tam moc pěkný, romantický. Ale vy jste asi neslyšeli, že tam straší. Co?“ Mirda vyvalil oči. „A kdo prosím vás. Snad né nějakej zavalenej lomař? My jsme tam pane Burda ale žádný strašidlo nikdy neviděli.“ To už hostinskej skládal prázdný pullitry na táč. „Žádnej lomař synku, ale voják a taky jste ho vidět nemohli, protože sem jezdíte teprve vod léta a von se zjevuje na jaře, začátkem května.“ Bravurně si nadhodil plnej táč nad rameno. „Počkejte chvílku, roznesu pivo a hned vám to dopovím.“ Netrvalo dlouho a stál zase u našeho stolu. „Tak kde jsem to zkončil? Jo už vím. Tak teda pánové, povídá se že je to ruskej voják z pětačtyřicátýho, rudoarmějce.“ Jindřich se začíná šklebit. „Děláte si z nás prdel pane Burda. V dnešní atomový době na nás jdete se strašidlem. Řekněte rovnou, že máte s lomečkem nějakej svůj osobní záměr.“ Burda jen kroučí hlavou. „Já jsem ho kluci neviděl, ale jiní. Třeba starej Dobeš, no ten z hájovny. Povídal, že ten voják seděl na tom velkým šutru dole u jezírka. Prý popíjel vodu z velký, nejmíň litrový flašky a hrál na garmošku Kaťušu. Zmizel až když tu láhev dopil. Smutně se prý na ní díval, pak ze sebe vydal zoufalý výkřik a jako by se propadl do země, byl najednou pryč.“ Začínáme se bavit. „To je všechno nějakej vejmysl,“ tvrdím. „Bůh ví, co Dobeš viděl, když šel od vás z hospody. Jak může tvrdit, že byla v té flašce právě vodka?“ Burda si ťuká na čelo. „Ty chytřej, co asi tak může pít ruskej voják jinýho než vodu.“ Chtěl ještě něco dodat, ale to se konečně otevřely dveře

sálu. „Tak klucí,“ hrne se k nám samotnej starosta. „Tak tu vaši žádost jsme vyřídili a můžete začít stavět. Plánek je schválený a nájem jak jsme se domluvili.“ Pozvali jsme celej vejbor na panáka ať vidí že nejsme žádný škrti a dali se do toho.

Všechno šlo dobře, ale jen do té doby, než jsme objevili tu kostru. Né, nebyla to kostra starého jízdního kola, jak by si mohl snad někdo myslet, ale kostra lidská. To bylo tak. Jindřich dokončoval výkop pro základ boudy a tam našel tu holenní kost. Nejdřív si prý myslel, že tam lomaři zakopali třeba starou, prašivou kobyly. Když ta kost ale vlezla v polorozpadlý kožený botě, bylo mu jasné, že se jedná o závažný a ojedinělý nález a všechny nás svolal. No uznejte sami. Lidské kosti se přece v lomu, uprostřed lesů, tak často nenacházejí. Plni napjetí a vzrušení jsme se dali do odstraňování zeminy. Bylo to vážně vzrušující. Vždyť s každou další nalezenou kostí se objevovaly pozůstatky člověka, který zahynul neznámo kdy. Mezi kostmi jsme nacházeli dochované zbytky textilu. Uvědomovali jsme si, že je-li tělo pohřbeno bez rakve, přímo v zemi, je přívod vzduchu téměř nulový a tím je pomalejší i rozklad těla. Mirda našel torzo jakéhosi opasku s přezkou, kterou se snažil očistit a tím přijít na její původ. Mezi žebry se povalovaly snad mince? Ale né! Mince přece nemají úchyty na stužky. Jára si je pečlivě prohlíží. Ano, jsou to medaile, nějaké řády. Opatrně postupujeme s odkrýváním. Za malou chvíli si hledíme z očí do očí s kompletní postavou. Nechybí snad ani jedna kůstka. Jindřich špičkou svého kapesního nože obrací a zkoumá cosi, co se zcela jasně podobá nějaké čapce. Z jejího lemu odpadlo torzo odznaku – pěticípé hvězdy. „Vy volové,“ vydechne Jára. „Víte, koho jsme to vykopali? Jen ta garmoška schází!“

No, boudu už máme postavenou. A tak hned na jaře, začátkem května, si koupíme flašku ruský vodky, sedneme si k tomu šutraku u jezírka a zapějeme:

*Razcvětáli jábloni i grůši,
paplili tu mány nad rekoj.
Vychadila na bereg Kat'úša,
na vysókyj, na bereg krutój.*

Akrostich

Libiše Matysíková

*Kochat se pohledy na skalní hrad
Okouzlený pohled – ten si přát
Která pak záhada tady čeká
O černém rytíři či dívce držící uříznutou hlavu
Říkám si
Í jsem z ticha
Na ochozu vidím balancovat snad kouzelníka*

Truchlivý leknín

Kamil Princ

*V bojácné zahradě bez slunce, bez stínu,
na hrobě černých vod ční růže leknínu
bělostná jako pleť světic, jež zhřešily.
Voní v něm sto tklivých parfémů
– zemře v tmách. Nekvete žádnému.
Nejsou, kdo by se z něj těšili.*

*Křehký a subtilní jak Manon z Arrasu,
květ svojí mízy krev přetaví na krásu,
aniž se k němu kdy skloní zrak něčí.
Mé srdce je jak ten zmaru květ,
umí jen své „Mehr Licht!“ zaúpět,
než navždy odkvete v smrtelné křeči...*

Asi v tom bude nějaký háček ...

Miroslav Marusjak - Miky

„Šel jsem si sednout k řece a koukal, jak vlny jdou ...,“ zpívá Vladimír Mišík v jedné své písni. Také, „šel jsem si sednout k řece“, ale ne proto, abych do ní skočil a utopil se. Rád pozoruji vodní hladinu a přemýšlím. U vody si vždy krásně pročistím hlavu.

Pod jezem tlustý plešatý rybář, ve vojenském kabátě se zlatými knoflíky a ušříženými výložkami hypnotizuje dva kanárkově žluté splávky, o které se tře vodní pěna. Tlust'och drží v ruce krajíc chleba s řízkem a mlaskavě ukusuje. Sousta zapíjí pivem. Dožvýká a zapaluje si cigaretu. Labužnický vyfukuje kouř, pak vajgla cvrnkne do vody. Bere ho dřímota. Ryby ne. Jeden kanárek poskočí a prudce se rozjede pod hladinu. Rybář reaguje překvapivě rychle a zasekává. Udice se nepatrně prohne. Jedna za všechny, pravá sebevražedná vyslankyně podvodního světa. Maličká, lesklá jak drahá třpytka. Plešoun ji otráveně sundá z háčku a ukazuje dalšímu lovcí, který sedí asi deset metrů po proudu od něho. Pak plotici zlostně mrští do řeky. Slunci se z té podívané také zívá. Volavka těsně nad vodou letí ladně proti proudu shánět potravu.

Na druhém břehu rostou mohutné duby. Vichrem ulámané větve trčící z vody připomínají ruce tonoucího volajícího o pomoc. Tlust'och znovu zkušeně zasekává udici. Prohnutý prut do velkého oblouku a napnutý vlasce signalizují kapitální úlovek. Rybář zuřivě točí klikkou navijáku. Z vody se vynoří asi metr dlouhá, jak paže silná dubová větev. Napružená udice se narovná. Degradovaný důstojník bezmocně zírá na přetržený vlasce a poleno, které opět mizí v hlubinách. Naštvaně navazuje nový splávek a háček. Racek kroužící nad hladinou se mu chechtá.

Proti proudu pluje malý remorkér s jeřábem na přídi. Brázdí řeku cik cak od jednoho břehu k druhému. Zastavuje uprostřed toku u obří železné bójky, která trčí z vody jak obrovský oranžový splávek. Na palubě dva dělníci ve špinavých zaolejovaných montérkách si zapalují. Kouří a s cigaretou mezi prsty ukazují rukama směrem před sebe. Na konci ramene jeřábu se houpe jak na šibenici ocelové lano s trojhákem připomínajícím kotvu. Jeřábník spouští trojhák do vody a čeká, až klesne na dno. Pak začne pomalu navíjet a hák se vynoří. Člun s jeřábem pročesává v půlkruhu koryto řeky. „Co tam hledají?“ říkám si pro sebe. „Kdyby se tady někdo utopil, určitě by tu pobíhali

hasiči s bidly, byla by tu spousta policajtů, potápěči a televize Nova.“ Háček znovu klesá ke dnu. Opětovné vytažení a zase nic. Jen jednou dělník kopem kanady uvolní zaklesnutou dubovou větev z ramen háku. Rutina brázděné a rozrážené vody a prázdného háku. Další žbluňknutí a navíjení. Jeřábík vzrušeně ukazuje dělníkovi, že něco táhne. „Co mu to tam visí?“ zvědavě pozorují oba muže. Z vody se vynoří zabahněný pytel. Chvíli se houpe nad hladinou jak ubřečený oběšenec. Jeřábík spouští úlovek na dno člunu a zastavuje chod motoru navijáku. Dělníci svěsí pytel z háku a někam volají mobilem.

„Hmm, vypadá to jak lodní pytel, že by se tady fakt někdo utopil?“ Na jezu byla po povodních před pěti lety postavena šlajsna pro vodáky. Nikde žádné nebezpečné válce nebo vracáky. Sám jsem tenhle jez několikrát sjížděl s kamarádem Pavlem na vertexce. Nikdy jsme se necvakli. Člun s dělníky doplul ke břehu, kde čekalo policejní auto. Dva policisté naložili loďák do kufru služebního vozu. Dívají se na hodinky a pak cosi, snad dobu nálezu, zapisují do formulářů. Po chvíli přijíždí červený favorit. Vystupují tři muži v civilu a o něčem diskutují s dělníky. Ti ukazují směrem k bójce. „Asi kriminálka, ti civilové,“ říkám si, „tak to bude něco vážnějšího.“ Volavka se vrací ladným letem zpět z lovu. Racek se posměšně chechtá rybářům, dělníkům i policistům.

„Tak to jsi prožil u řeky zajímavé dopoledne,“ povídá mi Pavel, když večer sedíme u piva v hospodě Nad Přívozem. Bavíme se spolu o hácích a háčcích. Pavel se zajímá o historii druhé světové války. Je odborník a machr přes háky. Se zaujetím mi vypráví o pankrácké sekýrárně, kterou navštívil. „Je tam místnost, kde se popravovalo gilotinou, některé rozsudky zněly „smrt oběšením“, k tomu se používaly speciální posuvné háky se smyčkou provazu.“ Pavel se vyučil řezníkem. Má svou vlastní prodejnu a uzenářskou výrobu. Podle pankráckého vzoru si nechal postavit v porážecí místnosti své firmy posuvné háky, na které se věší vepřové půlky. Zkrátka v hácích se fakt vyzná.

„Víš,“ říkám mu, „tohle všechno má jeden velký háček. Dnes jsem proseděl přes hodinu u internetu a nikde žádná zmínka o tom, že by se tady někdo utopil. To se stalo naposledy při povodních před pěti lety. Tehdy nějaký důchodce chtěl zachránit svého psa a strhl ho proud. Našli ho až za dva dny devět kiláků za městem.“ Řezník se napil piva z půllitru a rukávem hnědého svetru, který mu uháčkovala žena k narozeninám, si setřel pěnu z kníru. Zamyšleně povídá: „Třeba jeli vodu nějací ožralí dobrodruzi. Chlast do lodě rozhodně nepatří. Až

večer na břehu u ohně a při kytaře, to беру. Ten tvůj háček je možná v tom, že se tam klidně mohl utopit nějaký háček,“ a dále rozvíjí svou verzi. „Nebo v tom pytli byly nějaké kradené věci, které pachatelé zahodili do řeky, aby se jich zbavili. Možná někdo do pytle ukryl nějakou končetinu rozřezané mrtvoly a poslal ji po vodě,“ filosofuje řeznický milovník historie a detektivek.

Abych utnul Pavlovy šílené teorie, tak se ho ptám: „Nevíš, jestli napsal někdy nějaký český básník báseň o háku nebo háčcích?“ „Tak to fakt nevím, ale zkus ji napsat ty. Možná by mohla začínat třeba takhle...“ a začíná veršovat:

*Mám na háku
tuhle záhadu vodáků
Na tuhle záhadu splavu
zvysoka dlabu
Z vody vylovili nebožtíka
ožrala ho štika
aa....,*

nějak mu začaly docházet rýmy a tak povídá: „Hele, napiš radši o tom povídku a pošli to do Trapsavce, vždyť je to o vodácích, nemusíš to ani ztrampizovat...“ A já blbec mu to sežral i s navijákem a chytil se jak ta ryba na háček. Začal jsem si na účtenku dělat poznámky k povídce o háčcích.

Haiku z hospicu v Mangalore, Indie

Jakub Florian

*Na smrt nemocnou
Indku držím v náručí
-jsme si tak blízcí...*

Vlez` v les
aneb, jak nevalná ekologická situace
zapříčinila hudebníkovu újmu

Petr Soldát - Harmonika

*Vlez` v les,
used` na pařez,
a koukal kolem, kol, i vůkol,
kde že je ten vřes.*

*Ptáky, laně postrádaje,
v kapradí tam guma vlaje
a místo vody křišťálové
v zemi vyschlá díra zeje.*

*Tak na duchu on kles`
a popadl ho běs
v něm kytaru svou Ibanez
roztřískal o mez.*

Marný pláč

Martin Šlápota - Šlápi

*Víkendy bez chlapa, sama jsi v posteli
marné je volání: „Tak jsme to nechtěli“
vandrů mu přibývá závratným tempem,
nediv se, děvenko, vždyť chodíš s trampem.*

*Večery u mailů, na fejsu skupina,
rodinný život se s osadním protíná,
ustoupit musíš nejedné zásadě,
nečil se, ženuško, máš muže v osadě.*

*Koberec od pilin z broušení camrátek,
rodina v pozadí, čekání na pátek,
osada každá má jednoho kalifa,
neřnukej, paní má, vzala sis šerifa.*

Pohádka o trempovi

Jana Cibulková

První tři slova bych ráda věnovala svému muži.

V neurčitěm čase na pro mnohé neznámém místě se toulal brdský tremp. Sudička ho při narození podarovala toulavými botami, a tak se s tím nedalo nic dělat. Od rána do večera a mnohdy i v noci brázdil blíže neurčený les. V klidu si jde, sluníčko svítí, ptáci krásně řvou a najednou ... tlumené houkání. Tremp nemohl své zvědavosti odolat, a tak se vydal za tím zvláštním hukotem, chvílemi přecházejícím do pískotu. Jak hledá zdroj, zakopne o ztrouchnivělý zhroucený strom a z něho se vykulí vystrašený starý výr. Protože jsme v pohádce a tam si to můžeme dovolit, výr na něj promluví lidskou řečí:

"Děkuji ti můj zachránče. Nebýt tebe, zhynul bych. Splním ti, co ti na očích uvidím." Jenže ani v pohádce výrové nevidí ve dne nic moc. Tremp si z toho sednul na zadek a vykulil oči. Výr mu do nich zírá, ale nepřizná, že nevidí nic, ješita. Máchne křídly a pomyslí si: jste všichni stejní. V tu ránu se před trempem zjeví zlatý zámek. Všichni hrají, smějí se, klaní se mu, nabízí na ochutnání kde jaké laskominy. Uprostřed je obrovská vana a v ní se koupou tři svůdné ženy. Dlouhé vlasy jim splývají na nahá ňadra a průsvitná sukně se zamotává okolo oblých stehů.

"Pojď k nám, odhod' svojí usárnu, s nám ti bude dobře."

"Mámení pekelné!" zvolá tremp a utíká pryč do svého přátelského lesa. Výr nad tím kroutí hlavou, až se mu zamotá, a chvíli mu trvá, než je schopen vyhledat znovu trempa. Svojí slepotou narážel cestou do stromů, a tak stropil v lese trochu neplechu, ale přesto se mu podařilo dohnat svého zachránce a rychle, aby si opravil svoji reputaci, máchnul křídly. V tu ránu se před trempem objevil červený kabriolet, kožené sedačky byly naducány jemnými vlákny a blatník leštila žena-bohyně s velkým poprsím a ještě větším výstřihem. Když na něj pohlédla, usmála se a pramen rusých vlasů ji polechtal v úžlabí toho, co nabízela.

"Výre, ty jsi se zbláznil," roztrpčeně namítá tremp, "kam s tím tady v lese pojedu? Vždyť vyplaším všechnu zvěř!" Bohyně otevřela překvapením pusku a rozprskla se jako bublina. Kabriolet zajel do rokle a tam se začal studem zahrabávat do křoví. Výr z toho spadnul z větve, trochu se praštil a zůstal ležet v bezvědomí na zemi. Tremp toho využil a utíká, seč mu nohy slouží.

Nastal večer. Toulavej začal být trochu nervózní. Vždyť to mělo tady někde být. Běhal neurčitě po lese a nyní on občas narazil do vzrostlého stromu. Až se mu hlava zamotala a rozšířily se mu zorničky. Ale to už ho dohání neodbytný výr. Jen letmo nahlédne do jeho nejistých očí, ušklíbne se a máchne lehce křídly. V tu ránu tremp zahlédne světlo mezi kmeny stromů. Jasně, oheň, kamarádi ... už běžím. Rychle klopýtá přes pařezy, které se marně pokouší před ním zahrabat. U ohně už na něj všichni čekají. Ladí kytary, přihazují suché větve na oheň, špíchaly jsou připraveny vedle žracáku plného buřtů a Ara obíhá kolem a hlídá, kdyby někdo chtěl narušit tento ráj. Ani my to dělat nebudeme a necháme pohádku ve svých pocitech žít dál.

Cesta k srdci

Karel Malcovský - Soptík

*Blížím se k tvému srdci po malých krůčcích batolete
Láska je cit náročnější králů
Někdy uvadá, jindy zas jen kvete
Téměř vždy nezvaná vstoupí do našich plánů*

*Blížím se k tvému srdci jen, co noha nohu mine
Tak mi teď život plyne v tomto čase
Kdo z nás dvou tuší co se jak vyvine
Včera jsem se láskou opil a dnes chci se opít zase*

*R: Cesta k srdci někdy trnitá neschůdná a jindy přímá
City se neptaj city si nevybíraj prostě zaútočí
Někdy mi připadá že láska není tak nevinná
Vždy když mi bolesti od šípu srdce poposkočí*

*Blížím se k tvému srdci ani nevím co mě čeká
Jsem otrokem svých citů žhnoucích
Nesmělý zmatený starší pán klobouk smeká
Změna je život, život je změna jako srdce planoucí*

R: Cesta k srdci někdy

Lesní mužik

Barbora Hakenová - Bára

Byl vlhý večer. Kolem pomalu roztávaly zbytky sněhu, mezi větve hustého smrkoví vplouvala tma. Svým dlouhým, hustým, mlhavým závojem ve škodolibé radosti omotávala oči příchozích. Tři stíny s menším nákladem na zádech, takových tudy už prošlo. Na těchhle ale bylo něco zvláštního. Ta podivná věc, co se houpala jednomu z nich u pasu, mě nutila rozpomenout se na staré časy, když se kolem mého stromu ozýval křik a zvonily zbraně v boji muže proti muži. Tehdy, když rozhodovat o osudu těch, co vstoupili do mého lesa, mělo opravdu význam. Rozprostíral se široko daleko a moje moc, tak bývala mnohem větší. Dlouho jsem si mohl hrát s příchozími, protože trvalo několik dnů, než našli cestu ven, do polí a vesnic. Dnes mám tvář zarostlou mechem, z uší mi kouká kapradí a léta na mé kůži se dají počítat stejně jako na pařezech, co zbyly po starších sourozencích mého Velkého dubu, v němž posledních padesát let pobývám. Ale ještě nejsem tak starý, ještě ne. Ještě jednou si pohrajeme s těmi, co vzbudili starého skřítku ze spánku zvukem střetnutých studených zbraní a otevřeli dveře do komnaty mých vzpomínek na mládí a čáry. Ještě jednou zataháme za nitky osudů těch, co se odvážili vstoupit do mého lesa.

Z mlžného závoje se postupně stávaly mlžné zdi. Trojice příchozích hledala místo vhodné pro rozdělení ohně a pro spánek. A nebyla to náhoda, že paprsky měsíce prosvítaly pouze skrz některé větve smrků a borovic. „Očividně teď nemá smysl něco hledat,“ prohlásil jeden. „Nasbíráme trochu dřeva na večeri a zítra večer třeba budeme mít víc štěstí při hledání.“ Ostatní souhlasili, shodili drobný náklad ze zad a rozešli se, aby nasbírali nějaké dřevo. Nejlepší příležitost pro probuzené síly.

„Snažíš se rozdělat oheň?“ Řekl posměšný hlas za zády mladého muže se zarostlými tvářemi. Ten se otočil, nikoho však ve tmě neviděl. „Kdo je tam?“ Křikl výhružně a pevně sevřel sekeru. „Ale, ale, odkdytak se rytíři ohánějí sekerou?“ Popichoval hlas. „Co chceš?“ Řekl člověk a protočil se kolem dokola. „Uvěznil jsem tvé dva společníky v podzemních chodbách mého stromového paláce. Pokud splníš mé dva úkoly, jste volní. Pokud ne, nechám si vaše duše, aby mi sloužily a vaše těla, aby přinesla živiny mému stromu.“ „To má bejt jako vtíp? Ukaž se, zbabělce!“ Máchal vousáč kolem sebe

sekyrou. „Odpověz!“ Zahřměl hlas a kolem se zablesklo. Vítr muži vmetl jehličí do tváře. „Dobře, kde jsou ostatní?“

Když se Flóra probírala, kolem byla stále tma. Trochu ji bolela hlava a nemohla si vzpomenout, kde je. Na levou tvář jí kapala voda ze stropu. Ze stropu! Uvědomila si. Postavila se a snažila se najít otvor, kterým propadla do temné chodby. Bezúspěšně. Všimla si ale, že na druhém konci se třpytí nějaké světlo. Třeba je to denní světlo, napadlo ji a vydala se tím směrem. Na navlhlé podlaze zapleskal zvuk jejích kroků. Přímo proti ní byla stěna a na ní louč, cesta se dále větvila a louč osvětlovala další dva temné tunely. Nejspíše odtud nic jiného nevede, říkala si v duchu. Vytáhla zpoza pasu nůž a vyryla do jedné ze stěn znamení pro lepší orientaci. Asi po hodinovém bloudění z jedné z chodeb uslyšela podivné zvuky. Jakoby procházely prostorem pomocí ozvěny. Došla na ono místo a tam se za plápolajícím světlem rýsoval nápis: Drahý rytíři, unesl jsem tvé dva společníky. Zachraň je. Pokud se ti to nepovede, zůstaneš tu už na věky věků. S úlekem si uvědomila, že tady už byla. Vpravo od nápisu byla stejným způsobem vyryta její šipka. Na zemi se ale navíc objevily otisky drobných chodidel. Vydala se po nich. Po chvíli se ztratily na kamenech zasazených do půdy, nicméně podzemí zde vypadalo mnohem upraveněji.

Chodba se rozšířila do prostoru, kterým zurčely malé pramínky a sem tam se objevilo i drobné lesní kvítí, kapradiny a mech. „Ale, ale, ale,“ ozval se výsměšný hlas. „Žena v kalhotách, očividně jsem spal opravdu dlouho... Nějaká by se mi sem hodila. Co ty na to? Když tu zůstaneš se mnou, nikomu z vás se nic nestane... Všechno se změnilo a připadám si tak sám...“ Flóra se chvíli rozhlížela, když tu se zpoza jednoho z drobných vodopádů vynořil malý mužíček. Vrásčitý, samá houba, samý mech, dlouhý zelený vous plný kapradí mu sahal až do pasu. Stále měl ale ostražitá, černá pichlavá očka. „Kdo jsi? A co jsi udělal ostatním?“ „Jsem pánem tohoto lesa. A vy jste v něm vetřelci. Vždycky jsem rád šprýmoval s rytíři, nebo spíš z rytířů?“ Zasmál se. „Ale ty nejsi rytíř. Máš dva úkoly. Pokud se ti je nepodaří splnit, zůstaneš tu se mnou. Pokud ano, jsi volná ty, i ti, které dokážeš zachránit.“ „Předpokládám, že nemám moc na výběr...“ Zaváhala dívka. „Ne!“ Vyprskl mužík a zatleskal rukama s dlouhými úzkými nehty. „Tak sem s tím.“

„Za prvé,“ mužík mávnul rukou, ať jde za ním a roběhl se někam dál. Flóre se to moc nezdálo a říkala si, že až se nebude koukat, skočí po něm a zakroutí mu dlouhými vousy. Šli po schodech někam dolů.

Vynořili se v kruhové chodbě, ze stropů po pravé straně tekla voda a vytvářela jakási zrcadla. „Za chvíli přijde jeden z tvých společníků. Bude souboj, těším se na něj jako malé skřítě. Jenomže meč má jenom jeden z nich. Zbylé zbraně mám já. Zaklepe na protější stěnu a na stropě se rozpohybují kořeny. Za chvíli přinášejí dva meče. Tvým úkolem bude dát meč tomu správnému z nich,“ prohlásil a škodolibě se zasmál. Flóra bere větší meč do rukou, ví, komu patří, koho bude hledat. To nezní tak těžce, v tom bude nějaký podraz, myslí si.

Taky že ano. Ve vodě se v jednotlivých zrcadlech objevuje mužská postava. „Mazák! Mazáku,“ volá, ale postava neslyší, je otočena zády ve strnulé pozici jakoby připravená k boji. Bere i druhý meč. Běží kolem dokola, ale všichni jsou stejní a stejně hluší a v levé ruce drží stejný dřevěný štít. V levé ruce! Jak je to možné? Mazák je přece levák, v levé má držet meč. „Meč!“ Zkusí křiknout na jednoho. Na to slyší, otočí se a natahuje prázdnou pravou ruku po meči. „A nic nebude!“ Na něj dívka. „Meč!“ Zkouší dalšího. Štít v ruce si dotyčný přehodí do druhé ruky. To je ono, raduje se Flóra a podává mu zbraň jílcem dovnitř. Ten se při průchodu vodním zrcadlem zaleskne a na krajích čepele se objevuje ostří. Mužík má zřejmě rád souboje se vším všudy.

„V pořádku. První úkol byl lehký. Teď polez za mnou nahoru na tribunu a podíváme se, jak se budou bít,“ pokynul jí skřítek. Dívka leze po žebříku, co visí na jedné ze stěn, na jakousi tribunu a shlíží dovnitř kruhového prostoru. Stojí tam druhý muž, vousatý Morgan. Ve stěnách kolem něj jsou výklenky, všechny překryté dlouhou černou lněnou látkou. „Až mávnu a sukno spadne, má za úkol vyzvat na souboj, toho pravého. Nepraví se ho pokusí zabít. Díky tobě jsem teď mohl hlavní poznávací znak včas zamaskovat.“ Mávne rukou, látky padají. Všichni bojovníci z výklenků drží štít v pravé ruce a meč v levé. Morgan bezradně přechází od jednoho k druhému, v ruce třímá svou šavli, jejíž hrany jsou stále tupé. „Ani na něj nezkoušej volat. Neuslyší nás.“ „Ale oni mají ostré zbraně! To přece není fér!“ V duchu začala urputně přemýšlet, který z nich byl Mazák. Musí být kousek od tribuny. Ne, musí být přímo pod tribunou, na tom nejhůře viditelném místě.

První souboj začal a Morgan má co dělat. Ale upoutal tak skřetovu pozornost. Flóra opatrně slézá zpátky dolů, běží chodbou k zrcadlu, které je již prázdné. Noří do něj meč a díky tomu postupně prostupuje na druhou stranu. Morgan se drží, ale jeho protivník mu prořízl tvář naskrz. Dívka vyskakuje na druhé straně, meč se leskne vybroušením,

a bodá bojující přízrak do zad. „Pod tribunou,“ zašeptá a Morgan vyzývá napodruhé toho správného. Náhle všichni falešní Mazákové mizí. „To jsme si nedomluvili,“ objevuje se mezi nimi znanadání zelený mužík. „Nevím, zda vám to můžu počítat, jako splnění úkol...“ „Žádná pravidla se neřekla, takže jo,“ praví rázně Morgan. „Vy taky plníte úkoly?“ Díví se Flóra.

„Dobrá tedy, tvůj druhý úkol bude... a už vím,“ usmívá se. „Vyber si jednoho z nich a jste volní.“ „A co ten druhý?“ Nechápou ostatní. „Nu což bude mi tu dělat společnost, hledat v lese lidi, které mohu potrápit... Tak co, koho tu se mnou necháš? Koho obětuješ?“ Dívá se na dívku vyzývavě. „Dobrá, vyhrál jsi. Zůstanu tu já.“ „Ne, neblbni, zůstanu tu já, odejděte s Morganem spolu,“ přerušuje ji Mazák. „Blbost, musíme všichni,“ zamračí se Morgan a vytasí proti skřetovi šavli. Ten luskne prsty a čepel se ohýbá směrem k rukojeti. „Víš, ale mohli bychom ti poradit. My se pro tuhle zábavu moc nehodíme,“ začala Flóra a mrkla na Morgana. „Ehm, to je pravda. Po lese se teď potulují různé živly a určitě s nimi bude víc srandy, než s námi... Stačí jenom dobře hledat.“ „Jaké živly, mají se jak bít?“ Propíchl je skřítek podezřívavě očkama. „Něco lepšího, vymetou každou skulinku. Každý převis, každý kemp v lese, i hradní jeskyně prošmejdí. Byl by to pro ně jinačí oříšek takhle ve spletitých podzemních chodbách,“ přidává se k ostatním i Mazák. „Někdy zkoumají i sedimenty, určitě by se nějaké našli i tady dole u tebe...“ Mrká na něj Flóra. „No, je fakt že někdo, kdo rozumí strukturám mých chodbiček, by se mi sem hodil... A pokud by s ním byla i zábava... Dobře, dohodneme se. Pokud nikoho takového do roka a do dne neseženu, najdu si vás, jakmile vkročíte do mého lesa, a udělám s vámi krátký proces. V opačném případě se vám odměním nejtučnější veverkou.“ Skupinka se na sebe usmála a souhlasila. Za pár chvil už všichni stáli venku. Slunce právě vycházelo a zbýval ještě celý víkend.

Byl vlahý večer. Kolem pomalu roztávaly zbytky sněhu, mezi větve hustého smrkoví vplouvala tma. Svým dlouhým, hustým, mlhavým závojem ve škodolibé radosti omotávala oči příchozích. Tři stíny s menším nákladem na zádech, na němž během chůze klimbal zavěšený meč. Poznávám tyhle siluety, snad jsem na ně i tak trochu čekal. Dnes mám mech z tváří obroušený a kapradí z uší opatrně vytrhané. Na noc musím hostům přichystat oheň a drobnou delikatesu.

Chráněnci

Pavel Šmakal

*Recitace: Proplížili jsme se třetího tisíciletí. S úspěchem se nám
podařilo zahnat světovou faunu do mnoha rezervací a ZOO a velice se
divíme tomu, že nám začala vymírat. Rozhodli jsme se ji tedy chránit.
Ale chráníme všechny ohrožené???*

*Blboun nejapný už se nedožije
Krokodýlům rubáš už se šije
Velrybí nápěv čím dál, tím vzácnější je...*

*Ref. Tak se mi zdá a je nás více,
Že mezi chráněnci, co přežít mají rok tři tisíce
Jeden chybí, jeden chybí...*

*Tučňák císařský snad se dočká
Převalského kuň taky počká
Tygří kožich už nemůže nosit každá kočka...*

*Ref: Tak se mi zdá a je nás více
Že mezi chráněnci, co mají přežít rok tři tisíce
Jeden chybí, jeden chybí....*

A to přece člověk, lidi!

Čas utrhuje lístky

Jarmila Faltová - Kytka

*Když zima stromům shodí listy
než oblékne jim zimní šat,
myslím na to jaký ty jsi,
proč touláš se tak rád.*

*Proč vracíš se rád domů,
když zimní ráno zebe tě,
ač znáš tajemství stromů
jak přežít v jejich nahotě.*

*Jak zima rozhazuje třpytky
na ten tvůj bludný kámen,
uvadají kyték snítky,
hledáš teplo kamen.*

*Čas utrhuje lístky
... máš, či nemáš mě rád,
až s jarem napučí i břízky,
budeš k nim utíkat.*

Pověst jež se váže k hradu Mitrov

Miloš Černý - Paddy

Paní, která stráví večer na tomto hradě vyjde ven jako čistá panna. Z jejích směřících se očích záře bude vycházet. Kdo se do očí té, jako čisté panny - víly podívá, tomu se mysl zmate. Sejde z cesty v lese, bloudit bude, hledat její oči bude. Najde-li zářící oči víly, ona prorokovati mu bude co stane se.

Jen snít, snít, jen snít a děkovat

Tlupa pocestných, každý z nich byl z jiného koutů Království českého, dorazila na hradě Lískov. U ohně planoucího na nádvoří se posilnili masem a moken. Tu se každému z přítomných chlapů zjevila v pravé poledne zakletá víla. Žádná z přítomných děv jí však vidět nemohla. Zakletá víla se s každým z těch **třinácti** chlapů pustila do tance a tančila s ním a jeho srdcem tak dlouho dokud dotyčný únavou nepadl. Pak, když se vydali na další pouť, bylo vidět jak z pešunku pod hradbami a ze stráně padali muži až k bystřině zvané Bukovský potok. Všem děvům z tlupy pocestných bylo divné chování jejich průvodců. Za stálého jejich ječení, při chůzi příkrou strání, ani jedna nepadla. O den dříve než nastal **třináctý** den v měsíci dorazila tlupa pocestných před hrad Mitrov. Světle modré nebe se dívalo na bílou peřinu, která pokrývala věž a cimbuří hradu, větve buků a smrků, mech a lesní cesty. Tu jedna z děv, víla se směřícíma se očima, vytáhla malou lahvičku z čirého skla naplněnou světle zelenou tinktúrou a pozvedla jí nad svojí hlavu. Pohleďte, řekla, toto je nápoj z byliny *Mentha piperita*, a nese kouzla až z daleké Indie. Ten, kdo si kapku pustí do svého hrdla, uvidí kolem sebe od té chvíle jen nekonečnou dobrotu v očích a srdcích dobrých lidí, tak je rozezná od špatných. Budete cítit, až mráz sevře temný les a nastane kol ticho, omamnou vůni kouzelné byliny *Passiflora Edulis*. Bázlivě a zmateně polykali pocestní lektvar, někdo jednou, jiný dvakrát, no více než **třináct** hltů bys z lahvičky nedostal. Pocestní nemohli překvapení náhlou změnou ani promluvit. Jeden každý z nich zřel, že se mu světle modrá barva oblohy smísila se světle zelenou barvou tinktúry a dál viděl jen zářící směřící se dvě světlezelenomodré oči víly posílající všem radost a veselí. Pak promluvil jeden ze směřících pocestných. K tomuto hradu se váže pověst, že když žena stráví jeden večer na tomto hradě, ráno odejde čistá jako panna. Všeobecné veselí zavládlo mezi

přítomnými. Ženy křičely jedna přes druhou: Tak ta pověst není, tak ta pověst není. Tu víla se smějícíma zářícíma očima prorokuje. Vydáte se cestou dolů k řece Bobrůvce. Tam najdete most a na druhém břehu naleznete starodávné místo s třemi pohanskými modlami. Těm se klaněti budete. Tam se znovu potkáme. Ti z pocestných co se zahleděli do smějících zářivých očí víly však ve zmatených svých myslích sešli z cesty v lese a blouditi počali. Tak je po drahném čase víla našla. Dívejte se do mých očí, řekla, a já vás povedu. Najednou se oni octli u zakázaného mostu, jenž pevnou mříží na obou stranách a velkými zámky byl opatřen. Víla přelétla most. Zmatení a bloudící ztracenci šli za ní jako omámeni. V ten ráz se octli v ráji, kde otevřená náruč malé chýše volala: vstupte pocestní, buďte vítáni. Kolem ohniště **třináct** hlídacích kamenů čekalo na zapálení vatry, aby ji mohlo hlídat. Prázdné lavice zvaly pocestné k posezení. Pohanské modly je mlčky vítaly. A víla se smějícíma zářícíma očima povídá. Nastane tma, měsíc se dnes neukáže. Mezi korunami stromů na své pouti uvidíte najednou **třináct** smějících zářících hvězd. Boty se vám budou se propadatí sněhovou peřinou. Klopýtati budete. Ticho vůkol bude. Slova nikdo nevydá. Tma vás pohltí. A najednou ucítíte vůni, vůni klidu v srdci a mysli, vůni přátelství a lásky, vůni snů, jež každého ženou dál, vůni pomáhající bližním. Vdechněte **třináctkrát**, ne víckrát. Jedině tak si vaše mysl zapamatuje jak omamné jsou čary tinktury z kouzelné byliny Possiflora Edulis. Klopýtajíce tmou, v tichu noci a zmámení vůní ještě mnoho kroků půjdete. Pak uvidíte malé světélko, plamínek. Budete u cíle poutě. Bydlí tam dobrý prťavý mužíček. Naleznete tam jen **třináct** druhů masa, jen **třináct** druhů omamných moků a jen **třináct** míst k sezení u ohně. Zpívati, veseliti se budete. Půlnoc zlomí den, miriády hvězd se přijdou na vás podívat.

Nastane kouzelný **třináctý** den v měsíci. Zastaví se čas. Mráz pohladí vaše záda a políbí líce. Prťavý mužíček bude mít radost, bude se smát, zpívat a bude šťastný. Všichni pocestní se budou radovat, smát, zpívat, budou šťastni. Až se oheň zmenší a posledních **třináct** plamenů zamává na prťavého mužíčka a jeho hosty nastane čas jít snít. Víla **třináctkrát** zamrká smějícíma zářícíma očima, pohádka končí. Ted' už jen snít, snít, jen snít a děkovat pocestným, že našli pravou cestu, děkovat víle se smějícíma zářícíma očima, **třináctkrát** děkovat tomu Prckovi.

PS: hrad Mitrov N 49°25' 51,96'' E 16°12' 51,84''

Upozornění: Pověst praví, že se může proměna přihodit jen takové paní, která kouzlo proměny předem nezná.

Srdce na dlani

Milan Liška - Liman

*Nabíd jsem srdce své na dlani té,
jejíž smích klokotá jak horský potůček přes lesklé kameny.
V uších stále zní mi ten smích,
nebo snad výsměch ?
Však stačí mi to, že ji znám,
že mohl jsem s ní tančit sám
a dotýkat se jejích vlasů,
vnímat její vůni, krásu
a poslouchat ten její smích,
držet ručku v dlaních svých
a vůbec, býti s ní.
Nabíd jsem srdce své na dlani
a víc, už nemám nic...*

Lod'ostop

Jakub Florian

Do kostela chodívám málokdy, ale tenkrát v tu neděli dopoledne v Třeboni jsem do něj šel, přestože jsem si pak naplánoval plavbu po Lužnici. Čekala mě Stará řeka, nejromantičtější zákoutí Lužnice, které mě o rok předtím odrazilo, když jsem asi tak v půli Staré řeky najel na ostrou, špičatou větev, skrytou pod hladinou, a píchl svou tehdejší nafukovací loď. Sice jsem se pak ještě snažil- v jogínském sedu, abych co nejméně tlačil na proražené dno kánoe- plout dál, ale druhý zásah zespodu zanedlouho poté mou loď definitivně dorazil.

Ted' jsem ale měl novou „heliosku“ ze sedmivrstvého gumotextilu a byl jsem zvědavý, co mi řeka přichystá ted'.

Blesklo mi hlavou, že je svátek Maří Magdalény, tedy 22.července, i to, že se mi v ten den obvykle dařovalo. A kupodivu, nevzpomínal jsem si toho dne ani tak na nějaká intimní dobrodružství, jako spíš na slovenské hory, vítr ve vlasech a na tvářích, na pot, protékající obočím a štípající do očí, a nad tím vším- volně podle pana Nevrlého- na voňavou hrst svobody.

Než jsem se sbalil, vyjel vlakem, nafoukl v suchdolském tábořišti na břehu Lužnice loď a spustil ji na vodu, byly tak dvě hodiny odpoledne. Zrovna brzy to tedy nebylo, ale přece se ted' neotočím a nepůjdu domů!

Zabral jsem pádlem a odrazil od břehu.

Kousek přede mnou vyplouvala podobně opožděná vodácká parta mladých lidí, ale na ty jsem ted', přiznávám se, nemyslel. Prostě jsem si plul po řece.

Přes nepřilíš široký horní tok Lužnice místy ležely vyvrácené, padlé smrkové kmeny. A já vzpomínal na to, jak si svého času jedna půvabná mladá dívka na háčku odložila šaty- tedy aspoň tu horní polovinu kompletně- a plula. Když pak uviděla padlý kmen přes řeku nízko nad hladinou, prohnula se ladně v zádech a snažila se pod ním podplout v záklonu. Jenže špatně odhadla výšku kmene, a tak o něj zachytila- a zastavila tak loď- oběma svými měkkými, oblými, plnými ňadry....

Inu, jak by řekl pan Fráňa Šrámek: Léto budiž pochváleno!

A ještě na jedno děvče jsem si v té chvíli vzpomněl- na S. z Dobříše, která pracovala svého času jako jedna z vedoucích na prázdninové akci „Léto dětí“ v Aritmě.

Bylo jí tenkrát asi dvacet. A dva mladí muži z řad táborníků, dvojčata ve zralém věku sedmi let, si ji natolik oblíbili, že se rozhodli, že se s ní ožení. Ale jak to mají udělat, když ona je jen jedna a oni jsou dva?"

Nakonec ten trojúhelník vyřešili šalamounsky: ožení se s ní oba. A jsem- tak trochu i za ně- S. z Dobříše dodnes vděčný za to, že se jim nejen nevysmála, ale šikovně vyrobila tři prstýnky z lýčí a navlékla si jeden z nich na prst, načež jim pak nasadila ty zbylé dva. A bylo to!

Ted' jsem měl dokonce dojem, že jsem ji –po těch letech- zahlédl na jedné z kánoí před sebou. Svět je malý. Ale neplula v ní sama- a pouštět se do nějaké stíhací jízdy se mi nechtělo. A pak, vzpomínky na jednu a tutéž věc mívají u různých lidí nestejnou váhu...

Plul jsem – aniž jsem zrychlil- dál.

Podél břehů horního toku Lužnice- to už jsem byl mezi jezem Pilařem a rozvodím Staré a Nové řeky- je porost, který svou hustotou připomíná téměř nefalšovanou džungli. Některé rozsochaté keře, s kořeny zčásti podepřítými proudem řeky, se z ní jakoby „vyklánějí“ a naklánějí se nad vodu.

A v tom jsem zahlédl, jak na mě z pravého břehu mezi těmi keři mávají dva mladí lidé- chlapec a děvče.

No tohle- „lod'ostop“?

Přirazil jsem ke břehu.

Byli to bratr a sestra. Chlapci jsem hádal asi tak 15-17, dívce 13-14 let. Byla to štíhlá, vysoká, dlouhovlasá tmavovláška s lehce zvlněnými vlasy, sahajícími až pod lopatky, a s drobnými poupátky ňader pod promáčeným tričkem. Ještě ne žena, ale už ne dítě. „Miss Poupě“, dalo by se říci.

Jmenovala se Kamila.

Oba mi vyprávěli zhruba toto: Patřili k té velké skupině mladých vodáků, které jsem viděl vyplouvat ze Suchdola, zatímco jsem nafukoval lod'. Nepospíchali, a tak se stalo, že pluli jako poslední. A zřejmě přehlédli i tu „maličkost“, že zbytek jejich rozsáhlé party mezitím přistál v Majdaléně.

Proti proudu se dalo těžko vracet, 'koníčkovat' lod' nazpátek po tak zarostlém břehu také nešlo, a tak pluli dál.

Pak vjeli pod jeden z těch převislých keřů, narazili do jeho větví a 'udělali se'. Uplavaly jim všechny osobní věci včetně pádel. Měli jen svou prázdnou lod', kterou ještě stačili zachytit, a mimo ni jen to, co měli na sobě- on tričko a šortky, ona bikiny. Mobil neutopili jen proto, že je všechny měl u sebe jejich vedoucí. Tomu jsem ale ani já nemohl zavolat, neboť jsem svůj mobil nechal v Třeboni.

Co teď?

Šlo jedinež plout dál. Pomoc se dala najít na rozvodí.

„Tohle máš na 'krizovku',“ řekl jsem Kamile a podal jsem jí na posilněnou tabletku glukózy.

Pak jsem koníčkovací šňůrou čili koňadrou přivázal jejich loď za svou. Chlapec se usadil na zádi jejich zelenobílé kánoe a já si neodpustil, abych nevzal Kamilu do náručí, nezvedl ji a nepřenesl ji přes rákosí a nejistý břeh až do přídě své červené 'heliosky'.

Vypluli jsme. Musel jsem táhnout jediným pádlem dvě lodě, ale šlo to celkem hladce. Kluk obětavě sebral cestou jakési prkno, snad víko od nějaké bedničky, plující náhodou na hladině, a začal ho používat jako náhražky za pádlo. Nebylo to rozhodně od věci, protože Lužnice v těch místech hodně meandruje a neovládaná zelenobílá kánoe se v těch meandrech za mnou prudce vychylovala sem tam jako kyvadlo od hodin.

Kamila žádné pádlo- ani náhražku za něj- neměla.

V jednu chvíli jsem najel na ukrytou větev, trčící těsně pod hladinou z bahnitého dna řeky proti lodi jako kopí. Ale 'helioska' měla silnější stěny, než mívala má stará loď, a nárazu odolala.

U rozvodí jsme povytáhli lodě na břeh a šli asi kilometr k silnici stopovat. Mohli jsme jen doufat, že vodáci budou poctiví a nechají naše lodě být. (Domky u rozvodí byly opuštěné, až na jednu místní babičku, a ta mobil neměla).

U silnice kolem nás svištělo auto za autem, ale ani jedno nám nezastavilo. Kamila na to konto cosi poznamenala.

„Kamilo, buď ráda, že jste neztroskotali v opravdové džungli!“ řekl jsem jí.

„Radši džungli, než takovou lhostejnost!“ odvětila prudce.

„Kamilo,“ podotkl jsem, „kdybys sama řídila nějaké auto, ty bys nám třem zastavila?“

Porozhlédla se po té naší malebné skupince. Já také. Dva promáčení mladí Robinzoni jen v tom nejnужnějším oděvu a vousáč v tričku a šortkách s nožem za opaskem...

Odmlčela se.

Stopovali jsme tam, tuším, skoro hodinu.

Naštěstí nám jedno auto, v němž jela mladá maminka s dětmi, nakonec přece jen zastavilo. A ta svým mobilem zatelefonovala na Kamilou nadiktované číslo do tábora, a odtamtud nám slíbili, že si sem pro oba „Robinzony“ přijedou.

„Počkej tady, dokud to auto nepřijede,“ řekl jsem chlapci. „Já se

vrátím s Kamilou k lodím.“

Všiml jsem si, že maličko zaváhal.

„Neboj, neublížím jí.“

Šli jsme. Pod nohama v sandálech šustil prach letní cesty. Borovice kolem nás voněly. Řeka šuměla. A Kamiliny dlouhé vlasy splývaly a vlnily se.

Došli jsme spolu zpátky k rozvodí. Obě lodě byly v pořádku na místě, vodáci byli poctiví.

Kamila mi děkovala.

„To nestojí za řeč,“ řekl jsem.

Když jsem zvedl svou loď, abych ji přenesl přes hráz rozvodí do malého rybníčku, z něhož vytékala Stará řeka, vzala Kamila mlčky loď za druhý konec a pomohla mi ji přenést.

Spustili jsme ji na vodu. V jednu chvíli jsme měli obličeje dost blízko u sebe.

A já v tom okamžiku strašně toužil tu „miss poupě“ aspoň políbit.

Nepolíbil jsem ji.“

Narovnal jsem se a pak jsem usedl do lodě a odrazil od břehu.

Neohlížel jsem se.

Ale cítil jsem Kamilin pohled v zádech a tušil jsem, ne, věděl, že se za mnou dívala tak dlouho, dokud jsem nezmizel i s lodí pod zeleným loubím stromů, klenoucích se nad Starou řekou.

Plul jsem po Staré řece asi tři hodiny. Tentokrát mi nenachystala žádnou vážnější překážku. Když jsem za mostem ve Staré Hlíně vytahoval pobřežním rákosím loď z řeky ven na břeh, bylo krátce po deváté večer. Než jsem ji vyfoukl a sroloval do batohu, byla už úplná tma.

Šel jsem těch zhruba sedm kilometrů s lodí na zádech do Třeboně pěšky. Kolem mne svištěl po ztemnělé asfaltce vůz za vozem.

Pozdě večer v Třeboni jsem v mobilu našel esemesku, v níž mi Kamila dojemnými slovy děkovala. To potěšilo.

Ale pak- mechanický pohyb, zkratkovité jednání, únava?- jsem stiskl knoflík a tu SMS jsem po přečtení smazal. Až tak asi za půl vteřiny mi došlo- mobil jsem měl tehdy teprve krátce- že jsem si spolu s ní smazal i číslo volajícího...

Houbařův zlý sen

Jiří Černohlávek - Quasinka

*Ranní mlhy věchet šedý
v cáry vánek mírný trhal,
v holínkách a v pršiplášti
rosou v trávě když jsem kráčel.*

*Žena moje měla medy,
když jsem z domu oknem zdrhal,
prej mě asi něčím praští,
ne, abych se někde zmáčel!*

*Slunce píchlo mezi smrky,
mezi řídké větve bezu,
mezi břízky, ještě spící,
mezi sosen kmeny rudé.
Moje by zas měla frky,
vidět, kudy zase lezu,
že mi straší v makovici,
že jí oko pro pláč zbude.*

*S potrhanou kamizolou
když jsem domů přišel zase,
žena má na mysli klesá,
slzu roní, rukou lomí,
řvouc, že s takovýmhle moulou
v širém světě nesetká se:
Všecko, co jsem přines z lesa,
na podešvi ulpělo mi.*

Rok za deset hektarů

Martin Šlápota - Šlápi

Milujem víkendy. Nejen, že jsou to dny v kriminále poměrně klidné, ale zejména proto, že nám dozorcí dovolí mít u sebe věc, která nás drží v těchto těžkých chvílích nad vodou – naši osadní kroniku. Sedíme u stolu a za zvuků jazyků ze sousedních cel, které ani nedokážem identifikovat, listujem stránku za stránkou, a pak si při zasněném pohledu skrz zamřížované okno promítáme ty krásné časy, kdy vznikla. Ne vznikala, jak by se chtělo říci, protože trvání osady nebylo věru dlouhé a kronika opravdu vznikla v jeden okamžik.

Byla to tehdy zlá doba, ale blýskalo se na lepší časy. Léto roku 1989 dávalo tušit, že komančové půjdou brzo od válu. Někomu může připadat divné, proč by se indiánský kmen měl vzdávat pomůcky pro vyvalování těsta, ale zasvěcení a pamětníci jistě vědí. A tehdy se v naší partě, čítající mne a premianta zvláštní školy Joudu, poprvé objevila myšlenka, že je třeba se nějak podílet na odboji. Udělat prostě něco, co nám zajistí velké bezvýznamné plus, až rudoši o ten vál opravdu přijdou. A včera, mezi třetí a čtvrtou limoškou, ten nápad přišel.

„Založíme tramskou osadu“ povídám, „tramping se teď zrovna netěší velké oblibě vládnoucí třídy a není to nic složitého ani nebezpečného.“

Po hodinové přednášce, co je to tramping a co vládnoucí třída, Jouda konečně neochotně souhlasil, avšak s připomínkou, že nechápe, jak to chceme provést, když s tím nemáme žádné zkušenosti. Můj argument ho však naprosto rozdrtil.

„Děda býval tramp a má doma nějaké notesy, kde je vše zaznamenané.“

Ihned druhý den nabral náš plán obrátky. Sešli jsme se k poradě v petřínských sadech, aby nás iluze lesa dostatečně motivovala a vznik osady se začal pomalu rýsovat. Nejprve bylo nutné zvolit šerifa, jinak bychom se nikam nepohnuli. Ačkoli hlasování skončilo nerozhodně 1:1, stal jsem se jím nakonec já, vzhledem ke znalostem trampingu. Nejenže jsem byl o jedno čtení dědových cancáků napřed, ale Jouda, přestože jsem mu je po protestech zapůjčil, nedokázal přečíst ani větu, protože ke psacímu písmu se ještě ve škole nedostali. A jako šerif jsem stanovil i termín slavnostního ohně, bez nějž by náš odboj neměl

valného

významu.

„Oheň bude poslední víkend v září, neboť bývá ještě dosti teplo na příjemné polehávání po lesní podestýlce a ne dříve, abychom vše stačili řádně nachystat.“

Úkolů jsme před sebou měli poměrně dost. V první řadě najít vhodné místo pro naši slávu. Jako syn rodičů, jezdících na letní byt do Luk pod Medníkem, jsem měl hned jasno – oheň vzplane na vrcholu Medníka, trampské to posvátné hory. Stejně rychle byla vyřešena i otázka občerstvení. Vzhledem k tomu, že o existenci osadní pokladny jsem měl jisté představy, avšak zůstalo pouze u představ, rozhodli jsme se, že vstupným na potlach bude láhev trampské lihoviny od každého zúčastněného a my dodáme Coca-Colu na její ředění. Poté, co byly všechny náležitosti domluveny, vepsal jsem je do zvadla a předal jejich balíček Joudovi s tím, ať jde a rozdává je celému zelenému národu, jehož jsme se v tu chvíli cítili součástí.

Mezitím už zbývalo dořešit pouhé dvě drobnosti - název osady a její vlajku. Logicky jsme se nejprve snažili najít její jméno a dle něj vytvořit vlajku, avšak osud tomu chtěl jinak. Jednoho večera mě drnčící zvonek vytáhl ke dveřím, za nimiž stál Jouda a hlásil: „Mám ji!“ V rukách držel rozvinutou rudou zástavu se zlatým nápisem „P.O. SSM Praha 5“. Vzhledem k časové tísní jsem ani nepátral po jejím původu a ihned jsme se shodli na tom, že písmeno „P“ není problém vypárat a přeseít na písmeno „T“ s tím, že ze zkratky SSM odvodíme nějaký echt trampský název. Neodvodili jsme. Název osady byl tedy v tu chvíli takový, jako byl, ale Jouda překvapil. Za dva dny přinesl velkou knihu se stejným zlatým nápisem na červených deskách. Po vytržení několika popsaných stránek byly vyřešeny hned dva problémy najednou.

Nadešel den „D“. Počasí bylo jako na objednávku, už týden nesprchlo a od rána se rtuť teploměru šplhala ke třicítce. Takový podzim nám seslal snad sám Pajda. Avšak nervozita šířila mé útroby, zejména v okamžiku, kdy jsem otcovým šroubovákem páčil sestřinu kasičku za účelem získání obnosu, potřebného na zakoupení ředícího nápoje. Obava, že Coly bude k donesenému rumu málo, však vzala za své hned na branickém nádraží. Perón byl sice plný lidí v zeleném, cosi mi však nesedělo na rudých výložkách s hvězdami, které nevypadaly jako šerifské a zejména na brokovnicích, kulovnicích a sojčích pírkách na kloboucích skupiny druhé.

„Komu jsi rozdál všechna ta zvadla, Joudo?“, stačil jsem se v běhu k Vltavě zeptat svého jediného osadníka.

Odpověděl až po vystoupení z přívozu na smíchovské straně řeky: „Lidem v zeleném, jaks' poručil, šerife.“

Po minutové mdlobě jsem se zachoval jako správný šerif a stanovil náhradní plán:

„Jedem na Brdy, ty jsou dle mého děda krajinou zaslíbenou takovým, jako jsme my.“

Za hodinu a půl jsme již vystupovali z podbrdské lokálky v nám neznámé vesnici a vyrazili jsme do ještě neznámějšího lesa. Asi po půlhodině jsme narazili na krásnou mýtinu zarostlou suchou travou, kde na hromadách ležela spousta dřeva po probírce. Nebylo co řešit. Paliva dostatek, les dostatečně daleko od ohně, avšak dost blízko na to, aby vytvořil odpovídající kulisu.

S dalšími hosty jsme nemohli, vzhledem k náhlým změnám, počítat a pustili jsme se tedy do stavby hranice sami s tím, že oheň prostě bude, ať se věci mají, jak chtějí. Mimochodem, minimální počet účastníků potlachu nebyl nikde v dědových knihách zaznamenám. Přípravy byly dokončeny právě včas - slunce pomalu začínalo zapadat za obzor. O tom kdo zapálí slavnostní vatru a kdo vztyčí vlajku, rozhodl los. Vzhledem k tomu, že v krabičce, doma odcizené, zbyla poslední zápalka, spočíval v tom, že na koho zápalka nevyjde, vztyčuje vlajku. Losoval jsem jako první. Nemaje připravené louče, škrtl jsem a zápalku přiložil k připravené hranici.

Jak jsem říkal, počasí nám opravdu přálo a oheň to byl hezký. Během deseti vteřin byla hranice v plamenech, během dalších patnácti už jazyky ohnivého kohouta olizovaly stožár s vlajkou a za nějakých patnáct minut jsem sebou udýchaný plácnul na kraji lesa. Jouda, který se ještě snažil vlajku uhasit zakoupenou Colou, vedle mne dopadl minutu poté a ze zapůjčené vojenské košile se mu ještě kouřilo.

„Jo, byl to hezký oheň,“ slastně si povzdychl Jouda a zadíval se z okénka cely směrem, kdy leží Brdy.

„Hezký a svým způsobem legendární,“ dodal jsem. „Vždyť zmínku o třídením zásahu jedenácti hasičských jednotek si nenechal ujít jediný plátek, od těch okresního formátu, až po Rudé právo.“

Opatrně jsem zavřel naši kroniku plnou výstřižků z novin a těšil se na další víkendy, kterých bude ještě nepočítaně. Dostali jsme rok natvrdo za každý z deseti hektarů lesa, který tehdy padl.

Sen

Martin Kokeš - Matt

*Skotačí v lukách
nádherná víla,
víří tu nahá
v měsíční záři.
Odtrhnout oči
chybí mi síla,
blažený výraz
mám já ve tváři...
Najednou slyším
hlas svého šéfa,
který mi říká:
„vstávejte chlape!
V práci si leží,
No to je trefa!
Blbě se šklebí
a k tomu chrápe!“*

Studánka

Pavel Šmakal

*Znám fenolovou studánku
Kde zpustlý stojí les
Tam čpí zpuchřelé kapradí
A chrastí uschlý vřes*

*Vzdychají lesy prořídle
Ševelí tichounce
Tu báseň kdysi pravdivou
O křišťálové studánce...*

*Tam ptáci, laně chodili pít
Než všechny je vzal d'as
Ty laně chytly koliku
Ti ptáci průjem zas...*

Môj 1. súkromný Slovensko - český Potlach... (fikcia)

Peter Haraga - Brčo

Je pondelok ráno a ja zase sedím sám v práci. Dvanásť hodín ktoré si tu musím odtrpieť, mi dáva dosť času na prehodnotenie toho, čo sa udialo a kde som bol v tomto mesiaci.

August - Mesiac padajúcich hviezd.

Prvý víkend bol čisto pracovný, druhý na Madeire v Nitrianskych Sučanoch, tretí na handlovskej búde kde sme zapálili náš už 42. výročný oheň a tento posledný víkend na 30-tom výročáku T.O.Gibon. Sedím a premýšľam ako zavrieť tento mesiac a čo vymyslieť na tento prelomový víkend...

Šteklivý pocit v žalúdku a nohách, ktorý sa objavil pri myšlienke, že aj tento víkend strávim niekde vonku, vystriedali zimomriavky v zátylku. Nemám strach z manželky (nie je to žiadna xantipa), ale už vidím ten jej pohľad keď poviem, že zase na víkend odchádzam. Nie, nie nemôžem povedať, že odchádzam, ale že by som chcel ísť. To určite zaberie.

Tak čo vymyslieť a kam ísť?????

Išiel by som pozrieť aj do Lopašova na Slovensko-český potlach, ale ako aj mnohým iným kamarátom trampom, mi to finančná situácia nedovoľuje... Financie...Financie...

Pri myšlienke na túto nelichotivú stránku života ma zrazu osvietilo.

„Čo tak si tu v Handlovej usporiadať môj 1. súkromný Slovensko - český potlach?“

S touto myšlienkou v hlave a hrejivým pocitom pri srdci, nevedel som sa dočkať konca služby. Tak som sa tešil na reakciu manželky, že som nešiel ani na pivo.

„A ty si už doma?“ prekvapene zareagovala Zuzka.

„Noo...“

„A čo sa stalo, že si nešiel na pivo?“

„To Ti vadí? Však sa snažím poslúchať...“

„Ty máš niečo za lubom, že“? Zase ma prekukla.

„Vieš Zuzka..." som čistá nevinnosť a pokora.

„Však ja viem. Je pondelok a blíži sa víkend. Kam máš už zase namierené?“ - tie nože v očiach keby vedeli zabíjať...

„A peniaze máš?“

„Nepotrebujem veľa, len o niečo viac ako prejem doma“...

„No dobre, kam chceš ísť?“

„Idem usporiadať 1. súkromný Slovensko - český potlach.“

„Tebe ozaj šibe.....a že len o niečo viacej ako preješ doma“. Už jej netrčali z očí nože, ale boli to už guľomety a ja som čakal kedy začnú strieľať.

„Nie, neboj sa a dobre ma počúvaj. Na to aby som mohol ísť do Lopašova nemám euráče, ale zavolám Ládovi do Ostravy aby prišiel sem. Síce tiež nie je na tom bohvieako dobre, ale dlho sme sa nevideli, tak možno príde.Zoberiem ho k Poldolfovi na zrub. Len on a ja - ja Slovák on Čech.“

„A to bude akože Slovensko-český potlach, len Ty a Ládo?“ Jej oči sa začali rozjasňovať.

„Prečo nie? Však keď sa niekde zídu dve tisícky trampov a funguje to, prečo by to nemohlo fungovať aj tam kde sa zídu len dvaja?“

„Aj tak si blázon.“ Jej oči sa celkom vyčistili a pohľad zmäkol. Vtedy som vedel, že už je „moja“.

„Však teda si choď na ten tvoj potlach. Ja musím aj tak ísť v sobotu do práce.“

Hneď ako to dopovedala, aby si to náhodou nerozmyslela, vytáčam Láda.

„Ahoj Ládo..čo máš na pláne cez víkend"?????

„Ahoj Brčo..Nemám nič....Prečo"????

„Tak Ta pozývam na náš 1-vy súkromný Slovensko -český Potlach v Handlovej".....

„Počkaj,počkajnieje náhodou 19-ty a v Lopašove"?????

„Anoje,ale tento bude špeciálny len Ty a ja.. Slovák a čech..

Jeden na jedného"....

Hahahahahhhh Ty si blázon hahahahh ale ja tiež,takže prídem".....

„Tak sme dohodnutý....Prines gitaru,niečo dobré a v piatok v Handlovej Ahoj ".....

„O.K. Ahoj "...

Konečne je piatok..Mámvolno celé tri dni,takže na zrub vyrážam už ráno..Deň mi ubehol pri pracovnej činnosti ani som nevedel ako...Pred večerom schádzam na stanicu čakať Láda.. Piatkový večer pri pivku „pečených pstruhoch,debaťe a Ládovom hudobnom predstavení,bol neskutočne krátky.. Do postele sme sa dostali až neskoro po polnoci....

Ráno žiadny budíček,nič a nikto nás do ničoho nenúti....

Ja varím guláš,Ládo sa zo spoznavacej prechádzky vracia s krásnym parohom v ruke...Po obede sa chystáme na náš slávnostný večer,staviame mini pagodu a pripravujeme fakle..

A je to tu : Slávnostná chvíľa na ktorú som sa tešil niekoľko dní.
 Srdce mi buši až niekde v hrdle a zimomriavky behajú po chrbte, tie
 pocity sú také isté ako keby nás tu bolo dvesto alebo dvetisíc...
 „Zapalujem oheň priateľstva“..znie v tichu lesa Ládo hlas..
 „Zapalujem oheň priateľstva“..opakujem aj ja...
 „Zapalujem oheň priateľstva“..
 „Zapalujem oheň priateľstva“..
 Nie oheň sily ,lebo nie všetci sme dost' silný ani fyzicky ani
 duševne.....
 Nie oheň lásky,lebo nie každý ma možnosť prežiť lásku...
 Nie oheň krásy,lebo nie každý sme obdarený fyzickou alebo duševnou
 krásou...
 Len oheň priateľstva,lebo to je to čo medzi mnou a Ládom pretrváva....
 „Vlaaaajkavzhúúúúúruletííííí " hrá a spieva Ládo...
 „K ráááádostííííísvýýýýýchdetíííí " ja mám tu česť a ťahám na stožiar
 vlajku....
 Pri minúte ticha spomíname na všetkých kamarátov... Nielen na tých
 čo už sú tu už neni medzi nami,ale aj na tých ktorý sú práve teraz
 niekde pri ohni tak ako my dvaja...
 Solovy spev vyhráva tak ako vždy Ládo... Má to šťastie,že ja som mal
 z hudobnej 6-ku a mám totálny hudobný hluch..
 Ale zase sa prejavilo jeho priateľstvo v celej jeho sile,celú noc
 spievame a on sa ani raz nezasmial a ani raz na mňa škaredo nezazrel
 kvôli falošnému spevu..DakujemLádo....
 Celý nedelný obed Zuzka počúva ako nám bolo a ako bude o rok na 2
 -hom ročníku v česku...
 „Aj tak ste dvaja starý blázni".. povedala s úsmevom na tvári.
 „Som s tebou 25 rokov a stále nechápem čo na tom vidíte "..
 „A aj keď budeš ďalších 25 rokov ,tak to nepochopíš keď nebudeš
 chodiť"..
 „Ahoj Ládo "...
 „Ahoj Brčo "...
 „Tak o rok u teba"..
 „To si píš,žeano "...
 „Ahoj "...
 „Ahoj "...
 Večer ležím v posteli ako ten najlepší a najposlušnejší manžel..
 Ja na chrbáte Zuzka vedľa mňa na boku a ruku má len tak položenú
 cez moju hrud..
 „Dúfam,že máš na dlho pokoj "???!!! neviem či sa pýta alebo mi to

prikazuje...

„Noooo vieš Zuzka "...

„Aké noooo vieš Zuzka "??? a už sedí na posteli....

„O dva týždne robia prievidzské osady spomienkový oheň,voktobriZávlčanci nočný pochod..A medzi tým treba ísť na Madeiru nachystať drevo na zimu a nanovo zatepliť spodok chalupy"...

A už leží otočená chrbátom a celkom na krajičku svojej postele...

Ja spokojne ďalej ležím na chrbáte pozerám do stropu a usmievam sa..

Nie preto,že sa nahnevala ale preto,že viem veľmi dobre,že Zuzka tomu všetkému rozumie aj keď sa tvári ,že nie..

A zase sa teším na jej slová..

„Však si teda chod kam chceš ".....

Stromová žena

Renata Přikrylová

Bloudí lesem stromová žena.

Laská se s kůrou stromů.

Sténá.

Hledí stromům do očí.

Utírá jim slzy smutku.

*Jde mechovou pěšinou
zbaběle a tiše.*

*Větve stromů objímají
její malou duši.*

*Šeptá stromům do uší
dosud utajená přání.*

*Splývají jí slova ze rtů
slévají se v táhlý tón.*

*Les jí němě odpovídá
šuměním a ševelením.*

Hádám co jí našeptává:

*Bereš stromům dobré jméno
kradeš lesu jeho tvář.*

*Pláču nad tvou ženskou bídou
nad vylhaným osudem.*

Plán na sobotu

Petr Doležal - Dollyk

Tak to byl teda úžasnej nápad, vzít ji s sebou. Fakt k nezaplacení. Místo abych si v klidu seděl u ohýnku a vopejkal buřtíky, sedím v zahradní restauraci penzionu Na vyhlídce, protože Jitka prostě v lese špinavýma rukama jíst nebude. Mám ji ale rád a za celou tuhle situaci si vlastně můžu sám.

Smyk mě taky pěkně vypek. Na poslední chvíli přijde s tím, že musí v sobotu do práce. Nikdy nemusel a zrovna zejtra jo. Měl jsem se na to vykašlat, strávit víkend u bedny a bejt v klidu. Bylo mě to ale blbý kvůli Jitce. Domlouval jsem to skoro půl roku, přesvědčoval ji, aby na to kejvla. A když se to povedlo, Smyk si zařídil výjimečnou šichtu, takže s vandru ve čtyřech, protože Smykova holka tím pádem taky nejela, se stala procházka ve dvou. A mně se to zdálo pořád přinejmenším romantický.

Nadšeně jsem jí vyprávěl, jak si lehneme k vodě a budeme si užívat. Tak jako za mlada, žádná rodina, děti a jen spousta času. Navíc ještě stará opuštěná rybářská chajda u rybníku Čerták. Mělo mě varovat už to, že si s sebou nezbalila nic víc, než plážovou tašku s dekou a nafukovacím lehátkem.

Přesně v pět jsme společně nastoupili do vlaku, který s půlhodinovým zpožděním konečně vyrazil vstříc našemu dvoudennímu dobrodružství. Náš cíl neležel nijak daleko a přestupovat se muselo jen jednou. Jenže nebylo do čeho. Díky zpoždění nám ujel i poslední spoj. Dvacet kiláků bych do setmění ušel, jenže Jitka asi ne. Určitě ne v tom, co si obula. Kdybych se jí místo na prsa díval na nohy...

Hned se zajímala, kde teda jako budeme spát, a já jí řekl, že to mám už vymyšlený, ať si s tím neláme hlavu. Hrál jsem si trochu na pana tajemného, co umí vykouzlit kopec na úplný rovině. Asi to vzala jako součást mého plánu a rozhodla se nechat překvapit. Pravda ale je, že jsem věděl starou belu.

Na zahradní restauračku jsme narazili asi za půl hodiny. Smůla. Někdo jí postavil právě tam, kde jsem doufal, že bude hustej prvotřídní trampskej les. Měli jste vidět její výraz. Pořád se mračila a najednou z ní bylo sluníčko. Brala to za první z nekonečný řady překvapení, který jsem si pro ni pečlivě připravil. Snažil jsem se jí nalákat na svůj plánovanej ohníček, ale co mi na to řekla, jsem už, myslím, psal. Pořád jsem neměl to srdce něco jí upírat.

Servírka k nám přišla a hned, jestli nejsme náhodou ti dva, co si včera telefonicky rezervovali pokoj. Odpálkoval jsem jí drsným čundráckým vtipem a poslal pro dvě piva. Jitka ale, že si dá radši dvojku vína. Smyslně na mě mrkala. Ještě jednou jsem jí jasně vysvětlil, co obnáší spaní pod širákem, a že jsem včera nikde nic nerezervoval. Políbila mě a prej, jestli chci, aby tomu věřila, že mi teda věří. Nevěřil jsem jí. V jídelním lístku jsem si moc nepočít. Měl jsem pořád chuť na toho opečeného buřta. Nakonec jsem si dal studeného s voctem a cibulí. Jitka si objednala tatarák. Kráva. Bude to jíst rukama, celá vod voleje, ale tady jí to najednou nevadilo. Koukám na ní, jak přežvykuje vypraženou topinku a zvedá se mi žaludek. Najednou mám všeho tak akorát.

...

Je sobota a já ji trávím úplně jinak, než jsem měl původně v plánu. Mělo to bejt úžasný ráno. Vzbudit se po boku svojí lásky, přivítat den políbením a ohřátým kafem, možná s troškou rumu, aby nebylo hořký. Pak se vykoupat v rybníce a celej den si s ní koukat romanticky do očí. To všechno mohla mít, kdyby mě brala jen trochu vážně. Když dojedla tu svojí syrovou sekanou, měl jsem v sobě na kuráž už třetího prcka. Ani se nedivila, že chodím tak často na záchod. Myslela asi, že zařizuju ten pokoj, kam jí unesu a jako zvíře znásilním. Já jsem ale duše romantická, proto jsem nic nezařizoval a do poslední chvíle doufal, že půjdeme spát pod ten širák. Zaplatil jsem, zvednul bágl a vyšel před hospodu. Volala se smíchem, že bych toho tyátru už měl nechat, že všechno ví a čekala u recepce. Nějaký padouři přijeli bavorákem tak blízko ke schodům, že mně málem přejeli nohy. Vystoupil vytáhlej švihák a pomohl jí z auta. Měla dlouhý štíhlý nohy. Dost se k sobě měli. Tyhlety zálety. Každý je holt chce prožít podle svýho. Sledoval jsem je skrz prosklený dveře. Došli ruku v ruce k pultíku, o který se opírala i ta moje a stále ještě se usmívala. Dobu se dohadovali s recepční, z které Jitka předtím vymámila klíče od pokoje. Určitě jí přesvědčila o tom, že jsem ten nejromantičtější hrdina a pokoj je náš. Moc jsem nerozuměl, o čem se hádali, i když chvílemi dost hlasitě řvali. Recepční ukazovala prstem do knihy rezervací a na švihákovy doklady, Jitka si klíče hodila za košili, švihák jí tam začal šmátrat, aby je našel, Jitka ječela, recepční ji chytla za ruku a držela, nohatá slečna vrazila švihákovi facku, Jitka se nakláněla přes pultík a snažila se recepční vyškrábat oči, švihák konečně našmátral klíče v Jitčině podprsence, nohatá slečna vrazila facku Jitce, Jitka se vytrhla recepční

a roztrhla nohaté slečně živůtek. Kroužek od klíčů se někde zasekl a Švihák je nemohl vytáhnout. Zabral, až Jitce uletěly všechny knoflíky od košile. Když zjistila, že jí podprsenka nesedí, jak by měla, dostal švihák další facku. Nohatá slečna sekala kolem sebe jako kočka a hosté z restaurace se pomalu začali do roztržky míchat.

Měl jsem nutkání to celé nějak ukončit, ale došlo mi, že se přímo královsky bavím.

Všechno nakonec vyřešil místní policajt, kterej hrál ve výčepu mariáš. Jitku, šviháka i nohatou slečnu odvezl na stanici a pak prej do chládku. Chtěl jsem jet s nima, ale Jitka na mě byla hrozně sprostá. Ať jí nelezu na voči, že se mnou skončila. Zkoušel jsem se jí napsat aspoň esemesku, ale odpověděla, že nadobro maže moje číslo.

Co mě zbejvalo? Na širák už jsem neměl náladu. Šel jsem za recepční, jestli bych si ten pokoj, co je zase volnej, nemoh na dnešek pronajmout. Byla ráda, že nepřijde o kšeft a já se dnes ráno probudil v čistých peřinách.

Dopoledne jsem vlakem dojel domů a teď čumím na bednu. Kdybych nebyl blbej, zůstal bych tu rovnou a moh si celou tu věc odpustit. Smyk dobře věděl, proč mě nechal ve štychu.

Jelikož jsem ale duše veskrze romantická a hlavně optimistická, vím, že všechno zlý je pro něco dobrý. Zbavil jsem se Jitky, o které má žena už začínala podle některých známek a narážek něco tušit. Jsem sice bez milenky, ale nic se nevyrovná tomu pocitu čistýho svědomí.

A potom, čím dál víc si pohrávám s myšlenkou vzít na čundr k Čertáku i svou manželku. Pak bych měl teprv dost času na pořádněj trampskej život.

Mohyla

Karel Malcovský - Soptík

*Uprostřed louky stojí mohutný dub který nám připomíná
Marnost našich dní našich krátkých životů
Uprostřed času stojí mohyla zelená
Která nám vypráví střípky svých dnů*

*R: Zkusit jí obejmout nabrat od ní sílu
Mnoho těl však stále je jich málo
A jenom v korunách prohání se vítr
A zpívá do ticha zda skutečně to za to stálo*

*Uprostřed louky stojí mohutný dub poslední z velikánů
A my jsme proti němu malí jako mravenci schoulení
A s jeho léty se v kůře sčítají spousty názorů
Která nám vypráví z čeho že moudrost pramenní*

*R: Zkusit jí obejmout nabrat od ní sílu
Mnoho těl však stále je jich málo
A jenom v korunách prohání se vítr
A zpívá do ticha zda skutečně to za to stálo*

Jedovnice

Antonín Pačinek - Apač

Moje starší sestra Helena, na rozdíl ode mě, jezdívala na prázdniny k tátovi do Boskovic. Vyprávěla mi o dobrodružství, které tam zažila se sestřenicí Maruškou a další kamarádkou. Tajně se vypravily do Jedovnic, k rybníku Olšovci a vrátily se až druhý den! Nebudu popisovat, ani si moc nepamatuju, jak měl otec tehdy vyvádět, ale Jedovnice už jsem z hlavy nepustil. Když jsme s kamarádem Zubem, počátkem srpna devětašedesátého roku, stáli před otázkou, kam se vypravíme na velký vandr, napadlo mě právě tohle Helenou vychvalované jihomoravské městečko. Lehce mě zaskočilo, že první tovaryšský plat z truhlárny dostanu až se vrátím z čundru a Vlád'a na tom byl s penězi za lesní brigádu úplně stejně. Mých tři sta sedmdesát korun za služby na mariánskolázeňském požárním útvaru a jeho nějakých sto padesát by na cestu kolem světa nevydalo, ale na Moravu by to stačit mohlo. O tom jsem přesvědčil Zuba, on zase svoji rodinu a tak jsme mohli jet. Nechtěl jsem však nic ponechat náhodě a požádal mámu, aby mi tu úplně první *gáži* vyzvedla a kdyby bylo nejhůř, něco mi telegraficky poslala na udanou poštu.

Zubova maminka mě znala jenom z jeho vyprávění, ale nejspíš nám oběma důvěřovala, když ho se mnou pustila. Na celý měsíc! Občanku ještě samozřejmě neměl, což mu semtam hlídka VB odmítala uvěřit, zato já byl plnoletý, tudíž za něho odpovědný. A věru, lehké to nebylo. Už ve svých necelých patnácti letech byl bezesporu osobnost a na svém dospělejším vzhledu si dost zakládal.

* * *

Blanensko nás kromě špatně vychlazeného piva vůbec nezklamalo, zejména Jedovnice, jejich okolí a také příslovečně srdeční a přímočaří Moraváci. Jen jsme se trochu zorientovali a seznámili s prostředím, už bylo třeba poohlédnout se po noclehu. Vyvalovat se někde mezi stany, nebo si v nedalekém lesíku omylem do něčeho lehnout, jsme jednomyslně zavrhli. Nějací chlapíci, taky *v zeleném*, nás nasměrovali rovnou pod převis u Rudického propadání. Než zjistili jak moc jsme zdaleka, nechápali, nad čím tolik přemýšlíme – *kde jinde by se měli trampové utábořit!* Šli jsme tedy podél Jedovnického potoka, obloukem obešli pilu a docela snadno místo našli. Očouzená skála, ohniště ohraničené kameny, v sešlapané trávě poházené větve a opodál vykopaná díra na odpadky. To všechno napovídalo, že tam

bývá občas *plno*. Po večeři jsme rozložili cely s dekami a každý na jedné straně ohniště se uvelebil. Místa tam zas tolik nebylo a zvlášť za deště, bylo-li nutné se stáhnout od okraje převisu, se tam víc než pět spáčů nevešlo. Museli jsme být hodně zmožení, když nás neprobudil příchod dalších nocležníků. Kluk s holkou z Brna si museli lehnout až skoro na louku, jak moc jsme se roztahovali.

Nějaká Bobina s Andym byli první vlaštovky. Od té doby jsme tam skoro vůbec nebyli sami. Tu přijeli trampové z Boskovic, nebo z Vyškova, pak zas Brňáci a Svitavští. Vznikla tak zajímavá a stále se měnící létem ohraničená komunita. Přijížděli, odjížděli do práce, vraceli se v jiném složení, týden zůstali, pak zase odjeli. Jenom já a Zub jsme zůstávali a obíráli okolí – Boskovice, Rudice, Jedovnice, Blansko. Z těch, kteří se vraceli pravidelně, bych zmínil jednoho Vyškováka, kterému trefně říkali Čert. Viděl jsem v životě mnoho d'áblů, rarachů a satanů v pohádkách – namaskovaných herců, loutek i těch kreslených –, ale takhle od přírody vydařený exemplář poprvé. Vlasy černé, kudrnaté jak drátěnka na nádobí, obočí nasupené a huba tak tmavá, že z ní bělmo očí přímo svítilo. Jak měl vizáž d'ábla, tak to byl *miliónový* chlapík. Ledabylo oblečený a věčně bosý, á la Zivar z chudobince. Po kapsách nosil tužky, uhly, pod paží skicák a věčně někoho portrétoval.

Když jsme *vegetovali* na jedovnické Riviere, čtrnácti a patnáctileté holky, taky z Vyškova, se ho chodily ptát, zda smějí jít s „těma a oněma“ klukama tam či onam... Jak se některá nedejbože *zlískala*, nebo *spáchala* jinou ostudu, dostala *zaracha* a příště s nima do Jedovnic nesměla. Šlo možná o trochu podivné vztahy a vazby, ale holky ho respektovaly jako staršího bratra a fungovalo to. Mámy se o dcery bát nemusely!

Jednou, po návratu z jakési výpravy, nás překvapil stan postavený nedaleko převisu, přímo uprostřed louky nad políčkem s bramborama. Dvě žáby se vyvalovaly na dece a na naše trampské (spíš vodácké) *ahóój* odvětily *dobrý den*. Tak to nebyly žádné trampky, nýbrž *mastňáčky*. Jistý odstup si udržovaly jen do chvíle, kdy se Čert opodál usadil, vyndal fidlátka a začal louku i s nimi malovat. Zvědavost jimi přímo cloumala, samy se daly do řeči, až nakonec zasedly k našemu ohni. Pozvali jsme je ochotně na večeři, ony nás ráno na kafe a tak to šlo pár dní, dokud nebyly na mizině. Aby to neměly tak lehké, přiřítíl se starý rozčilený pán v mysliveckém klobouku a milé žáby z louky vykázal, že mu válí trávu. Co teď! Doma řekly, že jedou stanovat na čtrnáct dnů. Přece se nevrátí po týdnu, že už nemají peníze, protože je

trampové vyjedli! Volky nevolky se musely přestěhovat za námi, pod skalní převis. Druhý den, abychom je jaksepatří pomstili, sklídili jsme grobiánovi půl brázdy brambor a hned jich dali plný kotlík vařit. Když už byly skoro měkké, kdosi škobrtl a bramborami uhasil oheň. Čert je nahnul zpátky do kotlíku a zval „ke stolu“. Po chvíli jedna ze strávníc zanaříkala: „Mně skřípó kamínky mezi zubama!“

On ji otcovsky odvětil: „Žer co je, nebo si dondi do Rudic na střešně!“ A bylo po odmlouvání.

* * *

V pátek přivezli Vyškováci nové baterie, tudíž se mohla uskutečnit plánovaná výprava do asi dvě stě metrů vzdálených jeskyní.

Jít do podzemí se třema baterkami by bylo dost odvážné, se dvěma už riskantní a s jednou velmi nebezpečné. Jít tam dokonce sám se rovnalo holému šílenství. Stačil chybný krok, nebo závada na baterce a nešťastník by možná navěky zmizel někde v hlubinách.

My se tam vypravili čtyři, což byla podle nás nejlepší z variant a venku zanechali jednoho, který by po určité době – snad po dvou hodinách – přivolal pomoc. Kvůli chladu se tam totiž dobrovolně dýl než hodinu vydržet nedalo.

Za potokem, který se ztrácel pod vysokou skálou, aby uvnitř vytvořil vodopád, jsme se dostali do klenuté prostory. Vzadu u jejího úpatí zela tmavá díra, kterou bylo možné se po mokré žerdi do podzemí spustit. Všude, kam baterky dosvítily bylo vidět halabala poskládané balvany, některé o velikosti autobusu.

Šel jsem jako poslední. Jak se tak v předklonu pomalu šoupu po kluzkém kameni, vypadl mi z kapsy *rakušák*. Jindy bych to možná nechal být, ale tady šlo o případný nouzový zdroj světla! Slezl jsem k patě balvanu, přičemž kluci pokračovali dál. Šmátrám, hledám, ale nikde nic. *Nejspíš mi zapadl pod támhleten práh – a ono by se pod ním snad dalo i podlézt...*

Jakýmsi sifonem jsem se dostal do úzké prostory nějakých pět metrů dlouhé a dva metry vysoké. Stěny byly pravidelně zdobené žlábků velikosti dlaně, které před celými věky vymlela voda. Vzadu, u samého stropu byl otvor, jímž se dalo jednosměrně prolézt. Obráceně – zvenku dovnitř – to bylo neproveditelné. Jen jsem tudy chodbu opustil, dolezli ke mně ostatní, jež *terén* donutil k větší oklize. Rázem a se vší vážností chodbu pojmenovali – Apačovou zkratkou! Dodnes jsem přesvědčený o tom, že v oné úzké prostora nebyl nikdo přede mnou ani po mně. Speleolog, kdyby se tam chtěl nasoukat spodem, tak jedině bez prilby a veškerého dalšího vybavení, což by

pravděpodobně nesměl, a vrchem to prostě nešlo. Navíc by tam žádný vchod nepředpokládal. Leda, že by mu právě v těch samých místech vypadlo z kapsy něco nepostradatelného.

* * *

Propadání nenese svoje zvláštní pojmenování *proníc zanic*. Říkalo se, že když se tam dole udělají tři značky v jedné ose, za čas v ose nejsou, pokud některá dokonce úplně nezmizí. Já se do jeskyní vrátil za rok, ale sifon, kterým se do chodby lezlo, už k nalezení nebyl.

* * *

Kdo Zuba neznal, nevšiml by si drobné vady řeči – koktání. Také já jsem to hned napoprvé nepoznal. Navíc, když hrál na kytaru a zpíval, neměl s tím vůbec žádné problémy. Do velkých debat se také nepouštěl, čímž na své okolí působil jako rozvážný, přemýšlivý a vyrovnaný člověk. Když se k tomu přidal jeho dospělejší vzhled, nebylo divu, že se o něho začalo zajímat opačné pohlaví.

Jedna z děvčat, které původně stanovaly na louce – brunetka, sedmnáctiletá budoucí zdravotní sestra – se mě stranou zeptala: „Apači, Kolik je Vlád'ovi roků?“

A byl tady průser! Se vši zodpovědností, bez jakékoliv škodolibosti jsem zahlásil: „Bude mu patnáct a po prázdninách jde do devátý třídy...“ Od té doby mi Zub moji nemístnou pravdomluvnost příležitostně připomíná a vyčítá. Takový nevděk!

* * *

Přes Čertovo malování se naše parta z podpřevisu dostala do povědomí několika studentek, organizovaně stanujících v nedalekém táboře. Aby nás materiálně podpořily, odmítaly s ostatními konzumovat polévky, guláše a omáčky, aby se prý moc nespravily. Když navíc přesvědčily ostatní, aby se přebytky nevylévaly, ale poskytly potřebným „sousedům“, nastaly nám dobré časy. Také ve druhém táboře, kde byly děti, se najednou začalo víc hledět na linii, aby zbylo pro trampy, kteří jim zahráli na kytaru. Největší hody však nastaly, když se postupně oba tábory rušily. Všechno, co v kuchyních zbylo – mimo jiné chleba, vejíčka naložená ve *skle* a spousta másla –, poslali vedoucí nám, pod přewis.

Nic však netrvá věčně. Zásoby zmizely velmi rychle, my s Vlád'ou už jsme se jenom *vezli* a proto bylo třeba trochu se revanšovat. Když už všem zase kručelo v břiše, sáhl jsem k nouzovému opatření a z pošty napsal mámě telegram, ať mi pošle do Jedovnic pár korun. Druhý den to vypadalo, jako když se chystáme vyloupit poštovní úřad. Nějakých šest lidí sedělo na zemi okolo obložení naproti prosklené přepážce a

mlčky čekalo na přísun.

Hned jak úřednice vyslovila moje jméno a po ověření totožnosti mi vydala dvě *stovky*, přesunul se celý štrůdl hladovců do mlékárny. Je to až k nevěře, ale za šest korun jsme nakoupili dvacet rohlíků! K tomu nějaké ty sýry, mléko a mohlo se hodovat.

* * *

Prázdniny se pomalu chýlily ke konci a bylo třeba pomýšlet na návrat. *Bajvoko* jsme spočítali, co bude stát dráha kombinovaná autostopem a zbytek dali *do placu*. Tak jsme si tamní lidičky docela oblíbili, ale co naplat. Museli jsme se rozloučit s tím, že některé z nich už nikdy nepotkáme. Na Rudické propadání a kamarády vzpomínáme oba rádi, ale Zub stále trochu jinak. Kromě toho, že jsem mu překazil sladké dobrodružství, už víc jak čtyřicet roků mi předhazuje – stále věřím, že z legrace – i jiné věci. Na Moravu prý jel jako slušný chlapec, ale mojí zásluhou totálně zvlčel – naučil se kouřit, pít pivo a mluvit sprostě. Že ho aspoň trochu huba nebolí! Hanba domyslet, jak by vyváděl, kdybych mu tehdy chtěl něco zakazovat! Dodnes jsem ale přesvědčený, že jsem nepřímo ochránil jeho, krásnou studentku i sám sebe od velikého maléru...

Voňavé dlaně

Eva Horáková - Ejá

*Dvě dlaně
se sklání nad postýlkou,
dívej se na ně,
až půjdeš za maminkou.*

*Voňavé dlaně,
láska a rány,
sáhni si na ně,
jsou tvojí mámy.*

*Laskavé dlaně,
co všechno ti daly,
líbej je za mně,
jsou tvojí mámy!*

Babi, máte buchty?

Miroslav Karela - Kami

„Babi, máte buchty?“

„To víte chlapci, že mám. Pojd'te dál, dneska jsou s mákem,“ odvětila usměvavá babka, snad okolo osumdesátky let života.

Při cestě z vlaku ve Studenci směrem ke Kožlanům a potom k řece na místo u Jihlavy, kterému jsme říkali Yokohama, jsme obyčejně šli okolo malého domku u cesty, kde už nás každou sobotu vyhlížela ta stará milá paní.

Jak jsme časem rozuměli, žila sama a samota ji zřejmě velice tížila. Proto snad i ti sobotní trampové vznášeli trochu obměny do jejího osamělého života.

Té bochte, jak ona po moravsku říkala, byly z pravidla čerstvě upečené a zvolna chladly na otevřeném rámu okna směrem k malé zahrádce. Beze sporu to měla „naše“ babka vždy přesně načasované.

Sedli jsme si tedy na lavičku před domkem a babka nám každému přinesla dvě čerstvě upečené buchty na malovaném talíři.

„A tak co chlapci, co je v Brně nového?“ ptala se, „je tam pořád tolik lidí a stejný shon?“

Vyprávěli jsme ji všechno, co se za poslední týden událo a na co jsme si vzpomněli. Babka pozorně poslouchala a snad z těch zpráv bude žít celý další týden. Ona o sobě nikdy nic nevyprávěla, jen se zmínila o tom, že měla dceru Marunku, která jí umřela ještě před tím, než dospěla. Její muž Josef, už také na věčnosti, pracoval celý svůj život u silniční správy. No a tak už nikoho jiného blízkého nemá a žije tu úplně sama a jenom její mourovatá kočka ji dělá společnost. A zřejmě z toho důvodu vždy, když jsme dojedli ty její výborné buchty, se nás zeptala, zdali můžeme ji teď zahrát a zazpívat tu Josífkovu oblíbenou. No byla to pochopitelně písnička „Na silnici do Prášil, jeden mladý cestář žil“. Když jsme dozpívali, babka si otřela uslzené oči a ještě nám každému nabídla sklenici domácí malinové stravy.

Pak se zeptala: „A kde dnes budete spát chlapci, vypadá to na pořádný déšť?“

„To nic, babi,“ odvětili jsme, „když to jinak nepůjde, vyspíme se v Kožlanech u Karla na seně.“

Karel totiž byl z místního obyvatelstva ten největší přítel trampů a u něho na seně vždy bylo místo pro přespání. I Karel už každou sobotu seděl v hospodě „U Baby Zelinkové“ a očekával, až se žízniví

trampové, přicházející od vlaku, budou hrnout dovnitř pro občerstvení. Příští jaro, kdy země začala opět vonět probouzejícím se životem, poslední hromádky sněhu zmizely v teple jarního sluníčka a švestková alej mezi Studencem a Kožlany začínala pomalu kvést, jsme marně z povzdálí vyhlíželi kouř stoupající z chaloupky „naší“ babky. Když jsme přišli blíže, tak nás nevíkala vůně čerstvě upečených buchet a dveře domu i okenice byly zavřené. Dozvěděli jsme se od sousedky, že naše hodně paní v zimě odešla tam někam mezi oblaky, za svými milovanými Josífkem a dcerkou Marunkou.

No takové dobré buchty už jsme víckrát v životě nejedli, ale to co bylo podstatné pro nás bylo daleko větší porozumění pro staré osamělé lidi na sklonku života. Proto jsme také rádi navštěvovali večírky v domovech důchodců, kde jsme všem těm starým pardům bezplatně a s chutí hráli: „mládí, to naše zlaté mládí“ a jiné staré písně, ke kterým nám všichni s dojetím notovali.

Pod širým nebem spát

Martin Koreček - Makoves

*Probudil jsem se veprostřed louky,
přikrytý teplem slunečním.
Vedle mě střevlík malý, hloupý,
tak spřátelil jsem se s ním.*

*A žízeň volá ku potoku,
chladivá voda tichem láká.
Svlékl jsem triko tak i botu,
v potoce se nahý máchám.*

*Kosi pění v korunách stromů,
ted' součástí jsem přírody.
Srdce mě, ale táhne domů,
tělo se vzdává svobody.*

Kamarád Michal (Miky) z Brna

Ladislav Nykl - Frank

Poznali jsme se úplnou náhodou, jak už to bývá. Psal se rok 1971. Já se toulal pěšky a stopem po Jižních Čechách a dostal jsem se přes Jihlavu do Brna. Tam jsem tenkrát ještě nikoho neznal a proto jsem si na nádraží (na Roli v Brně) házel korunou, kam pojedu dál. Na nástupišti stála parta mladých Brňáků a ti mě pozvali na svoji osadu ke Sloupu. Protože měli sebou kytaru a placatici rumu, nešlo odolat. Jejich sheriffem byl mladý kluk Miky a osada se jmenovala T.O. Stvůry. Miky měl tehdy teprve 14 let a už dělal sheriffa. Pak dělal zástupce v T.O. Zlatá růže z Králova pole (Königu) a pak sheriffa T.O. Polární záře. To už mu bylo asi 21 let. Ale nepředbíhejme.

Pak jsem jeho a jeho kamarády pozval k nám do Tatrovic a já poznával Brňáky jako správné kamarády. Miky ve svých 18 letech začal trpět zhoubnou chorobou, zvanou roztroušená skleróza. Napřed mu postupně ochrnuly nohy, takže začal chodit o holi a pak o berlích. Nakonec jsme ho k ohni museli nosit na rukou. To už byl ženatý a měl dvě děti. Na vandr přestal jezdit a seděl jen u svých country desek a televize. Jeho žena byla tenkrát ještě mladá a tak už nedokázala vedle něho žít. Tehdy jsem se na ní velice zlobil, ale časem jsem to začal chápat. Muselo to být pro ni také těžké. Po rozvodu zůstal sám jen se svými vzpomínkami a byl rád, když ho někdo přišel navštívit. Ještě štěstí, že jeho rodiče pak v Kohoutovicích kde bydleli, měli byt naproti v ulici a velice mu pomáhali. Jeho matka před nedávnem zemřela a to byl pro něho velký otřes. Zůstal mu už jen otec a různé pečovatelky, co k němu chodí na výpomoc.

Nikdy nezapomenu, jak jsem k němu tehdy přijel a jelikož jsem byl ve vandrském, Miky čichal k mému batlu, protože voněl kouřem od ohně. Z celého trampování mu zbyly už jen ty vzpomínky a staré fotky. Protože jsem tam byl autem, tak mne požádal, abych ho vzal na jeho stará místa, kam kdysi rád jezdíval. Tak jsem ho naložil do svého malého Fiata a zavezl ho na řeku Oslavku do Kuroslep. V jeho vzpomínkách to bylo od hospody jen kousek k vodě. Teď ale bylo všechno jinak. Zastavil jsem u pole, vyndal z auta jeho i svoje věci a Miky se pokoušel jít k rameni řeky přes pole o berlích. Berle se mu bořily do hlíny, takže ušel pár metrů a musel si sednout do brázdy. Vzal jsem naše usárny, donesl je k němu a on se zvedl a pokračoval. Zase pár metrů a zase odpočinek. To se několikrát opakovalo a

nakonec, když jsem viděl, že už dál nemůže, nedbal jsem jeho protestů a vzal ho na záda. Donesl jsem ho k lesu a pak jsem se vrátil pro naše věci. Posadil jsem ho ke stromu a ve starém ohništi rozdělal oheň. Bylo na něm vidět hroznou únavu, ale jeho tvář byla šťastná. Seděli jsme, dívali se na řeku a poslouchali ticho lesa.

Bylo mi jasné, že cestu zpátky už nezvládne a tak jsem odnesl naše věci zpátky k autu a pak jel z Kuroslep do Březníka, kde jsem za pionýrským táborem odbočil doleva a dojel k Mikymu z druhé strany. On nějak přebrodil potok a pokoušel se vyškrábat na protější straně k cestě. Tam jsem ho našel, už se jen ztěží hýbal a odnesl ho do vozu. Jeli jsme mlčky zpátky do Brna. Chtěl dokázat sám sobě, že na to ještě stačí, ale nemoc byla silnější. Přesto se nechtěl jen tak vzdát. Nechtěl aby ho někdo litoval, musel to zkusit sám a podívat se na svá stará místa. To byl náš poslední společný vandr. Pak jsem za ním ještě párkrát zajel s několika kamarády, ale zjistil jsem, že za ním už nikdo nechodí. Je to smutný úděl starého trampa a jestli chcete, můžete ho navštívit i vy, nebo mu jen zkusit zavolat. Už se pohybuje jen na vozíku a neudrží skoro nic v rukou.... . Miky zemřel v dubnu 2010 – v Brně.

Viděl jsem tě...

Robert Poch

*Stojíš na kraji silnice sám, úplně opuštěný?
auta tě míjí, zvedáš ruku s palcem nahoru,
ale, poslouvej, ty nesmíš být rychlejší než ty auta
přece nechceš být jako oni...
jsi bez adresy, ale ne bez cíle, zvadla, ti posílá kouř a dým
našel ses ve světě, vyšel ven z bludného kruhu,
tuláckou píseň, ještě má kdo poslouchat
rozladěnou kytaru bereš do ruky
brnkáš stromům a mokré cestě, co táhne se do neznáma
rád jsem tě, svezl...*

Trail na Buffalo River

Miloš Černý - Paddy

Jeden z nejhezčích a také romantikou opředených trailů z doby dobývání divokého západu se nachází v údolí vymodelovaném řekou Little Buffalo River. Od místa zvaného Pruitt vede „Old River Horse Trail“ stále na západ přes camp Cedar Grove, Erbie, camp Kyles Landing k Henderson house, kde se společně s řekou stáčí na jihozápad. Dále do campu Steel Creek a do Willines Cabin, kde trail opouští údolí a míří na severozápad do osady Ponca. Nejlepší je poskytnout zprávu o místě budoucího setkání s kamarády tak, že se jedete na místo podívat. Ideálním obdobím pro výlet sem je konec podzimu. Po prvním listopadu začíná období, kdy sem už nejezdí turisté, ale lovci V průvodcích doporučují jasně oranžovou barvu oblečení a dělat velký rámus a hodně křičet. S kamarádem Palcem mám potíže, dovede si vždy vybrat dobu kdy bude řídit. Před námi je asi sedmdesát metrů široké řečiště a já jako spolujezdec musím vystoupit. Nejdřív přebrodim já a pokud to přežiji, projede on na druhý břeh. To co jsem se naučil při brodění Daintree River, nasadit si sandály a do ruky vzít teleskopickou hůlku se mi náramně hodí. Sleduje mě jen bzučící kamera. Je tu mělko, tak dvacet až třicet centimetrů. Po levém břehu pokračujeme k dnešnímu cíli. Přejíždíme postupně ještě pět potoků, všude zkouším průjezdnost. Objevují pro naši kameru otisky medvědích stop. Jedny jsou zcela čerstvé, ostatní a to pozor jsou stejné a starší. Směřují přímo do vln řeky. Objevili jsme jednosměrnou pravidelnou medvědí trasu. Asi po sedmi kilometrech nám šipka ukazuje doleva do mírného stoupání ke campu Lost Valley. Na bytelném stole stojí dva poháry plné Cabernet Sauvignon. Je čas na připitek. Ukládáme jídlo do kovových schránek. Palec si staví stan, já si dávám spacák na volný stůl. V campu mimo nás nikdo není. U řeky už byla celkem zima, ale zde na kempovišti je teplo od vyhřátých stromů a prohřáté stráně nad námi. Je někde po osmé hodině, slunce se kryje za větve stromů a upíjí s námi z pohárků. Ve třech a po celodenní jízdě chutná. Palec nevaří a tak nic nejíme. Dolévám ..., dívám se údolíčkem k řece, kde se rudě zbarvily stráně, tady tomu říkají Bluff, nad protějším břehem. Uklízím obě krabice od vína do schránky na jídlo, alespoň nebudou celou noc lákat medvědy. Nebe plné hvězd a posunutá souhvězdí připomínají, že se nacházíme ve stejné zeměpisné šířce jako je ostrov Comino na Maltě.

Vstávám a vařím čaj. Na protější stáni našeho údolí celkem rychle běží k zemi po nažloutlých listech olší a bříz jasná zpráva, že slunce vyšlo. Ze stanu se ozývá pravidelné chrápání. Ještě že si Palec dává na noc do uší špunty jinak by se nevyspal. Bloudím po campu, čtu všelijaké příkazy a zákazy. Ten jeden je opravdu zvláštní a tak ho nechám na kameru. Podle plánu jsme měli odejít v devět. Už mám v sobě dva litry dobrého teplého čaje a teprve teď slyším: „Nalij mi něco“.

Uřezávám špičky na levé i na pravé straně litrové krabice, to proto, aby rudý mok nešplouchal při nalévání. Nebyla to žízeň kdo vyhnal kamaráda ze spacáku, ale zvučné klepání amerického datla do dubového kmenu. Bere si kameru a jak liška se listím prodírá k znějícímu bílému dubu. Když se vrací ukazují mu na nápis „Hunting is permitted“, a pod tím je menším písmem „Use caution when hiking in the woods“. Jdeme do toho, naše khaki bundy a kalhoty ostře kontrastují s barvami podzimu. Podle mapy se potok vedle ušlapané cesty po které stoupáme jmenuje Clark Creek. Za necelou půlhodinku jsme u jeskyně. Několik záběrů z díry do lesa a jdeme z kopečka k vodopádu co se nazývá Eden Falls. Vlez tam, vezmu to s tou duhou. Poslušně se svlékám a lezu pod padající tříšť, jediné co mi zahřívá je ta duha kterou vidí Palec a ne já. Důležité je mít s sebou vždy suchý ručník. Vracíme se zpět do campu. Pojd' se napít volá na mě. Dopijíme ranní krabici a já odřezávám růžky u polední. Palec připravuje steaky. Jsou už marinované a měly být včera k večeři. Do vaření mu nekecám. Na dovolené s ním jsem naposledy ztratil třináct kilo. Po dobrém jídle víno pohladí. Jdeme se podívat na starý hřbitov, je to kousek. Na obloze krouží silueta jestřába. Pokračujeme k bodu co mapa označuje jako Point of interest. Jdeme kousek po proudu řeky, proud je rychlý, tak šest kilometrů v hodině a koryto je užší a voda bude hlubší než na brodu včera. Od Villines Cabin se zase stejnou cestou vracíme údolím Boxley Valley zpátky do campu. Sluníčko nám svítí přímo do tváří. V řece se honí okouni a střevle. Rozdělávám oheň v ohništi opatřeném kovovým roštem a malou ocelovou zástěnou. Sedíme Palec, já a Cabernet Sauvignon. Kamarád si zalézá do spacáku a ulehává do stanu. Povědej mi něco žadoní. Je v dobrém rozmaru a upíjí kalifornský mok. Volně parafrázuji pitku z knihy Ester. Poznáš co to je? „Nápoj pak dávali v nádobách zlatých a to v nádobách jiných i jiných, i vína královského v hojnosti, jakž se slušelo na krále.“ Dolévám nádoby jiné, ale naše. Ty si dovedeš vymyslet na všechno nějaký příběh, lichotí mi Palec. Pokračuji. „Ale

ku pití, podle nařízení, žádný nenutil. Nebo tak poručil král všem správcům domu svého, aby činili podle vůle jednoho každého.“ Tichounké chrápání přerušuje moje slova. Beru mu z ruky prázdnou nádobu a nechávám ho jít hledat krásné panny. Čaj není, asi jsem ho vypil. Nalévám mu do lahve z krystalického akrylátu Halb und halb víno a vodu. Palec má v noci žízeň a dnes si zapomněl připravit pití. Zavírám jeho stan. Koukám do tmy a poslouchám křik nočních volavek. To snad je sen. Vstávám a vařím čaj. Na protější stráni našeho údolí jako včera běží k zemi po žlutých listech olší a bříz zpráva, že slunce vyšlo. Ze stanu se ozývá pravidelné chrápání. Ještě že si Palec nedal na noc do uší špunty. Prohlížím si podrobnou mapu od National Geographic co ji mám od kamaráda Grizlyho. Netrhá se, nerozmočí ve vodě, má opravdové americké měřítko 1: 31 000. Mě se zdálo o ženských, volá na mě kamarád. Já vím, odpovídám mu. Ona nechtěla před ostatními ukazovat jak je krásná a tak sis poslal pro sedm panen... Vždyť jsem ti to včera vyprávěl. Dnes jsou vejce na slanině. Jím svoji polovinu. Palec si nechává jídlo na pozdější čas. Balí navlhlý stan a dává ho do auta. Odjíždíme. Palec řídí a já sleduji mapu. Odbočujeme na silnici číslo 74 a po tuctu kilometrů nás ukazatel směřuje na camp Kyles Landing. Podle hesla: First-come, first-serve se ihned zabydlujeme. Mimo zvědavých chipmunků, kteří tu byli již před námi, tu ale nikdo není. Palec staví a suší stan. Musím postavit také stan, protože campoviště je blízko u řeky a ráno bude velká rosa. Řežu suché větve. Nebe je modré a bez mráček, to je počasí jak v kýčovitém filmu o podzimu v divočině. Foliage time. Nikam nespěcháme, dnes máme za sebou už přes dvacet kilometrů. Sněž to ať mám na čem vařit. Dojídám druhou část ranního ham-and-eggsu. Nemáme vařený čaj a tak uřezávám růžky u další litrovky. Na stole již kraluje pan Kuchař. Oheň mi pěkně plane, voda na těstoviny je ve varu, cibulka pod gulášový základ voní a chipmunkové utahují smyčku kolem nás. Po dnes již druhém jídle a druhém litrátku vyrážíme údolím proti proudu řeky. Trháme veliké nečervavé americké lískové oříšky a rozbíjíme je kamenem. Řeka je široká místy třicet někdy i čtyřicet metrů. Podle kompasu a mapy odhaduji místo, kde přebrojíme. Svlékám se do naha, skládám všechny svoje svršky do speciálního igelitového vaku, pečlivě vytlačuji vzduch a zahýbám okraje pytle. Hůlku Leki Super Makalu nastavuji na větší délku než při chůzi z kopce. Je to výhodné při brodění. Jdu jen v sandálech. Palec filmuje moje záda proti sluníčku. Při moji výšce 6 stop je hloubka tak po péro hlásím. Voda je o něco teplejší než ve Virgin

River v Zion národním parku. Podívám pod sebe do vody a už žádné péro nevidím. Palec je ve velmi dobrém rozmaru a já z něj mám radost. Dal si do igelitového vaku kameru, trenýrky a ručník a vydal se za mnou. Bundu, košili, kalhoty pečlivě rozvěsil na větve olší, tak, aby do nich pralo sluníčko. Je to starý lišák, asi dnes už moc daleko nepůjdeme. Někde v dáli zaštěkly tři výstřely. To je západním směrem, tam kam máme namířeno. Teď jdi znova brodit a já to vezmu z tohoto břehu. Jdu rychle do asi deset stupňů vyhřáté kapaliny, to proto abych se moc neprohřál na slunci a neutrpěl teplotní šok. Jsem za půlkou, obracím se a zvolna se přibližuji k pravému břehu. Právě se ozvaly další dva výstřely. Pro legraci jako zaškobrtnu a padám do vody, až se hladina nade mnou zavře. Frotýrujeme se mým ručníkem. Po necelých čtyři sta metrech přicházíme k dalšímu brodu. Řeka je zde užší a proud silnější. Slunce prodlužuje stíny, střelci se stále snaží něco trefit. Klouzavým, trochu trhavým letem dopadá na břeh černý pták. Za ním usedá dvanáct pravých amerických vran. Za dvou metrů filmujeme jejich překotné hody. Z bílého znaménka na čele pochoutky usuzuji, že mistři střelci američtí smrtelně zranili lysku. Vracíme se řekou pro Palcovi věci a pokračujeme do campu. Vařím čaj a stříhám růžky od vybrané pochoutky. K večeři servíruje pan Kuchař v opačném pořadí to co bylo k obědu. Třikrát denně teplé jídlo, no komu čest tomu čest. Vykoupaní, přecpaní a dobře napití uléháme pod rudé čmouhy cirů nad námi. Vstávám a vařím čaj. Na stanu jsou přimrzlé kousky ledových sklíček. Letící proud v řece je zakryt hustým mlžným oparem. Podle kompasu hledám kde dnes bude viset teplomet. Ze stanu se ozývá pravidelné chrápání. Ještě že si Palec dal na noc do uší špunty, jinak by se brzo probudil. Mlha se trhá. Malým pruhova-ným Chipmunkům se do mrazu nechce. Mám už v sobě dva litrány medově teplého čaje, po mlze ani stopy. Palec mi prosí: zachraň mě kapkou něčeho dobrého. Nezbyvá než uříznout dva další růžky na krabici. Můj nápad, že se dnes budeme čtyřikrát brodit jako první dobyvatelé západu se nesetkal s úspěchem. Mám ale v rukávě druhou trasu po trase arkansaských jezdců na koních. Asi po hodině chůze smíšeným lesem javorů, bříz a dubů stojíme u stožáru ve skautském táboře. Čtyř palcová čtvercová tabulka nese bílý nápis na modrém podkladě: Baden Powell. To znamená, že je koupaní zde povoleno jen na povel vedoucího. Nikde neleží ani smítko, poházené větve či papírky. Chata je připravená jen jí otevřít. Na protějším břehu vidíme skálu provrtanou malými a velkými dírami. Snad tam na jaře a v létě hnízdí vlaštovky. Vracíme zpátky na cestu v mapě označovanou

černou přerušovanou čarou nazvanou BRT, to je Buffalo River Trail. Trasa se musí sledovat na mapě a srovnávat kompasem jinak se dá sejít z cesty. Okolo poledne odbočujeme východním směrem a jdeme na vyhlídku k bývalé Parker-Hickmanově farmě. Po lidech co tu žili zde zůstaly jen stromy. Na větvích visí trochu scvrklé sladké švestky. Na obrovském stromě se kývají v mírném vánku lusky svatojánského chleba. Nevidíme nikde ani človíčka. Sluníčko do nás praží. Scházíme dolů k řece. Neodvážuji se navrhnout výlet na Cecil Cove Trail, který leží na druhé levém břehu. Vracíme se stejnou mírně zvlněnou stezkou do základního tábora. Připadáme si jak arkansasští jezdci co propili koně a musí šlapat po svých. Náhle osamělý srnec nám přeběhne přes cestu tak rychle, že není možno rozeznat, kdo se leká více. Světle a tmavě růžové nabarvené dubové listy padají pod nohy. Scházíme do našeho campu. Kamarád Palec by mohl vařit pro celé údolí. Na jeho včerejší těstovinu si přišli pochutnat i dva okouni. Rudý mok nás odměňuje za naší průzkumnou cestu. V listech stromů v údolí se začal rozkládat chlorofyl a mizí z nich zelená, jejich kabát se změnil za jedinou mrazivou noc na různé odstíny červené a žluté barvy. Je poslední večer, poslední Cabernet Sauvignon, poslední rybí kost, poslední chipmunk odešel spát. Jen volavky křičí: neodjížděj. Jen volavky křičí buď zdráv a zase se vrať....

Doma s nemocí

Lucie Dortová

*Sedím doma a koukám ven,
nějaký neklid mě vzal,
přemýšlím jaký bych asi měla den,
býti v lese u potoků a skal.*

*Neklidné srdce mi našeptává,
vylez už z díry, nebud' myš,
vůbec mě na pokoji nenechává,
žene mě z místnosti pryč.*

*Moc či nemoc? Tot' otázka,
nemusím moc riskovat,
stačí jen krátká procházka,
vyrazit a neodmlouvat!*

Vzpomínka prvá nikoli poslední

Václav Stach

Ve vlaku se dá na rozdíl od jiných dopravních prostředků dělat spousta příjemných věcí, pitím alkoholických nápojů počínaje a balením holek konče. Dá se jen tak bloumat z okna a přemýšlet, dá se dojít na záchod, když to stav tohoto nadmíru užitečného zařízení dovolí, dá se bez zdlouhavého seznamování nezávazně konverzovat, dá se dokonce tu více tu méně závazně flirtovat a hlavně, dá se zpívat, povídat a blbnout s kamarády. Z výše uvedeného je zřejmé, že vlakem cestuji rád a nepokládám čas strávený cestou za zbytečný či dokonce promrhaný.

To jsme zase jednou jeli se Zdeňkem Někam. Chvíli jsme zpívali, tím se nejlíp přivábí pozornost spolucestujících děvčat, zvláště ve Zdeňkově případě, a když nás mladoučké krasotinky opustili a nebylo koho vábit, začalo se vzpomínat na hrdinné a hlavně veselé příhody, našeho nádherného trempskeho života. Motorák se smýkal ze strany na stranu a metešil vstříc dálce té romantikou zmalované děvce prodejně. Vyprávím něco veselého, všichni se smáli, já byl spokojen svým projevem a potom povídá Zdeněk, tedy Hejkal: Pánové to nic není, my jsem jednou šly čundrem po Drůbežích kopcích rozuměj Slepíčních horách, partička nás jižanů z Budějic samý nóbl lidi a taky jistěj Raníčko. Von to byl fajn človíček, chlastat uměl jako málokdo, tehdy jsme ještě byli vzorný a konzumovali málo, to až vy a věk jste mě zkazili. Mou poznámku jestli myslel populárního obrozence a knihomola F. L. přešel mávnutím ruky, nechtěl vyprávění zdržovat, jinak měl slovní hříčky rád. A ten Raníčko byl známej tím, že strašně nerad brzy vstával. Jeho rčení, snídaně v poledne chutná nejlíp, bylo fakt výstižný. Ze soboty na neděli jsme spali pod Kohoutem u potoka. Nedělní trasu jsme naplánovali tak patnáct kilometrů s tím, že musíme chytit vlak v půl čtvrtý. Raníčko večer u ohně bědoval, že sme všichni magoři, kdo to jakživ slyšel vstávat ve svátek v devět hodin, to že ho asi těžko něco dokáže vzbudit. Tak jsem se s nim vsadil, že ho vzbudím aniž bych do něj kopal, cloumal, křičel, vytrásal ze spacáku, jak se mu občas na čundru dělo. Skoro celou noc jsem dumal o tom jak to zařídit a bez výsledku z odkazem na moudřejší ráno usnul. Ale ani ráno za mne nic nevymyslelo. Raníčko ležel a klidně funěl. Pak mě to konečně trklo. Včera jsme si lehli jak kdo sebou plác, a protože nic, ani rádio déšť neohlašovalo, nedělali jsem si s vybíráním fleku

žádnou starost, no a Raníčko spal uprostřed starýho koryta potoka, který teď protejkal asi o pět metrů vedle. Vzpomněl jsem si na Heráklovi úkoly a vyčištění Augiášových chlívků a začal po vzoru antického hrdiny hloubit kanál od místa rozdělení starého a nového koryta směrem, kde spal nic netušící Raníčko. Po chvílce došel i ostatním cíl mé snahy a přispěli každý svou troškou oprávněné škodolibosti do mlejna nebo spíš na stavbu. Používali jsme všechno, nože, sekerky, lžíce. Jindy tak žárlivě střežená ostří trpěla, ale nic nám nebylo příliš, žádná oběť nebyla dost velká, žádný problém nebyl neřešitelný, a když se mezi náma našla i zákopnická lopatka, bylo vyhráno. Meliorační práce se rozjeli nebývalou rychlostí, asi o hodinu a půl vznikala celá vodní soustava, takové malé Gabčíkovo nebo Zlatá stoka. Konečně jsme po dlouhém lopocení přivedli přes několik tůní a písčítokamených předělů vodu až do retenčního rybníčku, po kotníky hlubokého. Pod jeho hrází spokojeně odfukoval do spacáku zachumlaný Raníčko. Přesně v devět hodin po slavnostím prokopnutí posledního drnu se za huronckého řevu přelila přívalová vlna přes hlavu spáče. O půl metru odplavený a vyděšený Raníčko, jehož spacák se stal průtokovým, nevěřícně poučil oči a prskal jako vyplavený sysel. Tak se stalo, že se Raníčko sám vzbudil aniž bylo použito jakéhokoliv násilí. Pánové řeknu vám, byl to ten na natažení fyzicky nejnáročnější budík, co znám a co jsem vymyslel. Měl jsem krvavý mozoly, ale u srdce mě hrál ten krásnej pocit z dobře vykonané práce. Nakonce se smál i Raníčko, protože tak to má u dobrejch fórů bejt, aby se zasmál i ten postiženej. Bylo léto, Sluníčko, v hospodě zaplatil Raníčko, žádný zle. Vlak s námi kodrcal a dál metešil vstříc té romantikou navoněné děvce prodejně, kterou milujeme a říkáme jí dálka.

V lese

Martin Koreček - Makoves

*Uprostřed lesa krmelec,
křížák v pavučině spí.
Kmen stromu mechem obrůstá,
sojka mě vítá zpěvem svým.*

*Leskne se domov pavoučí,
odráží prsty slunce.
Ostré jsou hroty ostružin,
kam hříbek skryl se.*

*Praskají větve, větvičky,
pod těžkou botou návštěvníka.
Houby se skryly pod listy,
tak užívám si ticha.*

Pondělní ráno aktivního trempa

Petr Soldát - Harmonika

*Dlabu jogurt nízkotučný,
nezvykle jsem při tom hlučný.
Cibule snad, ta co v ohni,
špízu chuti dodala,
vzklíčila a nabobtnala,
pěkně mi to nandala.*

Divočák

Miloslav dohnal - Fous

Stalo se na počátku trampského středověku v roce 1956...

Tehdy se ještě pracovalo i v sobotu a tak parta mladých trampíků Vyrazila na svůj

oblíbený camp. Pomalu se již šířilo, když přišli na úzkou stezku, která vedla lesem až k osadě. Tam někde ve skalách byla malá osada zvaná FAR-WEST.

Než vstoupili do lesa, byla již tma jako v pytli. Pěšina stoupala okolo potoka na jedné straně a na druhé hluboký úvoz. Šerif Juzi šel jako první a za ním kráčeli ostatní. V ruce nesl kousek zetlelého dřeva, které ve tmě svítilo. Do nočního ticha každou chvíli zaznělo „POZOR, KÁMEN!”

Náhle se ozvalo varovné „STÁT!”

Okamžitě celá parta zůstala stát.

„Co se děje, šerife?“ zaznělo šeptem.

„Na cestě leží něco velikého a chlupatého,“ zněla odpověď.

„SPÍCÍ DIVOCÁK,“ blesklo v ustrašených hlavách.

„Všichni zpátky,“ zavelel šerif. Přestože se tělo ani nepohnulo, všichni se rychle drápali do stráně. Do chvatu je poháněla představa rozrušené bachyně bránící své mladé. Po divokém úprku se konečně celá parta sešla na osadě.

Noc proběhla klidně a tak se všichni vraceli stejnou cestou zpět k nádraží. Když přicházeli k místu včerejšího nočního dobrodružství, náhle se všichni zastavili.

Uprostřed cestičky ležel veliký balvan, obrostlý krásným zeleným mechem.

Když poprvé

Pavel Šmakal

*Když první obláček dýmu
K nebi zanes' kouře špínu
Byl člověk starostí prost
Měl vzduchu dost*

*Když první bystrinu čirou
Ozdobil zlou pěnou bílou
Byl člověk starostí prost
Měl vody dost*

*Když poprvé na orné zemi
Zabělelo se lidské stavení
Byl člověk starostí prost
Měl půdy dost*

*Ref.: Co však ty, člověče dneška?
Čeká tě rachota těžká
Starostí nebudeš prost
Chceš-li mít všeho dost...*

Vždyť nejsi na Zemi jen host...

Zubštejn

Ludmila Preislerová - Ö Lida

Bylo to před mnoha lety, kdy jsem byla ještě mladá a krásná a o trampingu jsem věděla jen to, že existuje.

Mamina sice občas vzpomněla na Skauta a tat'ka, zdatný kytarista, mluvil o nějakých Lišácích, ale to bylo tak vše. Jen si vzpomínám, že se mi moc líbilo, když jsme, já ještě jako dítě, byli na rekreaci ROH (chatu nemaje) a táta hrál u ohníčku takovou krásnou písničku, no začínala asi tak nějak....Skal a stepí divočinou, hladový a roztrhán, s puškou v ruce ohněm v srdci, uhání vpřed partyzán....Ta se mi moc líbila a přítomné dámy museli slzet a koukat na tátu jak na Boha, protože on byl moc hezkej. A to byl tehdy asi ten první okamžik, kdy jsem začala vnímat přírodu. Že voní les, ráno se válí strašidelná mlha (do dnes nechápu, proč jsme museli chodit na hříbky ještě za šera) a u ohně se nádherně usíná. A náš oblíbený kraj byla Vysočina, protože můj čtvrtý dědeček pocházel z Ujčova nedaleko Nedvědice a my jsme jezdili do osady s krásným jménem Vrtěříž. A maminka měla kamarádku v Pivonicích a nad nimi vévodí, tehdy ještě zpustlá a zarostlá, zřícenina hradu Zubštejn. My jsme vždycky s mamkou vyběhly nad Vrt', zaměřily věž Zubštejna a už metly na Pivonice. Nechodily jsme po značkách, my to vzaly prostě rovnou vzdušnou čarou. A dycky sme došly!

No a tak jsem tedy vyrostla do krásy, a co čert nechtěl (nebo chtěl), zakoukal se do mě kluk, a já do něho, tramp. Protože jsem tehdy proti čundrování a spaní mezi hmyzem nic neměla, vzali jsme se a já asi po roce povila dítě, kluka Michala.

Uplynulo pár let. Michal chodil už do školy, asi do 2. třídy a byly jarní prázdniny. Táta tramp věčně někde „čundroval“, nejen v zemích Českých, ale tentokrát někde v Číně nebo v Urundi-Burundi, co já vím kde. Tak to bylo na mě. Slovo dalo slovo a já se domluvila s kamarádkou, taky trampkou, která měla chatu právě v tom našem zamilovaném kraji blízko Zubštejna. Možná byste měli vědět, že jsme bydleli v činžáku, kde bylo plno dětí. Mezi nimi Ríša, který chodil s Michalem do třídy. Jeho máma, věčně uhoněná, měla ještě dvě holky a nemohla si vzít dovolenou, s radostí uvítala, když jsem jí nabídla, že vezmu Ríšu s sebou. Od kamarádky Rusalky jsem vyfasovala klíče od chaty a vyrazili jsme na prázdniny. Hezky vláčkem a autobusem do jarem vonící přírody, kde sluníčko svítilo a bledule již vystrkovaly

hlavičky ze svých ulit. Tu a tam sice ještě ležely ostrůvky mokrého sněhu, ale to nás nerozházelo. Jak jsme stoupali výš k chatě, sněhu přibývalo, leč slunce mělo sílu a dalo se tušit, že i tento brzo roztaje. A taky že jo. Za dva dny nebylo v nížinách po sněhu ani památky a chlapi vesele skotačili kolem chaty. Na rozdíl ode mě, plni elánu a bylo jasné, že to bude chtít nějakou vzpruhu. I když jsme se vydali do blízké, správně zaplivané hospůdky, kam chodili místní strejci na pivo po vykonané polní práci, klukům skotačení kolem chaty už nestačilo. Chtělo by to nejlépe cestu za dobrodružstvím. A tak jsem vymyslela plán. Zítra je středa, pojedeme autobusem nejbližší k Pivonicům a pak (tentokrát) po značce směr Zubštejn. Potom dolů do Víru, kde si dáme oběd a busem zase zpět. Byla to trasa, kterou by 7letí kluci mohli zvládnout. Aspoň nebudou mít „roupy“. Nabalila jsem každému půl krajíčku chleba, aby se před obědem nenacpali a jelo se na výlet. Autobus jel kolem 9té a slunce svítilo a pálilo – paráda. Došli jsme na úpatí kopce pod Zubštejn, Je to přece jen trochu výše a v lese, tak se objevil zase sníh. V tom okamžiku kdy, jsme vstoupili do první zatáčky se setmělo, přihn Timerál se vítr a černý mrak, ze kterého se začal sypat mokrá, těžký sníh. No nic, to se stává, jenže ta vánice neustála ani po půl hodině ani po hodině a sníh se sypal a kupil a já měla dojem, že za každou příští zatáčkou musí přece být už hrad. Klukům sahal sníh po kolena a opouštěly je síly. „Mami, teto, kdy už bude ten Zubštejn?!“ S odpovědí „ Za příštím rohem“ jsem již nevystačila. Kluci odmítali jít dál, zpět se jít nedalo, v Pivonicích není nic, je všední den a nikde nikdo. Co teď? Dostala jsem spásný nápad! Tehdy šel film „Nekonečný příběh“. Pojednává o tom jak chlapec Atrej, hledá fantazii a spásnou zemi Sandomoriko. Musí projít mnohým nebezpečím a svízelnými cestami. Splnit těžké úkoly a vysvobodit královnu země Fantazie a dát jí jméno. A to zabralo. „Kluci viděli jste přece ten film, jak Atrej musel jít vichřicí a brodit se blátem. Musíte být jako on. Jste na tom stejně.“

Zabrali! A šli za svou fantazií. Ještě dvě zatáčky a hrad Zubštejn byl před námi v plné zasněžené, tajemné kráse. Přebrodili jsme nádvoří a schovali se v polorozbořené komnatě, kde jsme slupli ten kousek chleba. Asi po půlhodině vichřice zeslábla a dokonce přestalo i sněžit. Prokřehlí, promočení a hladoví jsme se spustili po červené značce do nejbližší dědiny Štěpánova, kde byla výborná hospůdka, protože jsme se usušili a kluci se málem utopili v gulášové polívce. A tam už jim otrnulo. Byla jsem ráda, že přijel „dostavník“ (autobus) a šťastně jsme se dopravili na chatu. Prosím vás, dovedete to pochopit?! Večer

krásně zapadalo slunce. Svítlo celé další dny, až do konce prázdnin. Ptáci zpívali, sníh roztál a bledule rozvinuly své žlutě krajkové sukénky. Tak by mohla povídka šťastně končit. Ale má ještě pointu. Uplynulo dalších několik let, my se z činžáku odstěhovali, z kluků se stali mladí mužové a z nás zasloužilí trampové. Ze zaplivané hospůdky, kam chodili strejcové na pivo, se stal hotel a my tam jednou seděli s Rusalkou a mým mužem „trampem“ v černých vestách s šerifskou hvězdou a hvězdou „vice náměstka“ – to jsem jako já. Jen tak na okraj, my máme ještě „více méně náměstka“. Ale abych neodbočovala. A tak tam sedíme a v tom přišla parta mladých trampů. A kdo si myslíte, že mezi nimi byl? Ríša, ten co s námi byl na Zubštejně. Hned jsme si zamávali a řekli si AHOJ. „Prosím tě Riči, kdo to je, vy se znáte“? ptali se kluci. „Jo to jsou kamarádi“ odpověděl. Mrkli jsme na sebe. A tak mám pocit, že jsem do národa trampů přispěla i svou troškou.

Barva pro život

Martina Vejmelková - Mártý

*Narodíš se do růžové nebo modré,
V tomhle barvičky jsou v dětství dobré,
Snad pochybovat nikdo nezkouší ani trošičku,
Zda v kočárku kouká na kluka či holčičku.*

*Pak ve školních letech nevíš, jaká ti nejvíc sluší,
Občas by málem to bralo psovi uši,
Co hádek kolem drahých hadříků
Nebo boj o nejskvělejší nápis na triku.*

*V pracovním stejnokroji potkáš lidi den co den,
Modrá, bílá, červená, mihnou se jak sen,
Žlutá Ti každý den za oknem hlásí
Jak je fajn znát, co bude za počasí.*

*Tep tvého srdce, klid Tvého spaní,
Však docela jiná barvička chrání,
Bez ní nepřeskočíš žádný plot,
Zelená je barva pro život.*

Chut' vandru

Toulací černé botky v kanadovém provedení jsem zdělila od kamarádky Leokádie už léta páně 1991. První vandr na Ameriku u Karlštejna jsem odnesla v o čísličko větších botkách i přes dvoje ponožky totálními puchýři.

Tenhle parádní, první, originál obutý vandr se konal v prodlouženém víkendu velikonočním. Byla to totálně slibně vyhlížející jarní záležitost se slibným počasím dle rosníček.

Omyl na druhou!

Krom spacáků jsme oblékli všechno a myslím, že ani dvoudenní ponožky nikdo neřešil, neboť zouvání se rovnalo totálnímu promrzání. Potoulání po štole a pokec se starým Haagenem jsme si už kvůli závětrí všichni užili.

Nádherně vybarvená voda se tetelila lehounkým větérkem – napsal by básník – realita znamenala jít promočení kolem po cestě , protože onen vánek nám hnal vodu přímo na tělo. Pak měl někdo skvělý nápad, ani nevím kolikátý v pořadí to ten víkend byl – projdeme po okraji u stěny do toho druhého lomu!

Šli jsme. Po pár krocích bylo jasné, že s báglem se u stěny s promrzlýma rukama kategorie kost udrží jen stěnaři a Ti s námi nebyli žádní. Tak se zkrátka všechno dorazilo!

Proběhlo to takto:

1. Naschvál jeden z nás vlezl po pás do té vánkem předebráté lázně a vesele si to v ní hrnul kupředu.
2. Ostatní za vydávání vlčího pokřiku a jiných zvukových projevů (někteří se pokusili o zpěv, někdo zkusil meluzínu a jeden dokonce Ottův naučný slovník s nepublikovatelným výběrem pojmů) se přidali.
3. Původní návrh na přespání „ za vodou „ byl jednohlasně prohlášen za naprosto uchvancancující HRK NA BEDNU a zamítnut.
4. Druhý návrh jít do hospody v Mořince stejnou cestou skrz vodičku byl pojat jako bobřík absolutního šílenství a splnili jsme ho všichni.
5. Před hospodou bylo zakázáno počítání zahřívacích i jiných tekutin z důvodu kapání na karbid.
6. Tlupa zpola usušených a tudíž téměř treskovitě vyhlížejících trampů se uložila v blízkém lesíku ke spánku.
7. Pro nemožnost usnout, při trénování cvakání zubama na soutěž v této disciplíně, konající se druhý den, bylo soutěžícím vloženo do kousacího otvoru dřívko proměněné u jasných vítězů do ranních hodin

na stébélko podobné párátku.

8. Zpráva v tisku nebyla otištěna, neboť redaktoři nevládli svými oudy – myšleno pažními končetinami – natolik, aby věc zvanou tužka dokázali přimět držet požadovaný směr a tvar písmen.

Závěr: Na takhle vydařený vandr se nedá zapomenout. Dodnes si při vzpomínce automaticky vybavím chuť dřevěného klacku a otřepu se zimou. Tak někdy příště ahoj v Americe! Nebo na Americe?

Hrůzostrašný mórytát o prameni
Mor. Dyje

Tony Stejskal – Bosá Hlava

*Poslouchejte lidé zlatí
co se všechno může stát
u pramene řeky Dyje
hrůzostrašnej mórytát.
Přes veškerý utajení
dostaly se zprávy ven
jako první přinesla je
emerická CNN.*

*Vše začíná ale jinde
jak dokládá kronika
v začouzený tmavý díře
v Plzni „U závozníka”.
Ve výčepu „U závozky”
sedí staří trempi
polohlasem vzpomínají
na minulý kempy.*

*Mají voči vykulený
ruce se jim chvějí
a hlasivky přeskakují
občas tiše klejí.
Od přelomu století
se tu takhle žije*

*do ty doby vládla tu jen
samá euforie.*

*V září roku 2000
jak když kousne zmije
pozvali je Jihlaváci
ku prameni Dyje.*

*Ref.: U pramenů Dyje divný zvíře žije
nemá rádo turistů a pivo „Ježek“ pije
šli okolo trampů z Plzně, dávali mu Gambajz
se zlou se však potázali, nastal hroznej rambajz.
Byl prej strašně rozčilený, trampů neví z čeho
zahnal je až k Javořici, Gambáč prohnal jeho
propagovat jednu značku není vždycky vhodné
od těch dob má nad jeskyní nápis „Ježek bodne“.*

*Jedinej kdo v klidu přežil
byl kamarád Viki
fantom Dyje totiž nezná
úskoky a triky.
Na toho se vůbec nehnal
jenom za ním hudral
ten nebude asi z Plzně
z toho táhne Budvar.*

*Nejlepší je asi Dyje
když protýká Znojmem
pivní půtky se tu setrou
víno je tu pojmem.
Dáš si Veltlín, Ryzlink, Müller
nebo třeba Frankovku
kluci v rohu naladí - ááá !!!
Béd'a zvedne taktovku.*

*Zazpívají svoji hymnu
radují se tomu, že
divný zvíře od pramene
sem za nima nemůže.*

*Od pondělí „U závozky“
bude zase veselo
jako by se těch pět roků
nic !!! Lautr nic nedělo.
V pátek jedem na Šumavu
vyrazíme na běžky
nikdy více pramen Dyje
vyserem se na Ježky.*

*Nebo!
V pátek jedem na Šumavu
v torně čtyři Ježky
nikdy více pramen Dyje
poserem si běžky.*

Nepatrné rozdíly

Libuše Matysíková

*Kokořín i kokořík
lidé v podvědomí mají
o Kokořínu zpívají
kokořík jim voní*

*Omamná vůně lilií
ke kokoříku patří
ke Kokořínu písnička
ta vždycky lidi sbratrí*

*A tak si oba vzájemně
spolu pobrukuji
v hradní hospodě kytara
pod okny s liliovou vůní*

*/ Kokořín - hrad, kokořík - Polygonatum - rod bylin z čeledi
liliovitých, u nás roste kokořík vonný /*

Vynález pod vrbou

Petra Součková

Marie si uvědomila, že depresivní myšlenky se pomalu rozplývají a nahrazuje je klid v duši. Šla již delší dobu lesem aniž by potkala nějakého člověka. Příroda kolem ji přidávala na dobré náladě. Všechno rostlinstvo kolem v plném jarním rozpuku se skvělo v jasně zelených barvách. Jak osvěžující vidět zase zelenkavé lístky na šedých dubech po dlouhém zimním spánku a trávu pyšně se deroucí svými stvoly k jasně modré obloze. Na kameni se na okamžik mihla ještěrka a datel vyťukával do stromu své poznávací znamení.

Poslední dobou se jí nedařilo dobře. Rozešel se s ní Roman a rodiče se rozvádějí. To pro ni byl šok, zvláště když ji oznámili, že každý mají už svého partnera. Sice se moc nevidali, protože byla pořád s Romanem, ale myslela si, že u nich teď najde útěchu. Cítila se tak mizerně, jako nikdy v životě, opuštěná, zrazená, se vztekem na všechny a všechno. Pak si vzpomněla jak dříve jezdila hodně do přírody na vandry a tak. Rozhodla se vyrazit na výlet i přesto, že většinou nebyvala sama a vůbec nebyla zvyklá samotě, možná se jí i děsila.

Ráno vyndala zaprášený batoh, sbalila si pár věcí, jídlo, pití a vydala se na vlakové nádraží. Byla ráda že ve městě si jí nikdo nevšímá, lidé se míhali kolem ní jak nějaké neživé loutky. I ve vlaku byl klid a drncání kolejí ji až uspávalo. Nebylo divu po nočním bdění.

Z vesnice kde vystoupila z vlaku cesta vedla mezi jarními loukami, na jednom poli už vykvétala řepka. Pak zašla do lesa a po chvíli se před ní rozprostřela vyhlídka s krásným výhledem na řeku ležící hluboko v údolí pod ní. Stála sama na malé skalce a dlouho si tu slastnou chvíli, kdy jakoby všechny problémy zmizely, vychutnávala.

Cesta dolů z vršku k řece byla po kamenité cestě náročnější. Zvuk tekoucí vody ji zněl jak známá písnička. Došla k řece. U břehu se čachtaly kachny s káčaty. Vylovila z batohu kousek rohlíku a házelo jim ho do vody. Kačeny se o něj nelítostně praly. Marie se rozhodla, že si u velké staré vrby sedne a sní svačinu. Měla krásný výhled na jez a celou řeku. Batoh hodila vedle sebe ale něco cvaklo, co to? Nadzvedla batoh a pod ním ležel mobilní telefon. To je teda nález, zírala na technickou novinku, kterou držela v ruce jen jednou a to, když jí ho půjčil kolega z práce. Netušila nic o blízké budoucnosti, kdy mobil budou mít i malé děti.

Přemýšlela, jak se tam dostal a čím asi je. Fantazie jí pracovala na plné obrátky a úplně se tomu polosněžení oddala. Třeba ho tam zapomněl nějaký rybář v náhlé radosti z úlovku. Nebo nějakí mladí milenci, co seděli pod vrbou. Co kdybych na něj zavolala, a jala se ho řádně prozkoumat. Ve snaze najít majitele vytočila první číslo - máma. „V dosahu není žádná mobilní síť,“ ukázalo se na displeji. „Nefunguje to,“ uvědomila si sklesle. Náhle procitla v dálce se vzdalovala kanoe. No jasně asi ho tam zapomněli vodáci, půjde po proudu řeky a snad na ně někde narazí a podaří se jí ho vrátit majiteli. Měla nový cíl a tím pádem jakoby trochu zapomněla na svá trápení. Cesta byla dlouhá a nikde ani noha, už jí začínaly dost bolet nohy, když se před ní vynořil most. Očekávala i vesnici, ale toto přání se jí bohužel nesplnilo. Nějak se nemohla rozhodnout co dál. Mávla na projíždějící auto a ono kupodivu zastavilo. Mladý kluk za volantem se ptal : „kam to bude slečno?“ „No to by mě taky zajímalo,“ odpověděla Marie a jala se vysvětlovat svou situaci, že hledá vodáky. „To by šlo,“ zavezu tě do Karlovic, tam na ně určitě narazíš, je tam hospoda a kemp kde nocují.“ „Bezva,“ odpověděla Marie.

Cesta v poklidu ubíhala, Marie se se zájmem rozhlížela po okolní krajině. Řidič se jí představil jako Jarda. Najednou se ozvalo nějaké bouchání: „a kruci,“ zaklel Jarda. „Asi porucha, no to víš tenhle fiat už není žádný zelenáč.“ Vystoupili jsme z vozu, Jarda nadzvedl kapotu a jal se něco šťourat v motoru. Znuděně jsem se rozhlížela kolem i když mi ho samozřejmě bylo líto. Bylo dost horko, člověk po dlouhé úmorné zimě nebyl ještě zvyklý na slunce a jeho rozpalující paprsky. „Odešlo naftové čerpadlo,“ zkonstatoval Jarda.

Marie na něj tázavě pohlédla, jeho bezradný výraz v obličeji říkal vše a rozhodla se: „tak já půjdu dál pěšky, snad to nějak půjde.“ „Kdyžtak si zase někoho stopni, dvojitou smůlu mít nebudeš,“ radil jí Jarda. „No to nikdy nevíš, u mě je možný všechno,“ posmutněla Marie a vzpomněla si na svou tíživou životní situaci. Napila se z plastové láhve, kde měla ještě zbytek čaje a pokračovala po silnici směrem k řece.

Honza začal nervózně prohledávat batoh. „Asi bude až na dně,“ namlouval si, ale začínal tušit, že asi mobil někde nechal. „Kdybys pořád nekouřil, nemusel bys ho ztratit,“ prudila Zuzana, tak jako vždycky, když vzniklo nějaké napětí. A to bylo poslední dobou dost často. „Jak se teď domluvíme s vašima ohledně předání Péti?“ „Vím já,“ bezradně mumlal Honza a nevěděl co dělat. Ostatní na ně už volali, aby nasedli do lodí, že musí jet. Čas utíkal jako

bláznivý. Na břehu u jedné zahrady uviděl staršího muže, jak přijíždí na kole k domu a napadla ho spásná myšlenka. „Dobrý den pane, mám na vás velkou prosbu,“ jal se vysvětlovat svou složitou situaci Honza: „asi jsem na minulé zastávce proti proudu řeky zapomněl mobilní telefon a nutně ho potřebuji, nemohl by jste mi půjčit kolo?“ Muž ochotně souhlasil: „no hlavně aby tam byl a aby jsi ho našel.“ „Až se vrátíš dej kolo jen za vrátka na zahradu.“

„Zuzko musíš tu počkat s lodí a já jedu na kole nahoru, snad ten mobil najdu,“ vysvětloval Honza. „Vy jed'te, my vás pak doženeme,“ volal na ostatní Honza a už nasedal na kolo, aby se vydal podél řeky proti proudu na místo, kde naposledy zastavili u břehu a posvačili. Kruci , kruci takových peněz, říkal si v duchu. A jak se teď domluvím s našima, kam nám přivezou Pét'u. Jeho rodiče mu měli dnes volat a měli se domluvit, kdy a kam jim přivezou jejich syna Pét'u, neboť oni odlétají do Chorvatska k moři.

Marie celá splavená došla k mostu a hned zamířila ke stánku s občerstvením. „Jednu colu.“ vyhrkla unaveně na prodavače. Zkoumavě se rozhlížela po okolí, u břehu řeky nějací vodáci právě vytahovali lodě na břeh. Zamířila rovnou k nim: „nepostrádá náhodou někdo z vás tohle to:“ „a v napřážené ruce ukazovala nalezený mobilní telefon.“ „No jasně,“ užasle odpověděl ten největší z nich. „Je Honzy, tys ho našla, ale on tu není, vracel se pro něj.“ „Tak tu na něj počkej s námi, pojď dáme si zatím pivo a něco k jídlu,“ zval mě Martin, který se mi mezitím také představil. „Tak jo,“ souhlasila jsem. U stánku jsem si koupila párek v rohlíku a točenou desítku jako ostatní. Vyprávěla jsem jim svůj příběh a jak jsem jela stopem a měli jsme poruchu. Se zájmem naslouchali. Byla s nimi zábava a čas rychle utíkal.

Najednou se na řece vynořila osamocená žlutá loď. „To budou oni,“ zvolal Martin. Honza vypadal sklesle. „Nenašli jsme ho,“ oznamoval všem a zkoumavě upnul zrak na mě. To už jsem v napřážené ruce ukazovala mobilní telefon. „Tys ho našla,“ užasle zíral Honza. „To je Marie,“ představoval mě Martin Honzovi, „ona ti to všechno bude vyprávět.“ „Paráda, už jsem ani nedoufal,“ jásal Honza. „Moc ti děkuji, máš za to u mě co chceš,“ sliboval. Zaměřila jsem zrak do lodi z které vystupovala malá dívka, byla mi nějak povědomá. „Zuzano kde se tu bereš?“ vyhrkla jsem. V neznámé dívce jsem poznala svou sestřenici, kterou jsem asi 7 let neviděla. „Marie a co ty tady?“ ona zase na mne. Užasle jsme na sebe zíraly. Rychle jsem Zuzce vysvětlovala sled dnešního dne. „Tak ty jsi náš anděl

spásy.“ „Tak Honzu už znáš, to je můj manžel,“ řekla Zuzana a jala se vysvětlovat Honzovi, že jsem jejich příbuzná. „Musíš s námi večer zůstat a všechno mi vyprávět,“ rozhodla Zuzana a já se nezmohla na odpor.

Uvědomila jsem si, že má ponurá nálada z tíživé životní situace se během dne a díky dobrodružství vytratila a bylo mi dobře. Sedli jsme si do stínu ke stolkům a vzpomínali na dětství prožité u babičky. Na to, co jsme se spolu navyváděli a podnikali. Pak se Zuzana optala na rodiče a mě humor přešel. Musela jsem jí říci pravdu. „Tak v létě přijedeš k nám, pořádáme letní kursy v jízdě na koni a ty jsi přece jezdila vid’?“ „Jo, to jo,“ musela jsem odpovědět po pravdě. Zuzka byla vždycky pohodový a pozitivní člověk. V duchu jsem se už těšila. Bylá to nová naděje a směr v mém pošramoceném životě, za kterou jsem byla osudu moc vděčná.

Skotačivá

Eva Horáková - Ejá

Tak já tě zase skládám, básni!

*Ted' si, světe, tedy žasni,
že já, lenoch, držím pero
a využívám pozdní šero
pro stvoření myšlenky,
té pádivé panenky.*

*Nebude stát ani za to,
rychle psaná báseň tato.
Pro potěchu mojí duše
nezní však ta slůvka hluše,
sama skáčí po papíře,
jako skvrny od malíře....
...nebo srnky na stráni,
kde se z lesa ozývá kamarádů volání !!!*

Petr na rybách

Robert Poch

Najednou. Náhle se prut zachvěl. Obživl. Vlasec se napíná. Vítr si pohrává se stromy, a vodní hladinou. Sluneční paprsek brnkne o napruženou vteřinu okamžiku a vyloudí nádherný tón. Čisté vznešené zurčivé „A“. Jak struna na kytarě. Na háček se chytá Petrův první pstruh. Krása. Napětí. Emoce. Adrenalin stoupá. Radost rozbušuje srdce. Má ho. Drží ho. Chytil ho... A pouští. Voda se začerí. Pstruh šibalsky zamrká, vesele se usměje, mrskne sebou jednou a dvakrát. A zmizí.

Však i v Petrovi pocit čehosi vznešeného zůstává.

Rybaří až po kolena ponořený ve vodě ostříbřený sluncem, udržuje rovnováhu na kluzkých kamíncích. Zvolna vplouvá do snění. Je krásně. Tak krásně. Zapomíná na všechno zlé.

Stíny se rozplývají v radostném reji slunečních paprsků. Řeka tančí. Zpívá. Vhání do srdce lásku. Vidí, vás pstruzi. Kloužete pod hladinou. Napínáte ne svlačec, ale Petrovy nervy. Nezlobí se na vás, svobodomyšlné ryby. Je přece překrásný den, plný pstružího zpěvu, pstružího tance je začátek pstruhové sezóny!

A už se objevuje stín. Půl metrový Krasavec. Vítají se mlčenlivým pozdravem a Krasavec pro Petrovu radost a potěšení předvede kruhový tanec. Pozoruje kapitálního pstruha a snad se bojí i jen dýchat. Slunce šikmým rejem hřejivých paprsků leští povrch Krasavcova těla. Krasavec zamrká na Petra a hrdě odplul pryč. Petr několik minut zasněně zírá do třpytivě lesknoucí se hladiny horského potoka, ale Krasavec je nenávratně pryč. Kdo ví, kdy se spolu zase setkají. Rozhodl se vydat na cestu zpět ke kamarádům.

Bříza

Pavel Šmakal

Na okraji parku stála stará bříza. Svou svěží zelení těšila zrak na počátku jara, rozložitou korunou příjemně stínila ve žhavém létě a bílou kůrou zjasňovala smutné barvy podzimu. Věkem se již nachýlila na bok, a čas od času při silnějším větru se jí lámaly větve a padaly dolů na zem.

První stížnost na chování staré břízy přišla, když ulomená větev poškodila zaparkované auto. Bříza se na pár měsíců polepšila, ale pak opět zvítězilo stáří nad dobrou vůlí a padající větev poranila chodce.

To už bylo vážnější, to už vyžadovalo radikálnější zásah. Ale postupem času se i na tuto příhodu zapomnělo. Pobouření však vyvolal pád celého stromu, který z mohutným žuchnutím uložil svou majestátní korunu těsně vedle štrůdlu dětí z mateřské školky.

Okamžitě byly přijaty účinné kroky. Jenže nějak nepřicházely a nepřicházely. Bříza spokojeně ležela a těšila se z pomyšlení, že už aspoň nikoho neohrožuje. Okolní majitelé kotlů na pevná paliva ji postupně likvidovali žehem a za nějaký čas už by nikdo nepoznal místo, kde kdysi stávala.

A tehdy se objevili muži s motorovou pilou, aby realizovali účinné kroky. Rozhlíželi se dokola, kroutili hlavami a nakonec sbalili své věci a odešli s pomyšlením, že lidi jsou lidi a mnohdy si stěžují naprosto bezdůvodně...

Váha života

Martina Vejmelková - Mártý

*Čeho je v životě nejvíc třeba?
Vzduchu, vody, lásky, chleba?
Co nejvíc nám na každé cestě chybí?
Přátelé, boty, cíle, hříby?*

*Nejvíc je v životě třeba žít!
Vzduch, vodu, lásku, chleba mít.
Co na každé cestě nejvíc dostaneme?
Přátele, boty, cíle, hříby co uneseme!*

Hurá – směr houska!

Libuše Čermáková

Jaro opět zavolalo. Dělá to každoročně. Člověka, jehož síly zdevastovala zima, probudí jásající příroda, zlatě zářící sluníčko a další bohatá nabídka radostí, najednou štědře rozdávaných přírodou. V tom nádherném období prostě nelze odolat nutkání, které nás vyhání z příbytků, kde je větší zima, než venku.

„Tak kam? Na Bezděz?“

Nabídka, která se opakovala každoročně. Uchránilo by mě jedině těhotenství. Koho zajímá, že jsem cestu ke hradu zdolala už tolikrát, že mě ani nenapadne to počítat? O hradní věži nemluvím, tu jsem kvůli vojenským nesmyslům a politické situaci nezdolala nikdy. Armáda chránila svá tajemství a vždycky se našel zelený mozek, přesvědčený, že kdyby na tu věž pronikl špion...

Putování Máchovým krajem se zjednodušilo, když byla odejita Sovětská armáda. Krátce poté jsem se dočetla v jednom záhadologickém časopise, že na hradě Houska, a to přímo v kapli, je snad díra přímo do pekla.

Na záhady mě nenachytá ani renomované periodikum. Ale Houska skýtala naději na změnu. Bude to výlet a nepolezu na Bezděz.

„Pojedeme na Housku.“

„Kde to je?“ Chlapi nikdy nevědí, i když někdy to není pravda. Oni tápou tak nějak preventivně.

„Je to sesterský hrad Bezdězu.“ Víc informací jsem neměla a spoléhala jsem, že to nějak dopadne. Však ono se uvidí!

Trabant vyrazil směr Bělá a dál, školní dítko se nudilo, protože radši by dělalo něco zábavnějšího a já koukala, jestli někde náhodou nezahlídnu doposud nevnímanou hradní věž. Nebo alespoň cimbuří. Abych udržela rodinnou pohodu.

V Bezdědicích jsem usoudila, že nastává nejvyšší čas na dotaz. Muži se spíš spoléhají na mapu a ta tam vedle lavičky byla k nahlédnutí. Taková rozměrná, menší billboard, řekla bych. V občerstvení, kde se nikdo neobčerstvoval, jsem si koupila zmrzlinu – a při té příležitosti jsem si nechala podrobně popsat cestu. Ještě jsem nenastoupila do vozu a už se ozvalo. „Vím kudy jet.“

V tom momentě jsem šťastně zapomněla všechno, co mi zmrzlinář pověděl.

Lesem jsme jeli dlouho. „Až bude odbočka vlevo, řekni!“

Moje mlčení znamenalo souhlas. Prostor přesto opanovalo napětí. Na zadní sedačce se okázale nudilo školní dítě a dělalo žvýkačkové bubliny, protože vědělo, že já to nesnáším. Malá pomsta za zkažené odpoledne. Blekotala jsem cosi o dějepisu a výhodách pro žáka, který ví víc, než je v učebnicích.

Vyjeli jsme do volné krajiny. Odbočka. „Tady to je,“ zvolala jsem radostně.

„To není ono.“ Mužský umí nasadit tón, kterému žena rozumí. I já pochopila, že jsem opět vinna za všechno, co nás dnes ještě potká. A my ty chlapy milujeme, protože mají vždycky pravdu a jsou úžasně chytrí a někteří i sebevědomí... Zasníla jsem se. Jaro dělá s člověkem divy, i když se cestování komplikuje.

Hrad se mi opět vzdálil kamsi do ztracena. Minuli jsme ceduli s nápisem Chráněná krajinná oblast KOKOŘÍNSKÉ ÚDOLÍ. To je nějak špatně, napadlo mě, když auto právě na tomhle místě odbočilo vlevo - do kopce. Na jeho vrcholu se rozkládal shluk chalup. U silnice jsem si přečetla, že tahle obec, ztracená na konci světa, se jmenuje Nosálov.

Zastavili jsme na návsi. Dál se jet nedalo, protože najednou jakoby se otevřela nebesa. Průtrž mračen je skoro nedostačující termín. Jako kdybychom se octli v myčce na auta.

„Jdi se někoho zeptat na cestu.“ Koho jsem se měla zeptat? Snad ne toho šílence, který se kolem nás v tom téměř tropickém lijáku prohnal na motorce?

Přestala jsem věřit v budoucí šťastné okamžiky. V takovém případě lze přiznat prohru, avšak je nutné oželeť kousek vlastní důstojnosti. „Já chci domů!“ Zakvílela jsem a dítě radostně souhlasilo.

„Když na Housku, tak na Housku!“ Otočili jsme se a zahájili další část bloudění. Déšť ustal jako zázrakem a my projížděli úžasnou krajinou. Někde poblíž se nacházela rozhledna, ale jarní nálada mě umíněně opouštěla, dokud jsme nepřijeli k plotu a hromadě škváry. Plot byl zajímavý tím, že na papírový sáček nějaká dobrá duše udělala šipku a napsala Houska. To celé pak napínáčkem připevnila na jednu z dřevěných, mírně ohnilých tyček.

Šipka nás poslala správně. Ještě nás čekal pěší pochod údolíčkem, vlhkým a voňavým po nové trávě a lemovaným úpravnými chatami. Pak jsme konečně dorazili k bráně. K zavřené bráně!

Zbytek rodiny se vydal k nedaleké vyhlídce.

O kovové tyče se opíral postarší muž. Viděl moje zklamání. Podle toho, co jsem četla, mělo být ještě otevřeno! A já chtěla zhodnotit

povědomí o záhadné díře do pekla. Dítka bude mými znalostmi ohromeno a já získám pár bodů na stupnici popularity.

Vše bylo ztraceno. Popadala mě zlost a bylo to na mě vidět. Já bych do toho kopla!

Neznámý snad vycítil, že se mi hlavou ženou strašlivé myšlenky. Podíval se na mě očima starého želváka. „On kastelán zavřel dřív, protože mu napršelo do hradu,“ sdělil a pak jen dál unaveně koukal. Housku jsem nepokořila. Ale stromy kolem ní rostly nádherné.

Starý most

Pavel Šmakal

Starý dřevěný most se klenul nad řekou. Lidé po něm po léta přecházeli a pomlouvali ho pro jeho zastaralou konstrukci, prohnílé trámy a rezavé zábradlí.

Pak jednou přišla povodeň a most odnesla. A lidé, kteří chtěli přejít na druhý břeh řeky, z přelidněného města do volné přírody, museli obcházet až k vzdálenému mostu nejmodernější konstrukce, s živičným povrchem a nerezovým zábradlím. A protože zacházka byla hodně dlouhá, měli spoustu času na vzpomínání. A teprve tehdy si uvědomili, že není nezbytné mít co nejmodernější most, ale most, který je na svém místě a plní svou funkci...

Tak to vidím já

Vojta Růžička

Miluji ten čas očekávání, když je možnost, že se za čtrnáct dní vyjede na vandr. S blížícím se odjezdem stoupá vandrácká horečka, která přechází až k chvění toho všeho uvnitř, jenž se zúčastňuje milované akce. Miluji to balení veškerých věcí načuchlých z minulých trempů, vandrů či čundrů. Miluji obavy, zda mám všechny propriety nezbytné na to a ono. Miluji přesun na místo určení s nejistotou, zda to vyjde na přestupu při zpoždění, či jiné nenadálé události. Miluji muzicírování ve vlcích při stěhování trempskeho národa, miluji tu různou pestrost všech těch astrachánů kolem, buď s jejich nechápavými pohledy a ještě víc s těmi závistivými, jak se dá vyčíst z jejich očí. „Já bych taky chtěl, kdybych moh“ – ale vždyť může. Miluji to putování neznámem, hospůdku náhle se objevivší, kde by ji nikdo nečekal. Miluji tu vůni vyčpělého piva a různých tabákových výrobků. Miluji trepské placky ať stálé či potřebně rychle zbudované. Miluji počasí - zimní ledové, zalézající za nehty, to ranní, co mlha courá při zemi a postupně odhaluje podzimní vlhkost spadaneho listí. Miluji časně ranní vstávání do otevírajícího se dne, kdy dlouhé stíny mizí ze skal a roklí. Miluji probouzející se ptačí národ, budící svým zpěvem národ trepský láteřící na ten ptačí. Miluji kouř užitkových ohňů tam kdesi v lesích, ohřívající manu nebeskou, jakou by nikdo jiný než tremp ani nepozřel. Miluji kecy trepské šupácké společnosti vedené odnikud nikam. Miluji trepský humor dělající si srandu ze zebe sama i všeho ostatního. Miluji tu nekonečnou únavu při náročných přechodech, budování placku a dělání dříví na večerní oheň. Miluji setkání s podobně postiženými trempy, jimž v tvářích jiskří to trepské tajemno a z jejichž vyprávění číší láska k trempingu a všemu, co se k němu blíží. Miluji ty smutné nedělní návraty s loučením, kdy si slibujeme „tak zas někdy“. Miluji návraty domů, sic uondán, zatouchajíc, s odřenýma nohama, klíšťáky ale šťastný a spokojený. Miluji ten stav duše, jež dostala, co potřebovala. Miluji manželku, jezdí se mnou a když ne, tak hlídá rodinný krb, kam se rád z trempu vždy vracím. Miluji ty dospělácké řeči našich dětí, po kterých se mi brzy začíná stýskat. Miluji návrat do kolbenky s tím vším všedním životem, vracejíc se do svých vyjetých kolejí.

Miluji ten čas očekávání

PS : Jsem tremp, proto ho miluji .

Labutí jezero

Ludmila Preislerová - Ö Lida

*Žily byly na rybníce dívky krásné u vesnice.
Vypadaly dosud svěže, jak labutě na jezeře.
Lítaly si tak, jak chtěly, o světě nic nevěděly.
V hvozdech temných, hrátky – kvas, plynul jim tak sladký čas.
Však tu náhle, divná věc, -holky čučí z kupky chvojí- , na břehu se cosi rojí.*

*Přikradly se v noci klenby, uviděly chlapy, TRAMPY !!
Pud je táhne k tomu tvorů, čmuchají nahoru dolů.
Všechny věci probraly, na co přišly sežraly.
Ráno, svítá, - holky POZOR ! - přistihl je trampský dozor ...
Kluci hlasně zajásali a ..LABUTĚ POCHYTALI.....
Odlekli je na svá sídla, přistříhli jim vzletná křídla.*

*Óóóó konec her, konec ctnosti, dívky úpí v domácnosti.
Do práce je hnali hned, nakupovat, uklízet !!
Vychovávat „labuťáčky“, uspokojit malé ptáčky.
O víkendech, je to hrůza, chytá chlapy divná múza.
Oblékají skafandry a honí holky na vandry.
Všechny na to doplatily a penízky utratily.
Marfuša je popleta, ale hůř je na tom Odeta.
Milovala svého děda, ideál to nebyl, běda !!
Místo trempa je to lotr, černokněžník Harry Potr.
Je to nutné, dívky HNED uspořádat řádný SLET !!
Vyslechly si svoje nářky. Rozhodly se jít na rady staré báby kořenářky.
Ticho, ticho !! Bába věští, z očí jejích blesky třeští.
„Dejte mužům PIVO, RUM a tak přijdou o rozum.
Rozum se jim zakalí, zahalí se pivní pěnou - k vám polezou po kolenou „!!
Tak jak řekla udělaly. Rum a pivo na stůl daly,
za muži pokradmu slídí, ale co to „holky bacha – ONO SE TO
CHLAPŮM LÍBÍ ?!“*

*A tak končí příběh. Od těch dob se chlapi táhnou do hospod.
A labutě ? Žádný div, lítají si jako dřív.
Doufejme, že v okolí , je ptačí chřipka neskolí !!*

„Gambáčová“ víla z Kumburka

Zdeněk Plešinger - Viking

Naše osada pravidelně poslední sobotu v měsíci červnu věnuje vzpomínce na kamarády, kteří už mezi námi nejsou. Pořádáme „Kamarádský memoriál“. Je to vzpomínkový výlet – pochod Českým rájem. Pravidelně začínáme krátkou vzpomínkou v osadě u mohyly. Zapálí se svíčky. Šerif má svůj projev. A pak se vyrazí. Letos byla cílem zřícenina hradu Kumburk. Chválili jsme si počasí. Televizní rosníčky se spletly – bylo příjemně, žádné horko – ale jen dočasně. Když se sluníčko převalilo přes poledne, začalo být horko jako na Sahaře. Pot z nás tekla a na Kumburk bylo pěkné stoupání. Kamarádi začali naříkat: Jen jak přijdeme do stínu hradeb, sedneme si a na horu ať si jde jen ten, kdo chce. Na cestu se mnou šly i dvě mé vnučky, a protože chtěly až na horu na hrad, děda se nemohl nechat zahanbit. Kamarádi zůstali ve stínu hradeb a my jsme dorazili na nádvoří. Byli jsme překvapeni z ruchu, který tam byl. Skupinka mladých lidí opravovala hradby, měli tam i stánek s upomínkovými předměty. Jedna dívka mne oslovila: Chcete si něco koupit.

„Dal bych si vychlazené pivo, ale to tady nevidím.“

A stal se zázrak. Dívka se změnila ve vílu a zeptala se mne. „Stačil by lahvový Gambrinus.“ „Samozřejmě.“ „A stačí jeden.“ „Mně ano, ale vezměte jich víc, za chvíli dorazí kamarádi.“

Dívka-víla se dotkla skály a objevila se v ní malá dvířka. Je sice možné, že tam byly už před tím a já je jenom pro pot neviděl, ale pro mne se tam objevily. Vstoupila dovnitř a přinesla několik lahví piva. Otevřela lahev a ... to byla slast. Pivo vychlazené ani málo ani moc, prostě akorát. Popíjel jsem pivo a čekal na kamarády. Kamarádi nešli. No co, zavolám na ně. „Kde jste tady mají výborně vychlazený gambáč.“ „Dělej si srandu z někoho jiného – vychlazený gambáč a na Kumburku?“

Až po delší odmlce dorazil kamarád Mandolína. „Tak kde máš ten gambáč?“ „Už vám ho otevírám“, řekla dívka-víla. „Ty jsi nekecal“, řekl a otočil se ke mně Mandolína. Napil se piva a zavola na kamarády. „Pojďte sem, tady mají opravdu dobře vychlazený gambáč“. A od hradeb se ozvalo „Na to vám neskočíme. Domluvili jste se na nás.“

Postupně přišlo ještě několik kamarádů. Volali na další, ale stejně nepřišli všichni. Ti co zůstali sedět u hradeb nám dodnes nevěří, že

jsme na Kumburku potkali „gambáčovou“ vílu s výborně vychlazeným pivem.

A těm, kteří mi nevěří, říkám. Na Kumburk vyrazte v největším slunečním žáru a budete-li mít štěstí, narazíte na vílu s perfektně vychlazeným pivem.

Proč stromy pláčou...

Ondřej Koc

*Nejlépe je jít na to od lesa,
já však stočil krok
a šel jsem do lesa.*

*Zeptat se těch,
co na nich roste mech.*

*Našel jsem si majestátní smrk,
vytáhl skicák a husí brk.*

Začal jsem svou lesní talk show:

„Proč strom pláče a stává se souškou?“

*Představme si nyní aktéry,
této lesní aktuální aféry.*

Proč stromy pláčou?

Protože...

*Kyselý déšť rozežírá listí,
kvůli vánočním stromkům lesáci les čistí.*

*Řezou je motorovou pilou,
jmelí se drží neskutečnou silou.*

*Vichřice je vyvrací z půdy,
pejsci na ně zvedají své údy.*

*Bobři si z nich staví hráze,
kůrovcům se bydlí snáze.*

*Jeleni si vytloukají paroží,
brzy je pod katr založí.*

*Harvestor dělá ze stromů naháče,
eroze je horší než kopání krumpáče.*

*Zamilování kůru stromů často nožem kérují,
vodivá pletiva tím pádem nebují.*

*Tak asi proto,
vy lidská sloto.*

Srnče

Miloslav Dohnal - Fous

Šlapu si to známou stezkou okolo malého potůčku směrem ke staříčké osadě. Každý kousek známého lesa vyvolává krásné vzpomínky. Tady u potoka jsme chytali raky na žabí stehýnko. Od těch dob se okolí potoka hodně změnilo. Ty tam jsou kouzelné tůňky, zurčení vody přes kameny. Po nesmyslné regulaci zůstal jen kamenný žlab s větvemi a listím. Škoda tohoto kousku krásné přírody. Náhle zahlédnu uprostřed naplaveného dříví a listí nějaký pohyb.

Něco rezavého se marně snaží vymanit se ze sevření větví. Pomalu se blížím k místu a náhle mi bleskne hlavou:

"Vždyť to je malé srnče, celé zmáčené a zesláblé marným bojem se zrádnou pastí."

Pomalu se snažím vyprostit malá kopýtka ze sevření. Cítím, jak se drobné tělíčko ustrašeně chvěje.

SLÁVA! Konečně se podařilo uvolnit srnče a položit do trávy. Chvilí nehybně leželo, ale pak náhle vyskočilo a zmizelo v nízkém smrčí. Po malé čtvrthodince se blížím ke staré osadě. Rozdělám malý ohýnek a vařím kafe. Se zapálenou cigaretou pozoruji zelenou louku a skupinu bílých břízek na kraji lesa. V tom se na kraji nízkého porostu objevila hlava srny a vedle ní malé srnče. Obě zvířata stojí a hledí směrem ke mně.

Náhle mi to došlo - srnče přišlo ukázat mámě člověčího zachránce. Po chvíli se srna pohnula a odkráčela i se svým potomkem do lesa. Oba zmizeli jako krásný prelud, zůstal jen příjemný pocit ze záchrany mladinkého života.

Fredovo tramské museum

Otakar Mika - Bizon

Festival tramských písní – Horní Jelení v roce 2012 byl doprovázen také skvělým a velmi zajímavým projektem **TRAMPSKÉ MUSEUM**. Jedna dokumentační fotka **Bizona** s kamarádem **Fredem**.

Protože jsem se s kamarádem **Fredem** spojil už během počátku roku **2012**, chtěl jsem poznat nejen jeho dílo, ale i jeho, jako trampa kamaráda, který tramskému museu věnuje takovou péči a starost. Popisovat tramské museum by vydalo za samostatnou knihu. Jednou větou je to úžasné dílo, dokumentující mnohé roky tramského hnutí v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. **Tramské museum** má svoje vlastní webové stránky, kde je toho i vidění i slyšení velmi mnoho. Zájemcům o tramské svobodné hnutí doporučuji návštěvu těchto stránek.

Jsem velmi rád, že jsem měl možnost se osobně vidět a pozdravit s kamarádem **Fredem**. Bylo mi velkým potěšením poděkovat mu osobně za jeho velmi záslužnou činnost. Fotografie níže připomíná naše společné setkání v Horním Jelení.

Vzhledem k tomu, že kamarád Fred nemohl přijet na Ivančenu 2012, tak jsem mu nabídnul malou „*kamarádskou výpomoc*“. Jak přímo u mohyly na Ivančeně, tak i v hospodách „*U Veličků*“ a „*Na Borové*“ jsem pro kamaráda Freda, tramské museum a všechny kamarádky a kamarády pověsil barevné informační cedule velikosti A4 zatavené v kvalitní pevné folii, aby chvíli vydržely. Zatímco ta na Ivančeně byla pověšena na slunci a dešti, v uvedených hospůdkách to bylo na vhodných místech po domluvě s majiteli pohostinství.

Malá ukázka textu je uvedena níže.

Tramské muzeum má řadu různých položek a oblastí, tak jak to známe ze života tramského. Jen stručně a jednoduše, jak to můžeme v tramském museu vidět: *tramská muzika (skladatelé, písničky, hudební nástroje)*, *tramská literatura (povídky, romány, básně, zpěvníky)*, *tramská kuchyně/tramské vaření*, *tramské řezbářství*, *tramská pohlednice a dopisnice*, *tramská známka*, *tramské vlaječky a symboly*, *tramské placky*, *tramské nože*, *tramské klobouky*, *tramské potřeby pro táboření*, *tramské totemy*, *trampští malíři*, *tramský humor*, *tramské kalendáře*, *tramské gramofonové desky*, *tramské časopisy*, *tramské oblečení a doplňky*, *tramské boty*, *tramské bágly*, *tramský sport*, *tramské sleziny*, *tramské potlachy*,

trampské osady, trampské přezdívký a tak dále a tak podobně.

Protože se mi osobně **trampské museum** velmi líbilo, rád bych ho v dalších letech opět navštívil a tuto speciální a relativně rozsáhlou výstavu bych rád doporučil nejen svým kamarádkách a kamarádům trampům a i ostatním lidem, protože je to velmi, ale skutečně velmi zajímavé ...

Ale pozor, **trampské museum** mělo další pokračování jak na konci roku 2012, tak i v počátku roku 2013. Zkusím to tady krátce nastínit.

Takže milí trampíci, byl jsem za kamarádem **Fredem** někdy ke konci listopadu 2012, kde byla u něho trampská porada, co dál s Trampským museem. Kromě této akce jsem sledoval i své vlastní cíle a chtěl jsem si od kamaráda **Freda** opsat různé trampské vtipy a vtípky, respektive tyto vypsát z jeho bohaté sbírky různých trampských knížek, příruček, sešitů, časopisů a jiných písemných materiálů, což se mi během dvoudenního pobytu u něho podařilo.

Nicméně se vraťme k tomu původnímu: trampské slezině. Nebylo nás u kamaráda **Freda** mnoho: on, jeho žena kamarádka **Blanka**, kamarádka **Srnka** z Ejpovic, kamarád **Plavčík**, který po kamarádovi **Fredovi** převzal **FESTIVAL TRAMPSKÝCH PÍSNÍ** v **Horním Jelení** a potom já – **Bizon**.

Můj osobní návrh se zdál dost smělý, ale zároveň ne příliš nadějný. Řekl jsem něco v tom smyslu, že počátkem ledna bývá každoročně v Brně na brněnských výstavách a veletrzích (BVV) výstava cestovního ruchu GO a že bychom to mohli zkusit tam. Osobně jsem se zavázal, že se o to postarám, jednání povedu s významným manažerem z BVV se kterým se znám 20 let.

Jak jsem slíbil, tak jsem udělal. První rozhovor byl ryze pesimistický s důrazem na to, že se na BVV všechno těžce platí. Pokud nemáme peníze, tak je to v podstatě pod vodou, jediné snad vystavovat můžeme vystavovat na Regiontour společně s příslušným krajem. Avšak druhé jednání bylo velmi průlomové, protože hlavní manažer (tj. ředitel obou výstav Go a Regiontour) řekl, že se mu ta myšlenka moc líbí a že ji podpoří. Zdůraznil jsem dost jasně hned na prvním jednání, že trampové na výstavu **Trampského musea** nemají ani groš. Nevadí, zněla odpověď, dostanete vše, co bude potřeba. Pan ředitel řekl, to bude oživení a jen chtěl, abychom tam připravili nějaké soutěže pro děti.

Po konzultaci s kamarádem **Fredem** jsem se snažil rychle dát do kupy tým místních brněnských trampů, kteří by pomohli jako dobrovolníci s přípravou i provozem **Trampského musea**. Na první schůzce

v hospůdce Severce v Brně se nás sešlo jen pár: kamarádi **Palec**, **Kamzík**, **Pim**, **Faša** a já – **Bizon**. Ale již další slezina se přesunula do hotelu Slovan a přišlo 14 kamarádem a kamarádů, to již běžely přípravy na plné pecky. Také dorazili už trampí-muzikanti. Následující slezina (opět ve Slovanu) se vyznačovala tím, že dorazilo asi 30 kamarádek a kamarádů, všichni měli zájem se zapojit a pomoci dle svých možností a schopností.

Záležitosti kolem výstavy se řešily průběžně a celkem hladce, různé nápady a různá realizace. Kamarád **Číča** referoval o **Trampském museu** v Brně, ve svém rozhlasovém pořadu v neděli na rádiu Čas.

Takže ve středu dne 16. ledna 2013 přijel do Brna kamarád **Fred** s ¼ **Trampského musea**. Celé museum se obvykle vystavuje na 200 metrech čtverečních, ale my dostali jen 50. Zato bylo vše zdarma a to včetně zapůjčení stolů a židlí a napojení elektriky. S kamarádem **Fredem** do Brna přijel z Kuřimi i kamarád **Pim**, v Brně se připojili kamarádi **Palec** a **Kamzík** a **Ivo** a také kamarádka **Saza**, později i **Bizon**. Tahle skupinka postavila expozici **Trampského musea**. Fotodokumentaci dělali průběžně mnozí kamarádi, nejrozsáhlejší zhotovil kamarád **Ivo**. Domluvilo se a proběhlo i vystoupení trampských písničkářů přímo na stánku, ale i celé hudební skupiny **BRABENCI** v sobotu odpoledne na zvláštním podiu nedaleko stánku **Trampského musea**.

Ve dnech 17. až 20. ledna 2013 pak probíhala výstava **Trampského musea** a měla velký úspěch a ohlas. Na stánku **Trampského musea** se zastavovalo mnoho kamarádek a kamarádů, ale i občanská veřejnost. Také na stánek zavítala televize a natočila několik vstupů, které byly odvysílány, některé on line. Přímo na stánku se střídaly kamarádky a kamarádi. Celou dobu byli na stánku jen kamarádi **Fred** a **Ivo**. Tady bychom mohli a měli jmenovat celou řadu kamarádek a kamarádů (snad na nikoho nezapomenu) jako kamarádky Saza, Pralinka, Píďala, Vlčice, Hana, Dagmar, Soňa, Vlasta, Alena, Simona, Milena, Ruth a kamarádi Palec, Kamzík, Cancák, Faša, Můra, Blok, Dan, Plavčík, Číča, Max, Sally, Yetti, Záložák, Bizon.

Kamarád **Sally** udělal dokumentační DVD, které je všem kamarádům k dispozici na požádání.

Kamarád **Kamzík** měl skvělý nápad, když domluvil, že se sejdeme ve středu po výstavě na SLEZINĚ (opět ve Slovanu) a celou akci probereme a „zhodnotíme“. Na tuhle slezinu se dostavila trampská hudební skupina **Sosna** a později i **Tornádo**. Slezina to byla zdaleka největší (kamarádka **Saza** napočítala celkem 80 trampů) a pak tu bylo

17 kytar, 2 mandolíny, 1 bendžo a 1 basa. Hlavně se zpívalo a zpívalo a zpívalo. Podle přání kamaráda **Freda** přečetl **Bizon** všem přítomným „*jeho děkovný dopis s mnoha pozdravy*“. Atmosféra tohoto setkání byla, skvělá, úžasná a úchvatná. Dočasný realizační trampský tým pro **Trampské museum** se neuvěřitelně rychle a užitečně rozrostl a vyznačoval se kamarádkou atmosférou a pomocí na každém kroku.

* * * * *

Pro další zájemce o **trampské museum** je možno závazně sdělit, že **Trampské museum** bude opět k vidění a to v celé své kráse a v plném rozsahu na **38. Festivalu Trampských Písní** v Horním Jelení v roce 2013. Květnový termín – víkend (24. až 26.) v sobě čítá akce od pátku do neděle. Já osobně bych se tam rád vydal, abych si nejen znovu – a už po třetí – prošel krásné, nostalgické a parádní trampské museum, ale abych si užil skvělé atmosféry festivalu trampských písní.

Kokořín

Libuše Matysíková

*Kokořín hrad
má lidi rád
lidé s láskou
o něm zpívají
tajemství hradu
si jen tak šeptají*

Vánoční „bůdaření“ aneb když se daří, tak se daří...

Marie Švarcová

Už to bylo tu... Už se to blížilo... Všechn sních tatam, zbyla jen břečka a zmrzlé haldy, ale teploty a všudypřítomné zimní bundy a čepice předjímalý vánoční svátky – pro někoho krásná tradiční romantika, pro někoho nervy, stres, davy, přeplněné obchody, prostě hektické období, kdy se obvykle utratí všechny úspory, co jsme celý rok poctivě šetřili, abychom mohli svým blízkým udělat radost. Rozhodně ale pro většinu z nás DOVOLENÁ!!! Neskutečně jsem se těšila, až konečně vypadnu z toho panelákového města plného smogu a hluku a odjedeme společně s Pepíkem Nessem do tichého čistého prostředí Chřibů za klidem a odpočinkem.

Už jsem si představovala, jak v zasněžené boudě našich kamarádů poslouchám praskající dřevo v kamnech, sedíc u svíček a petrolejek držím v ruce svařák nebo čaj s rumem a užívám si tóny kytary a zpěvu Pepči.

21.12. jsem sbalila bágel a vyrazila směr Brno za Pepíkem. Nejdřív jen na pár dní – byli jsme pozvaní od kamarádů jedné osady na vánoční posezení u kytar. Těch kytar tam ale nakonec bylo tolik, že další muzikanti už ani ty své mazlíčky nevytahovali a jen zpívali. Ale bylo to moc fajn vánoční setkání s dárky a prskavkami.

Po návštěvě brněnských vánočních trhů a užití si městské vánoční atmosféry jsme vyrazili každý po svém – tradiční návštěvy příbuzných, známých a přátel. Já odjela autobusem do Znojma, odkud původně pocházím. Nenapadlo mě, že o vánocích bude pršet, ale co čekat od „jihy“, že? Putováním s přáním k novému roku a příjemným klidným svátkům jsem promokla doslova durch. A to nemluvím o tom, že mi každý s láskou předal jiný druh bacilu, včetně dětí kamaráda, se kterými jsem i spala v posteli, abych to na svátky měla sichr... Bohužel, jiná možnost spaní v tu chvíli nebyla.

No, to bylo výborný, ovšem...

Pak pro mě do Znojma přijel Pepík a frčeli jsme směr Třebíč, ke mně domů, udělat si malý soukromý Štědrý večer s pohádkami. Nejen, že nás nepříjemně překvapil můj spolubydlicí, že tu ještě vůbec byl, rozbila jsem si mobil, když mi spadl ze čtvrtého patra na dlažbu, ztratila jsem klíče od auta, ale jak to tak bývá, s pohodovou procházkou do přírody spojenou s hledáním klíčů, chystáním večere

atd. jsme těch pohádek stejně moc neviděli. Ale byli jsme spolu a to je to hlavní.

Druhý den, jsem sbalila bágel podruhé a vyrazili jsme konečně směr Chříby! Huráááá! Pepíkův malý trojdveřový Citroen Saxo se ukázal býti dokonalým nenápadným offroadem, který zvládne všechno. Zůstali jsme viset teprve až na kraji totálně zbláceného pole, kde jsme si na záda hodili cajky, vzali kytary, vodu a jídlo a vyrazili konečně na boudu. Byla to úleva a nádhera. Bouda totálně promrzlá, ale nic nám nevadilo. Zapálili jsme oheň v kamnech a svíčky, udělali si čaj, přidali rum, Pepík začal hrát na kytaru a pak už jsme si jen a jen užívali. Druhý den k večeru jsme čekali návštěvy – respektive osadníky, ale někteří chodili přát i na samoty do lesů, jako na příklad Baloun, kterému jsem se pak po setmění s nadšením rozhodla jít naproti. Vzala jsem si mapu, čelovku a vyrazila. Ale jakožto úplně nový příchozí, který je na této boudě podruhé a vůbec Chříby nezná, vyděsila jsem Balouna už telefonem. Když jsem došla po louce k lesu, z levé strany, kam jsem ovšem vůbec neplánovala jít, se začal nejdříve ozývat dusot a poté i obrovský stín chvátajícího těžkopádného těla Balouna. Je to chlap jak hora, ale i přesto skoro celou cestu běžel a celý zpocený na mě již z dálky volal, ať nikam nechodím, že mě hledat v lese v noci nechce. „No, to je prima,“ odvětila jsem, „úplně jsi mi zkazil noční dobrodružství.“ Samozřejmě tvrdohlavá ženská z města lačná po dobrodružství v kopcích, které vůbec nezná. „No, alespoň půjdeme na dřevo, není na boudě už nic moc,“ řekla jsem a táhla Balouna opět směr les. Když jsme vlezli do lesa, bylo možné i ve tmě díky svitu měsíce rozeznávat různá dřeva a klády válející se po zemi. „To nesbírej,“ řekl Baloun, „to je mokré – syrové, musíme najít něco suchého.“ A začal se rozhlížet kolem. Najednou se v lese otočil zpět směrem ke kraji a řekl: „To je ono, tam je pořádná souška!“ a aniž bych stačila cokoliv říct, vyřítil se tento obr vpřed s napřaženými rukama. Ve tmě jsem proti světlu na louce viděla, jak běží proti stromu a s řevem: „Já jsem Balooouuun!“ kácí soušku holýma rukama k zemi. Pak již bylo jen slyšet praskání dřeva a Baloun si už strom spokojeně táhl z lesa ven. Když jsem jej doběhla, jen na mě s milým úsměvem mrkl a zeptal se, jestli mu nepomůžu ten strom vzít, což mi zřejmě mělo pomoci cítit se jako nepostradatelný spoluúčastník a těžký pracant. Vzala jsem strom za jednu z větví a spíš jako ocásek než pomocník jsme společně kráčeli k chajdě, kde krásně romanticky svítilo světlo v okénku a kouřilo se z komína.

Další etapa svátků nás bohužel opět vytrhla z lůna přírody do měst a

probíhala dále po návštěvách příbuzenstva, známých na zabíjačce a příjmu nových bacilů. Ovšem tyhle bacily byly echt delikátní – zápal plic, viróza a střevní chřipka – no nedejte si...

Jak jinak, no, lehla jsem... Proč zrovna já musím vždycky všechny bacily, kolem kterých projdu, chytit, to opravdu netuším, ale holt se odjezd na Silvestrovské boudaření odkládal. V Brně jsme ještě absolvovali Tekutého vánočního kapříka – posezení s další osadou a kamarády u kytar, kde jsme – já už notně nachlazená – zpívali asi do dvou do noci. Pak jsem s teplotami a kašlem prozvracela celou noc, druhý den se mi navalilo při pohledu na darované jitrnice a jelítka, kterých si Pepík s gustem užíval, a z mých hlasivek se už nevypravila jediná hláska. Při velké snaze bylo slyšet pouhé chrčení a sípání, pokud se to tak vůbec dá nazvat. No, prostě před Silvestrem jsem byla naprosto „v ideální kondici“. Kamarádi, kteří se to o mně dozvěděli, samozřejmě neměli nic jiného na práci, než mi telefonovat a bavit se, jak „krásně mluvím“. Neustále jsem slyšela: „A neřvi na mě, víš, že to bytostně nesnáším!“ a se smíchem pokládali telefony. Hahaha.

Pepík byl velmi shovívavý a starostlivý, to se musí nechat, ale přeci jen – bude Silvestr!!! 31.12. se to už prostě nedalo – nemoc ne-nemoc, prostě nemůžeme trčet v Brně. Jede se na boudu! Jak vyšlapu ten kopec a ještě s báglem na zádech a kytarou v ruce, to jsem netušila, ale v tu chvíli mi bylo už asi všechno jedno. Vyjeli jsme.

Když jsme dorazili k přehradě, čekal už na nás opět náš kamarád Baloun, a pak nastala soutěž, kdo vyjede to bláto výš. No, sníh i na Chříbech byl samozřejmě tatam. Úplně rozmoklé zablácené louky a pole dali autům zabrat, ale nakonec se obě dvě úspěšně dohrabala až přímo k boudě. Víím, není to úplně trampské, spíše takový moto pobyt na chajdě, ale ti dobrosrdeční chlapi se snažili dojet kvůli mé nemocné osůbce co nejbliž. S úlevou jsem přelezla do již vytopené chajdy a uvelebila se na nejútulnější místě. Pak už jsem si konečně jen a jen užívala. Ten večer byla spousta teploučka, pití, legrace, hudby a psaní vzkazů místo mého mluvení. Nakonec jsme si společně s dalšími příchozími osadníky, kamarády a psy užili moc bezva Silvestr. No, není to sen každého chlapa, mít s sebou ženskou, která nemluví? ;-)

Osadní vejšlap

Martin Kokeš - Matt

„Mám nápad!“ Zvolal jednoho večera šerif Palec na své čtyři kamarády z osady, kteří (jako ostatně většinou) seděli v útulné hospůdce s přiléhavým názvem Kapsa. „Uděláme si noční vejšlap do nejkrásnějšího kraje široko daleko“ dodal ještě a na jeden záťah dopil pivo. „Jupí“ zařval nejmladší Malíček a Prostředník s Ukazovákem se nadšeně přidali. Notně posilnění chmelovým mokem a různými destiláty však zapoměli na to, že dlouho nikde nebyli a tudíž už ani neví, co je na takovém vandru čeká. Přesto probudili stále klimbajícího Prsteníka a s vervou jim vlastní vyrazili. Cestu vlakem snad ani není třeba popisovat, protože ji stejně celou prochrápali a za slabé dvě hodinky je průvodčí vysadil na malé venkovské zastávce s poetickým jménem Spacákov. Ospale mžourali do tmy a snažili se zorientovat, až šerif rozhodným hlasem zavelel „tudy!“ A opravdu. Hned za stanicí se mírně do svahu rozkládala voňavá louka, po které se radostně rozběhli, výskajíce a halekajíce jako malé děti. Nepříliš zdravý způsob života si však již po pár minutách vybral svou daň a nebozí kamarádi museli po několika metrech zastavit a odpočinout si v hebké trávě. Tvrdohlavě však stoupali a po chvílce jim byl odměnou úchvatný pohled na mírně zvlněnou náhorní plošinu s malým ohništěm uprostřed. Nalevo se v měsíčním svitu tyčily do výšky dva oblé kopce s úžlabinou vinoucí se mezi nimi a napravo malý remízek s roklinkou, ve které (jak moudře podotkl šerif) určitě bude studánka. Všech pět kamarádů unaveně usedlo k ohništi. Jelikož ale měli až mučivou žízeň, vyslali benjamínka Malíčka k již zmíněné studánce. Ten se s hekáním vydal z mírného kopečku k remízku. Jaké však bylo jeho překvapení, když narazil na nízký plot, táhnoucí se až kam oko dohlédlo? Chvíli váhal, zda nemá zavolat kamarády, ale jelikož se bál posměchu, odvážně plot podlehl a povzbuzen udělal první krůčky, opatrně se prodírajíc mlázím. „Stůj!“ Ozvalo se náhle před ním a z ničeho nic se kdo ví odkud objevilo pět statných ochránců přírody, kteří ho rázně vyvedli za plot. Malíček se smutně vydal za kamarády a vše jim zájímavě vylíčil. „Tak to tedy ne!“ Zařval Palec. „To si přece nenecháme líbit. Zkusíme to všichni, třeba se leknou.“ Nelekli. Netrvalo dlouho a všech pět pardů se s mírně poničeným sebevědomím a fasádou ocitlo za plotem. Ovšem přesně na té straně, kde být nechtěli. „Tak se tedy kouknem na ty

kopce, pardálové“ snažil si zachránit reputaci Palec a vyrazil naznačeným směrem, cestou si mnouc naraženou čelist. Zbytek osady se s bolestivým heháním, leč s obnovenou vervou vydal za ním. Na úpatí kopců je však čekal šok v podobě další pětice drsňáků, kteří je opět nekompromisně vykávali do patřičných mezí. A to prosím několikrát, protože naši milí kamarádi to samozřejmě zkusili z více stran. Nakonec rezignovaně sešli zpět k ohništi, kde si smutně hledíc do očí přiznali, že na tohle prostě jejich síli nestačí. A jelikož pomalu začínalo svítat, vydali se loudavým krokem zpět na stanici, cestou se holedbajíc, že příště to určitě zkusí znovu...

OLDPSAVCI

Houpání

Jan Valeš – Jeňýk

1.místo próza Oldpsavci

Ten patlal Sisyfos se usadil v oblasti jeho žaludku hned na samém počátku bytí. Okamžik, kdy se mu usadil v teplé jeskyni dutiny břišní měl spojený se vzpomínkou na intenzivní houpání. Na houpání a nezvratný fakt, kdy si uvědomil sám sebe. Věděl, že si v ten okamžik zhluboka oddechl, protože najednou bylo jasné, že může být už jen člověkem, šimpanzem, velrybou nebo ptákem z čeledi havranovitých. Člověk, se svou nutností lepit se neustále na krabatý povrch zemské hroudy a neustálou potřebou přemýšlet a o tom přemýšlení žvanit byl na jeho žebříčku přání až na posledním místě. Stav radosti střídáný se stavem odevzdanosti a beznaděje, podle toho, v které fázi zhoupnutí se právě nacházel, ukončil okamžik, kdy otevřel oči. Jeho první pohled spočinul na temné modročerné obloze rozbodané vpichy hvězd, aby se s dalším zhoupnutím změnil v pohled na dva zlaté řezáky uvězněné v hustém strništi chlupů. Chlupy vypadaly nadějně. Šimpanz byl naopak na jeho žebříčku přání na stupni nejvyšším. Chlupy vypadaly nadějně jen do okamžiku, kdy střídání obrazů náhle ustalo. Do okamžiku, než jeho tělo sevřely prsty zakončené špinavými a rozpukanými nehty a vytáhly ho z bezpečné temnoty výš, pod klenbu rozpíchaného nebe a pod ní jej odnášely pryč, ke kruhu ozářenému ohněm. Oheň a voda nejdou k sobě, napadlo ho a vyloučil velryby. Temné siluety postav kolem ohně v něm vyvolaly naději, že přece jen šimpanz a nebo havranovitý. Ta byla zničena ve chvíli, kdy se k ohni přiblížil a zaslechl nekonečný proud žvanění. „Tak tedy člověk“, projelo mu tenkrát zklamaně hlavou a nad tou lítostí začal zoufale rvát. Nějaké holka s šátkem uvázaným na babku mu zacpala ústa koláčkem prsní bradavky a řekla zlatým řezákům něco v tom smyslu, že už se ten malý tramp probudil. Slovo „tramp“ vzbudilo naději. Naději na možnost, že by mohl existovat ještě nějaký živočišný druh ve škvíře mezi šimpanzem a člověkem, o kterém ví jen pár vyvolených ukrytých a semknutých kolem ohně na téhle pasece, druh který se zatím ubránil zvážení, změření, vymočení do zkumavky, očipování a tedy i čestnému místu v encyklopedii. Ránu z milosti dostal hned vzápětí. Nebe mu zastínila silueta další holky, ta jej pokropila sprškou kapek výživného socialistického rumu a zašišlala větou: „Tak vítej mezi námi, človíčku.“

Objev, kdy je jeho osud ovlivněn od samého počátku houpáním učinil na houpačce. Ta vůně a hluk vesnické pouti se mu navěky zažrala do mozku. Máma ho tenkrát strčila do lodičky staršímu bráchovi s vysvětlením, že Milánek už je dost velký. Brácha s názorem matky zjevně nesouhlasil. Nakonec to vzdal a vzal ho na milost. Posadil ho do špice úzké lodičky, skrz zuby procedil: „Remekbylsráč“ a chopil se železných tyčí vedoucích od lodičky k dobře a hutně namazané ose nad hlavou. V okamžiku, kdy se Fakírovi podařilo dešifrovat bráchovo zaříkadlo, bylo pozdě. Oba kýly lodě se střídavě zapichovaly do modré oblohy v takové výšce, ze které bylo možné vidět lesklou plochu Hracholuské přehrady. Jindy byla vidět jen z kostelní věže. Zelený, vyděšený, s drtí pravého tureckého medu promíchanou se žmolky párku, rohlíku a chuchvalci toho báječného kečupu na triku seděl jak přikovaný ve špici loďky a řval. A najednou, v tom stavu největšího zoufalství a bezmoci, na palubě malé loďky v oceánu nebe mu došlo, že lidi se dělí jenom na dvě skupiny, houpače a houpané, kdy on bude vždycky v té druhé skupině. Smířený s tímto zjištěním položil hlavu na kolena, zavřel oči a čekal, až se ten světskej dole na zemi podívá na hodinky pod vytetovanou kotvou, zatáhne za mohutnou páku a do dna lodi zabuší dřevěná fošna brzdy a ukončí utrpení trvající deset minut za které máma zaplatila rovných pět korun československých.

Sisyfa v něm objevila učitelka Mužíková. Byla krásná a přísná, což se nevyklučuje. V šesté třídě se do ní platonicky zamiloval a dělal všechno, aby si toho všimla. Dřív než ona si toho všiml inženýr Mužík, který musel každé ráno foukat znovu a znovu kola od rodinného wartburga. Učitelka Mužíková měla hned několik předností. Indiánsky černé vlasy, indiánské rysy, uměla lasovat a hlavně vyprávěla dějepis s takovým nadšením, že každý chtěl hned po hodině jít na školní zahradu a postavit tu alespoň dvě pyramidy a mezi ně Rhódský kolos. Řecké báje a pověsti byly v podání učitelky Mužíkové nejvýživnější. Boj Sisyfa s kamenem Fakír natolik prožíval, že mu věnoval veškerý prostor ve své hlavě. Nikdy před tím to neudělal, aby nezískal pověst šprta, ale v případě Sisyfa zaklepal hned další ráno na dveře kabinetu dějepisu. Učitelka Mužíková ho přivítala přísnýma indiánskýma očima.

„Proč si to, soudružko učitelko, nepodložil?“

„Kdo a co?“ podívala se na něj nechápavě.

„Sisyfos ten šutr,“ vyhrkl z něj den urputného přemýšlení.

Překvapená učitelka se na něj chvíli dívala bez jakéhokoliv výrazu až do okamžiku, kdy se jí začaly stáčet koutky kolem úst do nepříjemného úsměvu a pak se raději otočila a odešla k oknu.

„Víš Milane, oni by se některé věci neměly podkládat. Oni by tím podložením ztratily tajemství a kouzlo,“ řekla mu už s vážnými očima. „Ale ty seš jeden z mála žáků, kteří to určitě pochopí,“ dokončila větu a pohládila ho po rameni. Měl radost, že ho pohládila po rameni. Bylo to v tu chvíli intimní a vzbuzovalo to naději. Časem se to pulzování, které mu probíhalo v prostoru hltanem a žaludkem a které přicházelo před každým rozhodnutím začal přikládat Sisyfovi ve svém těle. Nikdy se nedokázal rozhodnout okamžitě, impulzivně podle vnuknutí. Všechno si musel probrat, zvážit aby vyřčeným rozhodnutím neublížil a nezranil druhé a také aby neshodil sám sebe.

Četař Los měl plátěné ucho a v něm vyvrtanou falešnou díрку aby to nevypadalo blbě. Přesto se občas stávalo, že mu tou dírkou vypadl mozek z hlavy ven a zakutálel se pod jeho vojenský kavalec, kde jej dlouho do noci hledal. I když byl a nebo právě proto, že byl četař Los blbec, stal se velitelem přijímače, kam nastoupil Fakír pár měsíců po maturitě. Pod přísným dohledem četaře Lose se Fakír přesvědčil o tom, že bude vždy jen a jen houpaným. Zlomový okamžik nastal, když je četař Los zkoušel v místnosti „pévées“ ze státní hymny. „Česká země, česká země, čo to je za chujovinu,“ ječel četař Los nepřítelně na Fakíra. „Či sa , ciboha, nemýlim, tak tám, kurva súdruh Dzúr napísal země česká a tak to taky bude“ prskal Fakírovi do obličeje denní příděl slin.

„Soudruhu četaři, dovoľte mi promluvit,“ nedal se Fakír a pokusil se postavit pod tím vodopádem do pozoru a aniž by čekal na povolení spustil: „Já vím, že je to správně země česká, ale mně to prostě nějak skřípe, neladí a nemá to logiku. Vždyť i vám musí znít přinejmenším nepřírozeně spojení knedlík bramborový, tenis stolní nebo lýra bratislavská....“ zkusil to Fakír četaři vysvětlit. Ten se k němu natočil tím skutečným a funkčním uchem, nasál vzduch z celé místnosti a pak zaječel: „Čo ty budeš robiť ešte do Gombitky.“ Potom chytil Fakíra za maskáčovou blůzu, odtáhl ho z pévéesky na podestu k dozorčímu, tady kopnul kanadou do plechovky mýdla mazlavého a když ho již dobrá polovička vytekla na schody zařval : „ Kefu a šnúrky“ a odešel pryč. Tady, na nejvyšším schodu spojovací roty vojenského útvaru 2655 Fakírovi došlo, že propásl šanci stát se houpačem. Tu by uchoval v případě, kdyby jí četaři Losovi vyšil pěkně na žaludek a

poslal ho k zemi do kaluže mazlavého mýdla. On zatím klekl na kolena, vzal do ruky kartáč a tkaničky od kanad a do rána leštil zašlé schody z falešného mramoru.

Ted', po čtyřiceti letech seděl Fakír zase v kruhu kolem ohně. Dávno už věděl, že je člověkem. Dávno už znal význam slova tramp a stokrát se přesvědčil o tom, že se s tím šimpanzem nemýlil. Jako šimpanz by sice asi neuměl hrát na kytaru, což vždycky byla a stále je dobrá mucholapka na holky, ale i to by obětoval za pocit, kdy by nemusel studovat každý pohled a každé gesto jiného člověka a hledat v nich střípky pravdy nebo mrštná háďata lži a podle nich otvírat nebo přivírat srdeční chlopně. Ted' po čtyřiceti letech si nebyl Fakír jistý ani tím, zda si ten první vjem, kdy ho táta vyzdvihl poprvé z kočárku právě na tomhle plácku a on poprvé spatřil zářící oheň lemovaný zubatým ostřím temného lesa nevymyslel. Na druhou stranu si byl jistý tím, že za jeho dosavadní poutí lemovanou neustálými výstupy a pády nestojí nějaký program z projekční kanceláře „Osud & synové s.r.o.“ ale jeho životní postoj, provázený neustálým váháním. Před hodinu přečetl Ferda výsledek voleb na šerifa osady. Skončil o jeden hlas druhý. Stejně jako vloni skončil o hlas za Žábou. Naoko se tvářil, že mu to nevadí ale byla to křivda. Už dávno Žábu prokoukl. Za vším co řekne nebo udělá je malá domů. I kdyby se mělo jednat o dva buřty nebo o paličku česneku, co zbudou v neděli odpoledne ve sklípku. Nebo nošení vody. Jednou si dělal čárky. Na tři cesty každého z osady vycházela jedna Žábova. A to včetně holek. Ale když to nikomu nevadí

„Hele, Fakíre, já ti ten hlas nedala,“ přisedla k němu Bledule.

„A proč mi to říkáš?“ podíval se na ní překvapeně, protože doted' si myslel, že Bledule vždycky byla a je na jeho straně.

„Protože musím,“ odpověděla a pevně se mu podívala do očí „Hele. Ve všem seš lepší než Žába. Ale v jediném ne. Nad vším moc přemýšlíš. Včera jsme tě šmírovala při vaření. Sedmačtyřicet minut sis vybíral polívku. Čtyřicet sedm minut si strávil mimo tuhle galaxii. Šílenej problém. Dva pytlíky polívky.“

„Ale víš o tom že Žába...“

„Vím,“ stiskla mu až bolestivě zápěstí svou úzkou dlaní. „Vím, ale někdy je míň víc“, povolila stisk a stejně jak přišla odešla. Zůstal u ohně sám. Dlouho do noci koukal do umírajících plamenů. K ránu, když v kamenném kruhu zbyla jen hrstka řeřavých uhlíků měl jasno. Dnešní den všechno změní.

Vše by vyřešilo, kdyby na světě byla jenom jedna cesta. Může být zvlněná, křivolaká, plná zataček ale jedna. Žádná rozcestí a žádné křižovatky. Křižovatka je důvod stanout před dalším rozhodnutím. Před třemi týdny opustil Sisyfa. Nechal jej sedět s Bledulí a Žábou v kempu a pro jistotu mu tam nechal všechny polívky. S sebou si vzal jenom hrachovou. Míchá se za studena a stačí jen ohřát. Od té doby, co opustil kemp šel vždy jen rovně. Žádné váhání, žádné houpání, žádné válení kamene nahoru a dolů. Jenom rovně. Velké zastavěné lokality obcházel obloukem. Jsou plné pastí v podobě slepých ulic. A on se nechtěl za žádnou cenu vracet. Odpoledne prošel kolem osady s podivným názvem Freest a večer stanul na břehu Baltického moře. Obrovská plocha vody ho překvapila. Došel na hranici vody a písku a tady se posadil. Celý následující den sledoval rovnou čáru obzoru a večer vstal. Hodil kletr na záda otočil se zády k moři a začal se pomalu vracet.

„Některé věci se nemají podkládat,“ naskočila mu v hlavě dobře známá slova. V ten okamžik rozhodnutí se mu zdálo, že cítí něžný až intimní dotyk na rameni.

Jarní sonet

Marek Kysilka – Fenik

1.místo poezie Oldpsavci

*Zas kope jaro zimě v lůně
k přípitku slunce rozlévá
vyzrálou mešní vodu z tůně
než zakalí ji obleva*

*Vítr nám rozdává vzorky vůně
les zprava rosu odleva
asistent měsíc někde stůně
s porodem mírná prodleva*

*Svítání zvolna znělku změni
sudičkám zbývá chvilka snění
co vepsat jaru do vínku*

*Na sálech pasek už se chystá
skřivan ten věčný optimista
prásknout všem krásnou novinku*

„Tak prostě dostanou do držky...“ nabídl Pind’a svých 170 centimetrů a odhodlání pátého piva.

„A od koho to jako?“ rozhlédl se Taras po lokále, kde kromě hostinské a vlastní osady neviděl nikoho jiného, než onu provokující partu, jež v Pind’ovi probudila pradávne přirozené pudy.

„No...“ pohlédl Pind’a s nadějí na téměř dvoumetrového Barryho.

„Barry se teda prát nebude, že ne?“ položila Kikina zmíněnému dlaň na hřbet tlapy. Něžné gesto nepostrádalo náznak rozhodnosti, zatímco její pohled vyjadřoval jakousi až krvelačnou důvěru.

„Ne že bych zrovna preferoval Pind’ovo řešení, v případě nutnosti však není pochyb, že Barry má všechny předpoklady stát se naším bojovým předvojem,“ prozíravě komentoval situaci Prófa u vědomí svých spíše intelektuálních, než fyzických dispozic.

„Není to zas až tak blbej nápad, řek’ bych,“ promluvila Tarasova probuzená ješitnost, doprovázena adrenalinem.

Dotyčná parta dorazila chvíli po nich. Entrée doprovázel vlahý závan vůní nepříliš vzdálených lesů s jemným nádechem dýmu ohně z ušlechtilých dřevin. Telata a usárny, sbalené s precizností až nepřirozenou, spočívaly na zádech postav, oděných v dokonale sladěné polní komplety německé či americké armády. Kompatibilita s bágly a doplňky zdála se být v tu chvíli naprosto přirozená. Čtvrtý vstoupil – ale ne, pouze podržel dveře – kluk, rozměry směle konkurující Barrymu. Jen viditelně pevnější, řeklo by se decentně. Jako poslední vplula s lehkým pokynutím hlavou na znamení díky holka – ale co, nebojme se metafor – víla, již mundůr na ženskosti nejen že neubíral, dokonce ji jaksi podtrhoval. Pětihlasé asertivní „Ahoj!“, přímé pohledy do očí, avšak žádné chaotické zalamování, žádné představování. Usedli v protějším rohu, kulturista dívce odebral tele a rutinně zamanipuloval se židlí.

„Ty vole, co to je? Pověstná Brdská ideová brigáda nebo co?“ spíš obdivně než s despektem poznamenal polohlasem Taras. Prófa se tvářil zaraženě a nespouštěl ze skupinky očí. Tedy, chceme-li být přesní, naprosto nespolečensky civěl na ten „exkluzivní genderově komplementární objekt“, jak by se nejspíš sám vyjádřil, kdyby v ten

okamžik byl schopen slova. Po chvíli, když se poněkud vzpamatoval, pronesl nejistě:

„Popatřete na ni. Uznejme, pánové – promiň, Kikino – že je to...“ zaváhal Prófa při volbě adekvátního výrazu.

„Vymazlená čičinka?“ navrhl Taras.

„Asi bych to formuloval jemněji, ale smysl tvé charakteristiky je poměrně přiléhavý,“ ušklíbl se lehce Prófa. Chopil se kytary, hrábl do strun a začal zpívat nezvykle vláčným hlasem „Stříbrného d'ábla“.

Tehdy se problém začal rodit. Nenápadný obrýlený „Němec“ naproti mezitím vybalil svůj nástroj (o půl hodiny později by očekávali přinejmenším violoncello, ale jednalo se též o kytaru. Byť tedy Ovation, ač pouze korejský.). Jakmile Prófa skončil, optal se protějšek pohledem, zda smí. Vlastně velmi slušně, s lehkým úsměvem. Předchozí produkci nijak nerušili, celkem pozorně poslouchali. Prófa zlehka přikývl. Měl pocit – nebo si jen namlouval? – že pohled víly, s nímž se ten jeho v průběhu hraní dvakrát třikrát protnul, vyzařoval směsku melancholie s tušeným zábleskem sympatií. Každopádně si pobrukovala s ním, soudil z pohybu rtů. Zklidni se, pomyslel si v duchu. Kluk hrál a zpíval tak, že se v nich mísilo nadšení z prožitku s nejasným vědomím čehosi nepatřičného. Trojhlasy zněly jak ze studiové nahrávky, rytmus nutil k podupávání, neměli odvahu se přidat. Víla štěrchala rýží se zamyšlenou grácií Polyhymnie.

Objektivně vzato nesl se průběh večera v úděsně pozitivním duchu. Hráči se střídali, v pohledech se zračil vzájemný respekt, před toaletami si dávali přednost, upíjeli decentně, dokonalost sama. Napětí bylo hmatatelné.

„Chci se sakra ožrat,“ ucedil Taras.

„A co ti v tom brání?“ usmála je jízlivě Kikina.

„Oni. To už je nesnesitelný. Podívejte, jak sledujou každou náš pohyb, mám pocit, že nám i piva počítají...“

„Nu, když se mi před chvílí mimoděk a zároveň významně zadívala na domovenku, cítil jsem z jejího pohledu, jako bychom na Golden hnát snad ani neměli být tak hrdi...“ posmutněle souhlasil Prófa.

„Jednoduše už mě tak ňák serou, no...“

„Tak prostě dostanou do držky...“ nabídl Pind'a svých 170 centimetrů a odhodlání pátého piva.

Tarasův adrenalin odtekl někde kolem piva sedmého. Byl čas vyrazit. Hospodská ostatně již ostentativně zívala, slušníci se také začali sbírat. Ve dveřích se potkal Pind'a s nepříliš urostlým „Amíkem“. Kopl jej nenápadně do kotníku. Amík se snažil otočit a bonbónkem Pind'ovi sundal brýle. Ten se mu pokusil podrazit nohu, kluk akci ustál. Tvářil se zavile, ale nebojoval nijak zákeřně. Nikdo vlastně pořádně nevěděl, jak k bitvě došlo, fakt je, že se najednou ostatní řezali také. Barryho hrubá přírodní síla proti až příliš vyumělkovaným úderům kulturistovým získávala postupně převahu. Prófa se sveřepým výrazem ladiče kontrabasu kroutil Němcovi uchem, ten se akorát snažil následovat směr pohybu. Kytary duchapřítomně zachránily holky, držely se stranou a pomyslně osvětlovaly scénu metáním blesků z očí. Taras se válel po zemi a snažil se servat z protivníka mantl. Podle zvuků se zdálo, že mohl dosáhnout alespoň dílčího úspěchu.

Hluk i sporadické nadávky utichaly, až s překvapením zjistili, že stojí pod schody sami. Prohlíželi si utržené šrámy, nic hrozného neobjevili. Pocit absurdity a údivu přetrvával. Holky ještě stály zkoprněle opodál, víla už bez kytary. Jakoby se náhle probrala, nakročila do tmy.

„Kdybyste byli nevyhráli, nejspíš bych tě tu nenechala a neodešla jen tak. Ale nic není ztraceno,“ otočila se dívka naposledy, pohlédla Prófovi do očí tak nějak posmutněle a zmizela za ostatními v temnotě. Taras jim ukázal domovenku, kterou serval soupeři z ramene: „T.O. Zlatá tlapička“

„Co jste doprdele zač!?“ ztuhl Prófa v náhlém prozření, vypadnul definitivně z konceptu.

Chtěl věřit, že se přeslechl, ačkoli jasně vnímal vzdalující se dívčí alt: „Jsme vaše lepší já... Ahoj, snad někdy příště...“

Barryho ránu skoro ani nevnímal.

Dojet

Vlastimila Hlavatá – Aťka

2.místo poezie Oldpsavci

*Do kroku přidej, herko líná!
Za námi kvílí meluzína.
Cestu jsme dávno ztratili.
Do sněhu místo do obilí
boří se nohy lesní zvěři.
Chybí pár mil a pořád sněží.
Možná se najdou naše kosti.
Život je prostě o rychlosti.
Tak pohni tím svým líným tělem!
Jsme lovná zvěř. A nepřátelé
Za šera zkříží naše trasy.
Nevěřím, že nás něco spasí.
Na slibech vůbec nezáleží.
Jen dojet k prvním pevným dveřím.
Jen dojet, kde nás ještě chtějí.
No tak se zvedej ze závějí!
V noci se brousí zuby lesa.
Šance?
Padesát na padesát
a v zátylku mě svědí kůže.
No tak se zvedni?
Jestli
můžeš?!?*

Lávka přes rozbouřený vody

Jan Frána – Hafran

2.místo próza Oldpsavci

Jaro vtrhlo do celého kraje s brutální silou a hladově se zakouslo do bohatý sněhový nadílky. Díky tomu se údolím Sobotnice a jejích přítoků přehnala povodeň, a my teď procházeli naše trampský teritorium, abysme zjistili, co napáchala. Na březích bylo vidět, že ještě před pár dny byly okolní louky pod vodou, i když teď už byla Sobotnice zpátky v korytu. Pravda, vešla se tam tak tak.

Nepříjemný překvapení nás ale čekalo u soutoku s Radostínským potokem. Lávku, po která nás po léta bezpečně převáděla přes rozbouřený tok a vedla nás na pěšinu do našeho Divného údolí, živel smetl.

„Tak, a máme po žížalkách! Jak se dostaneme na druhou stranu?“ ptal se Hároš.

„Postavíme novou,“ neváhal ani na vteřinu věčněj budovatel Hastrman, „přineseme nářadí a za odpoledne ji máme hotovou.“

„Ale nářadí sebou nemáme, víš?“

„Je na boudě!“

„Jenže bouda je za vodou.“

To Hastrmana na chvíli zarazilo, pak beze slova shodil uzdu a s rozběhem a odrazem od zbytků původní lávky přeskočil na druhý břeh. Při pohledu do zpěněné vody jsme neměli nejmenší chuť to po něm opakovat.

„Počkejte na mě, za chvíli jsem zpátky!“ jenom houknul a zmizel v Divném údolí.

Opravdu mu to netrvalo dlouho, a Hastrman se už promenoval s nářadím po druhém břehu a okukoval terén.

„Mám nápad,“ zavolal po chvíli, „co když ji tentokrát postavíme níž po proudu, až za tou zatáčkou?“

Jeho návrh měl něco do sebe. Sobotnice tady dělala prudkej ohyb doprava a v přístupu k původní lávce bránily ruiny spáleného Noháčova mlýna. Pro nás to znamenalo vždycky projít vysokýma kopřivama podél břehu a na druhý straně pak brodit Radostínskej potok, abysme se dostali na pěšinu podél něho. Nová poloha lávky tohle eliminovala, takže když už ji musíme stavět od začátku, proč toho nevyužít? Dali jsme se do práce.

Stavba nešla tak rychle, jak si Hastrman maloval. Do večera jsme měli přes potok jednu silnou kládu, pevně uchycenou balvanama k břehům

a připravený dříví na dokončení.

V neděli kolem poledne bylo hotovo. Lávka byla bytelná, díky svojí šířce a zábradlí pohodlná a bezpečná. Stáli jsme hrdě na ní a zírali do rozvodněného potoka.

„Někoho slyším,“ oznámil najednou Hároš.

Měl pravdu, proti proudu Sobotnice bylo slyšet, jak na sebe pokřikují dva mužský hlasy.

„To vypadá na Ježka a Slepejše,“ konstatoval Hastrman, „to je dobře, pokecáme.“

Oba zmíněný kamarádi jsou členy spřátelený osady T.O.Šakali a my je na Sobotnici často a rádi potkáváme.

Hároš dál špicoval uši.

„Jedou na lodi! Ti se mají, trefili pěknou vodu,“ řekl závistivě.

„To je rychle přejde!“ vyhrknul jsem, když jsem si uvědomil situaci, „o týchle lávce neví a nevejdou se pod ní!“

„A dopříc!“ zařval Hastrman a startoval jim po břehu naproti. Pozdě! Vzápětí se ze zatačky vyřítla indiánka, jejíž posádka měla plný ruce práce s kormidlováním a vyrovnáváním kopance, kterej jim z levý strany uštědřil rozvodněnej Radostínskej potok. Zůstali jsme s Hárošem na lávce a tak viděli jejich nefalšovanéj úžas v očích, brzy vystřídanej hrůzou. Na nic víc jim čas nezbyl. Dali sice kontra, ale i tak během vteřiny narazili do lávky, stočili se bokem a silnej proud je pod ní podroloval.

„Kterej blbec tady postavil tu lávku?“ prskal vzteklej Ježek na břehu, když jsme je vylovili.

„To jsi udělal schválně!“ obvinil Hastrmana poté, co ten se přiznal k autorství nápadu.

Jeho kamarád si zatím vyčistil neuvěřitelně silný brejle a starostlivě prohlížel loď. Byla jeho miláček. Slepejš, známej znalec Setona, si ji postavil úplně sám, po vzoru indiánskejch kánoí a byl na ni jaksepatří pyšnej. Měl bejt proč. Nejenže vypadala naprosto úžasně, ale dokonce bez viditelný úhony přestála tenhle hrůzostrašnej karambol. Až potom, co si zkontroloval každý prkýnko, každou výztuhu a malovaný zdobení, se nechal převlíct, dát si sušit věci a zabalit se do spacáku.

„Máš štěstí!“ pronesl temně k Hastrmanovi, „stát se něco mojí lodi, tak tě tady vykuchám jako rybu.“

Oba jsme je napájeli grogem a Hastrman se pořád omlouval, že je nestačil varovat.

„Jenže stejně je to blbost, postavit lávku takhle za zatačkou v peřeji, to dřív nebo pozdějc odnese další loď.“

„Tak tam dáme ceduli,“ navrhnul jsem.

„To je na houby, muselo by se zastavit už před zatáčkou a přetahovat to kolem mlejna. Je to hrozná dálka a ještě přijdeme o jeden z nejzajímavějších úseků,“ brblal dál Ježek a měl pravdu.

„Přesně tak!“ podpořil ho Slepejš, „ta lávka musí pryč. Postavte ji tam, kde byla.“

„Tak to ne, nám se líbí tady,“ protestoval bojovně Hastrman a hodlal bránit svůj výtvar se zbraní v ruce.

„Tak si to vymysli jinak, ale tenhle zabiják tady zůstat nemůže!“ ukončil diskuzi Ježek.

To byla pro Hastrmana výzva. Hned po návratu z vandru se sešel s Česnekem, vzápětí se oba začali tvářit tajemně jako hrad v Karpatech. Celej tejden jsme je vídali skloněný nad velký archy papíru, kam čmárali plánky a schémata. Před náma to schovávali. Prej překvapení. Na víkend pak zmizeli na Sobotnici, obtíženi lanama, hřebíkama a nářadím.

V pondělí vítězoslavně hlásili, že problém je vyřešen. A protože obleva pokračovala, vyzvali oba plavce, aby si námi překaženou vodu zopakovali.

„Aby to nebyl zase nějaký podraz,“ tvářil se krajně nedůvěřivě Slepejš.

„Víte co? Pojed'te taky! Ať máme jistotu,“ vyzval nás Ježek.

Mrkli jsme na sebe s Hárošem a bylo rozhodnuto. V sobotu ránu jsme vyložili loď pod mostem u Novýho mlejna a šli se podívat těch pár kilometrů dolů po proudu k mlejnu Noháčovu, co že to tam vlastně Hastrman s Česnekem vybudovali. Už tam byli a jejich dílo úplně překonalo i naše nejbujnější představy. Nad vodama Sobotnice se vznášela soustava klád a provazů, podivně promotanejch, na koncích provazů ve vzduchu levitovaly bedny se šutrama, o kus dál byl na stromě zavěšený sud, do kterýho vedly z potoka trubky.

„To je zvedací most,“ poskakoval pod tou obludou Hastrman a nadšeně mával rukama, „až pojedete, před zatáčkou zatáhnete za tohle lano, tím se uvolní západka a ty šutry rychle zvednou lávku nahoru. Současně se do vody ponoří trkač, kterej bude do sudu čerpat vodu. Jakmile ho naplní, ten svojí váhou přes kladku převáží bednu s kamenama a lávka zase klesne dolů, západka ji zajistí a sud se vylije. Na projetí máte tak pět minut.“

Vypadalo to hrozně složitě a nikdo z nás tomu moc nevěřil. Ale když Hastrman zatáhnul za ovládací provaz, světe div se, fakt to fungovalo!

„To je jasný, že to funguje!“ prohlásil Česnek, „Hastrman sice přišel

s nápadem, že uděláme zvedací most, ale mechanismus jsem vymyslel já!“ dodal hrdě.

„No tak to tedy zkusíme,“ souhlasil neochotně Slepejš, „ale jedete první!“ ukázal na nás.

Než jsme došli zase k Novému Mlejnu, já nafouknul mojí Pálavu *Princeznu* a všichni se převlíkli se do vodáckýho, chvilku to zabralo. Dokonce tak dlouhou chvilku, že Hastrman začal bejt nedočkavej. Nervózně pobíhal po lávce, popotahoval za provazy, zkoušel, jestli jsou správně napnutý a nikde nedrhnou. Dalo se do deště.

Konečně jsme vypluli a během půlhodinky jsme ve svižným proudu dorazili k lanu. Hároš na háčku chytil provaz, silně zatáhnul a my slyšeli dřevěný vrzání, jak se mechanismus lávky dal do pohybu. Vše by fungovalo tak, jak mělo, nebejt jedný maličkosti. Nervózního Hastrmana na lávce. Stál na lávce, přes ramena přehozenou celtu a vyhlížel nás. Rameno lávky se zvedalo, napřed sice trochu lenivě, ale pak přeci jen postupně nabíralo rychlost. Jeho uložení nebylo na váhu klády i s Hastrmanem dimenzovaný, takže boční kůl, vymezující pohyb ramene, povolil a naklonil se. Hastrman přestal být zvedán kolmo a místo toho se pohyboval šikmo po balistický křivce v úhlu pětáctyřiceti stupňů. Vyřítili jsme se ze zatáčky právě v okamžiku, kdy rameno dosáhl svý maximální vejšky a Hastrman se od něj oddělil. Přeletěl nám nad hlavama a my bezpečně pod lávkou projeli. Míň štěstí ale měla indiánka za námi. Maskáčovej Batman na sestupový dráze minul na háčku sedícího Ježka, zadkem přerazil šprajc a přistál uprostřed lodi přímo před vyděšeným Slepejšem. Před větší tělesnou újmou ho naštěstí uchránil náhradním oblečením nacpanej loďák, Indiánskou kanoi ale nic uchránit nemohlo. Osmdesát kilo živý váhy těžce dolehlo na loď a přirazilo ji přímo na šutr v peřeji. Ozvalo se zlověstný křupnutí, následovaný šplouchancem, jak se zmrzačený plavidlo i s posádkou převrátilo na bok. Posádka byla vykrysená do nelítostnýho živlu, kanoe se stočila napříč proudem a zahnutou špičkou se zachytila za vychýlený rameno lávky. Souboj poškozený lodi se silou vody nemohl dopadnout jinak, než dopadl. Týraná konstrukce za srdcervoucích zvuků povolila a dole po proudě to chvíli vypadalo, jako když se sirkárnou prožene povodeň.

Přistáli jsme, jak nejdřív to šlo. U lávky už Česnek vytáhnul našťvanýho Ježka i otřesenýho Hastrmana a na břehu ležely zdevastovaný trosky kdysi nádherný indiánský kanoe. Jen její stavitel chyběl.

„Kde je.. je... Sle- slepejš?“ jekal zubama otřesenej Ježek.

„Do háje, někde se topí,“ zděsil se Hastrman a vyrazil po proudu. Cestu mu zastoupila děsivá postava, která jakoby vyrostla ze země. Obalená bahnem a suchou trávou, ze který svítily vyvalené oči a vyceněné zuby. Slepejš nebyl k poznání i díky tomu, že mu chyběly na nose popelníky, který nosil místo brejlí. A to byla Hastrmanova klika. Slepejš, kterej ho viděl jenom jako nezřetelný stín, zuřivě mával pádlem, vydával neartikulovaný zvuky a řítil se na něj. Vběhnul přímo do trosek lodě, zakopnul a hlavou se praštil o příď. Poznal, na čem leží. Zavzlykal, vymrštil se a zařval.

„Hastrmane! Už zase! Teď jsi to určitě schválně udělal, tohle už nemůže bejt náhoda! Ty vrahu ušlechtilých lodí, ty šmejde mizernej, ty kryso, přiznej se, já tě zardousím, já tě rozčtvrtím!“

A pak už jsme jenom sledovali dvě postavy, jednu zoufale prchající a druhou zuřivou a ozbrojenou pádlem, kterak mizí v lese nad potokem. Ježek přistoupil k Česnekovi a položil mu otázku, které ho naprosto vyvedla z míry, protože tak prostá věc ho jednoduše nenapadla.

„Poslechni, vysvětli mi jednu věc! Proč jste, proboha, stavěli takový monstrum? Katapult? Proč jste jednoduše tu lávku nezvedli o metr vejš?“

Fosilie

Jaroslav Šlejmar – Kutloch

2.místo poezie Oldpsavci

Adrenalin

outdor

bike

Environment

A další kraviny...

Že prej už nejsme

Na pánvi v lese

S plátkem slaniny

Ale my JSME

A dál JDEM

Starý struktury – trampové:

Silur Devon Karbon a Perm

Vianočná rozprávka

Peter Benča – Pedro

3.místo próza Oldpsavci

Mladá žena odstavila hrniec z keramickej platne novej modernej kuchynskej linky. Prešla cez obývačku povedľa vianočného stromčeka, pod ktorým bolo množstvo porozbaľovaných detských darčiekov a vyzrela cez okno. V záhrade rodinného domu bolo všetko pod snehom. Obed mala dávno hotový. Prihrievala ho už aspoň trikrát. Kde sú tak dlho? Odišli ráno vyskúšať nové sánky a sľúbili, že do obeda budú určite doma. Prečo si len nezobrali mobil? Pomyslela si. Už mali byť dávno späť. Začala mať zlú predtuchu, ktorá pomaly prerastala do strachu.

Na Štefana sa schádzajú spolu na osade posledný raz v roku. Za každého počasia. Tento rok bolo mrazivo, ale sucho a bez snehu. Kto mohol, ten prišiel. Zišlo sa dvanásť kamarátov trampov. Každý priniesol okoštovať niečo zo svojej vianočnej kuchyne.

„Toto posielajú Lád’o s Rudom a všetkých pozdravujú,“ povedal Šulo a postavil na lavicu fľašku domáceho vína.“

„A nejaký štamprlík na zahriatie by sa nenašiel?“ opýtal sa s nádejou v hlase Ringo. Ale kladnej odozvy sa nedočkal. Ako naschvál sa stalo, že pri všetkých dobrotách nikto nemyslel na pálenku. Dokonca ani Kali nemal svoju domácu orechovicu.

„Tak to je horšie, ako zlé. Dúšok ostrého v tejto zime by sa zišiel,“ pridal sa k Ringovi aj Jardyn a mali pravdu. Podvečer sa naozaj ešte viac ochladilo. Po celom dni na mraze a sýtej hostine boli unavení a bez jedinej kvapky pálenky neobvykle skoro pozaliezali do svojich prístreškov.

Keď sa polnoc zniesla na osadu, všetci už spali. Začalo výdatne a husto snežiť a do rána už neprestalo. Napadlo takmer pol metra. Prvý tohtoročný sneh. Koruny stromov, celý les, osada, aj prístrešky spiacich kamarátov sa potichu pozakrývali hrubou bielou perinou.

Ráno, napriek romantike prvého snehu, nechcel nikto vyliezť. Prvý sa z bielej záľahy okolo deviatej vyhrabal Jerry. Vymietol, alebo skôr vyhrabal ohnisko od snehu a snažil sa rozdúchať oheň. Za Jerryom sa postupne povytáhovali všetci. Každý na seba prehodil, poobliekal a ponavliekal všetko čo len mal a brodil sa k dymiacemu ohnisku. Konečne sa oheň rozhorel veľkým jasným plameňom a začalo z neho aj sálať teplo. Kali uvaril kávu a ponalieval. Mrzlo poriadne, ale snežiť už prestalo. Ako tak sfkali kávu, zamrmal do ticha Ringo:

„Dal by som čokoľvek za maličkú ploskačku pálenky!“ Odchlipol si z kávy, nespokojne sa zamrivil a natiahol si pletenú čapicu hlbšie na hlavu. „Ani hrať sa mi nechce v tejto zime. Idem aspoň skontrolovať basu, či mi od toho snehu nenavlhla.“

Jerry si zapálil fajku. Oheň sa už rozhorel do poriadnej vetry. Ringo sa dotiahol s rozbalenou basou naspäť a krútil ustarostene hlavou, lebo bola celá mokrá. Ešte viac mu to zhoršilo náladu a práve chcel znovu niečo zašomrať, keď sa z lesa ozval zvuk. Všetci spozorneli a pozreli sa smerom, odkiaľ zvuk prichádzal. Nechceli veriť vlastným očiam! Ku osade sa blížili nejakí ľudia. Keď zbadali oheň a čudesné postavy okolo neho, s prekvapením zastali. Po chvíli ale predsa len nabrali odvahu a pohli sa dnu, smerom ku kruhu zababušených kamarátov okolo ohňa, ktorí ich príchod mlčky a bez pohnutia pozorovali s o nič menším údivom. Podišli celkom blízko a zastavili.

Bol to mladý chlap v oranžovej športovej vetrovke s nápisom „Goretex“. Zaručene vysoké parametre jeho tenkej bundy ohľadom prestupu vodných pár a odolnosti voči vodnému stĺpcu mu zjavne nepostačovali. Mal zarosené okuliare, za nimi vystrašené oči a vyzeral poriadne premočený a premrznutý. V pravej ruke iba s námahou ťahal hlbokým snehom malé sánky, na ktorých sedel asi päťročný chlapec a v ľavej držal za ruku o niečo staršie dievčatko. Za trojicou sa tiahla snehom čerstvá nová hlboká biela brázda.

Chlap si utrel zarosené okuliare a keď si ich znovu nasadil uvidel šerifa Rika s Jerry, ktorí stáli najbližšie. Trochu sa zarazil. Rik a Jerry sú najvyšší a najurastenejší na osade. Chlapík vyvrátil hlavu dohora a nespoko sa prihovoriť Rikovi, zabalenému v celte:

„Dobrý deň. Nehnevajte sa, ale už tu s deťmi dve hodiny blúdime, nevedeli by ste nám poradiť, kadiaľ sa dostaneme von z lesa?“

Obidve deti s vystrašeným úžasom pozerali striedavo na veľký oheň, na rozlične pobliekané postavy okolo neho, aj na Ringovu basu. Rik si to všimol. Šerifova predstavivosť, zmysel pre tajuplné príbehy, hravosť a fantázia začali okamžite pracovať na plné obrátky. V rýchlosti mu došlo, aký obraz sa asi naskytol deťom, ktoré sa stratili s otcom v lese. Dlho blúdia a nevedia kde sú. V neznámej hore sa im zrazu zjaví pod stromami veľká vatra a okolo nej kruh čudných postáv. K celému neskutočnému výjavu nevedú žiadne stopy, iba neporušený hlboký biely sneh. Čo sú zač? Kde sa tu vzali?! Nemohlo ich ani napadnúť, že niekto v tomto mraze v lese prenocoval. Ku ich strachu z vlastného blúdenia a zimy sa teraz pridal aj neistý pocit a obava z neznámeho, záhadného a nevysvetliteľného.

Viac Rikovi nebolo treba. Spomenul si na starodávnu rozprávku. Jeho husté dlhé šedivé vlasy, v kontraste so zelenou celtou prehodenou cez plec, ešte umocňovali jeho dôstojnosť. Prižmúril obidve oči, hodnú chvíľu sa zahľadel smerom k deťom a dlhým hlbokým nádychom nasal nosom vzduch. Potom vydýchol, pomaly sa otočil k vedľa stojacemu Jerrymu a prehovoril vodcovským rozvážnym hlasom:

„Brat Rujeň, ty vieš, že moje oči a uši už dobre neslúžia, ale môj nos sa nikdy nemýli, keď cíti človečinu. Povedz mi, kto sa opovážil narušiť náš pokoj a kohože to k nášmu ohňu mrazivé zimné vetry nesú?“

Všetci kamaráti sklonili hlavy a priložili si dlaň k ústam. Oslovený Jerry, aby sa nerozosmial, prudko stisol medzi zubami fajku. Chvíľku bojoval, ale ovládol sa a Rikovi to nepokazil. Dobre poznal starú rozprávku a zhostil sa svojej novej úlohy. Poriadne si potiahol z fajky, aby získal čas, napravil si veľký čierny stetson, vyfúkol okolo neho hustý biely dym a pevným hlasom odpovedal, ako keby to mal s Rikom nacvičené:

„Dve malé deti, Veľký Sečeň. Zablúdili s nezodpovedným otcom v našich lesoch. Aby nezamrzli, potrebovali by ukázať cestu von z lesa.“

Obidve deti sa zahľadeli s hrôzou v očiach na Jerryho a Rika v presvedčení, že títo čudní obri rozhodujú o ich najbližšom osude. Ich otec sa nadýchol, aby niečo namietal, ale Rik mu to nedovolil. Zamračil sa na neho a pokračoval:

„Aháá, tak predsa človečina! Blúdiaci pocestní. Čo myslíš ty, brat drsný Mrazeň,“ vybral si Rik pre zmenu Ringa. „Pomôžeme biednym ľudským pútnikom a ukážeme im cestu?“

Pohlady otca aj detí sa s nádejou obrátili na Ringa. Ringo, stojaci na udupanom snehu, v pletenej vlnenej čapici narazenej až po nos, s vajglom medzi perami, opierajúci sa o obrovskú basu, bol na nerozoznanie od drsného a nevlúdneho Mrazeňa. Prestal basu utierať, vystrel sa, neľútostne a prísne sa zamračil na hostí a s cigaretou v ústach prehovoril chraptivým hlasom:

„Títo cudzinci prišli nepozvaní medzi nás, dvanástich mesačných bratov. Je tak? A čo býva dobrým zvykom, keď niekto príde medzi nás? Prinesie darček. Niečo pod zub, najlepšie dobrú fľaštičku s pálenkou. Je tak? No a priniesli títo cudzinci darček? Nepriniesli. Nič nepriniesli. Preto navrhujem deti najprv ostrihať. Z ich vlasov si spravím nový slák. Potom si z ich kože ušijem nový obal na moju basu, pozrite, ako mi v noci navlhla. Nakoniec ich mladé mäsko

upečieme a zjeme. Už mi v bruchu vyhrávajú všetci basoví hudci!“ Dievčatko, ktorému spod zasneženej pletenej čiapky vykúkali husté svetlé vlasy, si ich rukami rýchlo zakrylo. Chlapček na sánkach na Ringa vytreštil oči. Ich otec chcel niečo povedať, ale Rik mu to zas nedovolil a rýchlo sa spýtal Joka:

„Brat Traveň, lásky čas. A čo navrhuješ ty?“

Joko vyhodnotil situáciu. Dievčatko malo plač na krajíčku a chlapček na sánkach už fňukal. Obaja s poslednou nádejou pozerali cez slzy na neho.

„Bratia moji! Veľký Sečeň, vodca náš! Bratku Mrazeň, uber zo svojej prísnosti. Je čas Vianoc, ktoré sú predsa tvojim veľkým sviatkom. Darujme týmto pocestným výnimočne život a ukážme im cestu.“

Aj Riki videl, že už to nesmie viac naťahovať.

„Múdro hovoríš brat Traveň. Sú Vianoce, sviatky mieru a pokoja. Pomôžeme týmto zblúdilcom. Bratku Lipeň, postaraj sa o nich a ukáž im najkratšiu cestu,“ prikázal Gazovi.

Gazo vstal, podišiel k otcovi a vlúčne povedal:

„Tu mám teplý lipový čaj, napite sa a dajte aj deťom, to ich zahreje.“

„Ďakujeme pán Lipeň.“ Usmial sa na Gazu s úľavou chlapík a zobral si od neho pohár s čajom.

„Podťe, ja potiahnem sánky a vy si vezmite dievčatko na ruky. Ukážem vám cestu dolu. K zastávke. Nie je to ďaleko.“ Gazo chytil šnúru sánok a ťahal ich aj s chlapcom von z osady. Za nimi ich nasledoval otec s dievčatom na rukách.

Keď sa vzdialili Stenly prehovoril: „Neprehnali sme to? Nebudú mať tie deti šok?“

„Ale nie, to majú namiesto čerta a anjela. Neboj sa, dnešné deti sú odolnejšie z videohier. Budú mať iba veľký zážitok,“ vyhlásil znalecky Pupek. Potom prehrabal pahrebu a prihodil dve veľké polená. Ešte ani poriadne neprehoreli a už sa vracal Gazo.

„Tak ako?“ spýtal sa ho Joka.

„Dobre,“ uškrnul sa Gazo. „Vyviedol som ich až celkom dolu k asfaltke. Deti sa cestou ukludnili a volali ma ujo Lipeň. Keď sme sa lúčili, ich otec mi daroval toto. Vraj to je pre nás všetkých, že sme ich neupiekli a nezjedli.“

Gazo siahol do vrečka a vytiahol nerezovú reklamnú ploskačku so sadou štamprlíkov. Na ploskačke bolo vygravírované logo známej slovenskej banky. Pedro mu ju nedočkavo zobral z ruky, odskrutkoval vrchnáček, priložil hrdlo pod nos, znalecky ovoňal a radostne zanôtil:

„Dneska mi už fóry, nějak nejdou přes pysky...“ Podal fľašku šerifovi Rikovi, ten ju zdvihol nad hlavu, slávnostne s ňou trikrát zakrúžil, ako Veľký Sečeň s vatrálom a prehovoril:

„Výborná a najmä plodná spolupráca bratia moji! Šťastné a veselé Vianoce a dobrý rok 2013!“ Potom sa schuti napil a dal ju kolovať.

„Aj tebe Veľký Sečeň, aj tebe!“ ozývalo sa spokojne z kruhu kamarátov.

Konečne začula, ako sa odomykajú dvere.

„Mami, mami!“ Z predsiene vybehlo dlhovlasé blond'avé dievčatko a o niečo menší chlapček. Pribehli až k nej a obe deti ju pevne objali. Čupla si k nim.

„Celí ste premočení! Kde ste boli tak dlho?“

„My sme boli v čarodejnom lese a takí ujoovia nás chceli zjesť!“ vyhrklo z chlapčeka.

„Mne chcel Mrazeň s basou ostriať vlásy, ale nakoniec nás dobrý ujo Lipeň vyslobodil a zachránil!“ dodalo dievčatko.

Do obývačky vošiel nižší chlap v okuliároch.

„O čom to hovorí? Kde ste tak dlho? Už som sa bála.“

Podišiel k manželke s deťmi a objal ich.

„Ahoj. Som rád, že sme doma. Najprv si dáme s deťmi horúcu vaňu. Sme premrznutí a hladní. Potom ti pri obede všetko porozprávame. Fakt neuveríš, čo sa nám prihodilo...“

Jak málo stačí

Marek Kysilka – Fenik

3.místo poezie Olpsavci

*Ještě se smí
propít se k ránu
dívenkám hledět do očí
v tlumených odlescích ohně
spatřovat jiskru
myslet hned na nejlepší*

*Ztuhlými prsty
vyloudit božský tón
šíp rovnou do duše*

*A vlastně ne
trefit tak s bídou
vedlejší borovici
přesto se radovat
tětivu napínat znovu a znovu*

*Oheň hřeje z posledního
a stačí tak málo...*

Konec května v osadě Ratschin

Miloš Hlávka

3.místo poezie Oldpsavci

Odlesk ohně ozařuje zbytky kamenných zdí. Pozůstatky zemědělské usedlosti v jedné z mnoha zaniklých horských vsí v rozlehlé dávno vysídlené oblasti kolem Andreasbergu.

Dříví tiše praská a do toho zvuku se nesou tóny dvou kytar a zpěv několika hlasů. Ne všichni však zpívají. Před chvílí kamsi odešel Leoš. Kousek odtud pod hustou korunou osaměle stojícího smrku se dlouze a vášnivě objímají a líbají Ferda s Markétou. Johanka sedí zamlkle a náladu do zpěvu nemá. Franta, Felix, Katka a Igor se nemohou odtrhnout od outdoorového sunbooku. Již dvě hodiny na něm cvrnkají softwarové kuličky do softwarového důlku. v podvečer navrhovali, že i ten oheň by mohl být softwarový. Byli však odmítnuti. Ani ten nejmodernější sunbook přes den nenaakumuluje tolik energie, aby jeho softwarový oheň hřál – natož tahle patnáct let stará rachotina. Další hlídkují. Jsou na útěku a nepozornost by se mohla škaredě nevyplatit.

Podle nařízení, proti kterému nebylo odvolání, měli všichni obyvatelé a obyvatelky okruhu Bergstadt Platten, kteří dovršili věk sedmadvaceti let, v pondělí 21. května 2046 nastoupit do transportu. Cíl: ústav Saar-Olleschau. Mnozí uvažovali, že vezmou roha. Kdykoli se však rozhlédli, měli pocit, že jsou sledováni. Kamerový systém pokrýval intravilán města a nejméně kilometr kolem. A tak ve zvláštním vlaku z plattenského nádraží nakonec zkejsli prakticky všichni.

Skupinka pátračů z Kubátových legií postupuje kupředu. Má takřka stejný úkol jako její předchůdci před nějakými sto dvaceti lety. Tehdy vytáhl zemský policejní prezident Hugo Kubát do boje za mravnost mládeže pobývajících v přírodě – a nadlouho se tím proslavil mezi všemi, kdo se ocitli v hledáčku jeho nařízení. Strážci zákona úpěnlivě pátrali, zda někde ve stanu neobjeví společně nocující osoby různého pohlaví, a pokud ano, vyvozovali důsledky. Prakticky totéž nyní dělají jejich pokračovatelé – jen motivace je trochu jiná. Nynější Kubátovci však o tom moc nevědí. Jen vzdělanější z nich mají dojem, že kdosi s podobným jménem napsal román o jakýchsi beatnicích. Nebo byl

jejich představitelem. Či dokonce autorem jejich bojového pokřiku „Máš-li dlouhý vlas, nechod' mezi nás!“

První delší zastávka transportu byla v Karlsbadu. k vlaku byly připojovány vagóny s místními. Magistrát je nechal vyprovodit kutálkou a několika oddíly neoskautů v krojích a s mávátky v rukou. A tehdy se první odvážlivci pokusili zdrhnout.

Některým to vyšlo – přinejmenším v tomto vlaku se už neobjevili. Huř dopadli Siegfried a Helena. z nádraží proklouzli. Dostali se i do blízké hospody. Vypili po dvou pivech, ale pak se dopustili osudové chyby: platili kartou. A SpyCard, elektronická kombinace občanského průkazu, satelitní navigace, platební karty a kdovíčeho ještě, nezklamala. Provinční úřad pro globální oteplování dostal okamžitě hlášení a jeho agenti zareagovali rovněž bleskově. Než se dal vlak znovu do pohybu, oba nešťastníci seděli přikurtovaní ke stojanu na kola v zavazadlovém oddílu.

Transport vyrazil směrem na Marienbad. Pak ale uhnul do tunelu, obcházejícího historické jádro Karlsbadu. Projel kolem letiště a ještě několika nádražími, načež začal znovu brzdit. Přiblížila se stanice, kde měl křížovat rovnou dva vlaky.

Proklouzli na perón. Nádraží Buchau bylo jako v obležení. Převažovali milovníci železniční historie. Po padesátileté přestávce, částečné přestavbě a elektrifikaci byla obnovena osobní doprava na trati Buchau – Protiwitz a zároveň zprovozněn nový úsek Karlsbad – Engelhaus – Buchau.

Už už se chystali zmizet. Za nádražím a pilou se prostírala nezastavěná krajina, která k tomu přímo vybízela. Když tu do nich málem narazil chlapík – o něco mladší než oni.

„Prcháte z transportu?“ zeptal se tiše.

Hrklo v nich. Aby to tak byl...

„Ale tudy ne!“ dodal: „Tady je to hlídaný. Elektronicky...“

„A kudy, prosím tě?“

Ukázal zpět. A tak se začali vracet do toho neskutečného Babylónu...

A pak se varovná slova neznámého – který se mezitím představil jako Leoš – potvrdila. Viděli legionáře, jak vlečou tři postavy. Ty za chvíli zaujmou místa u stojanů na jízdní kola vedle Siegfrieda, Heleny a několika dalších.

Uprchlíci spolu s Leošem se vecpali do hrozu cestujících kolem automatu na lístky. Při příležitosti obnovy provozu zde bylo zdarma

vše až po třídní síťovou jízdenku platnou pro celý Severní Čehúnistán – a ta se zatraceně hodí. Dostat se za čáru znamená naději: pravdoláskaři ve Světovém parlamentu prosadili, že nenastoupení do transportu ani útěk z něj nebudou mezi prohřešky, které se automaticky přenášejí mezi databázemi jednotlivých provincií Světové unie.

Ještě těžší bylo proniknout do jednoho ze dvou historických žabotlamů. Zájem o vlaky, které se tu navzdory svému stáří nacházely zaručeně poprvé, byl obrovský. Nakonec to ale zvládli.

Svezli se jen pár stanic – na zastávku Luditz-Nord. Na konečné může někdo hlídat, zatímco zde to nehrozí: nástupiště se nachází mimo zástavbu a transport měl tudy jen projíždět.

Ve městě přibrali Felixe, Aljošu a Kristýnu. Pak pokračovali ze stanice Luditz-Hauptbahnhof na Petschau a Marienbad. Do Jižního Čehúnistanu se dostali už bez problému. Jen centru Plzně se radši vyhnuli: vystoupili ve stanici Tuschkau-Kosolup a došli pěšky do Starého Plzně. Na síťovou jízdenku popojeli do Ždírcu, hranici přešli poblíž Nepomuku a nastoupili v Nekvasovech. Teprve tam si byli jisti, že mohou platit kartou, aniž by se to doneslo do Severního Čehúnistanu. Koupili si lístky do Brentenbergu a odtamtud už pokračovali pěšky přes Ernstbrunn a Goldberg až sem.

Katčina softwarová skleněnka se už už chtěla skutálet do softwarového důlku, když displej sunbooku zablikal. Repráky zapípaly a na ploše se objevilo hlášení: „Vodič Dr451 přerušen. Možné vniknutí škodné do prostoru.“

Felix se zvedl od hry a řekl: „Tohle už s Leošem nějak vyřídíme. Dohrajte to někdo za mě.“

Neprodleně zamířil k Leošovu stanu.

Šílenství, nazvané v česky a slovensky mluvících provinciích globálním oteplováním, bylo jedním z důsledků podivné směsi demokracie a jejího obcházení, jíž byla nakažena celá Světová unie. Technokrati neúnavně hledali mezery, jimiž by šlo proklouznout z nástrah pravdoláskařů a prosadit svou. A pravdoláskaři, ekoteroristé, soudcové Světového ústavního soudu a podobná havěť ty mezery zase sveřepě utěšňovali.

A tak vítězové předminulých světových voleb, kteří se zavázali bojovat proti přelidňování planety, neměli vůbec lehký úkol. Některá kdysi běžná řešení, jako nucené sterilizace, interrupce či kastrace,

neměla šanci, o vkusných pásech cudnosti nemluvě. Ve volebním programu to uvést nešlo, protože by to znamenalo ztrátu voličů. Zamlčet také ne – novináři se vyptávali a odpovědi pečlivě zaznamenávali. A kdyby vítězové učinili po zvolení něco, co by bylo v přímém rozporu s tím, co říkali před volbami, smetl by to Světový ústavní soud.

Jenže právě v té době vědci objevili, jak změnit jednu velmi důležitou složku lidského chování – a bylo vymalováno. Fungovalo to – vliv na porodnost se dal očekávat předem. Bylo to politicky průchodné – ve volebním programu vítězné strany to sice nebylo slíbeno, ale ani odmítnuto. Feministky napadly jako diskriminační to, že globálně oteplování měli být rodiče po třetím dítěti: počet porodů se dá zjistit snáze než počet otcovství – zejména tam, kde se většina dětí rodí mimo manželství. Světový ústavní soud námitky uznal a do transportů se začalo nastupovat podle věku.

Pak se ozvaly odbory: v New Yorku demonstrovalo šest miliónů lidí, v Moskvě čtyři milióny, v Karlsbadu tisícovka a v Praze kolem stovky. v posledně jmenovaném městě to bylo zpestřeno i protidemonstrací, kterou uspořádal jeden místní folklórní spolek pod heslem „Globální oteplování neexistuje.“ Byla vyhlášena generální stávka. Po dvou měsících bouřlivých událostí skončila kampaň slavným vítězstvím: všechny požadavky byly splněny. A teprve ve chvíli, kdy i předák Světové megakonfederace odborových svazů dostal povolávací rozkaz do transportu, uvědomil si, že stávkovat dva měsíce zrovna za to, aby zaměstnanci měli i po nucené změně sexuální orientace nárok na opětovné přijetí do práce a aby za půlroční rekonvalescenci náležela plná náhrada mzdy, nebyl zrovna nejmoudřejší nápad.

Přesto odborářské vítězství mělo smysl. Většina absolventů globálního oteplení se po změně tak důležité součásti své osobnosti styděla vrátit a dlouho se skrývala kdesi v lesích. A tam postupně přivykala nové identitě.

Jenže pak se začali tamtéž zašívát i ti, kdo nenastoupili do transportů. Nebo vzali roha. A to byl malér – takhle by se za chvíli globálně neoteploval nikdo. A tak vznikly Kubátovy legie. Vytrvale slídí kolem tábořišť, snaží se načapat ty druhé a přitom si zachovat taktní odstup od těch prvních. Jakož i od těch, kdo ještě nedosáhli oteplovacího věku a do přírody vyrážejí jenom tak. Práce to je nechutná a vcelku mizerně placená. Přesto se o ni zájemci rvou: po dobu služebního poměru se totiž na příslušníky Kubátových legií nástup do transportu

nevztahuje, i kdyby jinak mělo být globálně otepleno celé lidstvo naráz.

Šárka měla stát na stráži na severovýchodním okraji tábora. Jenže před chvílí se jí udělalo zle. To pohoštění, které jí nabídl Leoš, asi bylo zkažené. Na pozorování přístupových cest k táboru není ani pomyšlení. Hlavně se dostat do nejbližšího houští... Teď už vlastně k potoku. A pak do stanu pro čisté oblečení. Takhle zřízená se při střídání stráží ukazovat rozhodně nehodlá.

Pátrací skupina Kubátových legií se přiblížila na dosah ležení. Už před hodinou a půl zahlédl Fritz odlesk ohně, avšak pak uvízli na mrtvém bodě: tábor byl střežen. Až před chvílí, když jej obcházeli snad potřetí, narazili na nepochopitelnou mezeru.

Fritz se doplížil k okraji tábořiště. Lojza a Malvína mu kryjí záda. Už je pár kroků od prvního stanu. Každou chvíli by měl dát pokyn ostatním, aby ho následovali a společně přistihli dezertéry in flagranti. Chvíli se nic neděje. A pak se vytrěštěný Fritz rychle plazí zpátky.

„Tady si neškrtneme. To je jasný tábořiště těch... rekonvalescentů. Ale teda řeknu, to vám byla vášeň, až sem si chvíli říkal, že s touhle službou seknu a taky se nechám globálně voteplit... Poslouchej, Lojzo, nevzal by sis mě?“

„Jestli to myslíš vážně, tak sebou hod'. Za tejdén sou volby, a jestli vyhrajou pravdoláskaři, bude celý globální voteplování do kytek. A my nejspíš na pracák. Ale vzít si budeš muset někoho jinýho – já nemám zájem.“

K táboráku se přišoural Leoš s blaženým úsměvem ve tváři:

„Měli sme tu návštěvu!“

„Koho?“

„Kubátový legie.“

A dopadlo to...?

„Normálka. Viděli dvě bukvice na svatební cestě a pelášili, jako by jim za patama hořelo...“

„To jako...?“

„No koho asi? Mě a Felixe přece!“

„Vás už voteplili? Ve vašem věku?!“

„Ale ne, my takový byli vod přírody. A tak sme si řekli, proč při svatební cestě nespojit příjemný s užitečným a nepomocť někomu, kdo

to potřebuje... Jen mi je líto, co sem musel udělat Šárce... Ale jinak si myslím, že tahle škodná se tu hned tak neukáže.“

Zdeptaná jednotka Kubátových legií se konečně přesunula mimo dosah tábora. A Malvína netrpělivě sahá po mobilu:

„Tady jednotka KX-54... Cože...? Ne, veliteli, z těch posil nebude nic. Jó, a vyříd' těm doktůrkům v Ogfolderhaidu, ať to s tím voteplováním tak nepřeháněj. Fritz se nám málem vohřál taky a chtěl si vzít Lojzu. Jó, a taky ať do nich necpou ty exhibicionistický sklony. Dovedeš si představit, jak to člověka demoralizuje, dyž slyší: ‚Eště přidej, drahoušku, ať si to ty čumilové pořádně vychutnaj!‘?“

Rumovisko

Peter Košický – Sancho

3.místo poezie Oldpsavci

*neziderské nábrežie
nezatieni brehy potoka v Revúcej
do vln myslím vo farbách
na ozveny predbežne budúce
z deravých sietí hľadačov
už ťažko niečo kludné namotám
burgenlandské hrozno dozrieva
a pokrik škorcov zaznieva
nad rumoviskom života*

*keby dnes mohlo byť zajtra
smädil by som prstokladom dotykov
smiech je pevnina
opieram sa o ňu grafikonom návykov
burgenlandské hrozno dozrieva
a pokrik škorcov nad vodou
priehrštie slov prekrýva
nikdy nič nebýva
a nie je len tak náhodou*

šumí prílív tvojich zreničiek

Křešeme

Ondřej Jaroš - Višňák

*Jsme zapření Ohněpravci
příběhů ztracených*

*Jsme poslední jisker lovci
vzpomínek řežavých*

*Myšlenky jak hvězdy žhnoucí
chytáme do práchna*

*Jiskry krátce září nocí
víra je nejasná*

Za tím

Marta Pelikánová - Pelda

*Za tím
co je v nás
musíme
DÁL od měst
VÝŠ do hor
HLOUB do lesů
a hlavně **RYCHLEJI!**
Lidí je pořád víc a víc.*

Můj ty svatý floriánku

Jan Valeš - Jeňýk

Obloha nad údolím bylo žlutá jako osminka žluklýho másla. To máslo stékalo z nebe do nehybné plochy přehrady a odtud vytékalo přes sypanou hráz do údolí, kde zatápělo štíty vesnických stavení, nehybně mrtvé koruny stromů a pod nimi i malou lucernu kapličky, ve které se ukrýval před začínající bouřkou nějaký svatý. Svatý ukrýval svoji hlavu bázlivě mezi rameny a jediným důvodem takového strachu mohla být snad jen plechová přilbice, kterou měl nasazenou zásluhou nějakého méně předvídavého řezbáře trvale na hlavě. První blesk rozčíslnou modré mračno vstupující do údolí z východu a svatý vtáhl svoji hlavu ještě hlouběji mezi ramena. Žabák, jediný živý tvor na vesnické návsi se bezděky přikrčil před očekávaným hromem a po odeznění doběhl posledních pár kroků, dělících jej od otevřených dveří hospody. Na chodbě oklepal první dešťové kapky z plstěného klobouku a s nadějí vzal za kliku od dveří, na kterých byl stoletý smaltovaný štítek s nápisem „Výčep“. Hned jak otevřel dveře zjistil, že jedné bouřce utekl jen proto, aby se do druhé dostal. Uprostřed výčepu, na do běla vyšisovaných prknech se drželi dva chlapi za klopky montérkových blůz a jeden druhému se pokoušel uštedřit ránu zaťatou pěstí. Při tom rituálním tanci si vzájemně šlapali na čepice se štítkem válejší se na bělostných prknech a jejich tanec doprovázela jen směsice syčení, funění a hekání. U okna stála veliká macatá ženská ze které viděl Žabák zatím jen tmavou siluetu. Stála čelem k oknu a duel obou chlapíků sledovala uzlíkem uvázané zástěry, který jí vyrůstal na zádech jako dobře živená bradavice.

„Klidně si sedněte,“ houkla na Žabáka, aniž by se od okna otočila a dál sledovala temnou oblohu za oknem.

„Z východu to má vždycky styl,“ otočila se konečně od okna a podívala se na Žabáka.

Ten zůstal stát na prahu dveří a nejistě těkal očima ze dvou zaklesnutých těl na přerostlé tělo výčepní.

„A vy se na to taky vybodněte, nebo vám už nenaleju “ houkla konečně na oba chlapy a ti kupodivu poslechli a zaujali svá místa, každý v opačném rohu výčepu.

„Pivo?“ zeptala se Žabáka zbytečně a ten jí stejně zbytečně přitakal. Kromě stoletých bramborových lupínků, které umíraly na dně staniolových pytlíků nebylo v regálech za pípou již vůbec nic.

Mohutná výčepní zamířila k prastaré smaltované pípě a místností zaznělo zcela zřetelné praskání výbojů statické elektřiny. Praskání vycházelo ze škvíry mezi jejími stehny, kde se o sebe při každém kroku třely dvě mohutné plochy zabalené v nylonových punčocháčích a každým krokem vypustily do sítě víc elektřiny než tři dostavěné Temelíny.

„To je Pat a Mat. Bráchové. Klasika. Chtěla Pata, vzala si Mata a teď si to rozmyslela,“ cinkla před ním půllitrem do porculánového tácku a ukázala bradou k chlapům. „Čárku vám dělat nebudu, stejně vypijete jenom dvě.“

„A kdybych chtěl třetí?“ zkusil vyjednávat.

„Nebude,“ řekla nekompromisně. „Až si na vás zvyknou a překonají stud, zvítězí pudy, začnou se znovu rvát a já vás vyhodím všechny,“ cítila nutnost Žabákovi obsah předchozí odpovědi vysvětlit. Pat a Mat překonali ostych když dopíjel druhé pivo. Impulsem byl mohutný zvuk hromu, který zazněl za okny. Současně se zvukem hromu zhasla v hospodě světla a ztichl vrnivý zvuk kompresoru.

„Za to můžeš taky ty,“ zařval do náhlého ticha Pat nebo Mat a rozběhl se do ringu před výčepem. Tady se do sebe oba opět zaklesli, počali s sebou cloumat až jim spadly čepice se štítky na zem a položero v místnosti zaplnilo funění a hekání.

„A ven,“ zaječela školeným operním hlasem hospodská a než se všichni tři nadáli stáli v chodbě před výčepem a otevřeným obdélníkem dveří pozorovali náves rozřezanou na tenké plátky šňůrami hustého deště. Pat šel doleva, Mat šel doprava, nebo obráceně a Žabák zůstal na chodbě úplně sám. Z výklenku kapličky na něj kynul nějaký svatý.

Boty Svatého Floriána byly ponořeny do hluboké závěje kelímků od vypálených svíček. Z nasněžených kelímků vyvodil Žabák závěr, že je místo hojně navštěvované a tedy nevhodné pro improvizovaný bivak. Očima zkoumal místnost kapličky a nakonec si všiml na stropě zabílených fošen, oddělených od sebe na prst širokými škvírami. Dvířka na půdu našel v odvráceném štítu. Pro chlapa, co dává Velkou pošťolku na Šárce s prstem v nose žádný problém. Pod klínem ručně tesaných krokví bylo místo přesně na jeden spacák.

V noci ho probudil pach kouře. Vysoukal se ze spacáku a začal se ve tmě kolem rozhlížet. Škvírami mezi fošnami vstupovaly na půdu záblesky světla. Převalil se na břicho a k nejširší škvíře přiložil oko.

Uvnitř kapličky klečel u nohou Svatého Floriánka ozářeného zapálenými svíčkami Pat nebo Mat a podle toho jak mu poskakovala ramena, zcela jistě brečel. Slyšitelné zvuky vzlykání po chvílce ustaly, Pat nebo Mat zanořil ruku do kapsy montérkové blůzy, vytáhl kapesník o rozměru hangárové cely a kaplí proběhlo mohutné stádo slonů. Potom sepal ruce a začal potichu mluvit.

„Můj ty svatý Floriánku, tak už jsem tu znovu. Zase byl u nás doma. Seděl v mém křesle, koukal na můj seriál a pil moje pivo. Božena kolem něj skákala, měla na sobě obtažený spartakiádní triko z roku 1975 a celou dobu co tam byl zatahovala břicho. Teď jí bere žlučník. Já vím Floriánku, že to nic neznamena. Ale co kdyby. Když mu rozbiju hubu budu špatnej, protože Jarda zásobuje naftou z kamenolomu půl vesnice. Když mu jí nerozbiju, budu zase špatnej, protože nejsem chlap. Tak mi řekni co mám dělat.“

Svatej Floriánek naslouchal ještě dobrých půl hodiny stále sejně litanii a jak mohl Žabák škvírou pozorovat, v jeho obličeji pod přílbicí se po celou dobu nehnula ani vráska. I když byl svatý evidentně nevěděl, co má dělat. Zato Žabák to věděl úplně přesně.

Jen co Pat nebo Mat sfoukl dole v kapli svíčky a jeho kroky odezněly návsí, vyhrabal z kletru baterku, cancák a na vytrhané listy začal psát stále stejný text: JARDA KRADE V KAMENOLOMU NAFTU

Vůbec neměl obavy, že netrefí hřebík na hlavičku. Ve vsi nemohlo být moc Jaroslavů a kolik z nich mohlo dělat v kamenolomu. Takových lístků napsal rovných devětadevadesát.

Ráno si přivstal. Vesnice byla po bouřce voňavá a čistá. Pomalu procházel uličkami a rejnami mezi domy, své lístky strkal do poštovních schránek, lepil je na kapalice okapů, na vývěsky spolků a strkal pod uzavřená vrata. Do schránky na místní služebně policie s nápisem „schránka důvěry“ strčil rovnou tři. Jeden by mohli brát chlapci jako anonym. Jeden lístek vhodil i do schránky „Náměty pro Plzeňský deník“. S prvními paprsky slunce opustil vesnici a úvozovou cestou začal stoupat nahoru k přehradě.

Na skalní plošině nad hladinou přehrady si připadal jako Bůh. Pod jeho nohama se rozprostírala obrovská plocha vody a Žabák si byl zcela jistý tím, že kdyby teď sestoupil dolů, do kotviště výletních lodí a položil botu na hladinu, přejde plochu nádrže suchou nohou. Celé dopoledne prožil na prosluněné skalní plošině a střídavě pozoroval lesklou hladinu vodní plochy a střídavě červené střechy chalup

vesnice, kde právě zjednal spravedlnost.

Na vesnické návsi se po roce vůbec nic nezměnilo. Žabák se zastavil u kapličky se sochou Svatého Floriána a při pohledu do jeho stále kamenné tváře získal zase ten pocit, že dokáže ovlivnit osudy lidí i v okamžiku, kdy si ani svatí neví rady. V hospodě byla otevřená okna a podle množství aut před hospodou a kol opřených o zídku bylo tentokrát plno. Z horké návsi vstoupil do chladné chodby hospody, ujistil se, že na dveřích je stále stejný smaltovaný štítek a pak otevřel dveře. Rozhovor u všech obsazených stolů náhle ztichl a ke dveřím se natočily bledé plochy obličejů všech pohlaví a stáří. Žabák přešel po vybělených prknech k výčepu, pohledem zkontroloval mrtvolky staniolových sáčků stoletých bramborových lupínků. Za pípou stála jemu dobře známá hospodská s elektrárnou mezi stehny a natáčela pivo hned do několika roztočených püllitrů.

„Dneska by to mohly být tři,“ zasmál se na ni, když zdvihla oči.

To co v jejích očích Žabák uviděl se mu přestalo líbit. Počáteční šedozelená barva panenek přešla v šedou barvu urputného přemýšlení a pak do jasně zelené barvy poznání ve které explodovaly celé gejzíry jisker.

„To je on,“ zařvala školeným operním hlasem do sálu. „Ten co prásknul tu naftu,“ dodala asi zbytečně. Již při prvním výkřiku zcela ztichlá hospoda zašuměla a všichni u stolů vstali. Žabák už jen koutkem oka zaznamenal že ze sevřených pěstí veškeré velikosti, veškerého pohlaví a veškerého stáří trčí nabídka násad ze skladu dobře zásobené prodejny OBI.

Úvozovou cestu nahoru k přehradě dobře znal. Hned za vesnicí odhodil při svém úprku do hustého křoví kletr, protože by mu překážel v drastickém stoupání na sklaní plošinu. Ještě než opustil úvozovou cestu zaznamenal, že je po celé délce zcela zaplněna hustým davem, kdy každý mává něčím dlouhým a evidentně nebezpečným nad hlavou. V epicentru davu zaznamenal i auto policie s rozblíkanými modrými majáky a červeným nápisem STOP. Hasičské auto na úvozovou cestu teprve vjíždělo. Na sklaní plošině se ani nezastavil. Seběhl úzkou cestou dolů k přístavu a položil botu na hladinu. Ta se zcela přirozeně otevřela a pohltila botu, nohu a nakonec i celé tělo. Když se opět vynořil nad hladinou začal divoce máchat rukama. Přístaviště se začalo pomalu vzdalovat. Udělal asi dvě stovky temp, když se poprvé otočil. Přístavní molo bylo plné lidí, nahoře na skalní

plošině blikaly modré bradavice policejního auta a chrchlavému hlasu z reproduktoru díky šumění vody kolem uší naštěstí nerozuměl. S úlevou zaznamenal, že se v brázdě, kterou vyoral v hladině přehrady divokým plaváním neobjevila ani jedna hlava pronásledovatele. Za okamžik pochopil proč. Do přístavu právě vjížděl pomalu a ladně štíhlý trup výletního parníku Albatros.

Bez záruky

Vlastimila Hlavatá - Aťka

*Léto se utopilo
na lukách u Moravy.
Dokola šedobílo
a ucourané krávy
pomalu přežvýkaly
včerejší jinovatku.
Za zády končí skály.
Začneme od začátku.*

*Začneme řadit slova
podle tlakové níže.
A dole ze hřbitova
vzala si mlha kříže.
Léto je bez záruky.
V ozvěně skalní říše
podivné slyším zvuky.
To kravám škrundá
v břiše!*

Tramp is not death

Michael Antony - Tony

„Tramp is not death,“ zašeptal z posledních sil náš nejnovější kamarád, ležící čelem na desce stolu hospody U tří bernardýnů, kde každou středu míváme slezinu. Frank se na něho zahleděl laskavým pohledem, ostře kontrastujícím s okázalou přísností šerifské hvězdy přilíplé na jeho kostkované košili a s úsměvem pronesl: „Bude to dobrý tramp.“ Nebyl jsem si tím moc jistý, ale je fakt, že události dávaly za pravdu spíše šerifovi...

Vše začalo na nádraží v Českých Budějovicích, kde se nám podařilo obsadit celé jedno rychlíkové kupé. Při následném čekání na odjezd však naši pozornost nečekaně upoutala skupina asi třiceti nakrátko ostříhaných fotbalových fanoušků, kteří rychle vyběhli z podchodu nástupiště a zmizeli v našem vlaku. Na některých z nich bylo vidět i výrazné opotřebení v podobě roztrhaného oblečení a zbytků klubových vlajek. Za chvíli bylo nástupiště opět pusté, ale ne na dlouho. Z podchodu totiž vylezla ještě početnější skupina nakrátko ostříhaných mladíků, jejichž rozhodný krok v těžkých botách v mnohém vysvětloval poněkud divné chování předchozí tlupy.

„Paráda, budeme tu mít bitku hooligans“ zajásal Dan a stáhnul okénko pro lepší výhled ven, kde začalo být živo. Do dveří vedlejšího vagónu totiž vlezl jeden z domácích, aby vzápětí na to vylétl po hlavě ven a rozplácl se na zemi. Byl to povel k zahájení všeobecné taškařice. Viděli jsme toho na vandrech už hodně, ale dobývání vlaku v přímém přenosu ještě ne.

Podle zmenšujícího se počtu útočníků jsme pochopili, že obránci ustupují a celá ta povedená zábava se přesouvá do vnitřních prostorů. Začali jsme se pomalu taky připravovat na možné obléhání, když tu se náhle rozrazily dveře našeho kupé a dovnitř vlítnul se zoufalým výrazem jeden z ustupujících odrbaných obránců.

Bylo nám jasné, co po nás chce a situace nás začala bavit. Posadili jsme se na svá místa a pokynuli poraženému bojovníkovi.

Pochopil rychle a bez zbytečného ptaní usedl mezi nás. Šerif Frank mu se slovem „tumáš“ narazil na hlavu svůj klobouk a nešťastný fanoušek po této získané trampské mimikře znatelně pookřál a začal podávat vcelku solidní herecký výkon v roli trampa. Uličkou vlaku chodily výhružné skupinky domácích útočníků, pečlivě si prohlížející přes zasklené dveře naše kupé.

No, nebudu to napínat. Nevím jak jinde, ale u nás to bylo dobré. Útočníci pomalu opustili prostory dobytého rychlíku a začali se shromažďovat na peróně. Ozval se hvizd, vlak se rozjel, město se po chvílce ocitlo za zády a byl klid.

Frankovi byl s díky vrácen jeho klobouk a fotbalový fanda si s námi v povznesené náladě a tak trochu z šoku z toho, že ještě žije, začal povídat. Zpočátku se témata míjela. Zážitky z vandrů a zážitky z bitek v temných podchodech opravdu nemají nic společného. Pak si Guma vzpomněl na jednu námi vybilenou hospodu, kde si místní o sobě mysleli, jak nejsou vtipní ve svých kecech o uctívacích Velkého Nedvěda a Frank dojatě zavzpomínal na osadní války v údolí Pekla. Došla řeč i na ochranáře a tohle všechno našeho hosta zaujalo.

„A kolik vás trampů vlastně je?“ dotázal se po chvílce.

„To nikdo neví, ale pár tisíc určitě, ale už to není, co to bejvalo,“ po chvílce přemýšlení odvětil Frank.

Číslo udělalo na mladého chuligána opravdu velký dojem.

„Několik tisíc?“ zvolal užasle a rozzářily se mu oči. „To je přece gang jak bejk!“

Zbytek cesty se odehrál v líčení toho, co tramping je, o rituálech, osadních pokřicích a přijímání do gangu, pardon, do osady. Při výstupu a závěrečném loučení zvládnul zalomit palec, když si předtím s Frankem vyměnil mail, aby mu mohl poslat pozvání na slezinu.

Dál už to znáte, tramp is not death!

Drtič, tak se náš nový kamarád mezi svými jmenoval, na další slezinu přitáhl své fotbalové soupeřníky. Pár piv smazalo počáteční nedůvěru a po čase jsme s potěšením zjistili, že kopyta koní v G - duru dost dobře ladí s vítězným pokřikem oznamujícím gól.

A tehdy se ve Frankově hlavě začal rodit Plán. Jo, přesně ten, s tím velkým P na začátku!

Byl prostý, byl geniální a žádal oběti. Samozřejmě, že od nás.

Nejdřív jsme založili osadní fotbalový tým, protože v propozicích trampského fotbalového turnaje, které Frank kdesi schrástil, byl odpovídající počet hráčů jednoho družstva shodný s naším osadním počtem. Sleziny se přesunuly na hřiště a vandry začaly nebezpečně připomínat reprezentační soustředění. Naši kamarádi z řad hooligans nás zahltili příručkami o fotbalové taktice a jednoho krásného dne přišli na slezinu, vlastně na trénink, oblečení v našich osadních barvách smrku, ohně a potoka, kolem krku měli šály s názvem osady. Frank byl dojat. Zvadlo na turnaj v trampském fotbálku, na který jsme se včas přihlásili, na sebe taktéž nedalo dlouho čekat.

Sobota, fotbalový den D. Zalili jsme oheň, sbalili uzdy a chtěli si je hodit na záda. Byly nám však nekompromisně vyrvány z rukou členy našeho fanklubu a dolů k obecnímu hřišti, rozkládajícímu se hned pod kopci, jsme proto šli dost nalehko. Kolem hřiště už panoval tradiční organizační zmatek, do kterého jsme plynule vstoupili i my. Frank nás zaregistroval u pořadatelů a nechal zapsat do tabulek. Zájem jsme však nevzbudili žádný, nikdo nás pořádně neznal a za favority tu byli jiní. S tím zájmem se to ale mělo rychle změnit.

Naše fanouškovská klaka zkušeně obsadila nejlepší místo k fandění a nad hřištěm se zcela nečekaně nesl jejich skandovaný válečný pokřik určený k vytyčení jejího území. „My! Bu-de- me se rvát, až tu ne-zů - sta- ne stát, na ka - me- ni ká- men!“ To vše zakončené zvoláním jména naší osady. Slabě mi zacukal nerv v pravém víčku a ostatní v týmu na tom očividně nebyli líp, každopádně se o nás začalo vědět a mnohé pohledy se zaměřily naším směrem.

Na řadu jsme se dostali hned v prvním kole a jak to tak u nováčků bývá, naším soupeřem byl loňský vítěz, veleslavná sportovní osada Pandí šíje.

Byli sebevědomí a první půle podle toho taky tak vypadala. Skoro jsme neopustili naši část hřiště a zanedlouho se ozval hvizd píšťalky rozhodčího, oznamující gól v naší síti. Smutné bylo, že šlo o gól zcela jasně z ofsajdu.

„Černá svi...“ zarazila se v půli slova naše rozhořčená fanouškovská klaka a bylo vidět jen jejich vyholené hlavy sražené u sebe a řešící závažný problém. Rozhodčí znova písknul, zápas pokračoval a klaka si mezitím ujasnila, která barva na rozhodčím převažuje. „Zelená svině, zelená svině!“ zněl skandovaný pokřik nad hřištěm i okolními lesy a pomalu obracel pozornost nehrajících i ostatních diváků směrem k ní a potažmo k nám.

Horko těžko jsme přežili konec první půle. Nebylo mi jasné, jak chce Frank pokračovat v Plánu, ale při odchodu ze hřiště jsem zahlédl jeho kývnutí směrem k našim hooligans a nenápadné ukázání na odpočívajícího soupeře.

Přestávka nebyla dlouhá, ale ani nudná, zvláště pro Pandí šíje. Vlastně se nic tak zvláštního nestalo, pokud nepočítám naši fanouškovskou klaku, která se z tribuny nenápadně přesunula k odpočívajícím soupeřům, kde se věnovala veselému vyprávění, jak prozrazoval jejich častý smích. Nebylo to zas tak daleko od nás, a proto se i k nám donesly útržky mnoha zajímavých historek ze zákulisí fotbalových

zápasů, které měly poněkud stereotypní zakončení na chirurgii nejbližší nemocnice.

Druhá půle zápasu byla o něčem jiném. Favorizovaný soupeř sice nastoupil spořádaně na hřiště, ale v okamžiku, kdy naši hooligans začali skandovat adresu nejbližší nemocnice, jejich hra se rozpadla na několik křečovitých pokusů o kopnutí do míče a nekonečnou řadu náhlých nevolností. Šetřili jsme síly na další zápasy a spokojili se s třemi góly v soupeřově brance.

Při odchodu na šatnu nás doprovázelo naprosté ticho. Naše klaka se taktéž šetřila a ostatní nebyli překvapením schopni slova.

No, co vám budu povídat, hooligans měli historek dost, navíc špatné zprávy se šíří rychle a proto jsme se zvolna probíjeli až do finále, kde se naším soupeřem stal osadní tým T. O. Veteráni, jedna stará šedivá tramská páka vedle druhý. V mírně zmatených obličejích našich chuligánů bylo vidět, že šerifova slova z přípravné sleziny, kde došlo i na dějiny trampingu a hlavně na slova, že tramské šediny se mají ctít, opravdu padla na úrodnou půdu.

V první půlce jsem měl obdobný pocit jako na úplném začátku turnaje. Skoro jsme neopustili svoji polovinu. Trampští staříci byli k neutahání a míčuda v naší síti na sebe nenechala dlouho čekat. Hooligans seděli sklesle na svých lavicích a zapíjeli svůj žal.

Přestávka byla delší s ohledem na staršího soupeře, neboť mazání kloubů si žádalo svůj čas. Frank ho proto kamarádsky strávil v přátelském hovoru s nehrajícím šerifem Veteránů, probírajíce neutěšený personální stav současného mladého trampingu. Nevěnoval jsem jim přílišnou pozornost, dokud se ke mně nedoneslo čarovné slůvko „Plán“. Frank rozhazoval rukama a se zaujetím potichu o něčem přesvědčoval o dvě generace staršího kolegu ve funkci. Nebylo těžké uhádnout, co bylo tématem hovoru.

Pak už jsem jen sledoval šerifa Veteránů, jak zamyšleně odchází ke svému osadnímu týmu a po chvilce i houf šedivých hlav shluknutých k poradě.

Slyšel jsem o hodně způsobech podplácení soupeře, ale bylo vidět, že Frank přenesl umění fotbalové korupce do zcela netušených výšin.

V průběhu druhé půle finálového zápasu se kolem branky Veteránů pohybovalo několik mátožných postav, střídavě padajících na trávník a od okolních svahů se odrážela ozvěna sborově pronášených výkřiků, jako třeba: „ach, ouvej, zas to píchá, mládí, ty naše mládí, kde jsi, škoda tě nastokrát...“

Co dodat, dvěma góly jsme si zajistili vítězství ve finálovém zápase, dřevěný putovní pohár byl náš a jméno naší osady bude navždy vypáleno na jeho podstavci!

Celá ceremonie vyhlášení vítězů byla zakončena zpěvem Vlajky. Tradiční souznění trampských duší jen poněkud narušila naše fanouškovská klaka, která s blaženým výrazem ve tvářích zpívala píseň Fredyho Mercuryho We are the Champions. Po skončení vyhlášeního mumraje si šedivé hlavy z T. O. Veteráni nahodily usárny na záda a s lehkým poklusem zmizely v blízkém lesíku. Zůstalo nám po nich pozvání na jejich potlach a jasné naznačení, že kromě našich tělesných schránek budeme muset přivést i nějaké výsledky.

„Tramp is not death,“ šeptali z posledních sil nově příchozí kamarádi. Své vyholené hlavy měli plné ani ne tak alkoholu, jako spíše historie trampingu, pravidel odívání, rituálů, jmen trampských legend a akordů na Vlajku.

Byl to dlouhý večer, po kterém i mě, otrlému posluchači šerifových projevů, hučelo v uších. Nicméně jsem musel uznat, že jeho činnost přináší výsledky. Na stole leželo zvadlo na zakládající oheň T. O. Železná Sparta, které nám na potlachu Veteránů předal novopečený šerif Drtič z T. O. Sešívání borci.

Postupně jsme osaměli a já přemýšlel co dál, jenže šerif byl jako vždy napřed. Vytáhl ze žracáku kartonové desky, položil je na stůl, otevřel, chvíli v nich listoval, potom se narovnal, pohlédl nám do očí, odkašlal si a všem bylo jasné, že stůl u kterého sedíme, bude jednou vystaven na čestném místě v Trampském muzeu s cedulkou popisující význam dnešního večera.

„Kamarádi, k dnešnímu dni, tedy za pouhý rok od spuštění Plánu, vzniklo po celé republice k velkému znepokojení fotbalových klubů 116 nových trampských osad. Přemýšlel jsem co dál, jak využít této jedinečné šance k posílení trampského hnutí a dospěl jsem k názoru, že v současných geopolitických podmínkách nastal čas tramsky expandovat i do okolních zemí,“ usmál se na nás a před každého položil prospekt nadcházejícího fotbalového šampionátu EURO.

Svitanie

Adalbert Mezei – D'Ady

*ranní vtáci
sa rozkašľali
v dyme z pahreby*

*pletú sa
do tónov,
čo skrehnuté prsty
dolujú
zo starých strún*

*slepí sú
muzikanti nad ránom
nevšímajú si,
že svitá*

Pod previsom

Adalbert Mezei – D'Ady

*Sme tak trochu skanzen
a tak trochu blázni
V kútku úst cigáro
a krásne zelené frázy*

*Zabíjame čas,
čo sa na nás tlačí
Občas prehrávame
Ale pár výhier stačí*

Hon na falešného mnicha

Jan Frána - Hafran

„Na Dobříně straší,“ vyhrknul na nás kamarád Pařez, sotva se objevil ve dveřích hospůdky U Orla, kde jsme se sešli kvůli vyřešení další životně důležité otázky pro budoucnost naší osady. Co s nadcházejícím víkendem?

„Ahoj, taky tě rád vidím,“ důrazně pozdravil Burák.

„Jo, ahoj!“

„Ve věži co?“ nadhodil Many a vesele se ksichtil.

„Já nevím, jestli ve věži,“ nechytal se Pařez, „prostě na hradě a v jeho okolí straší.“

„Jo, jo, když jsi na hradě, tak ti straší ve věži,“ neodpustil jsem si i já přidat rejpnutí.

„Vy jste hloupí jako první lidi,“ zatvářil se dotčeně, „prej tam v okolí viděli zakuklenýho mnicha, kterej tam obchází. Říkal mi to Wattík, viděli ho minulej víkend, když tam byli na vandru.“

„Když ty taky skočíš na každěj špek, co ti někdo předhodí,“ povzdychnul si Burák.

Jenže Pařez se nedal a tak bylo rozhodnuto jet se na ducha podívat, a když se to povede, rovnou ho chytit a potrestat tak, jak se odjakživa podobní vtipálci trestají. Aspoň jsme nemuseli dlouho vymejšlet, kam vyrazit.

Sobotní ráno nás zastihlo vysoko proti proudu Zmijovky. Moudře jsme usoudili, že lovit duchy za dne je nesmysl a že se radši courneme utěšeným údolím potoka tak, abysme byli před setměním pod hradem. Plán zatím celkem vycházel, bylo něco kolem čtvrtý, když jsme se blížili ke Starý hájovně, kousek pod Oválným Tvrzištěm. Obrázek jako od Lady. Bíle natřená hájovna, za oknem kytky, na zápraží se mírumilovně rozvaloval nějakej loveckej pes, na plotě se vyhřevala kočka a k dovršení kýčovitosti se v sadu za hájovnou popásala srna. Ale to nebylo všechno. Na zahradě všela prádlo nádherná holka. Dlouhý kaštanový vlasy, lehounký letní šaty, který se ani nesnažily maskovat anticky dokonalý tělo pod nima, nad něžným nosíkem mandlový oči. Radost spočinout pohledem.

„Ahoj slečno!“ vejsknul nadšením Many a Burák ustrnul s přiblížením chlápým výrazem na tváři.

„Ahoj kluci!“ zamávala na nás a zamrkala tak, že její dlouhatánský řasy udělaly průvan.

„Slečno, přidejte se k nám!“ žadonil Many.

„Kam máte namířeno?“

„Jdeme na hrad, honit strašidla,“ pochlubil jsem se.

„Tak mi pak jedno přineste. Nemůžu s váma, mám práci, a vůbec, kdo ví, co jste zač, mohli byste na mě být oškliví, s cizíma po lesích nechodím.“

„Jakej já jsem cizej? Já jsem Many,“ halekal a blejskal pleší, která mu tím pohledem celá zvhla.

„Mámení pekelný, ženská, jdeme dál!“ zavelel Burák.

„Pařeze, budíček!“ štouchnul jsem do pořád ještě kamennýho kamaráda, „kdyby tě tak viděla Betty, to by byla držková.“

Zmínka ho jeho milovaný polovičce způsobila, že se s trhnutím probral a s nesmírně zarmouceným výrazem se vydal na další cestu. Many ještě váhal, ale jenom do okamžiku, kdy z hájovny vyšel na zápraží velikej fousatej hajnej se značně nevrlym výrazem. Nazlobeně nás pozoroval a i doposud klidně ležící pes vstal, vycenil zuby a zavrčel. Viditelně jsme se ani jednomu z nich nelíbili. Mazali jsme pryč.

Už nám hořel oheň a na něm bublalo něco budoucích dobrot, když se za náma ozvalo zlověstný zapraskání. Vyskočili jsme, ale ukázalo se, že je to jenom nefalšovaná venkovská babky v šátku a s bandaskou plnou borůvek.

„Dobrý den!“

„Dobrej večír chlapci, pěkně vám to voní.“

„Dáte si s náma?“ nabídli jsme zdvořile.

„Ne děkuju, na taková jídla už nemám žaludek, stejně už jdu domů a tam mám navařino. Jste hodní. Ale na noc byste tady tábořit neměli, dějou se teď v okolí divný věci.“

„Už jsme něco slyšeli. Ale to jsou jenom pohádky.“

„No nevím, chlapci, lidi říkají, že mnich tady už zase chodí.“

„Zase?“ zpozorněl Burák, „ono už se to někdy dělo?“

„Jo, jo, moje bába ho tady viděla. Povídá se, že je to duch jednoho mladého mnicha, co se kdysi zamiloval do krásné dívky. Vyhodili ho za to z kláštera, opat ho proklel a nakonec ho zastřelil dívčín otec, který tady býval hajným. Ale je to už skoro tři sta let. Jak říkám chlapci, radši se najezte a na noc jděte jinam.“

Babka si přehodila bandasku do druhý ruky a pomalu odcházela po cestě k vesnici.

Počkali jsme, až zmizí za lesem a šli si vybalit věci. Přece se nebudeme bát bubáků! Smrákalo se.

Když jsme dojedli, měl den na kahánku. Dole v údolí kolem nás byla už skoro tma a nad náma se vypínala pro tmavnoucím nebi silueta hradu Dobřín.

„Hele, vidíte to,“ vyjeknul najednou Pařez.

Nahoře, pod hradbama se pohybovala postava v bílém. Pokud jsme to mohli na tu dálku rozpoznat, ženská postava.“

„Co je to za pořádky?“ rozčiloval se Many, „tady má strašit mnich a ne Bílá paní! Jak si to ti duchové představují?“

Pařez na nic nečekal a rozběhl se k hradu.

„Je fuč, zmizela mi v lese za hradem,“ hlásil po návratu.

Bylo kolem půlnoci, když se na pěšině, která hrad obchází kolem dokola, objevilo světlo. Nezdálo se, že by to byla baterka, spíš nějaká svíčka, nebo petrolejka. Pomalu se to blížilo k nám. Blížilo, ale nedošlo. Minulo nás to ve vzdálenosti dvacet metrů a zase se to vzdalovalo. Horko těžko jsme ve stínech noci a mihotavý záři rozpoznali postavu v mnišský kutně, s kápí na hlavě, která držela v natažený ruce lampu. Zdálo se, že si nás buď nevšimla anebo ji vůbec nezajímáme.

„Hej, člověče, co jsi zač?“ poslal za ní přiškrceným hlasem dotaz Burák. Žádná reakce.

„Jdeme se za ním podívat?“ zeptal jsem se.

„Tady je někdo vtipálek,“ prohlásil Many, když se vzpamatoval ze šoku, „aby nedostal na budku.“

Vydali jsme se s baterkama směrem, kterým postava zmizela, ale už jsme nikoho neviděli. Vrátili jsme se k ohni.

„To by mě zajímalo, co je to za pošuka,“ ozval se těsně před spaním Burák, „nepostavíme radši hlídky?“

„Na duchy nevěřím, ale rozhodně bych byl pro, může to bejt blázen a kdoví, co se mu v palici vylíhne,“ souhlasil jsem.

Ujednáno. Losovali jsme a na mě vyšla mezi čtvrtou a pátou ráno. No nazdar, nejhlubší spánek a největší kosa.

Nad lesem už šíralo, když mě z poklimbávání u ohně vytrhly vzdálený zvuky. Nějakej praskot větví, snad i křik, rozeznával jsem hodně hlubokej hlas. Zdálo se, že se blíží a já už se skoro zvedal, že půjdu radši vzbudit ostatní, když se ozval výstřel. V tichým lese, kdy svítání ještě nestačilo probudit ptáky, mi připadalo, že to bylo hned vedle nás.

„Vstávejte, někdo tady střílí!“ lomcoval jsem kamarádama.

Ještě se ani nestačili vysoukat ze tepla spacáků, když se ze svahu za potokem zřítilo něco hodně podobného obrovskému rotujícímu netopýrovi, a s mohutným šplouchnutím sebou to pláclo právě do

nejhlubší tůně vedle lávky. Šli jsme se na to podívat. Byla tam tma a dřív, než jsme se mohli vrátit pro baterky, objevila se na cestě za potokem hrozivá postava se psem. Zase ten velikej fousatej hajnej.

„Co tady děláte?“ zahučel na nás hlubokým a dunivým hlasem. Poznal jsem, že to byl on, kdo předtím v lese tak řval.

„My tady táboříme pod hradem a probudilo nás, jak tady někdo střílel,“ vysvětlil Pařez.

„To jsem byl já!“ odtušil, „neviděli jste tu nějakýho blázna, co se převlíká za mnicha?“

Rozpačitě jsme mlčeli, nevěděli jsme, jestli s pravdou ven nebo ne, báli jsme se, že zase spustí palbu.

„Někdo takovej utíkal stezkou kolem hradu,“ rozhodnul se konečně Burák.

Hajnej přeběhnul lávku a dotáhnul psa na stezku. Ten tam pravděpodobně zvětřil stopu mnicha, která tam zbyla od půlnoci, jak tam kolem nás prošel. Poklusem zmizeli. Posvítili jsme do tůně. Nešťastníka jsme našli viset za kořeny pod lávkou. Vytáhli jsme ho ven. Byl úplně promoklej, sutana na něm visela jak splihlej hadr. Klepal se zimou, kouřilo se z něj, rty úplně promodralý. Stáhli jsme to z něj. Převlek měl dokonalej, pod hnědým hábitem měl nějakou bílou noční košili a pod ní byl naostro. Posadili jsme ho k ohni a zabalili do spacáku a celt. Mokrý hadry jsme přehodili přes šňůru na oheň.

„Co tady blbneš?“ vyjel na něj Burák.

„To, to, bylo o fous! Ten hajnej je blázen,“ jekal zubama mnich.

„Nejsi spíš blázen ty? Běhat tady v noci po lesích a strašit lidi?“

„Ale on po mě střílel!“ bránil se zoufale.

„Nejsi raněnej?“ zeptal se Pařez, kterej prohlížel jeho hábit, „podívej, trefil se,“ ukazoval souhvězdí dírek po brokách na jeho cípu.

Mnich se vymotal ze zábalu a prohlížel svý hubený a bledý tělo.

„Ne, ne-jsem,“ koktal, zřetelně v šoku.

„Proč to děláš,“ opakoval otázku Burák.

„Kvůli Bětce!“

„Jaký?“

„Hajnýho dceři Alžbětě, kdybyste ji viděli, je nádherná, ale její fotr mě nemá rád, lidi z vesnice mu naprášili, že nás viděli spolu a on nás několikrát načapal. Tak jsem tady začal strašit, jednak abych jim to trochu vrátil a taky, aby se v noci neodvažovali vylejzat z baráků.“

„My ji viděli,“ vydechnul Pařez zasněně a pohled mu zvlhnul.

„Kvůli tý to chápu,“ připustil Many, „i když ti závidím.“

„No jo. Scházeli jsme se v jednom seníku a nějakou dobu to

procházel. Ale zrovna dneska, když už jsme skoro byli v nejlepším, nás její fotr zase našel.“

„Asi jsme Bětku viděli, když za tebou večer šla, měla takový bílý šaty, co? Nahoře, kolem hradu.“

„Nádherně průsvitný šaty,“ pookřál při té vzpomínce mnich.

„Tak proto jsi byl pod tím převlekem naostro, co? Něco mi říká, že budeš muset vymyslet nějaký jiný figl,“ podotknul jsem, „tenhle ti zjevně přestal fungovat.“

„Nechápu to, používám ho na dcery zdejších hajnejch už tři sta let a vždycky to zabíralo,“ povzdechnul.

„Áááá,“ protáhnul Burák a nazlobeně se na něj podíval, „pánovi už otrnulo a zase si z nás dělá srandičky, co?“

Odpovědi se už nedočkal, protože právě v tom okamžiku se slunce vyhoupllo nad les a s prvníma jeho paprskama postava u ohně začala blednout a průsvitnět, až zmizela úplně. Stejně tak se vytratil i jeho mnišskej převlek ze šňůry nad ohněm.

Ticho spiatočných vlakov

Peter Jokl - Joko

to prece musíš taky znát kamaráde

s cigaretou prilepenou k ústam

sa chytám

posledných dverí

posledného vagónu

prvého jarného vlaku

vlasý rozviate a srdce čisté

za otvoreným oknom

muži zeme

zaorávajú do mokrej hlíny

plnej slnka

zvyšky snehu

a

zimné vajgle

vzduch je plný vtáčích krídel

*pred sebou
tri dni pracovného pokoja
v úeske šesť balíčkov Čárd
Wabiho akord H7
zajtrajší chlieb
a Tvoje slová*

nie je mi ľúto, že ideš bezo mňa, ale že nejdem s tebou

to přece musíš taky znát kamaráde

*modré nebo
počmárané telegrafnými drôtmi
s notami vtákov
vlak uháňa
ako skladba
bendžistu K*

už počujem pískanie

*v duchu počítam
zostávajúce tunely
posledné skutočné tmy
Pstruhársky
Hájnický
Pekelský
Bralský
bufet Pivo-limo*

na tejto stanici som doma

*prechádzam v kristuskách
krajinou leto
výpravca mi podáva zelenú
a poslednou voľnou rukou
si utiera letné čelo
plné prichádzajúcich vlakov*

zatiaľ čo ja si čítam
na poloprázdnom paklíku tabaku
tvoj odkaz

túlanie škodí tebe aj tvojmu okoliu

to přece musíš taky znát kamaráde

do zvuku prvých kvapiek
šľahajúcich do skla
nerytmicky bubnujem
na poklop od smetiaku
báseň

keď prší poézia

krajina za oknom
je ako fotoalbum
z ktorého
vypadávam vždy o niečo mladší
než jesenné listy

jeseň plná kukuričného šúpolia

už sa vidím
ako sa tiahnem dávnymi poľami
popri trati
v neutíchajúcom listí
novom snehu
s usoplenou bradou
uprostred nevďačného vetra
nariedko upleteného svetra
a nepýtam sa

nechýbam nikde nikomu?

to přece musíš taky znát kamaráde

v kupé zostaneš sám
na opačnej strane sveta

denné mestá
pravidelné blikanie
žltej neónky
škripanie kolies
povievajúca záclona
odraz vlastnej neznámej tváre
a chuť na cigáro

zastávky bežia a nepostoja

oprieš si čelo
o mokré dočmárané mliečne sklo
prijmeš dym
a posledný log borovičky
a nestačíš sa čudovať
ako sa svet zjednodušil
cez gulatý otvor
toalety

nepoužívať kým vlak stojí

a potom ti vtrhne
do tichého súkromia
bez zrkadla
a tečúcej vody
sprievodca
a spustí:

tak vám nestačí že cestujete načierno že mi močíte v stanici vy si
k temu ešte musíte zapáliť tak aby ste vedzeu ja vás nechám vysadiť na
najbližšej malej stanici v krajine Dnes

a Ty ticho súhlasíš

To prece musíš taky znát kamaráde

WWW.Tramping

Marek Kysilka - Fenik

*Vetkáni v pavoučí síť
sdílíme své dávky jedu
hlavně se tvářit dost sytě
tys zůstal stát a já jedu*

Tušení ohně tam v dálce...

*Jak správně zalomit palce
jaké jsou odstíny hnědé
mrknu se na status znalce
zůstal jsem stát a on jede*

Ještěže plamen je vlahý...

*Prázdnota pod maskou snahy
na egu bolavý edém
kdo řekne že král je nahý?
Teď zůstal stát a my jedem*

Dosud dým z ohniště voní...

*V roklích dnes jako vloni
je nás pár bláznivých duší
jež hlavu před krásou skloní
tulákům pokora sluší*

Oheň nás vždy znovu vzruší...

Na svý narozeniny

Miroslav Novák - Kazatel

Zatímco se moucha na skříní protahovala z odpoledního šlofičku, část redakční rady nejmenovaného trampského plátku nervózně poposedávala na židlích okolo otřískaného stolu. Na první pohled se mohlo zdát, že k té nervozitě není žádný důvod. Porada se chýlila ke konci a zbývalo jenom vyřešit předposlední stránku.

„Co tam dáme místo toho Džonova komiksu?“ zeptal se šéfredaktor. Moucha vůbec nepočítala s tím, že by šéfredaktorova otázka mohla někoho nazvednout. Jenže se stalo. Zástupce šéfredaktora vyletěl jako čertík z krabičky a pustil se do zbytku redakční rady: „Nekape vám náhodou na karbid? Vždyť Džon ten komiks pro nás kreslí už šestým rokem, navíc perfektně! A ještě něco bych vám rád připomněl. Jestli Džona takhle bezdůvodně odstavíme, kdo nám potom bude malovat placky na potluchy?“

Korektor během zástupcova dramatického výstupu zvedl oči v sloup. Jenže zástupci to neušlo. A jak byl nastartovanej, hned na něj vyjel: „Máš nějaký problém?“

Šéfredaktor znejistěl. Něco nebylo v pořádku. A najednou pochopil, stejně jako už před ním korektor, co. Řešit se mu to však v žádném případě nechtělo. Snad právě proto pohnul neznatelně hlavou a vystrčenou bradou naznačil korektorovi, aby tu patálii zprovodil ze světa. Moucha, která právě balancovala na okraji stolu, se podivila: „Možná, že jsem blbá, ale od čeho je potom šéfredaktor šéfredaktorem?“ Ten jako by ji slyšel. A vzhledem k tomu, že korektor na jeho posunek nijak nereagoval, nezbylo mu nic jiného, než se problému ujmout: „Tak aby bylo jasno. Žádný pokračování komiksu nemáme, protože Džon už asi žádný,“ v tu chvíli ho zradil hlas. Sáhnuł po sklenici a napil se.

„Džon už asi žádný nena.....“, pokusil se znovu doříct větu, jenže hlas ho neposlouchal. Na čele mu vyrazily krůpěje potu.

„Džon už asi žádný nena.....“, zapapouškoval po něm zástupce. Vtom u své sklenice zaregistroval lelující mouchu. Ohnal se po ní rukou a docela náhodou se mu ji podařilo odpálit přímo proti oknu. Moucha v té rychlosti neměla ani šanci zatáhnout brzdicí klapky. Skleněná tabule ji ihned po nárazu katapultovala mezi sloupky archivních výtisků trampského plátku. Tady se chytila za bok a bolestí se rozbzzzzzzzzzučela.

„Přece Džonova žena každému z nás poslala“, snažil se šéfredaktor svému zástupci napovědět.

Moucha, po své předchozí zkušenosti se zástupcem šéfredaktora, by byla pro daleko radikálnější řešení : „Měl toho hajzla rovnou kopnout!“

„Co teda poslala?“ Zástupce stále víc toužil ukojit svoji zvědavost.

„Přece parte, ty jeden vole!“ nevydržel korektor už dál snášet zástupcovu totální nechápavost.

Zástupce v první chvíli vypadal, jako by ho někdo udeřil kladivem do hlavy. A docela pořádně. „Kluci, vám se to bude zdát trapný, ale mně se to s tím Džonem, úplně vykouřilo z hlavy.“

Šéfredaktor a korektor téměř současně zvedli oči v sloup.

„Ale když jste tak najednou chytří, docela by mě zajímalo, kdo z vás byl na jeho pohřbu?“

„Jak jsme tam mohli být, když jsme zrovna pořádali ten náš festiválek? A pokud si dobře pamatuju, tak ty jsi tam byl s náma,“ uzemnil ho šéfredaktor.

Zástupce na sucho polknul. Nastalo ticho, které se doslova dalo krájet na plátky jako štangle salámu.

„Nezdá se vám, že je tady na chcípnutí?“ už nevydržel napětí korektor, a aniž by počkal na odpověď, šel otevřít okno. Do místnosti začal proudit čerstvý vzduch.

„Vážně, co dáme na tu předposlední stránku?“ zeptal se šéfredaktor.

Zástupce nezaváhal: „Já bych s ní počkal. Zastavím se za Džonovou ženou a hnedka v tom budeme mít jasno. Už teď se s váma klidně vsadím, že Džon to pokračování komiksu stoprocentně nakreslil. Jak jsme ho všichni dobře znali, on by se na nás nikdy nevykašlal!“

Moucha, která si konečně domasírovala naražený bok, rozkmitala křídla na plný výkon a odstartovala z letištní plochy trampského plátku. Když nabrala potřebnou výšku, zakroužila nad redakční radou, nevěřícně zakroutila hlavou a vyletěla otevřeným oknem ven. Právě včas. Z toho všeho co slyšela, se jí chtělo zvracet.

Džon se mohl vrátit na zem jednou za rok. Na svý narozeniny. A ty měl zrovna dneska.

Zima na Sitne

Peter Jokl - Joko

*balím
tak ako balili mnohí
od dôb
keď lesy boli čiernobiele*

*kráčam
do našich malých hôr
z ktorých trčia biele zadky
mäsožravých srn*

*a
stúpam
všetkými skupenstvami vody
na rodný vrch*

*a
je čas
že by som von nevyhnal ani
dvanástich mesiačikov*

*a
je čas
bijúcich dažďov
a bijúcich srdc*

*a
je čas
tichého vzduchu
plného kvapiek*

*a
vlastných
dôverne známych
krokov*

*každý deň
v ktorom vystúpim na kopec
je dobrý
tak ako dnes
aj keď nevidím ani vlastné*

ja
ale raz
raz
sa sem vrátim
hneď na jar
budem ležať
v budúcej
vysokej
tráve
a
nechám
na seba
svietiť
slnko
v
HD
kvalite
a
budem
fajčiť
zo
svojej
fajky
ostošest'
a
možno aj
o sto sedem
uvidím ako sa vyspím
a
možno
si spomeniem
na leto plné dažďa
a
ako sme
s
bráchom
našli
v
parku
Jurdy-Fuldy

*hrebeň plný
ranných vlasov
a
zatiaľ
čo
za našimi
detskými
chrbtami
spievali Ryvolovci
„zvláštní znamení touha...“
amfiku plného
trampov, tulákov a máničiek
my
sme učili
pražské
kamienky
skákat'
žabky
v čerstvých
letných
kalužiach
a
spomeniem si
na otcov hlas
počujem ho
ako dnes
„prestaňte sa
hrabať
v tom blate
a počúvajte,
raz vám bude
ľúto
že ste nevideli
Hoboús.“

A preto balím.*

Tóny dní

Peter Košícký - Sancho

*súmračnou krajinou
nosíme na strunách tóny dní
následok poznáme dávno
krátky sen a ospalé ráno*

*vdýchnuté túžbenie
z veľkomiest chytáme závrat'
návykový výhľad spomedzi brál
gitariánom harmóniu pooberal*

*súmračnou krajinou
brázdime na vlnách strání
prístavnosť poznáme dávno
krátky sen a ospalé ráno*

*vdýchnuté túžbenie
nedá spať myšlienka na návrat
návykový výhľad spomedzi skál
tónovaný obzor ten za to stál*

** * **

Adalbert Mezei – D'Ady

*kamarády z mláďí odvážejí
mrtvé vlaky bez kolejí
dojdem po kolenou k ohni
co vzplane na zavolání
sklenkou léčivého rumu
cinknem na setkání
u nebeskýho baru
když zvoní na klekání*

Rozpočítadlo

Jiří Bok - Bokajs

Raz, dva, tři čtyři, pět.

Prostor duní a my hekáme do taktu. Ono to zrovna nezní jako číslovky.

Rááz dváá hek hek pět.

Těžko vyslovovat v podřepu a ve výskoku.

Cvičitelka maká, my ji napodobujeme a prý po páté lekci bychom mohly jet na nějaký slet.

Zatím tady vidím slet čarodějnic, co si myslí, že tu na place pod zářivkami vycvičí všechny své problémy. Jsou tu mezi námi takové, které si myslí, že své partnery zpět získají svou postavou, ale většina z nás cvičí na doporučení cvokaře. Abychom v zátěži pozapomněly na svá traumata a docílily kýženého spánku. I když umláceny rytmem.

„Já sem Simona!“ povídá otrokyně vedle mě, „nejseš taky od cvokaře?“

Jasně že jsem!

„Ta, co předcvičuje, je prej jeho švagrová.“

Vida, pan doktor si z nás udělal byznys!

Drž dech, hek, hek pět.

Zpocenost je prý projev správné rehabilitace. No teda ty ventilátory, co ženou ven to ženské fluidum, musí mít nějakou filtraci, jinak by tu bylo na ulici sročení mužského davu.

Sprcha je úleva a jeden cíl. Usnout!

„Tak holky jdem na točený, né?“ povídá blond'atá otrokyně.

Sprchy tečou a zurčí. Žádná odpověď.

„To víš že jo,“ slyším sama sebe a je mi dobře.

Venku nás omamně přivítal šerík.

„Půjdem "Pod kaštany" anebo někam jinam?“

„"Pod kaštany" nejdu, sednem si u "Voldánů" na dvorek,“ velím trochu příkře.

Nakonec z celého hejna jsme na to pivo šly opravdu jen my dvě.

Simona brebentila, a tak jsem hned věděla, že teda chlapi fůj a vůbec, a ten rozvod, a chudák dcera v pubertě, a kdyby se nesložila v práci, rozhodně by za nějakým doktorem nešla. A ke všemu takovej vopičák to je, a vůbec. Ale to cvičení je prima a má čistou hlavu a příště vezme holku s sebou. Prý může. Bla bla blabla bla.

Ze mne toho moc nedostala. Taky ani nebyl zájem.

„Hele, a proč si nechtěla do šenku? Mají tam lepší pívko. Tady je to

na mě takový moc nóbl.“

„No, víš! Voni se tam schází kluci z vandru, co sem s nima dřív jezdila, ale zrovna teď je nemusím!“

„Tys jezdila na čundry?“ vyvalila oči, až jí skoro do toho malého piva spadly, „a voni ti ublížili?“

„Né, sou to prima kluci, ale jak povídám! Teď je nemusím.“

„No to je teda náhoda, to mi musíš poradit,“ měla své téma.

„Víš, Simonka by taky chtěla na vandr, ale já jí to rozmlouvám. Dyk je to nebezpečný. To slyšíš každou chvíli, že se něco stane. Tu znásilnění, nebo ji někde opijou, někam zabloudí, vohoří jí vlasy.“

Zarazila se, až když jsem se začala smát. No, chechtám se až do škytavky. Tak tohle jsem tedy potřebovala! Od srdce se zasmát.

„Co blázníš Simonko! My jezdily s kamarádkou samy od patnácti a nikdy se nám nic zlého nestalo. Jasně, že musíš bejt opatrná a pohlídat se, ale trampové nejsou žádný zločinci. Většinou. A kolik je Simonce?“

„Bude jí 14.“

„A nemá nějakou partu? Nebo s ní vyjed' ty!“

„Ses zbláznila! Já se bojím v noci i přes park a do žádný klukovský party ji nepustím. Chodí do turistickýho kroužku, to musí stačit. Ale prej je to tam nuda. Ani žádný vybavení nemáme.“

Napovídala toho tolik, že to slyším ozvěnou, ještě když se doma přezouvám. Otevřela jsem vandrůvkou skříň a dlouze se dívám, poprvé bez hořkých slz, na tři uzdy sbalené na cestu. Moje čistá a dvě tak, jak je vytáhli z rozbitého auta.

Já měla noční, když mi přišli oznámit, že manžel a syn měli po cestě na osadu nehodu. Tirák jim nedal přednost.

Trvalo mi to další tři týdny, než jsem vzala po cvičení ženský domů. Teda holky! Simonu a Simonku. Vlastně to bylo na doporučení doktora.

„Dělejte to, co vás bavilo a na co jste neměla posledních několik roků čas.“

Otevřela jsem tu skříň kostlivců a vyvalila všechny ty důležité nezbytnosti. Předsíní se line vůně všech ohňů, co jich za těch dvacet let vzplanulo, a na maskáčích je vidět stopy jehličí, smůly a všeho toho krásného neřádstva, co v lese potkáte.

Dup dup dupy dup, poskakuje Simonka radostí a hned se učí, jak s přezkami, jak sbalit, jak co připevnit, kam co přijde. Máma vzdychá nad kafičkem a nemůže se vzpamatovat z toho, že by měla opustit

bezpečí města.

„Co blbneš, pojedem v sobotu a v neděli už budeš zpátky ve vaně.“

Vzdychá a omylem si podruhé sladí.

„Tak jak mi to sluší?“ nakráčela k nám ta trapérka, „a fakt si tohle všechno můžu pučit? A smím tu kudlu nosit takhle?“

„To víš že jo,“ derou se mi do hlasu slzičky.

Ta bunda je jí v ramenou větší, ale rozhodně se v ní neztratí.

„A pojedem daleko? Na potlach?“

„To teda né. To jako bys chtěla k moři a hned do ponorky. Pěkně postupně. Pojedem na konečnou. Tam začíná kouzlo zvané les. A na vandru můžeš a smíš všechno. Jen musíš sama přemyslet, co je a není správný.“

No, já vím! Krasořeč! Když mě ale vzalo to její nadšení!

„A mohla by s náma kámoška z turistáku? Bráchové jí všechno pučí a když pojede mamka, tak ji rodiče pustí.“

Mamka si u stolu povzdechla a bylo jasno! Pojedeme ve čtyřech.

„Tak jo? V úterý po cvičení ji přived’ a skočíme někam na limču, at’ se poznáme.“

A tak jsme v úterý šly "Pod kaštany". Všechny čtyři. Holčiny měly stejné tričko a ve vlasech stejnou stuhu. Slušelo jim to! Když jsme nakráčely na slezinu, byla z toho krásného mládí osada celá vedle. Většinu kluků a holek jsem od pohřbu neviděla. A to už budou dva roky. Ale žádná křeč. Všichni byli v pohodě. Šerif se k nám vrhl a začal palcový taneček. Pusů mi teda nedal. Pamatuje si, že to nemusím. Simonu to neminulo. Usadili nás do rohu, prej, abychom neutekly.

Drnk drnk drnky drnk.

Kytary duněly a mnohohlas drsňáků se srdcem na dlani proplouval z jedné písně do druhé. Až mě to sebralo. Netušila jsem, že mi to jejich skřehotání tolik chybí.

Chlapi se předváděli a ženský koukaly po očku, ale ne ve zlém. Jsou to prima kamarádky. Jen utahané od dětí i od těch svých věčných snů.

„Tak co, omladino?“ utřel si šerif pusů do rukávu, „prej se chystáte na vandr. Už umíte sbalit plnou polní?“ směje se do vousů.

„Náhodou už umíme rozbalit a sbalit uzdu za minutu dvacet!“ vymrštila se Simonka.

„A jak si budete říkat?“ pokračoval ten satyr, „Tramenské Baby?“ řehnil se. No a ta malá najivka se zamyslela a povídá: „To ne, to by sme se asi nedohodly, jestli s tvrdým anebo s měkkým.“

Dovedete si představit, jaký hurónský smích se nesl klenbou.

„Hele, nechte toho pardálové!“ utípla jsem je. „Vždyť už ani nevíte, jak uzda vypadá. Všechno cpete do kletráků a autem jedete na boudu. A my už jméno máme. Připíjím na osadu Čtyrlístek.“

Půllitry křísly o sebe i o popelníky, oslavný chorál rozdrnčel několik šestic strun. Dopila jsem své pivo, Simona své druhé malé a děvčatům každé stačila na tu hodinku jedna limonáda.

Když jsme se blížily k zastávce a přijížděl jim autobus, Simona mě popadla za ruku a jen tak zamumlala: „Sme to ale blázni!“

Opětovala jsem stisk. „Ale krásný! Tak v sobotu!“

A je sobota.

Po snídani uklizeno, sedím u stolu a koukám na rukáv své bundy. Zbrusu nová domovenka na mne kouká vyzývavě.

Crr crr cr cr crrr.

Signál, jak jsme se dohodly.

Vykoukla jsem z balkonu, abych nevylítla ven jak poplašená kvočna.

Dole trojice zelených trpaslíků.

Honem projít byt. Vše zavřeno a vypnuto! Už jsem na chodbě. Ještě než zabouchnu dveře, plácám po všech kapsách, jestli všechny důležitosti mají své místo.

Než jsem přivolala výtah, tak jsem se nadechla. Když zastavil, vydechla. Za mnou je minulost a dolů si vezu budoucnost.

Karpatská stařenka

Marta Pelikánová - Pelda

*Karpatská stařenka
bez bot a bez zubů
vyhrne sukni a brodí přeje
na cestě do dědiny.
Tož, co mi tu čučíme, chalani?!
Zouvám kanady
svlýkám maskáče
usmívám se...
Jen ty zuby ještě drží.*

Temné noci duše

Jan Eret - Janek

*A déšť
Ten v mracích čekal na svou chvíli
Chce nést
Svůj balík z nebe poštovní*

*Chce psát
do tváří těch co venku zbyli
že hnát
se umí pravda s povodní*

*Koryto se nové láme
Skála puká, hlína svou
Hnědou dělá šmouhu ránem
Jedna vlna za druhou*

*Pak zní
Hrom silou jako kdyby dům spad
A stín
To tančí nebe s Charybdou*

*Se mnou
Ať stojí tiše kdo chce zůstat
Temnou
ted' noci duše samy jdou*

Souhvězdí splněných přání

Jaroslav Pagáč - Jaroos

Ta facka přilítla odněkud zleva. Pravda, znalostma fyziky jsem ve škole nikdy moc neoslňoval, ale tahle praktická ukázka zákona akce a reakce by musela udělat dojem i na samotného Newtona. Odlepil jsem se mírně od země, ukázkově předvedl půl druhého obratu piruetmo a způsobně se složil před nálevní pult.

„To abys věděl, jak se chovat k dámě, mladej!“, zaslechl jsem ještě odněkud z dálky a svět přestal existovat.

„Kdo přivede pannu neposkvrněnou, by pána lesů Fabiána i jeho hordu čučkovskou ku hostině sezvala a krmí i nápojem skvostným uctila, nechť přání své největší vysloví a toto mu natotata splněno budiž.“

Pravda, to slůvko „natotata“ mi tam sedělo asi jako Pendolino na trase liteňský lokálky. Jenže já tohle četl v dědově deníku. A ten by mě prohodil plotem až k sousedovi na hnůj, kdybych jen trochu zapochyboval o čemkoliv, co si kdy zapsal. Deník byl svatej. No a pro mě vlastně i děda...

Naučil mě, městskýho kluka, vlastně ty nejdůležitější věci. Pod jeho dohledem jsem vylez na svůj první strom. Vlastně i na druhéj. Jenže to jsem kradl sousedovi zralý švestky. Dal mi tenkrát takovej jakoby pohlavek a řek, že ke snídani bude fajn koláč. Jo a první prak, rozbitý okno, slzy kvůli Julče z domku odnaproti, roztrhaný kalhoty z bitek s vesnickejma klukama. Bylo toho strašně moc...

Často mi říkal, že aby člověk dostal to, co chce, stačí bejt zdravěj a mít chuť žít. A ještě něco. Jenže to se vždycky šibalsky otočil k babičce, ta zčervenala a klepla ho hliníkovou lžící do čela. Fakt pokaždý. Dodneška si myslím, že nosila v zástěře jednu do zásoby, abych se nikdy nedozvěděl tu poslední důležitou věc. Proto jsem zůstal při hledání štěstí odkázanej na zápis v deníku, i kdyby tam místo „natotata“ bylo napsaný třeba „vcukuletu. A taky na to, že musím stůj co stůj najít neposkvrněnou pannu, abych mohl svý přání vyslovit.

„Ahoj.“, píplo někde nade mnou.

Na tváři jsem cejtil plastickou mapu cizí tlapy a věděl jsem, že tomu ranařovi budu moct ještě tejden věštit osud z dlaně jen při pouhým

pohledu do zrcadla. Vydrápal jsem se na židli a zkusil zaostřit před sebe. To, co jsem měl zprvu jen za obyčejnou změt' žlutejch čar, se proměnilo v záplavu vlasů, mezi kterýma na mne probleskovala hladina dvou modrejch studánek hloubky Mariánskýho příkopu.

Jestli někdy v něčem děda neměl pravdu, pak v tom, že se vždycky vyplatí jednat na rovinu a jít rovnou k věci. Tahle jeho rada mě ještě brněla v čelistech a pískala mi do ucha výhružnou melodií. Děvčata jsou v dnešní době děsný netykavky. A jejich frajeři snad ještě větší. Dobře, někomu se tohle téma může zdát trochu důvěrný, ale to snad ještě není důvod, aby člověk, kterej se slušně a jasně na něco zeptá, v následující vteřině leštil nosem parkety. Musel jsem na to jít jinak. Nasadit cit pro diplomacii, rafinovaně zahalovat pravej důvod zdánlivě nesouvisejících otázek a vůbec polehoučku rozplétat závoj nejistoty.

Během půl hod'ky jsem měl naprosto jasno. Mrkání řas, horlivý kejvání, sem tam zatřesení blond'atou hřívou a hlavně nesmělý slůvka, sem tam zašeptaný, mne nemohly nechat na pochybách. Mám JI! Je jí šestnáct... ŠESTNÁCT! Kluci vlastně nestojí za řeč, kamarádi a kamarádky radši diskotéky, parčíky a flašku vodky na školním hřišti... Les jim nic neříká – jen špína, nuda, pavouci a kosa v noci. To pivo před ní na stole nestálo za řeč a hlavně – nevinnost v očích byla prostě nezpochybnitelná.

Venku bylo vedro, že by člověk eskymáka nevyhnal. Táhnul jsem na hrbu lodní pytel nacpanej k prasknutí a modlil se, ať obsah vydrží ještě pár hodin. Ostatně, proto mi ho taky hospodskéj doted' skladoval ve svém mrazáku. Modroočka vedle mě vlastně furt netušila, co po ní chci. Ale šla se mnou. Nastavovala tvář slunka, lehce si vykračovala jen s malým telátkem a nechala se vést. Vždyť já to tu měl prošláplý. Zakopl jsem tu už o všechny šutry, u každýho smrku chvíli „v zamyšlení“ postál, spal na každým fleku a spadnul v noci snad ze všech seníků třicet kiláků odtud nazdařbůh kamkoliv...

Lidský tělo prej ze 70 procent tvoří voda. Takže když jsem se pod tím nákladem scvrkl na těch zbylejch třicet, skryly nás první stíny stromů. „Ještě tak čtvrt hod'ky.“, zasípal jsem skrz duny vyprahlejch rtů a chytl se úzkýho, skoro neviditelnýho potůčku, kterej nás měl dovést až k malýmu jezírku o necelej kilák vejš.

Nebudu vás nudit líčením utrpení posledních pár stovek metrů. Beztak nikoho nezajímá, že jsem prožil veškerý stádia klinický smrti, viděl světelněj tunel, na jehož konci mi kynula jakási božská bytost,

že jsem se v duchu rozloučil s mámou, odkázal kamarádům veškerou výbavu a v neposlední řadě se většinu času styděl, když mi před očima probíhaly highlights mého života...

Asi jste pochopili, že jsem přežil. Protože tohle není žádnéj přepis poznámek, který někdo našel v křečovitým sevření pařátů vybělený mrtvoly někde v hlubokých hvozdech brdského pralesa. Jo, dokázal jsem to. Padl jsem k lavičce a plynule se skutálel ke studánce, která v sobě kupodivu měla tolik vody, aby mě to přivedlo zpět ke stavu plného vědomí..

A ona? No, jak bych to řekl. Bylo tu jezírko, že jo. A to vedro, únava a tělo i vlasy slepený potem. Zkrátka, když jsem se odhodlal ohlídnout, byla už ve vodě, cachtala se a něco na mě pokřikovala. Neodvažoval jsem se tím směrem krom toho krátkýho mrknutí podívat. Zády k ní jsem začal na celtu vytahovat z pytle pečený kuře, řízky, karbanátky, zákusky sladký i slaný, jednohubky jemný i pikantní, ovoce sladký a zeleninu šťavnatou . Vše pochopitelně poněkud rozblemcaný. A taky víno, pivo a nějakej ten tlamolep. Do toho jsem žvatlal. Žvatlal a žvatlal, až jsem vyžvatlal úplně všechno. Všechno o tom, proč tu se mnou vlastně je, co od ní potřebuju a hlavně to, podle čeho jsem si vybral právě ji a její nevinnost.

To náhlý ticho bylo tak hluboký, že by vandrák slyšel krtek mrknout. Že se nepohnul list na stromě, to se dalo v tomhle počasí čekat. Ptáci se buď zdekovali, nebo drželi zobák a slabej proud potůčku se zastavil a snažil vsáknout do země v očekávání nějakýho neštěstí.

Otočil jsem se. Stála uprostřed jezírka a jen se na mě dívala. Veselí v očích nahradily rozpaky a zkřížený ruce na prsou jako by chtěly dohnat to, co její mlčení právě přiznalo. Těžko říct, jak dlouho jsme tam tak na sebe civěli. Až nám najednou oběma začal v koutcích hrát úsměv. Natáhnul jsem se pro první láhev co jsem nahmátl, sednul na zem a pořádně si přihrnul. Vždyť moje nikdy nevyslovený přání vlastně vystupovalo z vody a blížilo se ke mně. Kapky jí s vlasů dopadaly na záěstí, proháněly se mezi pihama a spojovaly je v souhvězdí budoucího štěstí...

Podzim

Jan Eret - Janek

*S kořeny ve skále klidná je osika
když její listy jsou jak ruce zlatníka
Bez hnutí třpytivé, benátský karneval
Na který podzim si ruch lidí nepozval*

*A trní na svahu rudou si přisadí
Zelený král zbude v rukách jen kapradí
S leskem jak z výlohy na kámen usedá
Vážka co svět vidí očima vševěda*

*Modravý nádech dá obloha krajině
Barvami posedlé, nemyslí na jiné
Vzdálené obzory s mořem a lotosy
Nehledá když svými šaty se honosí.*

*S kořeny ve skále klidná je osika
když její listy jsou jak ruce zlatníka
bez hnutí loučení, v duchu se zadumá
v barvách a mlčení podzim svou pravdu má.*

XXX

Zdeňka Líbalová

*Drzý spratek jaro
Po svém okolí
rozhazuje květy –
a kdo má uklízet tu vůni!?
A věřte mi
i sluneční svit
se z bytu
špatně vyhání*

Na odstřel

Miroslav Novák - Kazatel

Nápad Munyho přečkat zimu v jeskyni neměl žádnou chybu. Na podzim už jenom stačilo pokácet pár soušek, přepažit jimi vchod do jeskyně a opatřit ho vchodovými dvířky. Vyrobit uvnitř pár ohrádek na spaní a vystlat je hromadou listí už byla úplná hračka. Zato se dřevem na topení jsme si docela mákli. I když, podle mýho skromného odhadu, nám tak dřevo mohlo vydržet nejen na jednu zimu, ale klidně na dvě. Z bilancování našeho společného štěstí mě vytrhl Mozek tím, že do ohně přihodil pár polínek. „Úplná pohádka, nemyslíš?“ Kývnul jsem. Ono se ani nic jiného nedalo. Kousek ode mne se před klukama vytahoval Car svými zásluhami na tom pohodlíčku. Zrovna on, kterej by měl raději držet hubu. Makal tady jenom jeden vandr a se svejma tuleníma ručičkama toho zrovna moc neudělal. Prsty levé ruky jsem si přejel mozoly na té pravé a obráceně. Ostatní kluci, i když věděli svoje, mlčeli. Někdy mi tahle falešná kamarádká solidarita připadá jako pěkný hnus. Jenže na druhou stranu se v každé partě, nejenom té trampské, najde nějaký takovej Car, co všechno zmákně jenom hubou. Už to vypadalo, že Car bude v těch svých záslužných kecech pokračovat až do neděle, když se ozval Mozek: „Nemohl bys být už konečně zticha, ty náš úderníku?“ Jenže proti takovým slovním útokům byl Car perfektně naimpregnovanej. Pohotově se rozkecal o ženských. Mimochodem, tady byl Car úderník ještě větší, i když ho nikdo a nikdy s žádnou ženskou neviděl. Tomu se ani nedivím. Která by taky chtěla tuleně. Nabídnul jsem klukům cigarety. Cara jsem schválně vynechal.

„A já jsem vosk?“ zeptal se dotčeně.

„Proč bys měl být? Jenom jsem si myslel, že skrz to svý věčný kecání nemáš na cigaretu ani čas. A stejně mi pro tebe ani žádná nezbyla.“ Na důkaz toho jsem zmačkal cigaretovou krabičku v dlani a hodil ji do ohně. Jenže ten ji jako naschvál žárem rozšklebil, aby všichni viděli, že zbyla.

„Nakonec jezdit se dá i jinam,“ řekl jsem do toho, už nějakou chvíli trvajícího, ticha. Nikdo z kluků na to neřekl ani slovo. Nahodil jsem usárnu a vyšel pomalu z jeskyně. Zastaví mě? Nezastaví? Druhá možnost byla ta správná. U potoka mě dohonil Mozek. Na pravém rameni mu visela halabala sbalená usárna.

„Hele brácho, copak nevíš jaká bude dneska v noci kosa?“
Určitě v pátek sledoval předpověď počasí jako já. Kývnul jsem.
Jakmile jsme se dostali na silnici, začalo to docela pěkně klouzat.

Část cesty na nádraží mi Mozek tloukl klíny do hlavy, abych pochopil, že tam, kam pojedeme, je hotovej ráj na zemi.

„Takovej úžasnej seník, plnej toho nejvoňavějšího sena, ve kterým usneš jako když tě do vody hodí, jsi ještě nikdy neviděl,“ básnil nadšeně.

„Jo a kolem něho navečer ve sněhu tančí úplně nahý lesní víly,“ začal jsem si z toho jeho nadšení utahovat.

„Jaký lesní víly? Kdybys viděl místní holky, mluvil bys úplně jinak,“ pokračoval v přesvědčování.

„Třeba maďarsky?“ Musel jsem se pochválit. Utahování mi šlo docela dobře.

„Ze všeho nejdůležitější je to, že hajnej je náš člověk a zbytečně neotravuje.“

„A vypadá alespoň jako Krakonoš?“

„Jakej Krakonoš?“

„No, přece takovej ten večerníčkověj pán hor s plnovousem a fajfkou v hubě, kterej nám v případě nouze pomůže proti vrchnosti.“

„Proč se já blbec vůbec snažím?“

„Přece proto, že jsem tvůj kamarád. Nebo snad ne?“

Za okny vytopeného motoráku, mířícího do Mozkova ráje, celou cestu řádila sněhová bouře. Vystoupit z něho mohl jenom opravdovej šílenec. A my byli hned dva. Asi tušíte, jak jsem v tu chvíli záviděl průvodčímu, který odpískal odjezd a naskočil zpátky do tepla motoráku.

Vesnická hospůdka byla pro nás dva záchranným kruhem hozeným tonoucím. Čekal bych, že v takovéhle sibérii v ní bude narváno. Skutečnost však byla jiná. U výčepu za stolem seděl nad rozpitým půllitrem a několika prázdnýma štamprlatama hajnej v hubertáku a s kloboukem na hlavě. Přes opěradlo židle mu na řemenu visela zlomená flinta. Naproti němu usrkával pivo hospodskéj. Pane jo. Nuda daleko horší než v Brně. Sundali jsme ze zad usárny, svlékli maskáčový bundy, pověsili je na věšák a obsadili stůl hnedka vedle.

„Pánové si budou přát?“ zeptal se hospodskéj, aniž by se zvednul od stolu za kterým seděl.

„Uděláte nám grog?“ zeptal jsem se.

„Od čeho jinýho bych asi tady tak byl?“ ozval se dotčeně a nahnul si z püllitru.

Mozek pokrčil rameny a přejel očima okolní prázdné stoly „Neřadí tady náhodou mor?“

„Něco daleko horšího. Zájezd do Třebechovic na betlém. Jenže znáte to, i kdyby zájezd nebyl, před vánocema je tady vždycky tak plno.“ Smysl pro humor hospodskéj v žádným případě nepostrádal.

„A něco k jídlu?“

„Máte štěstí. Byla by tam domácí roštěná s knedlíkem. Manželka, ještě než odjela na zájezd, mi navařila na dva dny dopředu. Sami ale musíte uznat, že roštěná dneska k obědu a večeri a zítra zase k obědu, to je i na jednoho hospodskýho trochu moc.“

„Odkud vás sem čerti přiváli?“ probral se, do té doby mlčící, hajnej.

„Jací čerti? Přijeli jsme k vám na kolech. Samozřejmě na těch horskejch. Na jinejch by se to v té vánici ani nedalo,“ snažil se Mozek všechno obrátit v žert.

„Tak na těch kolech můžete zase fofrem odjet zpátky. Nikdo tady na vás není ani trošku zvědavej,“ znovu zaútočil hajnej.

To už bylo i na mě moc: „Jinde nás občané v čele se starostou vítají chlebem a solí a u vás nic. Nebude to náhodou tím, že ti pohostinní odjeli do Třebechovic?“

Hajnej zrudnul v obličeji jako krocan, prudce se zvednul i s tím nedopitým püllitrem v pravé ruce a napřáhnul se. Zbytek piva přitom vychrstl za výčep.

„Ze mě si tady nikdo nebude dělat prdel!“ zařval vztekle.

„A my si mysleli, že si z nás děláte to stejný vy,“ automaticky zareagoval Mozek.

„Neblbni Josef, sklo je drahý,“ zachránil situaci hospodskéj, kterej k Josefovi přiskočil a vykroutil mu püllitr z ruky. Nebýt toho, vzápětí jsem mohl být synem smrti.

Jenže hajnýho vztek jen tak neopustil: „Ukažte se mi v lese a odstřelím vás jako škodnou!“ Z kapsy hubertáku vylovil dvě stokoruny a hodil je na stůl. Potom z opěradla židle sebral flintu a vrávoravým krokem vypadnul z hospody.

Strčil jsem do Mozka loktem: „Tak tohle má být ten náš člověk, kterej zbytečně neotravuje?“ „Jenže ten se místo na mne obrátil na hospodskýho: „Hádám, že hajnej by nás dva viděl nejraději vycpaný? Nebo se pletu?“ Hospodskéj s odpovědí váhal.

Jenže Mozek ho dlouho váhat nenechal: „Pane hospodo, přece vás

nebudeme prosit na kolenou!“

„No, že by se mi to nelíbilo, to se nedá říct. Ale hajnému se nesmíte divit. V létě mu zdrhla ženská s nějakým trampem. Od té doby pije jako duha a na trampy je alergickejší asi tak, jako já na zahradní jahody. Být váma, nebral bych jeho varování na lehkou váhu a lesu bych se raději velkým obloukem vyhnul. Řekněte sami, není ten život někdy na posrání?“ Hospodskéj vypnul sotva na vteřinu. „Já tady jenom furt kecám a vy jste si objednali. Takže dvakrát grog a dvakrát domácí roštěná s knedlíkem,“ potvrdil si sám pro sebe objednávku a zmizel za kyticí zavinutým závěsem. Usárny a maskáče na věšáku začaly tát. My dva taky. Chtělo by to hadru na podlahu. Možná i dvě.

Ze seníku jsem lezl jako kdybych měl odvandrovanou padesátku. Mozek, jak jsem ho pozoroval, na tom nebyl o moc líp. Páteční předpověď počasí se stoprocentně potvrdila.

„Bráško, nebudeš mi to asi věřit, ale celou noc jsem nezahmouřil ani oka. Pořád se sem dobývaly nějaký cizí holky. Nechtěl jsem tě budit, protože jsi v tom voňavém seně spal, jako když tě do vody hodí. Tak jsem jim natvrdo řekl, ať si jdou mrznout někam jinam. Z toho věčného běhání vůbec necítím nohy.“

Mozek zapnul mozkovnu: „Taky je necítím. Jenže na rozdíl od tebe to беру sportovně. Ve filmu pro pamětníky o válečném letci Meresjevovi jsem viděl, že když ho sestřelili, tak je taky necítil. Co myslíš, že s tím dělal? Plazil se. Vždyť my dva se můžeme opičit po něm.“

„Jenže to byl sovětský člověk! Nepřišel nakonec o ty nohy, nebo to byla jiná hororová pohádka?“

„Nebyla. Ale víš jak se bez nich, na těch náhradních, naučil parádně tancovat! To bychom mu zrovna my dva, taneční dřeva, mohli závidět.“

„V žádném případě bych nechtěl hajnému udělat radost tím, že mu tady dobrovolně po pár metrech plazení postupně zmrznu celej.“

„Máš pravdu, takhle by to měl s náma pěkně bez práce. Jenže bez té nejsou co?“

„Houby?“

„Na lesárně do mě hustí něco úplně jinýho.“

„Kecají. Však to poznáš sám, jen co z ní vypadneš.“

„Jo, když už jsi vzpomněl na školu, tak ještě než jsem včera vypadl z jeskyně, řekl jsem klukům, že zrovna tady potřebuju odlít pár zvířecích stop na zápočet.“

„No a co? Kdo z nich se asi dozví, žes jim kecal, když jim o tom neřeknem?“

„Asi nikdo. Jenže já bych ti měl takovej blbej pocit...“

„Prosím tě, vykašli se na pocity,“ skočil jsem mu do řeči.

„.... hlavně sám před sebou.“

Málem by mě tím útokem na city dostal. Jenže vzdát se jen tak bez boje nebyl můj styl. V rukávu jsem nahmatal zašitý trumfový eso. Bylo na čase ho vytáhnout.

„A nechceš mi náhodou ty chytroši říct, kde bysme tady, uprostřed lesa,“ mávnul jsem roztaženýma rukama kolem sebe jako herec na divadle, „splášili sádru?“

Vtom mi to docvaklo. „U hajnýho???? To přece nemůžeš myslet ani trochu vážně?“

„Proč ne? Nebo si snad myslíš, že bychom v té naší pohádkové jeskyňce vůbec kdy mohli zažít takové dobrodružství?“

„Co když tam třeba přiletí sedmihlavý drak a my dva u toho zrovna budeme chybět?“

„Toho bych se vůbec nebál. Vsadím se s tebou o co chceš, že místo draka přiletí nějaký ochránce a klukům jeskyňku na zimu určitě nezkolauduje.“

Najednou z ničeho nic Mozkovi přeskočilo. Začal kolem mě křepčit a přitom ze sebe vyrážel skřeky, které si nezdaly se skřeky Komančů v období, kdy se chystali vyrazit na válečnou stezku. Byl vážně nejvyšší čas se připravit.

Hned poté, co plechová cedule se zákazem rozdělávání ohně a kouření v lese nenávratně zmizela pod Mozkovým maskáčem, jsem si zapálil možná svoji poslední cigaretu.

„Pro jistotu jsem se ještě vycpal novinama. Myslíš, že deset vrstev bude stačit?“ poplácával se Mozek docela nejistě po hrudníku. Pokrčil jsem rameny. Trojitá vrstva théráku, kterou jsem měl zastrčenou pod maskáčem já, mi nejspíš bude asi taky prd platná. Na cestu do hájovny to chtělo minimálně neprůstřelný vesty. Vyrázili jsme.

Závěrem by možná někdo z vás rád podotknul, že já s Mozkem bysme si v tu chvíli nejspíš zasloužili papíry na hlavu. Klidně mu dám za pravdu. Na naši obranu můžu říct jenom toto : Jenže my tu sádru fakt nutně potřebovali. Alespoň jeden pytlík!!!

Karpatskému pastierovi Bartolomejovi

Peter Jokl - Joko

*Na cestu padajú
prvé hladné tiene
slivkovou alejou
kráčam k Tvojej rodnej obci
prišiel som s Tebou pobudnúť a povedať Ti:
Sme dvadsať rokov na slobode
za ktorú si dvadsať rokov bojoval
a Ty si stále
nikým nikde nevidený
nikým nevydávaný.*

*V batohu Tvoja kniha
pre prípad strachu
v úzkosti hľadania
nestratiť svoj smer
moje kroky
plné jesene
tlejúceho lístia a padajúcich jablák
nechávajú za sebou
strašiakov v pustých poliach
nových vládcov Figurov
ktorí stavajú nové kulisy
zo starých lží
zapaľujú vatry
vynášajú kríže
a vypúšťajú nových Démonov.*

V jeskyních

Jan Frána - Hafran

Byli tak hluboko v nitru Červených skal, že si ani nebyli jisti, kde vlastně jsou. A bylo jim to srdečně jedno. To je na vandrech snad to nejkrásnější, když si člověk může dovolit ztratit pojem o časoprostoru a ještě si to užívat. A oni si to užívali. Ráno je zastihlo pod převisem, jehož okrově červená klenba obdivuhodně kontrastovala s blankytně modrým nebem. Všechno slibovalo nádhernej den. Na ohni se hřály ešusy s vodou a dva trampíci labužnický dlabali z pánvičky smaženéj lančmít.

„Jdu ložit!“ oznámil Garly, sotva si nacpal břicho snídaní a zapil čajem i kafičkem.

Bubák neřekl nic, jen se zvednul, protáhnul se a kejvnul. Šli na to.

Rychle překonali hranu převisu a stoupali výš. Bubák první, Garly za ním.

„Bacha, šutrák!“ ozval se najednou výkřik, doprovázenej rachotem. Vzápětí se dolů zřítíl dobře stokilovej balvan.

„Jsi v pořádku,“ ozval se ze shora starostlivej Bubákův hlásek.

„Jo, jsem, ale příště varuj dřív!“ odpověděl Garly.

„Je tady nějaká štěrbina,“ ozvalo se.

„Už jsem u tebe,“ řekl Garly, „paráda, vede to dál!“

„Uhni! Shodím pár kamenů.“

Vzápětí se dolů snesla taková menší červená lavina.

Bubák s Garlym rychle pochopili, že se jim povedl poměrně zásadní objev. Jakmile rozšířili otvor, ocitli se v jeskyňce, která nejenom že vedla dál do útrob skály, ale dokonce se rozšiřovala natolik, aby mohli bez problémů po čtyřech postupovat dál. Garly vytáhnul baterku. Po několika metrech dolezli do síňky, kde se mohli postavit a kde se chodba větvila do dvou dalších. Vybrali si jednu z nich a v zápalu nadšení pokračovali hloub a hloub. Další síň, další větvení, a ještě jedna, až se Garly konečně zastavil.

„Budeme si pamatovat cestu zpátky?“

Posvítíl baterkou za sebe a zjistil, že dokonce ani tady si není úplně jistej, kterou chodbou vlastně přišli.

„Zkus zhasnout, třeba ještě uvidíme světlo z venku,“ navrhnul Bubák a v hlase se mu ozval záchvěv paniky.

Pokus nevyšel. I když čekali pár nekonečných minut, než se jim

přizpůsobí oči, nezahlídli sebemenší náznak světla.

„Zkusíme zařvat, třeba nás někdo uslyší,“ přišel s novým nápadem Bubák, „ráno se kolem motali turisté.“

„Nic,“ hlesnul, když ani několikátý cyklus řev-poslouchání nepřinesl ovoce.

„Nedá se nic dělat, musíme cestu ven najít sami!“ zavelel Garly „nemáš provaz?“

„Jenom tkaničky od bot.“

„Ty nám moc nepomůžou. Nevadí, začneme od levý chodby a budeme je prolezat postupně. A tam, kde jsem už byli, necháme nějakou věc, abysme poznali, že jsme zase na stejném místě.“

Vyrazili. Chodeb bylo víc, než čekali, a tak jim brzo začaly předměty docházet. Bubák musel oželeť lžici, Garly krabičku od sirek, v který měl svůj posvátný kamínek z Alp, v jeskyni uvízly i jejich všechny tkaničky od bot, kapesní nůž, žvejkačka. Jejich kapsy zely prázdnou a do toho všeho začala baterka zlověstně poblikávat. Úplně ztratili pojem o čase, vzdálenosti, kterou urazili i o tom, jestli jsou výš, nebo níž než vstup. Panika nabírala vrcholu. V jedné z dalších větších síní se Garly zhroutil a vypnul baterku.

„To nemá cenu, tady můžeme běhat do nekonečna a nebude to nic platný.“

Bubák dopadnul vedle něj.

„Dřív nebo později nás začnou hledat,“ uklidňoval ho. Neznělo to zrovna přesvědčivě.

Mlčeli. Uběhlo pár minut.

„Hele, já asi něco vidím,“ ozval se nejistě Bubák.

„Kde?“

„Támhle!“

„Jestli mi to právě ukazuješ, tak je to na houby, nevidím ani tebe, ani to, co vidíš. Co je to?“

„Asi světlo, ale hrozně slaboučký.“

Garly rozsvítil.

„Kde to bylo?“

„Někde tamhle,“ nejistě ukázal Bubák.

Garly se postavil těsně k němu, zhasnul, chvíli čekal, než oči přivyknou a pak to uviděl. Opravdu se tam odněkud linul neuvěřitelně slaboučkej pramínek světla.

Vydali se opatrně za ním. Vždycky jeden z nich zůstal na místě, druhý popošel s baterkou pár kroků tím směrem, zhasnul, počkal, jestli světlo ještě uvidí, pak za ním došel druhý a tak dokola. Byl to

vleklej proces, ale teď už museli hrát na jistotu. Nejdůležitější bylo, že se to začalo vyplácet. Světlo sílilo, a i když bylo pořád neuvěřitelně slabý, už nebylo pochyb, že je opravdový, že nemají vidiny. Konečně byli před uzounkou škvírou, kterou k nim pronikaly paprsky žlutého světla. Pak zaslechli hlasy.

...

Kopec s převisem, pod kterým toho dne tábořili, byl na samém okraji Červených skal. Z druhý strany byl dávno zrušený lom, v kterým byla poměrně nedávno objevena a zpřístupněna veřejnosti jeskyně. Místní dobrovolní jeskyňáři tam prováděli výpravy důchodců, rodiny s dětma, školní výlety. A jeden takovej se právě nacházel uvnitř.

„A pančelko, proč tu nejsou krápníky?“

„Ta jeskyně je moc suchá, krápníky vznikají tak...“ snažila se průvodkyně, ale její výklad zcela zaniknul v křiku a štěbetání mrňavců.

„To je blbá jeskyně, bez krápníků.“

„Macocha byla lepší!“

„To je nuda!“

„Už tady někoho zabili? Byli tu loupežníci?“

„No tak děti,“ vřískla učitelka a vůbec si nevšimla, že se jí u nohou pohnul kámen. Nezaregistrovala to ani průvodkyně, která v tu chvíli stála na druhý straně.

„Děti, nezlobte a nepřerušujte paní průvodkyni. Kdo se bude chtít na něco zeptat, přihlásí se! Tak tamhle se hlásí Pepíček, copak bys chtěl vědět?“

„Já se uprdnul, cítíte ten smrad? A bude to tu smrdět už napořád, když tu není průvan?“

Děti vypukly v hurónskej smích.

Balvan se zase pohnul a objevila se tmavá průrva. Učitelka sice neviděla pohyb, ale černýho otvoru si povšimla.

„Koukejte děti, když budete zlobit, tak tady z té díry vyleze čert a odnese vás do pekla.“

Dole, pod jejíma nohama, se Garlymu konečně podařilo průrvu rozšířit natolik, že nejenom viděl, kam se to prohrabal a slyšel její poslední slova, ale dokonce se mohl i protáhnout ze zajetí jeskynního bludiště. Dílem proto, že se mu ulevilo, dílem díky tomu, že mu je to prostě vlastní, dostal blbej nápad.

„Ble, ble, ble, ble,“ udělal ukázkovýho čerta. Jeho hlasovej výkon byl umocněnej kamennou klenbou jeskyně.

Dětičky ztichly a paní učitelka se rozhlížela, kterej uličník to dělá.

„Co blbneš?“ ozval se za Garlym Bubák, „vylez už konečně ven, mám

tady toho až po krk!“

„Vydrž, už lezu,“ syknul Garly, „je tady nějaký krápník, vytáhnou se za něj.“

Natáhnul ruku, pevně sevřel domnělejší geologické útvary a s mohutným záběrem se vyšvihl otvorem ven.

Když Garlyho ruka sevřela učitelčinu nohu nad kotníkem, zaječela tak, že se ze stěn začal sypat prach a světla v jeskyni se rozblíkla. Vzápětí jí jeho záběr podrazil nohy a ona se skácela doprostřed svých dětských svěřenců. Když se pak na její natažený tělo vyhoupla červeným prachem pokrytá postava kudrnatého Garlyho s očima vypoulenými překvapením, omdlela. Děti se rozječely do neuvěřitelné intenzity a daly se na panické útek z jeskyně. Vzedmutá vlna dětských tělíček spláchla průvodkyni jako hadrovou panenku a vyvrhla ji ven, až na prosluněný parkoviště, kde už čekal zájezd jeptišek z nedalekého kláštera na rakouský straně hranice.

„Čert, čert, čert!!!“ ječely děti a mizely kamsi do dále. Průvodkyně je pronásledovala a snažila se je sehnat do houfu.

Ty z jeptišek, který trochu česky rozuměly, přeložily výkřiky ostatním. Nastalo velký hromadný křížování.

„Der Teufel, der Satan, der Luzifer!“

Nicméně na útek se nedaly. Sešikovaly se za matkou představenou, která pevně sevřela těžké masivní kříž a napřáhla ho proti východu z jeskyně.

Uvnitř se za Garlym vyhoupl i Bubák.

„No, ty máš teda vkus,“ utrousil, když viděl svého kamaráda, jak se zvedá z bezduchého těla učitelky. Oba bezradně stanuli nad jejím tělem.

„Co budeme dělat?“

„Dej jí umělý dechání,“ navrhnul Bubák.

Garly se při té představě otrásl.

„Dechá, je jenom bez sebe. Vytáhneme jí ven.“

Popadli ji za ruce a nohy a dřeli úzkou chodbu na světlo. Jako první vycouval Garly. Novej jekot ho přiměl otočit se. Před sebou uviděl obličej mohutné matky představené. Než se na něco vzmožil, ucítil prudkou ránu do hlavy. Pak mu masivní křicifix vypnul obraz i zvuk a poslal ho do milosrdných mdlob.

XXX

Zdeňka Líbalová

*Z paprsků slunce
Stvořím si
Letní stýskání
Po kapce rosy
Na řasách květů
A po pianu deště
Na které vítr přehrává
Velebné tóny
Z Bacha*

XXX

Zdeňka Líbalová

*Stromy shořely
Až do základů něhy
A láska
Se dá krájet
Ta láska k životu
Která ještě
Nedovolí umřít
Ale nutí mávat
Barevnou paží
Na pozdrav zimě*

Bosorka

Viera Večeřová - Ribana

„Ďalej vás zobrať nemôžem,“ oznámil nám vodič kamiónu. „Tamto za zákrutou je Poľsko.“

„Pešo to nie je tak ďaleko,“ presviedčala som sama seba.

„Nie, iba cez hory a potme,“ uškrnul sa Pedro. „Čo už. Za horami je naozaj iba Poľsko.“

„Mám mapu,“ pripomenula som mu.

„Ja mám zasa nos,“ prel sa so mnou ako vždy. „Poľsko je Schengen a nechápem, prečo nás nemohol vziať na hranicu.“

„On možno nechápe, prečo sa nevozíme vlastným autom.“

„Máš pravdu, to sa ľuďom ťažko vysvetľuje,“ Pedro sa mi usmial do očí a sprisahanecky žmurkol.

Dobre vie, že za ten úsmev mu odpustím. Nie síce hocičo, ale dosť z toho, čo si na mňa vymyslí.

Pedro je veľké decko, ktoré si detstva veľa neužilo a doháňa ho na staré kolená.

„Z toho zasa kuká noc pod širákom,“ neodpustila som si. „Ktorý senník to bude tentoraz?“

„Dal by som prednosť streche nad hlavou.“

„Rozmaznanec!“

„Romantička!“

Niečo medzi tým, uznala som v duchu.

Od augusta som bývala aj s dcérami u našich. Robotu mi našla mama v mzdovej účtárni neďalekej fabriky na autodiely a po večeroch som dávala dokopy účtovníctvo Pedrovej kapely. Doma popri robote na záhrade a okolo zajacov som ani nezbadala, ako beží čas.

Až prišli jesenné prázdniny, moje dve skautky si naplánovali dvojdňovú výpravu a po suchom lete konečne začali rásť aj huby, čo mi pripomenulo, že treba narobiť zásoby na zimu.

Tak akosi som sama sebe ospravedlnila svoje túlavé topánky.

Pedrovi stačilo len naznačiť. Ak sa v jeho bohatom programe našla chvíľka, kedy mohol zabudnúť na kapelu, na muziku a na volant, mohla som sa spoľahnúť, že sa mi vnúti ako ochranka. A jemu stačilo len zavolať na správne číslo a dostali sme kľúče od chaty na kopaniciach. Mama sa síce tvárila všelijako, ale prísľub dubákov do vianočnej kapustnice ju zmieril aj s faktom, že idem do neznáma s tým nezodpovedným kapelníkom, čo má päť ženských na každom

prste. A to ešte naši netušili, že sme sa vydali do neznáma stopom. Nechala som ich v tom, že samozrejme ideme autom, ktoré dobre poznali z Pedrových nečakaných príjazdov. Rodičom nikdy nevysvetlím, aký rozdiel je medzi kamarátom a frajerom!

Stmievalo sa nám pred očami, ako to už býva v neskorej jeseni, keď sa farbí lístie. Na bezoblačné nebo sa vyhupol mesiac. Odhadla som, že v noci bude riadna zima. Ešte, že som si nenechala vyhovoriť ten spacák!

Zastavila som sa, aby som skontrolovala mapu. V slabnúcom svetielku baterky sa na papieri kl'ukatila modrá značka. Pár takto označených stromov som cestou zahliadla. Upokojilo ma to.

„Hádam aj prideme...“

„Čoby nie, od hranice by to bolo bližšie, ale nejaké tri kilometre hádam prežiješ.“ A Pedro pridol do kroku.

„Že váhaš.“ Dobehla som ho. Od leta som na maminej záhrade nabrala dobrú kondičku.

Stúpali sme potme do kopcov, až v diaľke pred nami zablikotalo svetielko.

„Chalúpka ježibaby,“ žartoval Pedro. „Aby sme sa začali báť.“

„Dúfam za tú chalútku, že nie je perníková!“ neodolala som.

Poznám drahého kamaráta! Tuhľa dokázal sfutrovať celý plech slivkového koláča, zatiaľ, čo som druhý dopekala.

Potme to nebolo vidno, ale dokázala som si živo predstaviť, ako škaredo sa na mňa pozrel. Maškrtný chlap by si za nič nepriznal, že mu chutia sladkosti.

„Podľa čísla je to tá chata, ktorú hľadáme...“ uvažoval nahlas.

Bola. Aj kľúč sedel. Pedro zložil batoh za dvere a pomohol mi s mojím.

„Dobrý večer,“ zakričal.

Nebolo koho zdravieť. Žiarovka svietila, ale dnu ani noha.

„Asi zabudli zhasnúť,“ usúdila som. „Boli zakúriť a nechali svietiť.“

„Možno nezhasli naschvál, aby sme trafili. Vedeli, že prideme.“

Vzduch v izbe voňal zmesou dreva, dymu, ihličia a možno aj chlebového kvásku. Nevieť popísať tú vôňu, takú typickú pre stáročné drevenice, kde sa drevená dlážka robila len v parádnych izbách a obyvateľom musela stačiť udupaná hlina. Kuchyňa aj izba boli viditeľne zariadené prastarým nábytkom, skúpeným po okolí. Majiteľ si mohol pýtať príplatok za štýlovosť. Postele s vysokými čelami boli mne tak akurát, ale na Pedra prikrátke.

„Pridrsná romantika,“ zhodnotila som. „Nechceš predsa len môj spacák?“

„Seno sa niekde nájde...Ak sa nevyspím, aspoň si privstanem. Na svitaní sú huby najlepšie vidno,“ obhajoval Pedro fakt, že ma mieni o piatej ráno vykopnúť z postele. „Večer si spravíme praženicu a hubovú polievku, už sa teším,“ lákal ma. „Až zostarnem, chcel by som mať takúto drevenicu.“

Vytiahol z batoha chlieb a slaninu: „Večera, Hanka,“ podal mi krajec obložený kolieskami cibule.

Z hlbín domu to zašuchotalo. Staručká babka, dobre cez sedemdesiatku, nakukla cez dvere.

„Podťe ďalej, teta, slaniny máme dost“ pozýval ju Pedro.

„Slaninku ja už nepohryziem...“ odmietla. „Nepovedali mi, že tu budem mať hostí... vitajte v mojom dome. Mňa si nevšímajte... spávam v čiernej kuchyni, mladí mi tam zariadili výmenok. Tamto dole, pri ovciach.“ Ovce sme nevideli, možno ich už mala zatvorené.

„A huby rastú?“ spýtal sa Pedro.

„Ojoj, a kde inde by mali rásť, ak nie tu!“ zasmiala sa babka tak nahlas, až ma vyľakala. „Ale pozor! Každá druhá je šialená! Vyzerajú ako tie pravé, naozaj! Musíte ich počítat'. Jedna, dva, tri...“ rátala, akoby naozaj videla pred sebou hnedé klobúčiky. „Červené mi ale nejedzte, tie sú šialené všetky! Pozor na tie čarovné bylinky nad pecou. Suším si ich na zimu, proti lámke a horúčkam.“

Obzrela som sa. Nad pecou nič neviselo. Babička už asi dobre nevidí.

„Než pôjdete spať, nezabudnite nakŕmiť škriatkov! Najradšej majú mlieko,“ pripomínala.

„Miau!“ vošla do izby čierna mačka s blýskavými zelenými očami a obtrela sa mi o nohy. Kožúšok mala ako zamat.

„Spoznala mačkomilku,“ žmurkol na mňa Pedro.

„Miau!“ pritakala mačka, vyskočila na pec a stočila sa do kľbka.

„Tu bude veselo,“ hodil po mne Pedro pobavený pohľad.

„Dobrá noc! A pozor, aby vám ráno do čaju nespadol láskavec!“ Starenka sa kdesi stratila, mačka zostala a stúlila sa mi pri nohách.

„Dobrá noc,“ odpovedala som zavretým dverám a čudovala som sa, kam tak rýchlo zmizla.

„Čo je, škriatok? Mlieko nemám, ale pozri, čo ti dám,“ lákal ju k sebe Pedro na kúsok slaniny.

Nezaváhala.

„Človeče, Hanka, tá mačka má takmer ľudské oči!“

„Miau,“ odpovedala a odtiahla si svoj poklad za skriňu.
„Asi je zvyknutá, že jej tu dávajú jesť...“ usúdila som. „Na tuláčku vyzerá krotká. Zrejme sem chodí prespávať.“
„Aj my by sme mali ísť spať. Pozriem sa ja po nejakej kope sena...“
Hodila som Pedrovi svoj spacák, na posteli som mala poctivé periny, zima mi nebude. Pedro si ustlal na zemi a o chvíľku už nevedel o svete. Mačka sa mu stúlila okolo hlavy. Mama by sa asi čudovala, aké „kočky“ sa na Pedra tak lepia!

Ráno sme samozrejme vstali až po deviatej a než sa nám podarilo rozkúriť v peci a uvariť si čaj, ťahalo na jedenástu. Optimisticky sme vzali košík a obuli si čižmy, hoci po rannej rose nezostala už ani para.

„Miau,“ Naša čierna zelenooká známa sa mi pritrela pod nohy.

„Pôjdeš s nami na huby?“ spýtala som sa jej.

Vyzeralo to, že mi rozumie. Vyprevádzala nás hodný kus cesty. Napokon stratila odvahu a vrátila sa do bezpečia domu, na ktorý bola zvyknutá.

Cesta nás doviedla k najbližšiemu lesíku. Poliakov tam bolo o niečo viac než húb. Najlepšie úlovky sme ukoristili až pri návrate pod smriečkami v okolí chalupy. Na polievku a na praženicu nám vystačili, dokonca bolo aj pár dubákov do maminej kapustnice.

„Nepozveme starkú?“ spomenula som si na našu večernú návštevu.

Prehľadali sme dom, záhradu aj čiernu kuchyňu, ale nikde ani stopa po babke, dokonca sme ani nezbadali, že by niekde niekto prespával.

„Možno si poplietla chalupu,“ usúdila som.

„Alebo ušla z domova dôchodcov a vrátila sa tam, kde vyrástla,“ rozmýšľal Pedro. „Popýtajme sa my radšej v okolí, či sa niekomu nezatúlala, len tak pre istotu.“

Obišli sme susedov, ale o starenke nikde nevedeli. A keby len to! Pozerali na nás ako na takých, čo namiesto dubákov zbierajú a konzumujú muchotrávky. Nebyť toho, že sme tú starkú videli a počuli obaja, presvedčili by nás, že sa nám iba prisnila! Ale mlieko nám v jednej chalupe predali.

„Miau,“ privítala nás naša čierna kamoška, akoby tušila, čo jej nesieme.

„Ahoj, Bosorka,“ zohol sa k nej Pedro, vzal ju do náručia a hladkal ju po kožušku. „Že sa ty po večeroch takto tajne prevteľuješ?“

Mačka sa naňho pohoršene pozrela, v tej chvíli mala naozaj ľudské oči. Uzmieril si ju až kúskom slaniny a miskou mlieka.

„Chudera, asi je tu predsa len sama,“ poľutovala som ju.

„A čo s tým chceš robiť? Ved' vidíš. Je tu zvyknutá! Že, Bosorka?!“
 Pedro dobre vedel o mojom zvyku všade zbierať zatúlané mačatá. A uhádol, priečilo sa mi pomyslenie, že by mačka mala prežiť sama na chalupe. Ale keď sa mu večer Bosorka našťahovala na spacák, začal váhať aj on. Ráno som počula volať kamarátovi, od ktorého sme mali požičanú chalupu. O mačke nič nevedeli, musela sa pritúlať. A možno ju tu niekto nechal zámerne, ľudia sú aj takí.
 Ráno sme si privstali, predbehli sme v lese Poliakov a zozbierali sme úrodu mladučkých dubákov. Než som uvarila obed, Pedro ponaháňal signál v okolí chalupy, aby zistil, kedy nám ide autobus.
 A tak som pre Bosorku mätko vystlala svoj veľký piknikový košík. Keď prišiel čas odjazdu, nalákala som ju dnu, za slaninou by tá vliezla všade. Zhora som veko dobre previazala šatkou a spoločne sme sa vydali do nového domova.
 Mamu som podplatila dubákmi a Bosorka mi zostala. U nás sa rýchlo zmierila s teplou kuchyňou, s dostatkom jedla a dokonca aj s Ankou a Magdou, ktoré ju bez ustania naťahujú. A Pedro je jej obľúbená návšteva, ktorú si vždy zaberie pre seba. Nedali by sme ju za nič!
 Ibaže si s Pedrom stále lámeme hlavu, čo to bolo vtedy večer za babku. Nie sme si načistom ani s tými jej čarami. Muchotrávky sme síce nepojedli, ale hubám sme klobúčiky nerátali a ráno spadla Pedrovi do hrnca s čajom amarantová sušienka. Zostáva dúfať, že bláznivé huby boli včas vyexpedované do zahraničia, láskavec je prastarý názov inej rastliny a jediné kúzlo, ktoré sa jej podarilo, bola Bosorka.

Jsou kamarádi

Marta Pelikánová - Pelda

*Jsou kamarádi
 kteří vedou řeči.
 A nedovíš se nic.
 A pak jsou Ti
 co řeknou Ahoj
 zalomí palec
 a víš všechno.*

Ten, který chtěl pokořit horu

Miloš Hlávka

Krok za krokem, metr za metrem stoupá strmou a klikatou stezkou mezi kosodřevinou a skalními srázy. Co chvíli se přidrží větvičky, aby si usnadnil cestu. Pohybuje se těžce, unaven přibývajícími léty života. Už je to hodně dávno, co poprvé zatoužil stanout na vrcholu. Celý svět se tehdy prostíral před ním, všechny cesty začínaly u jeho nohou. Vlastně ani neví, kdy a kam vystoupil vůbec poprvé. Tato hora však v něm zanechala stopu osudovou.

Prodíral se tehdy – stejně jako dnes – kosodřevinou stále výš a výš. Pokořit horu – to znělo někde v jeho nitru. Dobýt kótu. Přemoci živly. Zvítězit nad divočinou. Ještě kousek – a zdolá vrchol. Ještě kousek – a...

...a najednou jako by se někde něco zlomilo. V očích se mu zatmělo. Mdloby jej přemohly. A pak se tělo toho, který chtěl pokořit horu, svezlo mezi větve vysokohorského porostu.

Ani nevěděl, jak dlouho tam vlastně ležel. Když se probral, nad okolními vrcholky se třpytila jasná noc a kdesi v dálce jen matné odlesky světél dávaly tušit existenci měst, živých měst tam dole u jezera na úpatí hor, v této žhavé letní sezóně až nepřičetně přeplněných rekreanty. Jít někam – ať nahoru či dolů – se nedalo. Mihotavé jiskry hvězd skoro nesvítily a anorektický – jakoby sotva vylíhlý – srpek měsíce také žádnými světelnými záplavami nepřispíval. A tak tam ten, který chtěl pokořit horu, takřka nehybně seděl a jen se snažil zjistit, zda neuvízl pár kroků od od některého z četných skalnatých srázů spadajících stovky metrů do hlubin. Pokud mu ovšem pohled dovolil – osahávat tato místa nohama by byla práce leda pro sebevrahy – a tím on rozhodně nebyl.

A znovu měl pocit, že jej vědomí opouští. Bludičky hvězd jako by začaly zvolna vyhasínat...

A tu jako by se odněkud z útrob horského masívu vynořil hlas:

„Blázínku! Pokořit horu se ti zachtělo? Mě? Pokořit?!

Třeba stokrát, třeba i tisíckrát se můžeš vydrápat na můj vrchol – ale co to bude znamenat? Já tady budu i tisíce let po tom, co se po tobě už dávno slehne zem.“

Pocit prázdnoty prostoupil nitro toho, který chtěl pokořit horu – a biblické „a aj, všechno jest marnost a trápení ducha“ se v něm

rozezvučelo tak silně, až se začal třást. „Proč já to všechno...“

„Človíčku...“ ozvalo se – teď už konejšivěji: „všechno má smysl. I to, co provádíš právě teď. Jestli chceš, vystup na můj vrchol. Ale nepokořuj mě. Nikdy nikoho a nic na tomhle světě nepokořuj. Protože jestli máš něco přemáhat, tak jen sebe. Svou namyšlenost i svůj strach. Všechno má smysl. Všechno může mít smysl. Jen se to musí dělat s pokorou a láskou.“

Seděl tam uprostřed kosodřeviny a čekal na rozbřesk. A hlas – ten zvláštní hlas někde uvnitř – nejprve uvnitř hory a pak i uvnitř něho – se vracel jak vlny příboje a přinášel další a další náznaky...

Střepiny...

Útržky myšlenek...

A když se konečně zpoza dalšího hřebene vynořily první sluneční paprsky, už věděl. Navzdory přestálé nepohodě končící probdělé noci se zvedl nečekaně svěže a vyrazil. A když konečně stanul na vrcholu, už to nebyla hrdost, už to nebyla póza dobyvatele, co jej ovládlo.

„Pojď, synku,“ rozeznělo se v něm, zatímco široko daleko kolem se rozprostíraly další vrcholky jako ostrůvky v moři ranního oparu: „a zůstaň se mnou chvíli. Teď už přicházíš ne jako dobyvatel, ale jako vzácná návštěva, která vážila dlouhou, namáhavou a někdy i nebezpečnou cestu, aby se mohla setkat s blízkou duší.“

Ten, který chtěl pokořit horu, se znovu rozhlédl. Jeho oči se zachytávaly o každou drobnost horského panorámatu, jeho kůže vnímala čerstvý ranní vánek jako pohlazení někoho hodně blízkého. A chvíle úžasu se protahovala a ranní mlhy se rozplývaly. Kdesi hluboko zahlédl odlesk malého zlomku hladiny vzdáleného jezera. Rozdychtělé oči se s pocitem nejhlubší vděčnosti vpíjely do krajiny, jež ještě den před tím byla pouhým bitevním polem, místem pro prověrku jeho vlastních sil. A pak sešel zpět do údolí, do všedního života, ale odlesk hory – jejího majestátu – a toho, co prožil na jejím úbočí a vrcholu, se v něm usídlil a neopouštěl jej.

Nadále se – stejně jako dřív – znovu a znovu vydával na cesty. Stoupal do svahů, kličkoval mezi balvany a rozhlížel se z výšin po okolí. Něco v něm se však proměnilo. Nyní, když mířil k vrcholům, laskal stezky pohledem, odprošoval sviště, které snad náhodou vyplašil, vzdával úctu orlům skalním, když jakoby bez sebemenší námahy graciózně kroužili vysoko nad jeho hlavou. Zdravil horské štíty stejně jako zdánlivě bezvýznamné pahrbky a vždy jim v duchu

děkoval za pohostinnost a za ochotu přijmout jeho tělesnou schránku. Nechával se fascinovat krásou a radost z něho vyzařovala.

Ted' se však jeho dny krátí a on se bojí. Že už nikdy víc nesebere síly, aby se sem vrátil. Že jeho život začne co nevidět zvolna pohasínat jako poslední uhlíky večerního ohně za rozbřesku.

„Tak vidíš,“ povzdechl si ten, který chtěl pokořit horu: „věk se přihlásil, už nemůžu dál. Asi už nikdy, už nikdy víc se nepodívám na tvůj vrchol, dneska je to možná úplně naposled...“

Honily se mi hlavou myšlenky – všechno to tu skončit, nevracet už se zpátky do světa, vrhnout se ze srázu a zůstat už tu napořád. Zůstat už navěky s tebou, má horo. Ale už ani na to mi nezbyly síly...“

A jako tenkrát poprvé, i nyní slyší ten zvláštní hlas odněkud z hlubin:

„A k čemu by to ti bylo?“

Možná už nebudeš mít sílu zase přijít. Ale naše duše se jednou spojily a už nikdy nikdo a nic je nerozdělí. Možná už se nikdy nevrátíš.

Ale třeba budeš mít sílu aspoň sedět doma a vyprávět. Vyprávět, že tu byl člověk, co chtěl pokořit horu. A bude to mít smysl. Protože všechno má svůj smysl. Protože všechno může mít svůj smysl. Jen se to musí dělat s pokorou a láskou...“

Ten, který chtěl pokořit horu, namáhavě sestupuje z vrcholu. Jeho pomalé kroky zanechávají mělké a pomíjivé stopy na hrbolaté stezce. Hora mu mává na pozdrav a ti dva navzdory loučení jedno jsou a laskavé slunce pozdního léta jim dává své požehnání.

Záběhlá

Jaroslav Šlejmar - Kutloch

Mlhavá sonáta týdne dohrána

Dva loky rumu – Nirvána

Stelem si lůžko větvové

z tmoucích lesů

vycházejí Keltové

Kouknout se lépe

se mě nelení

I prd

jsou to jeleni

Líná

Jaroslav Šlejmar - Kutloch

*Válím se a chytám lelky
vytvářím z nich velké celky
Blaží mě to na těle
a na duši
a potom že trampům
lelkování nesluší
Řeknu vám
je to ale mazec
když vám lelek v lese
zalamuje palec*

Přání a sny

Jan Frána - Hafran

*Když byli jsme naivní, to byli jsme moudří
a za všechny sny chtěli se rvát
pak rozum jsme dostali, tím docela zhloupli,
nějak už nevíme, že smíme si hrát*

*My tenkrát chtěli svět, který by byl lepší,
jak naivní se to musí dnes zdát
ted' můžem si dovolit o dost lepší pít
když sny plnit nejdou, lze se jim smát.*

*Oproti mládí nám narostly lokty,
a já ani nevím, chtěl jsem je mít?
tak po nocích hlavou honí se věty,
co všechno sám sebou já nechal si vzít*

*Kam ztrácí se sny, který jsme měli
kam odchází, když jdeme spát?
s každým přáním, které se splní,
jeden sen umírá.*

Jedno přání

Ondřej Jaroš - Višňák

„Do háje zelenýho!“ Zaklel Vít’a po tom, co se natáhl do mokrého listí. Pomalu se sbíral na nohy a rozhlížel se po temném lese.

„Teď mi zbejvá stejně jít jenom nahoru na hrad,“ zahuhlal si Vít’a pro sebe. Baterka mu zhasla, v lese se zamotal a celou dobu se ptal sám sebe, proč se drápe na starou zříceninu. Vlastně ho sem poslala ta víla, nebo duch nebo co to bylo. Vít’a sice podezříval rum, který dostal k narozeninám od kamarádů, ale přízrak byl hodně přesvědčivý. Zjevil se před ním najednou a řekl, že jenom Vít’a ho může této noci vysvobodit a že mu splní jedno přání.

„No jo, odkud mě znala?“ Docvaklo mu.

Pod nohama ucítil štěrk. Aha, cesta, takže teď doleva.

„Když nic, tak odtud už aspoň trefím zpátky,“ oddechl si. Z myšlenek aby nespádl do hradního příkopu ho vytrhla prkna, která ucítil pod nohama. Most? Proti temnému nebi se rýsovala ještě temnější silueta hradu, ale jiná než si Vít’a pamatoval. Otevřenou bránou prosvítalo světlo, s tísnivým pocitem vstoupil na nádvoří. Hluboké ticho, planoucí pochodeň tak tak dokázala zaplašit inkoustovou tmou kolem. Dokonce i vzduch najednou měl zvláštní kovovou pachut’. Zpoza rohu prosvětlovala další pochodeň, vydal se tím směrem a spatřil strmé schodiště kamsi dolů. Ve sklepe plála další pochodeň. Všechno bylo tak podivné, že Vít’a ani nenapadlo přemýšlet, proč je přes hradní příkop most, proč má hrad tak nějak jiné dispozice a proč vůbec nevypadá jako zřícenina.

Podvědomě věděl, že po schodech musí dolů. Sestoupil tedy, prošel krátkou chodbou a dostal se do sklepení, které jasně osvětlovaly desítky voskovic. Uprostřed místnosti stál dlouhý stůl, velké přesýpací hodiny a prázdné umělecky vyřezané křeslo. Za stolem seděla v podobném křesle vysoká postava v černé kápi, temnotu pod ní prozařovaly planoucí oči. Postava pokynula rukou v černé rukavici ozdobené stříbrnými prsteny k prázdné židli.

„Vítám tě Vítězslave, posad’ se. Vím co tě přivádí a tuším co ti řekla,“ plynula slova Vít’ovi přímo v hlavě.

„Jak víte jak se jmenuju?“ Podivil se Vít’a.

„Jsi v jednom ze světů za světem, tady z tvého světa známe většinu věcí,“ promluvil přízrak.

„Aha, a nechcete mi to trochu vysvětlit?“

„Je to dlouhý a dávný příběh, tak poslouchej:

Jmenoval jsem se Beneš z Schafnerbergu, tento hrad mi patřil a všechno kolem kam jen oko dohlédlo. Mám dceru, už se měla vdávat, ale byla svéhlavá. Místo aby si vzala nápadníka, kterého jsem ji vybral, tahala se s nějakým vidlákem! Poskvrnila čest rodu a opovrhla vším co mi bylo drahé. Mohla být nejvýše postavenou šlechtičnou v zemi hned po královské rodině.

A ten její blátošlap měl dokonce tu drzost, aby mě požádal o její ruku, považ o ruku urozené!

Svolil jsem, ale pod jednou podmínkou a to že mě porazí.“ Hlas pána ze Scharfengerga teď zněl pobaveně a pomstychtivě.

„Neměl šanci, rozsekal jsem ho na kousíčky a ona se na to musela dívat. Po čase jsem zjistil, že s tím drzounem počala pancharta a vzkypěl ve mně hněv. Zazdil jsem ji zaživa a ona mě proklela. Její kletba byla tak silná, že nás oba vrhla do jednoho ze světů za světem, odkud jednou za deset pozemských let za podzimní noci když je měsíc v novu odchází do normálního světa hledat svého zachránce a to jsi teď ty.“

Vít'a poslouchal s otevřenou pusou neschopen polknutí.

„A jak ji mám zachránit?“ Vypravil ze sebe nejistě.

„Musíš mě v něčem porazit, musíš nade mnou v něčem vyhrát,“ pronesl pomalu pán.

„A když nevyhraju?“ Zeptal se nejistě Vít'a, i když odpověď už tušil a po zádech mu začal stékat ledový pot.

„Zemřeš. Ne tady a teď, ale vrátíš se do svého světa, kde tě třeba přejede jedna z těch věcí co jim říkáte auto,“ potvrdil Vít'ovy obavy přízrak.

„Zvol si v čem se mnou chceš měřit!“ Zvolal pán silným hlasem a na stole se náhle zjevil zlomený dřevec.

„Ó, jak jsem miloval turnaje, kolikrát jsem klál... Nebo snad dáváš přednost meči, řemdihu či palcátu?“

Na stole se postupně objevovaly všechny jmenované zbraně, perfektně řemeslně zpracované a ohmatané častým používáním.

„Vím, že svět tam na druhé straně se mění, můžu ti nabídnout klidně kordy, šavle, pistole nebo nože. Nic? Nevadí, třeba dáváš přednost štěstěně, nuže zahrajeme si v kostky? V karty? Nebo snad vsadíš svůj život na svoje šťastné číslo v ruletě?“ Na stole se postupně zhmotňovaly a zase mizely všechny řečené hry a Vít'a pořád kroutil hlavou, protože už měl jasno.

„Co takhle šachy?“ Navrhl.

„Ohó, vpravdě královská hra, výtečně!“ Zaradoval se pán ze Scharfenberga a na stole se zhmotnila velká šachovnice s bílými figurkami obrácenými k Vítovi, který si věřil. Šachy ho naučil děda a strávil s ním partiemi nekonečné hodiny. Učil se strategie, které později Vít uplatnil v šachovém kroužku a na několika okresních přeborech. Už dlouho šachy nehrál a sám ani nevěděl proč. Asi za to mohla vysoká a pak protloukání životem, který se smrškl na šedé jednotvárné dny v práci prozářené víkendovým vandrem.

„Musíš mě porazit dřív, než se písek přesype,“ prohlásil pán ze Scharfenberga, otočil obrovské přesýpací hodiny a partie začala.

„Brnkačka...“, pomyslel si Vítek, když protivníkovi sebral třetí figuru. Partie vypadala slibně rozehraná, ovšem pán ze Scharfenberga začal přecházet do zdrcujícího protiútku. Nečekaným tahem sebral pěšce, kterému se na hlavičce objevil krvavý šrám a Vít se začal dostávat čím dál víc do úzkých. Krom toho si povšimnul ještě další zvláštní věci.

„Co je s těma hodinama?“ Zeptal se nervózně, protože vždycky když byl na tahu, písek se začal sypat výrazně rychleji.

„Ach, odpusť, zapomněl jsem tě upozornit,“ zachichotal se škodolibě pán. Tyto hodiny odrážejí duševní stav nás obou. Čím vyrovnanější tvá mysl bude, tím pomaleji se písek posype a naopak.“ Vysvětlil pán ze Scharfenberga a dalším tahem sebral Vítovi koně. Upadlá hlava nechala na stole krvavě rudou skvrnku. „Jsi na tahu.“

Vítovi to na klidu vůbec nepřidalo, zkousl ret do běla a hypnotizoval šachovnici ve snaze vymyslet únik z hluboké defenzivy, ve které se ocitl.

„Děda!“ Myšlenka jasná jako blesk mu náhle osvětlila hlavu zevnitř. Děda uměl strategii jak zvrátit skoro prohranou partii a všechny potřebné figury Vít ještě má. Postupně obsadil klíčová místa šachovnice a protivníka utvrzoval v pocitu převahy obětováním věže. Po odložení na stůl se se zasyčením rozpadla na popel.

„Musím říct, že tě obdivuji,“ prohlásil rázně pán ze Scharfenberga, „jsi velký bojovník, škoda že jsme se nekláli. Pokud se teď hned vzdáš, dávám ti své čestné slovo šlechtice, že tvá smrt nebude bolet.“

Vít jen zakroutil hlavou, několika promyšlenými tahy vylepšil svoje postavení a přešel do útoku. Protivník nemohl zakrýt zděšení a přesýpací hodiny to ukazovaly jasně. Pánovi ze Scharfenberga propadával písek mocným proudem, zatímco Vítovi pramínkem tenkým jako vlas.

„Garde,“ řekl suše Vít'a po klíčovém tahu. Protivník vztekle mlátil figurami o šachovnici ve snaze odvrátit nejhorší.

„Teď se musí odkrýt,“ pomyslel si Vít'a, když protihráči obětoval střelce. Následoval poslední tah. Ani jeden nepromluvil, pár zrněk písku v přesýpacích hodinách zůstalo viset ve vzduchu.

„Vyhráls, teď máš jedno přání.“

Vítek ale nebyl moc schopen vnímání, protože se začalo dít příliš mnoho věcí naráz. Předně se jeho tělo jakoby natáhlo a zvětšilo, zatímco stůl, místnost, potom celý hrad a tmavá krajina kolem se zmenšila do malé svítící kuličky, která zajiskřila, rozsypala se a zhasla. Svět, který vytvořilo a udržovalo silné prokletí tedy zanikl a zůstala jen temnota bezčasí.

„Úúúúúú,“ zaúpěl Vít'a po tom, co otevřel oči. V hlavě ho bolelo jakoby se mu ji snažila rozkutat falanga trpaslíků se zatraceně ostrými želízky. Byl celý rozlámaný a unavený a připadlo mu, že místo spánku celou noc dřel někde v lomu.

„Sakra, to byly ale divoký sny,“ pomyslel si, napil se z potoka, zhltl trochu jídla a sbalil se. Pohled do barevných korun stromů naznačil, že se blíží nedělní poledne a nejkratší cesta na vlak ještě pár hodin vezme, takže by sebou měl hodit. Něco ho ale pořád nutilo jít nahoru na hrad, i když věděl, že to zdržení.

Překonal příkop, protáhl se úzkou brankou, obešel věž a překvapeně zůstal stát. U ohniště na bývalém nádvoří seděla holka a něco si psala, vedle byla opřená perfektně sbalená usárna a kytara. Když si Vít'i všimla, odložila deníček, upravila si dva dlouhé zlaté copy a s úsměvem se postavila.

„Ahoj Vít'o, už pěknou dobu tady na tebe čekám.“

Vít'ovi spadla brada a zůstal stát jako opařený, ovšem myšlenky se mu rozběhly takřka rychlostí světla:

„Ta je krásná, kde se tady vzala? Neviděl jsem ji už někde? Odkud mě zná? Vždyť ona mě zná!“

„Ahoj, já jsem Vilenka,“ zalomila krásná vandračka Vít'ovi palec, zatímco on měl pocit, že se topí v modři jejích očí.

„Šachy hraješ perfektně,“ šeptla Vilenka po tom, co políbila Vít'u na tvář a on v tu chvíli věděl, že to jeho jedno přání se mu splnilo

Louka

Jan Eret - Janek

*Ten den chtělo to už trochu stínu
Slunce svítilo a žár mě hnál
K louce u lesa pod starou jívou
Já měl pocit že tu chvíli znal*

*Hledám od té doby svoje místo
Snad jsem u něj když mě posloucháš
Vím že celou dobu je tak blízko
i ty možná tuhle touhu znáš*

*Jak daleko právě teď
Tuhle louku od sebe už mám
Mávni křídly a tím směrem leť
Já ti kompas do své písni dám*

*Prý je všude kolem skrytá krása
A jen stačí odhodit svůj štít
Prý je chybou čekat stále zásah
Bránit čistou vodu z dlaní pít*

*Ten den chtělo to už trochu stínu
Slunce svítilo a žár mě hnál
K louce u lesa pod starou jívou
Já měl pocit že tu chvíli znal*

Evergreen po našem

Jan Holeček - Johnny

Bylo nás pár romantiků... Po letech jsme měli sraz.

Omluveni byli: kamarádka pátrající po stopách aljašských Indiánů, kamarád, který po otevření hranic dělá průvodce v Andách, a kluk na kole po Evropě.

U společného ohně vyšlo najevo, že skoro všichni nějak pokračují v dávném mladickém nadšení. Mnohým kamarádům se koníček proměnil v živobytí. Dva fotografové, redaktorka přírodovědného časopisu a majitel cestovní kanceláře. Učitel přírodopisu, meteorolog i specialista na výškové práce na laně.

Vzpomínalo se na mladé časy. Historka stíhala historku. To jsem ještě zvládal a rád tu a tam přihodil zapomenutou příhodu. Pak ale někdo načal svou celkem čerstvou story z ciziny a přidal, v kolika zemích už byl. Se zeměpisem se najednou roztrhl pytel. Ten přešel půlku Sahary, ta se potápěla na rovníku, jiný vystoupil na Mont Blanc, další kamarádka raftovala v Dolomitech. Metry a kilometry, do dálky, do výšky i do hloubky. Vypadalo to, že všechny stále potkávají jedinečné zážitky.

Jen já už se neměl, při usedlém rodinném životě, čím pochlubit. Pouze jsem se v jedné pauze zeptal: "A kolik kilometrů jste letos najezdili s kočárkem?"

Všichni se zarazili. Loudil jsem tedy informace z loňska nebo dřívější. To už na mě hleděli jako na cizího, jako na údajně vyhynulý exemplář. Pro mě to byla triviální otázka, protože jsem takřka plynule přešel z vlastních dětí k vnoučatům. Jenže pro kamarády to bylo něco nevhodného. Zjistil jsem totiž, že sice mají skvělé aktivity, ale nemají vnoučata. Co naděláte? Ale: zapomněli.

Já zatím za posledních pětadvacet nebo víc let s kočárkem pohodlně objel pomyslné hranice republiky. Kočárků bylo víc a dostávaly dost zabrat, zvláště když jsem zamířil do lesa nebo vůbec někam do zeleně. Ale to už jsem kamarádům ani neříkal. Nechytal bych se.

Skutočka

Peter Košícký - Sancho

Ten zo skla vyfúknutý veľký vander mohol byť celkom sentimentálny, keby nebol. Spakovať kredenc, oháknut' armádnym výpredajom a dusiť Karpaty je malina. Keby Strosky pod Schneebergom, pred rokom, nenaznačil Sovičke záujem skúsiť to spolu.

Tak počkať, keď už ide o to, tak toto začalo oveľa skôr. Súvislosti sa tu dostávajú do rozmeru, v ktorom dotyky slov len matne chytajú ich nitku. Koncom osemdesiatych rokov desperádi zo Severného Kovbojska, v nalievárni "U Mamuta" navrhli rozhodiť siete na nové teritórium. Tackali všelibárskade, až sa raz zamotkali po Telegraph road do oblasti Borinského krasu a Skapatým jarkom vstúpili do Údolia Smrti. Potok bol čulý, dreva nadostač, tieň urastených bukov akurátny. Tak územie skolonizovali a zakempovali. Víkendy plynuli, struny trhali, hlasivky chripeli a prekáračky nestíhali. Pribudol wigwam zvaný Udiareň, pretože mal všetko, čo mali indiči, len nie komínový efekt. Zato hojdačka sa vydarila do adrenalínu. Keď si sa zo svahu zhupol, nad flekom si bol pekných pár metrov. Počítam druhé poschodie, nech pijem kofotiny. Víkendy plynuli, gitary drncali a Džuzbery sa z tej hojdy strepal. Na šutre, do Skapaciny. Celý mokrý bedákal, že má rozfláknutú haksňu. Bežalo sa na Košarisko telefonovať po záchranku. Bežalo sa do žracáku po obväz a ibalgin. Bežalo sa len tak - zo stresu. Nebudem to šponovať: sanitační prišli, naložili týpka a odfrčali. Dajme tomu, že malé vzrúšo, keby k tým opadancom nepribudol Endy a behom leta ešte zopár.

Viete, kto je supermacher abnormálny na ulice Bratislavy a okolia? Taxikári? Pchá, žlté z ucha. Spýtajte sa ich na kameňolom, na Tomyho zákrutu, kde sa vyrydal z motorky. Ne-tu-šia. Predsa výjazdovka a sestričky z Kramárov. Bingo! Tí presne vedia, kade cez Borinku, asfaltom popod kameňák, s nosidlami údolím nahor.

Stroskyho tatko nebol zápecník. Zbajkoval a pochodil kusisko Československa. Zo svojich výprav dával k dobru všakovaké báchoriky. No a tak priložil polienko aj synátor a príhody z vandrov šťavnato opisoval. Hustá bola najmä tá, ako počas fukeru bachol stromisko pár metrov od lágrujúcich chalošov. Tí boli z toho takí v mínuse, že zbytok noci už nespali. Keď v sobotu za čunderlami dotiahol, tak mu to zreferovali ešte stále vyklepaní. Odvtedy museli kmeň stále preliezať, až kým neprišla ťažba a K.U.S. skončilo. Ale počas tej hrmavice šlo fakt o hubu, rovnako, ako keď im chytilo típko

od suchého lístia pri ohnisku a ratovali. Stačili síce vybehnúť, ale spacáky, uzdy, foťák a niekoľko dokladov zoškvrčalo.

Na zážitky sadol prach a koho by napadlo, kam ich strhne prúd času. Staré vanderbuchy zmoľaveli, vo výbave sa vyskytli plynové variče a mobily.

Mali ich zbalené aj Strosky so Sovičkou. Chálka na týždeň, potrebnosti a mercedes. Teda gitara. No a echo bráškov, že budú kotviť na Uragáne. Útulnom kempe dievčenskej osady, ktorého polohu aj on pozná. V piatok ale vygúglili meteo, ktoré písalo mrchavicu. Tak to stočili na Záhorie, dostavníkom Slovak lines za Stupavu. Po vlastných cez Sakrament, ktorý Krtko sľúbil vytunelovať, ale už dvadsať rokov nič. Stále sa treba do toho kopca trepať. Potom zas nadol, ku Slimačiemu potoku na zrub T.O. Sovy. Rozbili základňu, zapli televízor a začal totál regál. Len tak na okraj - zapnúť televízor znamená zapáliť v krbe, tam je obraz aj zvuk. Naproti tomu z peteriek - čo je rádio - ide iba zvuk.

Síce v telke stále dávajú retro program "Upálenie bosoriek", ale aspoň je teplo.

Dni plynuli túlajkami po okolitostiach. Za hubami, za zbúraninou Pajštúna, za srnkami pod posedom, za foto do Trampskej tvorivosti. Pozorovali miestnych gazdov: Dezidera salamandrovitého, Klotildu vážkovnú a podvečerné svetlušky. Strosky dával k dobru vandergroundové verzie ryvoloviek, benoviek, kidoviek a žalmanoviek, keď im večer oheň zahorel.

Zo západu slnka maliar by mal akvarel. Aj spíchl, aj dosť, ale však boli pod strechou. Tak čo. No veď to, všetko by prebehlo sentimentálne, keby neprebehlo. V noci zo štvrtka prehrmel jeden z lejakov. Taká búrka solídna.

Keď sa vyčasil, našim milým sa zachcelo k piatkovému obedu puding s malinami.

"Zober si fón, čo keď na paseke bude signál. Aspoň zistíš, či ťa niekto z roboty nezaháňal," prehodí Sovička. Nikde nič, a tak sa to začalo. Jeho zapnutím spustil Strosky domino.

"Aha, neprijatý hovor od bracha. Prezvoním ho."

"Nazdar, volal si mi?" "Počuj, kde ste teraz?" bez odpovede vychrstol brat.

"Na búde, nad Borinkou." "Ste v poriadku?"

"Jasné, len spávame v údolí, kde nemám ani paličku. Deje sa niečo?" Strosky nechápe. "Nóó, my sme v Rači na policajnej stanici a práve sme vás išli hľadať!"

Mať akčných príbuzných nie je zlé, mať akčných kamarátov sa dokonca oplatí. Ale v našom príbehu to neplatí. Zhrniem, čo sa vlastne stalo. V onej daždivej noci tatka zobudili hromy, mrkol na mobil, čosi stlačil. Do tmy zasvietil nápis: Peter Pomoc. Začal mu volať, nedovolal sa. O pol druhej zbuntošil druhého syna a zreferoval mu údajnú sms-ku. Všetky dávne príhody vyplávali z hĺbočiny pamäti. Predstava, čo sa tomu mamľasovi mohlo stať, ho nabudila. Obvolal nemocnice v okolí, aj urgentný príjem, záchranky, policajtov. Zatiaľ bráško nelenil, sadol za počítač a dal SOS, že sme pravdepodobne zranení, možno zavalení, no proste v kaši. Internet je tajfún.

Behom dopoludnia bola spracovaná pátračka do hlavných večerných správ TV Markíza. To je všetko nič. Vedúci turistických oddielov boli poprosení, že ak cez víkend pôjdu na túry, nech si všímajú polomy a škarpy, či tam náhodou nezhasíname. Poliši zmobilizovaní. No hotovo. Zorganizovala sa pátracia skupina: psovod, tatko, brat Števo, kamarát Emil. Sovičkin šéf Jano a kolegyňa Irena (tá si ešte rýchlo bežala kúpiť tenisky) z Ornitologickej spoločnosti, kde pracovala. Títo mali vyraziť a prečesávať les v oblasti Pieskov. Tak, ako brat odhadoval. Pôvodný cieľ. Práve keď sa nalodovali, prišlo spojenie. Začalo vysvetľovanie. Dlhé rozhovory. Strosky bol medzitým komplet na nervy. Prvý spoločný čunder s láskou a tu ho máš, pol Slovenska po nich pátra. Lavína telefonátov. Od radostných, že sme v poriadku, až po krik.

"Prečo chodíme sami do lesa?" "Čo robíme paniku?" My?

My sme riešili problém budúcich volieb. Dáme hlasy len takej strane, ktorá uzákoní, že osoby nad sedemdesiat nesmú vlastniť zariadenie na mobilnú komunikáciu. Tatko nezabudol ani brnknuť do Stroskyho práce a oznámiť im, že sa z dovolenky nevráti. Aby mali pripravené zastupovanie. Tak to vedeli už cakumprásk úplne všetci. Aj somráci zo stanice Nové Mesto.

Nuž, všetko dobre dopadlo. Ale kým dopadlo, starostlivý otec si prešiel tromi výsluchmi a čo sa tam dialo, dodnes nepovedal. Partizán. Irena chcela preplatiť tenisky a Strosky sedel pol hodinu u najsamvyššieho vedúceho a riešil neriešiteľné. "No, len nech sa to neopakuje!"

Keď od neho skrepírovaný prišiel, parták Miňo nadhodil: "Ty, Peťo, počúvaj. Ja mám doma mapu lokálnych kanálov. Možno sa ti teraz zide. Oxeroxujem ti ju?"

"Jasné, super, dvakrát!"

Obsah

Výsledky 39. ročníku literární soutěže	7
Kapky v písku	11
Spiatočný lístok bez záruky	11
Strom, nejlepší přítel člověka	12
Podzim v Loukově	15
Nespravedlnost	16
Strašidlo z údolí Říčky	17
Sami v lese	18
Sonet č. 152 Nesmyslná?	18
V očekávání posledního	19
Sonet č. 37 Bez smyslu bytí	19
Dámský vandr	20
Vláček zelenou krajinou	22
Zrušená železnice	23
Vlastní stín	26
Tak trochu sobecky	27
Na cestu padá list	30
To zvíře v nás	31
Zraje jako víno	36
Poslední výdechy z plic zeleného království	37
Monolog s Hagenem	38
Bloudění lesem	39
Probuzení	40
Marné touhy, život dlouhý	43
Vrba	46
Jelen	47
Můj milovaný les	49
Tulipán	51
Zimní	53
Sedmikrása života	54
Noční obloha	56
Strom, jenž chtěl jen milovat svět	56
Podivný tramp	58
Vlaky z konce světa	59
Přírodní romance	60
Krásný kousek světa	61
Ohnivý rohlík	62

Součást.....	63
V tropickém pralese	64
Toulám se toulám	65
Sluneční palouk	67
Měsícem k němu	69
Tancem ke zničení samoty	70
Česká příroda.....	72
Klasický tulák.....	73
Vandr na hradě Gutštejně.....	74
Cestování přírodou	75
Roční období	76
Tuláci	78
Noční překvapení	79
Zpověď tuláka	80
Zelená barva	81
Příroda	82
Kdo to je?	82
Zatracená dovolená	83
Klasický vandr.....	84
Člověk a pes	85
Tábor dělá divy.....	90
Noční návštěva	95
Drak-pták-???	99
Chaloupka.....	100
Osudová holka?	103
Z večera u stáje.....	107
Ahoj Hozi	108
Výměna generací.....	111
Setkání, až nečekaně blízké.....	112
Jaro 2012	116
Plán	116
Čtvrtý rozměr	117
Květomluva	120
Vzpomínka na Světec.....	121
Hostinec „V lesní tišince“	121
Jsem mladá nadějná autorka (z deníčku sedmnáctileté Lucie).....	122
Haiku sbalené v usárně.....	126
Jsem zloděj času	131
Jak to vidím já	132
Ráno otvírám oči do černé tmy	133

Pozvolná proměna dítěte v člověka a posléze i trampa.....	134
Neříkej Hájku.....	136
Nepoučitelní.....	137
Vyznání, slyšte, porotkyni,	139
Pax vobis	140
Venované všemkým.....	142
Kopyty koní.....	145
Znamení.....	145
Život je jako muzika	146
Žežulka	148
Všade dobre, na vandri najlepšie	149
Cesta	152
Upřímnou soustrast	153
Zimní hvězdy	153
Slzy štěstí.....	154
Haiku proti smutku.....	158
<i>Jakub Florian</i>	158
„Nevzdávej to, žij!“	158
<i>říká mi borovice</i>	158
<i>vůní své kůry</i>	158
Chvilkové zátíší.....	159
Trapsavec	159
Mrzutá povídka	160
Vyznání	163
Jak jsem se stal trampem.....	164
Naděje umírá poslední	169
V mlhách labuť.....	169
Katastrofa	171
Sok.....	171
Ranní stříbření.....	172
Tramp	174
Vzpomínka na 23.duben 2008	175
Haiku o táborovém „širáku“ v Krkonoších	177
<i>Jakub Florian</i>	177
<i>Noc. Říjný srnec</i>	177
<i>divoce beká lesem</i>	177
<i>u spících dětí</i>	177
Předvánoční.....	177
Zabloudil	178
Jizvy na celý život.....	184

Inzerát	187
Hrob neznámého vojína	188
Akrostich	190
Truchlivý leknín	190
Asi v tom bude nějaký háček	191
Haiku z hospicu v Mangalore, Indie	193
Vlez` v les.....	194
Marný pláč.....	194
Pohádka o trempovi.....	195
Cesta k srdci	196
Lesní mužík	197
Chráněnci.....	201
Čas utrhuje lístky	202
Pověst jež se váže k hradu Mitrov	203
Srdce na dlani	205
Lod'ostop	206
<i>Jakub Florian</i>	206
Houbařův zlý sen.....	210
Rok za deset hektarů	211
Sen	214
Studánka	214
Môj 1. súkromný Slovensko - český Potlach... (fikcia).....	215
Stromová žena	218
Plán na sobotu	219
Mohyla.....	222
Jedovnice	223
Voňavé dlaně	227
Babi, máte buchtu?	228
Pod širým nebem spát	229
Kamarád Michal (Miky) z Brna	230
Viděl jsem tě.....	231
Trail na Buffalo River	232
Doma s nemocí	236
Vzpomínka první nikoli poslední	237
V lese	239
Pondělní ráno aktivního trempa	239
Divočák.....	240
Zubštejn	242
Barva pro život	244
Chuť vandru.....	245

Mor. Dyje	246
Nepatrné rozdíly	248
Vynález pod vrbou	249
Skotačivá	252
Petr na rybách	253
Bříza	254
Váha života	254
Hurá – směr houska!	255
Tak to vidím já	258
Labutí jezero	259
„Gambáčová“ víla z Kumburka	260
Proč stromy pláčou	261
Srnče	262
Fredovo tramské museum	263
Kokořín	266
Vánoční „bůdaření“	267
Osadní vejšlap	270
Houpání	275
Jarní sonet	279
Souboj	280
Dojet	283
Lávka přes rozbouřený vody	284
Fosilie	288
Vianočná rozprávka	289
Jak málo stačí	294
Konec května v osadě Ratschin	295
Rumovisko	300
Křešeme	301
Za tím	301
Můj ty svatý floriánku	302
Bez záruky	306
Tramp is not death	307
Svitanie	312
Pod previsom	312
Hon na falešného mnicha	313
Ticho spiatočných vlakov	317
WWW.Tramping	321
Na svý narozeniny	322
Zima na Sitne	324
Tóny dní	327

* * *	327
Rozpočítadlo	328
Karpatská stařenka	331
Temné noci duše	332
Souhvězdí splněných přání	333
Podzim	336
XXX	336
Na odstřel	337
Karpatskému pastierovi Bartolomejovi	342
V jeskyních	343
XXX	347
XXX	347
Bosorka	348
Jsou kamarádi	352
Ten, který chtěl pokořit horu	353
Záběhlá	355
Líná	356
Přání a sny	356
Jedno přání	357
Louka	361
Evergreen po našem	362
Skutočka	363

*Ze zaslaných příspěvků 39. ročníku trampské literární soutěže
Trapsavec 2013
uspořádal Hafran
Foto na obálce – účastníci 39. Ohně Trapsavce*

Rev0,1,1